

YEŞİL İMARET CAMİİ

PAZAR

SOHBETLERİ

2008

OCAK-HAZİRAN

HACI KAMİL KARASU

TİREVİ HAZRETLERİ

İmam-ı Birgivi Kültür Sanat Eğitim Okul ve ğrencilere Yardım
Derneği

Temin Adresi

Bengisu Mahallesi
Gazi Caddesi
2. ıkmağı
İzmir-demiş

Dernek Başkanı

Fahrettin KANAT
0535 328 39 02

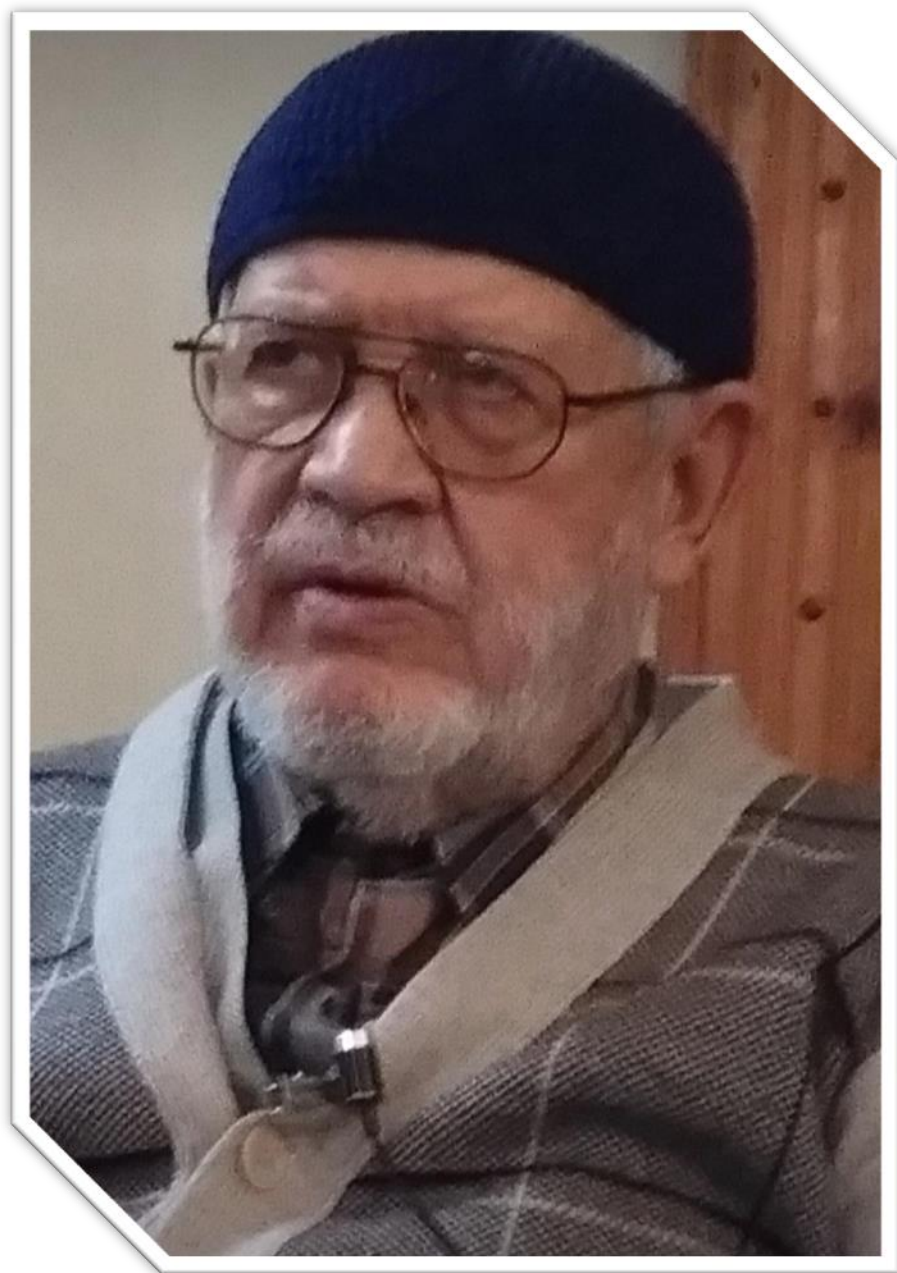
Editör

Ayşenur Gülsüm Tuna

Baskı ve Cilt

Seçil Ofset
100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No. 77 Bağcılar İstanbul
0212 629 06 15
www.secilofset.com

2020

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

رب یسر ولا تعسر رب تمم بالخیر و به

Önsöz

أَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِیْمِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ

Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğrularla [sadıklarla] beraber olun. - Tevbe 119

Eşref-i mahlûk olan âdemoğlu önce yüce yaratıcımızın “Hâdi” ismini tecelli ettirmesiyle iman gömleğini giyer. Ancak kendisine ihsan edilen imanın dünya fitnelere karşı korunması ve olgunlaştırılması için nefis ve şeytanla mücadele gerekir. Bu Allahu zu’l-Celâl’in ahireti kazanma yolunda bizlere tatbik ettiği bir imtihandır.

Sosyal varlık olarak yaratılan insanın imanını muhafazası için en güzel yol/tarik, sadıklarla yani “mürşid-i kâmillerle” beraber olmasıdır. Ayrıca imanlı insan Allah yolunda kenetlenmiş bir duvar gibi saf bağlamalıdır. Nitekim Allahu Teala hem küçük cihad (düşmanlara karşı savaş) hem de büyük cihad (nefislerle olan mücadele) için Sure-i Saff’ın 4. ayetinde “Allah, kendi yolunda kenetlenmiş bir duvar gibi saf bağlayarak cihad edenleri sever.” buyurmaktadır. Yani içinde

bulduğumuz âlemin aldatıcılığına karşı bir cemiyetin vikayesine girmek, tarikat-ı âliyeye intisap etmek Allahu Teala'nın sevdiği amellerdendir.

Mürşid-i kâmiller için Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem "*İlmi ile âmil olan âlimlere hürmet ediniz, ikrâm ediniz. Çünkü onlar peygamberlerin vârisidir.*" (Buharî, İlm:10) buyurmaktadır. Yine İmam-ı Rabbani Hazretleri 266. Mektubunda mürşid-i kâmilî tarif eder ve der ki, "*...yüksek âlim oldukları için, hem ilm, hem de ma'rifet sahibidirler yani zül-cenâhayındırlar. Akıl ile anlaşılan bilgilere [ilme] ve kalp ile anlaşılan bilgilere [ma'rifete] sahiptirler...*" diyerek anlatmaktadır.

Her Müslüman faydalanmalı düşüncesiyle mürşid-i kâmil Hacı Kamil Karasu Tirevi Hazretlerinin Yahşibey Camii'nde pazar öğle namazına müteakip yapılan sohbetleri kitap şeklinde derlenmiştir. Hazreti Peygamber aleyhisselam "*Din nasihattir.*" buyuruyor. Allah bu derlenen nasihatlere uyabilmeyi ve kâmil imana sahip olabilmeyi hepimize nasip etsin inşallah.

Âmin!

İçindekiler

Önsöz.....	4
Tireli Hacı Kamil Karasu Hazretleri'nin Hayatı	9
Hacı Kamil Tirevi Hazretlerine Manevi Görevinin Verilişi.....	12
Hacı Kamil Tirevi'nin Sohbetlerinden Damlalar	14
13 Ocak 2008 Pazar Sohbeti.....	17
27 Ocak 2008 Pazar Sohbeti.....	41
10 Şubat 2008 Pazar Sohbeti.....	53
09 Mart 2008 Pazar Sohbeti.....	78
16 Mart 2008 Pazar Sohbeti.....	102
6 Nisan 2008 Pazar Sohbeti.....	136
20 Nisan 2008 Pazar Sohbet.....	160
27 Nisan 2008 Pazar Sohbeti.....	182
4 Mayıs 2008 Pazar Sohbeti	211
18 Mayıs 2008 Pazar Sohbeti	238
25 Mayıs 2008 Pazar Sohbeti	264
1 Haziran 2008 Pazar Sohbeti.....	297
8 Haziran 2008 Pazar Sohbeti.....	326
15 Haziran 2008 Pazar Sohbeti.....	353

22 Haziran 2008 Pazar Sohbeti.....	385
29 Haziran 2008 Pazar Sohbeti.....	412

Tireli Hacı Kamil Karasu Hazretleri'nin Hayatı

Mart ayının 10'unda, 1936 yılında İzmir'in Tire ilçesinde dünyaya gelen Hacı Kamil Tirevi hazretlerinin büyük dedeleri aslen Aydın ilinin Karacasu ilçesindedir. Henüz beş yaşında iken kaybettiği Annesi Fatma Hatun, babası ise helal rızka önem veren, arif ve fazıl kişiliğiyle bilinen Hafız Osman Efendi'dir.

Hacı Kamil Tirevi hazretlerinin tarikat-ı âliye ile tanışmasına Sabri Efendi vesile olmuştur. Üstadımızın babası Hafız Osman Efendi'nin Tire merkezdeki Han işletmesinde kâtiplik yapan Sabri Efendi aslen Tirelidir. Uzun süre Zonguldak kömür ocaklarında çalıştığı dönemlerde Kadiri Rufai üstadından ders almış, güzel ahlak sahibi, muttaki bir Müslüman'dır. O dönem Arapçası ve hitabetiyle tanınan meşhur hocalardan Sofu Hoca ile birlikte Han'da bazı geceler dini ve ilmi sohbetler yapmaya başlar. Sabri Efendi, bir süre sonra henüz 15-16 yaşlarında olan Hacı Kamil Tirevi hazretlerini de bu sohbetlere davet ederek ilim ve sohbet meclisleriyle tanışmasına vesile olmuştur. Katıldığı bu gece sohbetlerinden çok büyük manevi lezzetler alan Hacı Kamil Tirevi hazretlerinin özellikle Kadiri ve Rufai yoluna kalbinde bir sevgi ve aşk hali doğar. Tasavvuf ile kendisini tanıştıran Sabri Efendi hakkında Hacı Kamil Tirevi hazretleri; "Eğdi, büktü, pişirdi ve bir yola soktu. O yol ki saadet yolu, ebedi mutluluk yolu, tarikat yoluydu. Allah ondan razı olsun. Biz hâlâ Sabri Efendi'nin ruhuna Yasin-i Şerif okur, dua ederiz." demişlerdir.

Muhterem babası Hafız Osman Efendi de Abdulkadir Geylani hazretlerinin yoluna derin muhabbet beslemiştir. Hacı Kamil Tirevi hazretleri, babasına karşı tam bir itaat içerisinde hareket ederek sürekli hayır duasını almaya gayret etmiştir.

Hacı Kamil Tirevi hazretleri 1967 yılında Konya'nın Yunak ilçesi Adakasım köyünde bulunan Kadiri Rufai üstadı Hacı Molla Rahim hazretlerine intisap ederek ilk dersini almıştır. Hacı Kamil Tirevi hazretlerinin, manevi olarak kendisinden istifade ettiği bir diğer zat ise Diyarbakırlı Seyit Zeynel Abidin hazretleridir. Şeceresi hem Hazreti Hasan'a hem de Hazreti Hüseyin'e dayanan çok muhterem ve mübarek bir zattır. 1967 yılında hacca gitmek üzere İzmir'den hareket eden kabile, Zeynel Abidin hazretlerini almak üzere Diyarbakır'a uğrar. Mübareğin, şehrin hemen dışında büyük bir dergâhı vardır. Hacı Kamil Tirevi hazretleri Zeynel Abidin hazretleriyle yaptığı bu kutlu seyahati çokça methetmiştir.

Hacı Kamil Tirevi hazretlerine manevi bir işaret üzerine Nazillili Hacı Ali Efendinin dergâhına uzun yıllar hizmet etmek nasip olmuştur. Aydın'ın Nazilli ilçesinde mukim olan Hacı Ali Işıtan Efendi, dört tarikattan icazetli olmasına rağmen daha çok Nakşibendilik usulleri ile irşat görevini sürdüren, dönemin en önemli Mürşit-i kâmillerindendi. Tire'deki manevi meclislerinde 13-14 yıl gönüllü olarak hizmet etmiş olan Hacı Kamil Tirevi hazretleri Nazillili Hacı Ali Efendi hazretlerinin dergâhında geçirdiği vakitleri övgüyle anlatır.

Hacı Kamil Tirevi hazretlerinin manevi yaşamında etkili olan diğer bir kişi de Çorumlu Hacı Mustafa Anaç hazretleridir. Hacı Kamil Tirevi hazretleri, üstadı Hacı Molla Rahim hazretlerinin 1980 tarihinde

Hakk'a yürümesinden sonra Hacı Mustafa Efendi hazretlerine intisap etmiştir. Çorumlu Hacı Mustafa Efendi hazretleri, dönemin birçok evliyası tarafından "Zamanın Kutbu" diye nitelendirilen meşhur bir mürşit-i kâmilidi.

1984 yılında Çorumlu Hacı Mustafa Efendi hazretlerinin Hakk'a yürümesinden sonra 1985 tarihinde Nevşehirli Hacı Abdullah Gürbüz Efendi'ye manevi irşat görevi verilmiş, böylece dergâhın yeni şeyhi Hacı Abdullah Baba hazretleri olmuştur. Hacı Kamil Tirevi hazretleri, Çorumlu Hacı Mustafa Efendi hazretlerinden sonra Nevşehirli Hacı Abdullah Baba hazretlerine intisap etmiştir. Hacı Abdullah Baba hazretlerine, 2004 yılında Hakk'a yürümesine kadar bağlılığını devam ettirmiş ve kendisinden çok büyük manevi destekler görmüştür. Nitekim Hacı Abdullah Baba hazretleri, Hacı Kamil Tirevi hazretlerinin yetişmesine büyük özen göstermiştir.

Hacı Abdullah Baba hazretleri dervişlerine Hacı Kamil Tirevi hazretlerine rüya yorumlama görevi verilmişinden bahsederek "Tireli kebabçı Hacı Kamil Efendi var. Ona manen rüya tabiri görevi verildi. Rüyalarınız veya halleriniz olduğunda ona anlatabilirsiniz." demiştir.

Hacı Kamil Tirevi hazretleri kendisine rüya tabiri yetkisinin bizatihi Yusuf Peygamber (as) tarafından manevi olarak verildiğini söylemiştir. Hatta kendisi Yusuf Aleyhisselâma; "Anlatılan rüyaları nasıl tabir edeceğim? Benim ilmim yok ki!" diye sorduğunda Yusuf Aleyhisselâm kendisine; "Evladım sana rüyalar anlatılır. Anlatılan rüyalar içerisinde manevi olarak tabir edilecek çok az rüya olur. Öyle rüya olursa, konuşan senin ağzın olur fakat manasını biz söyleriz inşallah" diye cevap verir.

Hacı Kamil Tirevi Hazretlerine Manevi Görevinin Verilişii

14 Mart 2004 tarihinde Nevşehirli Hacı Abdullah Baba hazretleri Hakk'a yürümüş, mübareğin vefatından kısa bir süre sonra da Hacı Kamil Tirevi hazretlerine manevi irşat görevi verilmişti. Hacı Kamil Tirevi hazretleri kendisine verilmiş olan bu kutlu görevi açıklamayarak uzun bir süre Peygamber Efendimizden (sav) affını talep etmiştir. Ancak ardı ardına gelen manevi ikazlar üzerine Perşembe günü 8 Haziran 2006 (12 Cemaziyülevvel 1427) tarihinde Tire Yeşil imaret camiinde tüm Türkiye genelinden gelen Zâkir ve bir kısım dervişlerin huzurunda bu kutlu görevini açıklamıştır. O gün akşam namazına müteakip vazifenin kendisine verilişini şöyle anlatmıştır:

“Resûlullah Efendimiz (sav), Cihar-i Yâri Güzin ve 12 piran efendilerimiz geldiler, Allah'ın izni ve keremiyle bize bu vazifeyi verdiler. Biz, biraz kendimizi hazır hissetmedik. Biz geciktirdik bu davayı. Evet demeyi geciktirdik. Meydana çıkmayı geciktirdik. O da hayâmızdan, bir şey olmadığımızı bilmemizden. Zayıflığımızdan, kendimizi hazırlamamış olmamızdan, haddimizi bilmekten mütevellit. Fakat ihtar ihtar üstüne geldi. Haddimiz olmayarak, biz bu göreve talip değiliz, çünkü kendimizi hazır hissetmiyoruz. Bir de böyle büyüklerin yerini doldurmak, büyük bir engel, büyük bir mesele. Allah'ın yardımı yetişecektir inşallah. Resûlullah'ın şefaati yetişecektir inşallah. O'nun sevdiklerinin himmeti yetişecektir inşallah. Israr ısrar üstüne gelip iş

ihlara kadar gitti. Bize dediler ki “Bak ağa eğer hemen meydana çıkıp, kendini ortaya koymazsan, manevi bir kurşun gelip alt edecek seni”. İş buraya dayandı. Allah’ıma sığınırım, Allah’ıma sığınırım. O zaman mecbur kaldık vazifeyi almaya. Ama bu vazife dediğimiz şey; sizlerle kardeşlik hakkı, sizlerle Resûlullah’ın sancağı altında toplanma hakkı, sizlerle Cenab-ı Hakk’tan dilenme hakkı. Başka bir şey değil. Bu makam kardeşlerin omuzlarına binme makamı değil, kardeşleri omzumıza alma makamı. Onlara hizmet etme, onlara hadim olma, onlara hamallık etme makamı. Böyle güzellik var bu makamda inşallah. Allah muvaffak edecektir inşallah, bağışlayacaktır inşallah, dünyevi ve uhrevi sıhhatler verecektir inşallah. Bizi mahcup etmeyecektir, mahrum etmeyecektir, mahzun etmeyecektir, müşkül etmeyecektir inşallah. Âmin. Allah razı olsun.”

Hacı Kamil Tirevi hazretleri Hakk’a yürüdüğü 19 Ekim 2019 (Hicri: 20 Safer 1441) yılına kadar başta dervişler olmak üzere bütün ümmete bilfiil hizmet etmiş, dualarıyla, fikirleriyle, zikirleriyle, tavsiyeleriyle, lisan-ı hali ve manevi hali ile irşadını tamamlamıştır. 20 Ekim 2019 tarihinde Tire Yeni Camii’nde öğle namazına müteakip kılınan cenaze namazı ile Tire Asri Kabristanlığına defnedilmiştir.

Hacı Kamil Tirevi'nin Sohbetlerinden Damlalar

İnsanın elindeki en değerli devlet nefsin emrine girmemiş sıhhattir.

Saadetin anahtarı elindekiyle yetinmektir. Şükür için dil ile söylemek yetmez.

Elbette amelin seni kurtarır ama sen kurtuldum deme!

Şayet tekabür halindeysen yaptığın tevbenin kabul edilme ihtimali azdır.

Allah hangi sebeplerle bizleri seviyorsa, bize hep o sebeplerle beraber yaşamayı nasip etsin.

Kâinatı yoktan var eden Allah'a "kul" olmak ne büyük ünvandır.

Herkes bizden iyidir.

Tasavvufun özü: "Bırak seni çiğnesinler!"

Allah sevmediği kuluna evini, eşini, işini, aşını beğendirmez. Şöhret, servet ve şehvetin peşinden koşmayın.

Terörün kendisi kadar körükleyenler de melundur.

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun!" diyen çuvalla zekât dağıtmış olsa da yüz defa hacca gitse de yandı.

"Bende olsun, onda olmasın" dersin en büyük terör bu. Yüce ahlakın en büyük erdemi ise "onda olsun, bende olmasın varsın" diyebilmektir.

Medeni değil bedevi bu Avrupa! Medeniyeti İslam'dan öğrendi.

Yâ Rabb deyip Allah ile dolu dolu yaşamak İslam'ın özü; üniteleri ise Hazret-i Peygamber'de saklı.

Alınma! Darılma! Gücenme! Nefsi böylece yenersin, kemâl ehli olursun.

Bir din kardeşinin ayıbını örtmek için yetmiş yalan söylenir.

Din, maddiyat ile maneviyatın birleşmesinden meydana gelmiş bir kuvve-i müeyyidedir.

Verdiğin senin vermediğin elin.

Cenneti arzu etmezsen dünya malını arzu etmeye başlarsın. Çünkü ters orantılıdır. Mezar dediğimiz şey topraktan ibaret değil.

Kendinizden bile sakladığınız şuur altı duygularınız mahşer günü sayfa sayfa açılır.

Akıl iman ile yan yana geldiğinde akıldır. Şeytan ile yan yana geldiğinde ise sahibine ihanettir.

Allah karamsar yaşayanları sevmez. Mütebessim olanları sever.

Yattığın yerden çarelere müracaat olmaz. Biraz cevval olmak lazım. Sebeplere müracaat etmek lazım.

En kıymetli şeyler en zor elde edilen şeylerdir. İnsan zorlukları sinesine çeker, imanını ispat eder.

Hedef: Allah'ın rahmeti, Resullullah'ın şefaati, büyüklerin himmeti.

Ehl-i irfan, nefislerini dinleyip, onun en çok arzu ettiklerini kavrur, sonra da o arzulardan uzak olur.

Helal rızıkla beslenmeyen inkişafı olmaz. Yoldan çıkar gider.

Fetva ayrı takva ayrı. Şüpheli şeylerden kaçınmak lazım.

Komşu devletlerde insanlar aklıktan ölürlen bana ne diyenin imanını yeniden tartması gerek.

Mübarek gecelerin kıymetli vakitleri hep gizli tutulmuş. Aransın, efor sarf edilsin, hep uyanık olunsun diye.

Amelimiz az dahi olsa en yüksek ahlakla ahlaklanmaya çalışalım. O hâl az amelimizi örtecektir.

Kendinize müsamahalı olmadan "Bugün Allah için ne yaptım" diye sorun.

Kötüden misal olmaz. Kötüden ibret olur. İyiden misal olur

13 Ocak 2008 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim"

Her şey gönlünüzce olsun inşallah, hoş geldiniz. Müslümanların Hicret ile başlangıç kabul ettiği takvim olan yeni bir yıla girdik elhamdülillah. Günümüzde devletlerarası antlaşmalarda, resmi tatillerde bu miladi takvim kabul görüyor. Eyvallah ama bizim Receplerimiz, Şabanlarımız, Ramazanlarımız, bayramlarımız onunla tespit edilmiyor! Hicri takvim ile tespit ediliyor. En mukaddes günlerimiz Hicri takvim ile belirleniyor. Çünkü Miladi takvim 365 gün, Hicri takvim ise 354 gün.

Şemsi ay hesabı yapan Miladi takvim her beş yılda bir şubata gün ekleyip eksiğini kapatıyor ve 365 günde dönüşümünü sağlıyor. Hicri yıl ise kameri ay olarak 354 gün olduğundan 10 gün önce geliyor.

Bazı arkadaşlarımız Mekke'de bayram oldu, bizde olmadı diyor. Mekke'de bayram olabilir, Mekke'de Ramazan olabilir! Burada ise biz ehl-i sünnet ve'l-cemaat fırkasına göre, Resulullah Efendimizin emrettiği tarif üzere rüiyet şartı ile belirleme yaparız. Yani görüntü şarttır, Ay'ı görmek şarttır. Ramazan-ı şerif kitaplarının hepsinde yazar. Der ki: "Ay'ı gördünüz mü oruç tutmaya başlayınız. Ay'ı gördünüz mü orucu

bozunuz yani bitiriniz.” Yani biz Allah’ın izniyle kameri aya bağlıyız. Arabî devletler içtimaiye bağlıyorlar. Diğer din kardeşlerimiz yanlış yapıyorlar dediğimizden değil de benimsedikleri sistemi belirtmek için söyledik. İçtima demek; ayın, güneşin ve dünyanın aynı hizaya gelişi demektir. Bu da ayın bitişi anlamına gelir. O ayın bitişi öteki ayın başlangıcı sayarlar. Bizimle aralarındaki fark budur. Bu fark sebebiyle bazen bir iki saat, bazen bir iki gün değişim olabiliyor. O değişiklikler öyle meydana geliyor. Bizim gibi rüiyet yani görme şartı aramıyorlar. Yeni ayın gelişini aramıyorlar. Öteki ayın bitişi yeni bir ay sayıyorlar. Biz Hazreti Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)in hadislerine göre rüiyeti şart görürüz. Hadis-i şerif: “Ay’ı görünce orucunuzu tutunuz, Ay’ı görünce orucunuzu bozunuz.” diyor. Demek ki dinimizin günlerini belirleme temeli kameri aydan geliyor.

Kameri aylara bağlı kurallarımız, kanunlarımız var. Hicri takvim bize yol gösteriyor. Hicri takvim ile din-i mübin-i İslâm’ı hayatımıza tatbik edebiliriz, inşallahu teâlâ gönüllerimizi onun ışığı ile aydınlatabiliriz.

Bazıları da “Kutuplarda nasıl olacak?” diye soruyor? İslâm oralarda da seni boş bırakmaz! İslâm’ın açık kapısı yok, elhamdülillah. Oralar başıboş değiller, müstağni değiller, ezanları okumayacak değiller! Kutuplarda yaşayanlar altı ay gündüz, altı ay gece yaşıyorlar; onların da namazları var, onların da oruçları var, özel günleri var. Mutlaka ayarlanmış vakitleri var ve mutlaka tespit edilmiş, emirlerin içine girmiş yani sorumlu tutulmuş durumdalar.

Binaenaleyh, kameri ay gölgede kalmış bir mesele değildir. Kameri ay bizim için geçerli aydır. Onunla İslâm'ın en mukaddes kabul ettiği günleri tayin ve tespit edebiliyoruz.

Hicret olayı namütenahi bir olaydır. Hicret olayı Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)in büyük zorluklar yaşadığı bir olaydır. Oradan hicret etmek, oradan kaçtırmek, oradan bırakıp gitmek, memleket terk etmek hiç kolay bir iş değil!

Mekke'den Medine'ye hicrette evvela sahabe-i kiramdan bazılarına izin çıktı. Ondan sonra parça parça Medine'ye doğru yola çıktılar. Hazreti Peygambere hemen izin verilmemiş! Ebubekir Sıddık (radiyallahu anh) ve Hazreti Ali (radiyallahu anh) gözünden sakınıyorlar Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)i ama izin yok. Sonradan ona da izin çıktı. Cebrail Aleyhisselâm geldi ve dedi ki: "Kapıdan çıkarken eline bir avuç kum al." Tabii, burada kum manevi bir mesele... "Bir avuç kum ile onlar hangi köşede saklanıyor olurlarsa olsun, hangi tuzağı kurmuş olurlarsa olsun rüyetlerini kaybedecekler, göremeyecekler!" dedi. Hazreti Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) Yasin suresinden ilk on ayeti okuyup öyle çıktı. Bakınız, bunu bizim gibi ümmetinden olanlar da yapabilir. Müslümanlar olarak biz biraz kendimizi darda, zorda, tehlikede hissettiğimiz zaman bu on ayeti okuyabiliriz. Yani aynı zamanda bizim için de çok güzel bir sünnet. Hangi sıkıntı içerisinde olursak olalım o sıkıntıyı, o belayı defetmek için, o bize zorluk verecek meselelerin düçarlığından kurtulmak için okuyalım. Üstümüze üfleyelim.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazreti Ali'ye emretti: "Sen evde kal!" dedi. Hazreti Ebubekir Sıddık ile birlikte kimse

görmeden çıktılar. Müşrikler Hazreti Ali'ye "Nereye gittiler?" diye sordu. "Bilmiyorum!" dedi. "Nasıl bilmezsin! Sen onun yatağında yatıyorsun", "Bilmiyorum nerde olduğunu!" dedi. "Beni yatağımdan kaldırmayın!" dedi. Bir rivayete göre de Hazreti Ali'ye hücum ettiler ama maşallah Allah'ın aslanı onları savdı.

Hazreti Ebubekir Sıddık ile beraber bir tepeye vardılar. Hazreti Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) dedi: "Ey Mekke, Allah'ın mübarek kıldığı belde. Ben senden ayrılamıyorum. Ben sana kıyamıyorum, bir gün çok başka şartlar altında döneceğim sana!" dedi. "Bu Kâbe' me çok başka şartlar altında kavuşacağım!" dedi. Orada Mekke ile vedalaştı.

Sonra malumunuz Sevr mağarasına doğru gittiler. O sırada takip edenler izini buldular. Hazreti Ebubekir Sıddık: "Ya Resulullah! Bak geliyorlar, yaklaşıyorlar." dedi. Ardından bağıyorlar, öyle muhkem bir düşman ki, kinini kusacak, o sebeple arkadan bağıyor: "Ey Muhammed! Şimdi seni benim elimden kim kurtaracak?" Bakınız burada çok büyük bir ihlâs meselesi var. "Allah!" derken titreyelim kardeşim. "Allah!" derken yer gök inlesin. Biz bunu yapamıyoruz, biz bunu diyemiyoruz. Allah'ı en ön planda tutamıyoruz. Evlatlarımız, ailelerimiz, işimiz, aşımız, eşimiz, paramız, pulumuz, şanımız, şöhretimiz evvel geliyor. Biz layıkıyla "Allah!" diyemiyoruz. Bir diyebilsek her şeyler önümüze müserra edilecek, yani bize verilecek. Allah'ın izn-i keremiyle inşaallah Allah'ın muhkem kulu oluruz, Allah'ın müzeyyen kulu oluruz.

Binaenaleyh, o takip eden dedi ki Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): "Seni benim elimden kim kurtaracak?" O Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): "Beni Allah kurtarır." dedi. Mecusi takipçinin atının

dört ayağı birden kuma battı. “Kurtar beni, kurtar beni.” Sonra yemin etti, “Aman beni kurtar, ben sana bir şey yapmayacağım, geri döneceğim.” dedi. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) dua etti: “Ya Rabbi, söylediğinde ihlâslı ise eğer, bize düşmanlığı kalmadı ise kurtariver, geri dönsün. Bizim kimseye düşmanlığımız yok!” dedi. Kurtuldu, kaçtı gitti. Ama onu yolda gören başkaları takip etmeye başladı. Sevr mağarasına geldiler. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) arkada kaldı, Hazreti Ebubekir Sıddık (radiyallahu anh) içeri girdi. Şimdi hala hacca gidenler orada Sevr mağarasını ziyaret ederler. Geçenlerde bir kardeşimiz: “Biz Sevr mağarasını ziyaret ettik, bize bir sürü tarizler geldi, bir sürü yanlışlar yaptınız diye tenkitler geldi. Doğru mu yaptık, yanlış mı yaptık, bilemedik!” dediler. Ya niye yanlış olsun, ziyaret etmişsiniz, bir hatıradır! Hacda öyle bir vazifemiz yok, öyle bir farzımız yok. Neden gitmedin diye kimse sual sormaz amma neden gitmeyelim? Bir fedakârlıktır oraları ziyaret. Şöyle dağın başında, zor aşılır, zor ulaşılır bir yer. Bilenler bilirler. Yaşlı insanlar zor zahmet oraya ulaşıyorlar. Bunu bildikleri için gitmeyiverin, diyorlar; ama gitmek için aşk duyanlar illâki gidiyor. Neyse, Sevr mağarasına girdiler. Orada Hazreti Ebubekir Sıddık (radiyallahu anh) elbisesinden parçalar kesti, oradaki delikleri tıkadı. Bu hadiseleri daha önceden anlatmışızdır, o sebeple kısa kesiyorum.

Binaenaleyh, delikleri tıkadı. Deliğin bir tanesi kalmış. Sonra Ebubekir Sıddık Hazretleri Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazretlerini buyur etmiş içeriye. O kadar yorgun ki Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) hemen uzanıverdi dizine, uykuya daldı. Bu sefer de açıkta kalan bir delikten bir yılan, başını gösterdi. Hazreti Ebubekir Sıddık (radiyallahu anh) hemen topuğunu dayadı. Tabii, yılan topuğunu ısırды. Canı acıdı, gözlerinden iki damla gözyaşı döküldü Resulullah'ın üstüne. “Ya Ebubekir Sıddık ne oluyor?”, “Ya Resulallah

burada bir yılan var.”, “İllâki buradan çıkmak istiyor.” Yılan oradan bağırdı. Dile geldi: “Ya Resulullah, kimselere nasip olmayan bir şerefe ermişim. Bu beni ondan alıkoymak istiyor.” “Senin nur cemâlini görmekten alıkoymak istiyor ya Resulullah. Önünde yılan bağırdı, feryat etti! “Görmeme engel oluyor.” dedi. “Hiçbir kötü niyetim yok ya Resulullah!” dedi. “Engel olmasın ya Resulallah, çeksin ayağını ya Resulallah. Senin nur cemâlini göreyim ya Resulallah, seni bir daha nerede göreceğim ya Resulallah.” diye dile geldi. Neyse böyle hadiselerle geldi geçti, sonra ötekiler, o ikinci kuvvet birkaç atlı ile geldiler, yetiştiler. Bu sefer Cenâb-ı Hakk’ın hikmeti, kuvveti ile kapıya koca bir örümcek boydan boya yuva yaptı. Hemen yanındaki dalın üstüne bir kuş yuva yaptı. “Ah!” dediler. “İz burada bitiyor. İz buradan sonra kayboldu. Bitiyor amma buradan itibaren başka bir yere gitme ihtimalleri de yok.” O kapıdaki örümcek yuvası mağaraya bakmalarına da engel oldu, “Buraya girmiş olamazlar. Girmiş olsalar örümcek yuvası sağlam kalamazdı. Bu kuş burada yuvasını sağlıklı tutamazdı. Yumurtalar burada sağlıklı kalamazdı.”

Binaenaleyh, döndüler gittiler. İki gün sonra Allah’ın izni-keremiyle oradan çıktılar ve Medine’ye doğru yaklaştılar. Orada, Medine’ye yakın yerde Mescid-i Kuba var. Şimdi Medine’nin içinde kaldı oralar. Ziyaret edenler bilirler. Muhkem bir yer. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) kerpiçten bir mescit inşa ettirmiş. İşte orada namaz kıldılar. İlk Cuma hutbesini orada okudu. Kitapların yazdığına göre o gün güneş yılının başlangıcı gibi manaya geliyor ya neyse sonra geleceğiz o meseleye. Neyse, ondan sonra Medine’ye tevessül etmek için yola çıktılar. Medineliler yollara çıktılar, ayaklarına kapandılar. Bir kayda göre Cebrail (aleyhisselâm) geldi ya da Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) kendi inisiyatifini kullandı. Bir iç senedi geçerli kıldılar.

Medineliler ensar, Mekke'den gelenler muhacir oldu. O kadar muhteşem bir hadise oldu ki, Medineli ensar, gelen muhacir kardeşleriyle bütün mallarını paylaştı. Gelen mümin kardeşlerine evlerini açtı. Bir de bakınız, kitaplarda, kayıtlarda okumuşsunuzdur. Ne kadar derin bir mana ihtiva ediyor. Nasıl bir samimiyet ve candanlık taşıyor. Bundan âlâ misal olmaz. İki tane hanımı olanlar kadıya müracaat ettiler. Bir tanesini boşadılar. Bir tanesini de o gelen bekâr Müslüman kardeşlere nikâh ettiler. Bakınız ne büyük fedakârlık. Olası bir şey değil. Mallarını paylaştıktan sonra eşlerini de paylaştılar ama şeriat muvacehesinde, şeriat hudutları içerisinde, namus şerefinden zerre kadar bir şey kaybetmeden, o noktadan hassasiyet göstere göstere bakınız ne büyük fedakârlık. İki tane hanımı olanlar o bekâr kardeşlerine, o muhacirin olanlarla nikâh ettiler ve kadının huzurunda boşadılar. Ondan sonra yine kadıya müracaat ettiler nikâh ettiler. Bu kadar derin bir samimiyet, bu kadar namütenahi bir candanlık.

Herkes Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) için aman benim misafirim olsun, aman benim misafirim olsun diye yarışırken Medine eşrafından insanlar devenin bastığı yerleri öpüyorlardı. Resulullah'ın devesi Kusva bu. Sakin sakin gidiyor. Öyle diyor kitap. Yandaki alçak duvarların içindeki hurma bahçelerine baka baka gidiyor. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) hiçbir iz vermeden, ima, izah vermeden, neyi arzu ettiğini, nerede kalmasını murad ettiğini işaret vermeden sakin sükunetle söz devenin demişti. Cenâb-ı Hakk öyle istemiş. İşte o zaman sakin sakin hurma bahçelerinin arasından geçiyor deve. Herkes heyecan içerisinde. Herkesin gözleri yaşlı. Resulullah'ı görmenin namütenahi sevinci içerisinde deve nerede duracak diye bekliyorlar. Deve geliyor, bir sağına bakıyor, bir soluna bakıyor. Eba Eyyub El-Ensari

Hazretleri'nin kapısının önünde duruyor, çöküyor. Anlaşıldı diyorlar. Eba Eyyub El-Ensari Hazretleri'nin misafiri olacak Resulallah diyorlar.

Eba Eyyub El-Ensari biliyorsunuz İstanbul'da. Ziyaretine gittikçe Medine'yi, Mekke'yi yaşıyor gibi havaya giriyorum. Oranın o manevi havası öyle bir sarmış ki çevresini, sanki Medine, sanki Mekke. Öyle bir hava, öyle bir koku, öyle bir manevi, namütenahi huzur. Nitekim onun kabrinin bulunuşu da Akşemseddin Hazretlerine nasip oldu. Fatih Sultan Mehmet Han, hocası Akşemseddin'e: "Mübarek sahabenin kokusu geliyor." dedi. O sırada İstanbul'un fethine gelmişlerdi. Hani bir muştı var ya! Ne mutlu bir hükümdardır, ne mutlu bir askerdir diye. O saadete ermek için, o müjdeyi almak için kuşatmaya tâ Medine'den İstanbul'a gelmişler. Ne güzel Müslümanlık, ne güzel iman, ne güzel bağlılık ne güzel teslimiyet.

İşte öyle bir mücahidin, mübareğin, sahabenin evinin önünde duruyor deve. Sonuçta nerden nereye atladık ama durumun önemine binaen değindik. İşte öyle bir mübarek sahabenin kokusu geliyor, dedi Fatih Sultan Mehmet Han Hazretleri. Bulmamız lazım. Hocası Akşemseddin bir iki gezindi. O Akşemseddin ki manâsı, maneviyatı tâ nerelere varmış biri. Manâ ehli. Büyük evliya, büyük asfiya, büyük abid, büyük zahid! En sonunda bir yerde secdeye varıyor. "Sultanım, muradına erdin." "Noldu?" "Eba Eyyub El-Ensari kabri burada." dedi. "Bütün emareleri, bütün işaretleri ile Eba Eyyub El-Ensari burada!" Oraya cami inşa ettiler, mescid inşa ettiler. Orayı şerefli kıldılar. Tabii, evvela Allah şerefli kıldı. Bakınız kaç yüzyıl sonra Fatih Sultan Mehmet Hazretleri vesile oldu o Eba Eyyub El-Ensari Hazretleri'nin kabrinin bulunmasına.

Böyle olayları yaşayanların olduğu bir hicret hadisesi yaşandı ve bitti. Miladi 622'de oldu. Hicri yılın takibi, gelişi güzel karşılanacak bir takvim değildir. Hicri yılın gelişi bizim için büyük bayram. Öbür yılbaşında da söyledim. Sakın ha dedim, bizi başka defterlere yazarlar sonra dedim. Ocak 1 dedikleri yılbaşına yazarlarsa ne kötü! Eyvallah, devletimiz şerh koymuş, devletimiz bütün milletler arası antlaşmalarda onu geçerli tutuyor, biz de uyuyoruz. Ben şimdi birine mektup yazdığım zaman bilmem kaç zilhicce diye yazmıyorum. Şubat yazıyorum, mart yazıyorum. Şimdi zaman böyle. Ama dini günlerde, dini tespitlerde, dini tarihlerde, dini bayramlarda, sevinçlerimizde Hicri geçerli olmalı, öbürü değil. Çünkü on bir gün fark var. Allah bunu hususi olarak koymuş ki, bakınız ulema söylüyor bunu, kitaplar söylüyor bunu: "Allah o farkı mevsimler dönsün diye koydu." diyor.

Ramazan hep haziran hep haziran olursa, öteki hep sıcak ya da hep soğuk, aynı noktada değişkenlik olmazsa adaletsizlik olmaz mı? Allah'ın adaleti nasıl tecelli ediyor. Allah'ın adaleti. Allah hesabı bilmiyor mu! Allah onun üç yüz altmış beş gün olduğunu hâşâ bilmiyor mu?

Şimdi Hicri tarihe gelelim. Miladi 622 yılında Cenâb-ı Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Mekke-i Mükerrerme'den çıktı. Hicret başladı. Medine'ye geldi ve yolda bu dediğimiz olaylar yaşandı. Geniş İslâmi devlet neşvünema bulmaya başladı. Şer'i şerif, din-i mübin-i İslâm dünyaya yayılmaya başladı. Eh, tarih tespiti lazımdı, bu tarih tespiti için de herkes ayrı ayrı şeyler söyledi. Kimi dedi Nuh tufanından şu kadar zaman sonra, kimi dedi şu hadiseden şu kadar zaman sonra, bu hadiseden bu kadar zaman sonra diye ölçüler koymaya başladılar. Hâlbuki bir tarih tespit etmek lazımdı. Bu durum Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) öldükten sonra oldu. Müslüman ülkeler hicretten şu

kadar sonra, hicretten bu kadar zaman sonra demeye başladılar. Böyle olmayacak denildi. Hazreti Ömer döneminde yani tam hicretten on yedi yıl sonra gelin bakalım, toplanalım dediler.

Hazreti Ömer bir tarih tespit edelim bu bizim başlangıç tarihimiz olsun dedi. Hazreti Ali (radiyallahu anh) “Bizce en uygunu hicreti ele almak!” dedi. “Hicreti kabul edelim, ne diyorsunuz arkadaşlar?” Orada bulunanlar tasdik ettiler, “Uygundur!” denildi. Hicretten tam on yedi yıl sonra hicretin geçerliliği tescil edilerek kabul edildi. Bakın onda başlangıç ayı Hazreti Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)in Mekke’den ayrıldığı zamanı yani Muharrem ayını, Muharrem ayının birinci gününü, tespit ettiler. 622 yılının 1 Muharremi haram aylar muvacehesinde geçiyor. Recep, Muharrem, Zilkade, Zilhicce! Dört haram ay olarak bunlar herkesçe cahiliye devrinde de kabul görüyordu. Resulullah’ın oradan ayrılışı, Mekke’den ayrılışı, 1 Muharreme isabet etmiş. Keza tesadüf demiyorum, isabet diyorum. Çünkü dinde tesadüf yok. Dinde tevafuklar var, dinde mutabakat var, dinde muvafakat var ama dinde tesadüf yok!

Binaenaleyh, o tarih tespit ediliyor. Ondan sonra başladı artık Hicri tarih geçerli olmaya. Diğer İslâm devletleri arasında da Hicri takvim geçerli olmaya başladı. İslâm genişledi, neşvünema buldu. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)in hicretinden on yedi yıl sonra bu hadiseler vuku buldu. Hicret bize bunları hatırlatıyor. Biz de Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz gibi, “Ey Mekke! Sen yaratılmış beldelerin en şereflişisin, en saygı değer olanısın.” diyelim. O’nun hüngür hüngür ağlarkenki hâllerini tefekkür ederken bütün duygular galeyana gelsin, onu okurken biz de o yaşadığı anı hayatımıza adapte eder gibi bir tavır içerisine girelim. Namütenahi hâllere düşelim.

Unutulur bir şey değil o zamanlar. Ama “Yine döneceğim.” dedi. “Ey Mekke! Yine sana döneceğim.” dedi.

Zaman geçti, Mekke fethedildi. Oraya Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) muzaffer bir kumandan olarak girdi. Herkes başladı can korkumuz var mı diye, Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) “Ne münasebet!” dedi. “Şimdiye kadarki eşkıyayı, din muarızlarını, din karşıtlarını affettik.” dedi. “Fakat bundan sonra Kâbe’nin muhafızı, müdavimi biziz!” dedi. Kâbe’nin daimi misafiriyiz artık dedi.

Kâbe’nin kible oluşu da biliyorsunuz; kible evvela Kudüs’tü. Hatta şunu da söyleyeyim haddimiz olmayarak Allah’ın nasibiyle Kudüs’e en son biz gittik. Biz geldikten birkaç ay sonra 1967 yılında Yahudiler karıştırdılar oraları. Allah Kudüs’ün belasını kaldırsın, tekrar İslâm’a versin inşallah. Evvelâ Kibleteyn Mescidi yapılmıştı. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) orada namaz kılarken yavaşça yönünü çevirdi. Ne olduğunu bilemediler. Sonra selâm verdiler. Cebrail Aleyhisselâm, ya Resulallah kibleiniz burası. Ya Cebrail kardeşim neden böyle oldu. Dedi ki, “Emir geldi. Artık kibleiniz Kâbe! Oraya müteveccih olacaksınız.” İşte o camide önce Kudüs’e sonra Kâbe’ye dönülmüş. İki kiblesi olmuş. Kibleteyn, Arapça “eyn” eki ikilik anlamı veriyor. İki kibleli cami manâsında!

Binaenaleyh, o zaman Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) yavaş yavaş döndü. Yönünü Kabe’ye doğru çevirdi ve ondan sonra da kible Mekke oldu. O mescitte hala hatıraları yaşıyor. Hicreti hafife almayalım. Bunun önemini anlatmaya çalışıyorum. Hicret namütenahi bir olaydır. Ne elemeler, kederler, acılar çekti Müslümanlar. Bakın Eba Eyyüb el-Ensari Medine’den kalkacak, İstanbul’un fethine gelecek o

müjdeyi alsın, diye. “Ne mutlu bir askerdir o, ne mutlu bir kumandandır o!” sözüne uygunluk arz etsin, diye. O dairenin içinde yer alsın diye kalkmış adam Medine’den İstanbul’un fethine geliyor. Bu müjdenin içinde bulunmak istiyor. Biz şimdi çok zayıf kalıyoruz. Çok şükür her şeylerimiz mükemmel bir konfor içinde. Hangimizin evine gitsek giydiklerimiz, yediklerimiz, peynirimiz, zeytinimiz, benzer şeylerimiz, her şeylerimiz var elhamdulillah. O zamanlarda buğday ekmeğinin yanında katık aranmıyordu. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) böyle yokluklar içerisinde yaşadı. “Benim gelecek ümmetim buğday ekmeğinin yanında katık arayacak.” diye hadis-i şerifler var. Bizim şimdiki buğday ekmeği gibi de değil o zamanki ekmek. Dediği ekmek taşlarla öğütülmüş, kaba saba bazlama yapılmış olan bir şey. Onlarda lüks ekmek yerine geçiyor. Onun yanında katık aranmıyor. O öyle katıksız yeniyordu. En çok yaptıkları tuza banyorlardı diyor kaynaklar. Arpa ekmeğini sirkeye banyorlardı. O bir katıktı. Çoğu sebze meyve yok, doğru düzgün et yok.

Kimisi diyor ki, Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) de avcılık yapmış. Resulullah avcılık yapmış ama kardeşim nasıl yapmış? Resulullah izinle hareket etti. Eğer o günkü süreçte yiyecek bir şey yok ise Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bir tane kuş vuruyordu. Ona av olacak kuş da onun önüne dolandırılıyordu. O da keyif için değil! Çoluğun çocuğun rızkı için, ona yem olarak, ona rızık olarak gönderilmiş. Önüne önüne dolanıyordu ona av olmak için. Yani emir üzerine hareket ediyordu. Gelişi güzel değildi. Vurduğu da bir tane! İkinciye atmaz! İmkânı yok. Eh diyor adam şimdi tüfeği omzuna almış. Resulullah yapmış ben neden yapmayayım. Resulullah böyle yaptı kardeşim. Resulullah’ın önünde hiçbir şey dolu dolu değildi, imkânsızlıklar vardı. Cenâb-ı Resul-i Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem)

ayda, âlemde bir defa o da bakınız bir tek kuş! Büyücek bir kuş ona yem olmak üzere emir alıyordu. Önüne önüne dolanıyordu. Ve bir ok atıyordu Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), okla kuş isabet eder mi ama isabet ettiriyordu Allah, onun rızık oydu. Gidiyorlardı çoğuna çocuğuna pişirip yiyorlardı. Çeşitli şekillerde pişiriyorlar, suyunu kaynatıyorlardı. Onunla yetiniyordu. İkinciye atmıyordu yani. Avı zevk hâline getirmiyordu yani. Şimdi dağ tepe düz koşuyorlar, tabi av İslâm'ın müsaade ettiği hususlardandır ama dediğim gibi bir şeyleri satın alma gücünüz yoksa. Kardeşim senin attığın on tane mermiye bir tane kuş alıyorsun. Bu da tabi rızık meselesi olmaktan çıkıyor. Param yok diyor adam. Senin o tüfeğe verdiğin paralar, sıkıya verdiğin paralar, kaç kuşa atıyorsun, bir tane vuruyorsun. Bunlar geçerli mazeret değiller. Bunlardan sakınalım inşallahu teâlâ. Her şey satın alınıp durur, bütün kasaplar et dolu. Bütün pazar çeşitli yiyeceklerle bezenmiş bizim için. Allah'ın ikrâmı, ihsanı sunulup durur önümüze. İmkânsızlıkları yaşamış olanların yanında bizim hayatımız konfor hayatı.

Mehmet Şevket Eygi vardı bir zamanlar, şimdi bilmiyorum sağ mı değil mi? Bizim camiamızdan. Kırk sene evvel Bugün gazetesi çıkartılıyordu. Orada yazılar yazıyordu da ben onu hiç unutmadım. Kafamda kaldı. "Biz rahat Müslümanlarıyız." diye yazmıştı. Biz bugün rahat Müslümanlarıyız, lütfen kabul edelim. Hatta onla şöyle bir hatıramız oldu. O zamanlar camilerde kırk sene evvel işte kır beş sene elli sene her neyse camilerde sabah namazları tertip olunuyordu. Bazı kardeşlerimiz tarafından böyle tertip olunuyordu. Kafile oluyordu. Gece yarılarında yollara çıkıyorduk. O gün de İzmir'de Hisar Camii'ndeyiz. Aydın'dan Söke'den, Ödemiş'ten şuradan buradan tertip olup gelenler var, tâ elli sene evvel. Gece 12'de çıktık biz de ama Hisar Camii'nde yer yoktu. Caddeler dolmuş, her yer tıklım tıklım! Bakın mübalağa

etmiyorum, yüz bin kişi vardı. Biz de o Hisar Camii'nin dışında bir yer bulduk. Dış avluda mezbelelik bir yer bulduk, orda durduk. Zaten oradan bir ağabeyimiz vardı, onla beraber yan yana durduk. Namaz vaktine yakın sabahleyin üç falan olmuştu saat. İçeride vaaz ediliyor, dini sohbetler yapılıyor, bir şeyler anlatılıyordu. Hisar Camii, övülmüş bir camii. Biz dinliyoruz, dışarıdayız. "Arkadaşlar!" dedi. Birimiz çıktık. "Bomba ihbarı var." dedi. Çıkacak olan çıkar gider dedi. Benden duyurması dedi. Bazı arkadaşlar da "Yok sabote ediliyor." dedi. "Bizim birliğimizi, beraberliğimizi bozuyor. Ortaya korku salıyor, yakalayın bunu." dedi. Neyse tuttular adamı, güldü. Başka bir ağabey geldi. Tanınmış bir ağabey: "Yok, bu Mehmet Şevket Eygi Bey'dir." dedi. "Bu bizim din kardeşimizdir." dedi. "Böyle bir ihbarı duymamış olsa, emniyet kadrosundan böyle bir ihbar almamış olsa bize bunu duyurmaz." dedi. "Suizan sahibi değildir." dedi "Hüsnüzan sahibidir, hüsnühâl sahibidir." dedi. "İsteyen yine çıkabilir." dedi. Tabi Mehmet Şevket Bey'i orada öyle tanıdık. Aradan on beş dakika geçti. Bir bomba patladı. Yer gök inledi. Üzerimize topraklar yığıldı. Sonra şöyle anlaşıldı, bakınız ben bunları misal olmak üzere anlatıyorum. O günlerde aşk var, bizde heyecan var. Gecenin on ikisinde sabah namazı kılmaya gidiyoruz yahu. İşte o zaman topraklar yığıldı üstümüze. Ne oluyor dedik filan, sonra anlaşıldı hemen polisler koşmuş gelmiş tâ en arkada sokaklar var. En arkasında Basmane'ye giden yol var. Hep oralar tıklım tıklım insandı. Sonra bombayı tespit eden adam dedi ki: "Allah'tan o hain o bombayı koyan hain, bombayı dik koymuş, böyle bir çiçek saksısının içine dik koymuş. Yan koysaydı mutlaka birkaç yüz kişi giderdi buradan." dedi. Gökyüzlerine çıktı kiremitler. Saksı parçaları üzerimize döküldü. Hatta Ethem Abi vardı hala sağdır, cennette kavuşuruz seninle gibisine şakalaştık. Böyle hadiseler yaşadık.

Binaenaleyh bunlar geldi geçti. İşte böyle kardeşim. Rahat Müslümanlarıyız. Bunlarla hep böyle hemhâl olmalıyız. Bu hatıralar, bu hicret hadisesinde anlatılan sıkıntılar bizi derin düşünmeye sevk etmeli. Derin ibadete, derin bağlılığa, derin imana, derin ihlâsa sevk etmeli. Biz rahat Müslümanlarıyız. Bazıları geliyor: “Efendim işlerim çok ters gidiyor.” diyor. Kardeşim namazın var mı? Yok. Orucunu tutar mısın, zekat verir misin, sadaka verir misin, İslâm’ı yaşar mısın? Allah’tan ne alacağın var o zaman kardeşim. Hala sen, kafana göre rahatlık arıyorsun. Hani keyfin üstüne keyif arıyorsun. Evinde ekmeğin var mı? Var! Bugün hangi fırıncıya gitsen “Şu odunları ben alıvereyim sana, bana bir tane ekmeğe verir misin?” desen adam verir. Yapmasak da verir ama emeğinin karşılığı olur diye söylüyorum. Çünkü saik olmayı, dilenmeyi Allah men ediyor. Dilenmeden kazanmak, bir karşılığı olarak almak! Bir ekmeğe verir misin, iki ekmeğe verir misin? Verir o fırıncı. Ona sen bir kucak un taşıyiver içeri o vakit ekmeğini helâlinden almış olursun. Emeğinin karşılığı olanı almış olursun. Armut piş ağzıma düş yapmayalım.

Sofralarımızda, evlerimizde konfor yaşıyoruz. En olmadığı günlerde bile nelerimiz var! Mevlanâ’dan bizi çok duygulandıran bir hadise; hani hatunu “Bugün evde bir şey yok, önüne bir şey koyamıyorum.” demişti. Bir parça bazlama koymuş. İki damla yaş düşmüş Mevlanâ’nın gözünden. İki damla yaş! “Hatun desene bugün bizim soframız Peygamber sofrası oldu.” Telâkkiye bakınız, yoruma bakınız, kabullenişe bakınız, tevekküle bakınız kardeşim. Biz olsak öyle yapmayız. Bizim evlerimizde bu yaşanmıyor. Bizim evdekiler yemek pişmediğinde bile zeytin getiriyor, peynir getiriyor, domates getiriyor. Bunun neresi gıdasızlık, neresi nimetsizlik, neresi nakıs! Burada utanmak lazım, hayâ etmek lazım! Hayâ hislerimiz rencide olmuş. Hayâ hislerimiz

örselenmiş. Allah'tan hayâ etmek lazım! Allah'a hamd edeceğimize, hayâ edeceğimize şikâyet ediyoruz.

Allah bizi sevdiği gibi etsin. Bazı şeyleri anlattık, bahsettik şu kitapta bazı şeyler var, vakit varken biraz da buradan bahsediverelim. Bu biliyorsunuz hadis-i kudsi yani hadis-i şerif. Resulullah Efendimizin sözleri. Sünnet, Resulullah Efendimizin hayatı. Hadis-i Kudsi ise Allah'ın Resulullah Efendimize özel olarak yolladığı emirler, tavsiyeler. Kur'an'a girmeyecek denilmiş çünkü ayet değil. Allah'ın Cebrail (aleyhisselâm) vasıtasıyla gönderdiği özel emirler, özel tavsiyeler. Çok güzel şeyler bunlar, ruhumuzu okşuyor, ondan konuyu buradan seçiveriyoruz. Şimdi bakınız ne diyor "Size kötülük edenlere iyilik ediyor musunuz?" Cenâb-ı Hakk soruyor: "Kötülük edenlere iyilik ediyor muyuz?" diye. Yoksa kin ve garz mi besliyoruz. Yoksa ah bir fırsatını bulsam da şu intikamımı alsam mı diyoruz? Ne diyor Yunus: "Dövene elsiz gerek, sövene dilsiz gerek, insan gönülsüz gerek. Dehşet, tahşidat gibi durumlar İslâm'ın ruhuna aykırıdır. Nasıl olur ki zaten. Kimileri İslâmi terör ifadesini kullanıyor. İslâmi terör olmaz kardeşim. Müslümandan terörist çıkmaz. Eşyanın tabiatına aykırı. Onun iman oluşumuna aykırı. Hem Müslüman hem terörist olamaz.

Binaenaleyh, ben her zaman şunu söylüyorum, kendimden bahsetmek için değil ama bir misal olmak üzere söylüyorum, o duygular kanalize olsun diye söylüyorum, yemin ederek söylüyorum: "Bana desenez ki şu karıncayı öldür şu bir kese altını al. Şuradan kalkmak nasip olmasın ben o karıncayı o kese altına öldürmem." Bunu neden söylüyorum biliyor musun? Düşüncelerimizin temelinde bu duygular yatıyor. Merhamet ve şefkat peygamberinin ümmeti olmak yatıyor.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), kendisine taş atanlar için iste helak edelim denilince: “Ben rahmet peygamberiyim Cenâb-ı Allah onları affetsin, onlar bilmediklerinden öyle yapıyorlar. Onları affetsin Rabbim. O’ndan bunu diliyorum.” dedi. O rahmet peygamberinin ümmetinden bazı zatlar deniz kenarında zikir ediyorlarmış. İbadet ediyorlarmış. Davullu zurnalı bir kayık gelmiş. Dan dan, dun dun zurnalar, davullar... Zikir yapanların önünde durmuş. O zikir ehli talebelerin başındaki zat, kâmil bir zat imiş. Talebeleri “Efendim, bunlara bir şey söyleyin, bu deniz bunları gark etsin.” demiş. “Ne geçecek elinize öyle olsa?” demiş talebelerine. Açmış ellerini “Ya Rabbi, bunlar burada ne kadar neşeli ise âlem-i ahirette de öyle neşeli olsunlar Ya Rabbi. Onları cezalandırma Ya Rabbi, onlar bilmiyorlar Ya Rabbi. Dünyalarını mamur eyle Ya Rabbi, lütfeyle, ihsan eyle, hidayet eyle Ya Rabbi, onlar saadet tacını giysinler Ya Rabbi. Onları cennete bizden evvel gönder Ya Rabbi... gibi güzel şeyler söylemiş. Tabii, oradaki elli ya da yüz kişilik talebeleri hayretler içerisinde kalmış. “Aman efendim biz ne dedik, siz ne dediniz!” Bunun üzerine o kâmil zat: “Rahmet peygamberinin ümmetiyiz. Onların kötülüğünden bize hiçbir fayda yok. Onların saadetinden mutluluğundan bize fayda olur. Allah bundan memnun olur. Allah’ın hıfzı, lutfü üstümüze olur.” demiş. “Allah ancak böyle razı olur.” demiş. “Allah bizi rıza defterine yazar.” demiş.

Binaenaleyh, şefkat ve merhamet çok güzel bir şey. Ne diyordu: “Size kötülük edenlere iyilik ediyor musunuz?” Taş atana gül atmak!

Bir de laf getirip götürenleri çok mezmum yani kötülenmiş sayıyor din. Ara açanlar, ara bozanlar! Eğer birisi size laf getirdiyse, eğer birisi sizi metheder mahiyette konuşuyorsa: “Yerden bir avuç kum alın, yüzüne serpin. Kabullenmeyin onun söylediklerini!” diyor dinimiz.

Şimdi bir kardeşimiz, başka bir kardeşimiz hakkında bize bir şey söyledi. "Aman filan sana şunu şunu söyledi..." Biz de: "O bizi sever, bize böyle bir şey söylememiştir." dedik. "Söyledi yahu!" diye ısrarcı oldu. "Vallaha söyledi." dedi. Dedim ki, "Öyleyse seninki münafıklık. O söyleyen var ya! Bir günah aldı. Eğer bize böyle bir şey söyledi ise! Sen de getirdiğin bu laf ile münafıklığa düştün. O bir, sen bin günah aldın kardeşim." Arabozucu olmayalım. Böyle mezmum hâllerden, Allah'ın lanetlediği hâllerden, böyle günahlardan uzak duralım. Güzellikler takınalım. Yumuşak huylu, yumuşak ahlâklı, ahlâk-ı hamîde sahibi olalım.

Evet... "Size zulmedenleri bağışladınız mı?" İşte bu da aslında aynı manaya gelir. Benzer şeydir. Birisi zulme uğramış, birisi haksızlığa uğramış. Senin eline de intikam için fırsat geçmiş. İşte orada nefis sükût etmeli diyor. Eğer Hakk taraftarıysak, zulme zulumle karşılık vermek murad etmiyorsak, o nefisler sükût etmiş oluyor. Eğer tam tersini yapıyorsak nefisler bayram ediyor.

Anlatmıştık daha evvel; nefs-i emmare, nefs-i levvame, nefs-i mühlime, nefs-i mutmainne, nefs-i razıyye, nefs-i mardıyye, nefs-i safiye. Bakınız, nefislere veriliyor makamlar ve ünvanlar. Ayrıca ikrâmlar, ihsanlar da nefislere veriliyor. Ruha verilmiyor. Nefisler ne zaman ki hiç oluyor, o vakit nefse biz binmiş sayılıyor ve Allah'ın katına doğru yükseliyoruz. Nefs bize binerse, nefsin emrinde yaşamak, kötülüklerde yaşamak, kötülüklerle hemhâl olmak, meşgul olmak, kötülükleri hayatımıza adapte etmek, onlarsız yaşayamamak gibi hâller bizde olursa, musır olursa Allah korusun işimiz kötü. Bakınız cehenneme kim gidecek diye soruyorlar, musır olanlar girecek deniyor. Kim o musır olanlardan kasıt? "İsrarcı" olanlar. İsrarla cehennemlik işler yapanlar, ben cehennem isterim diyenler girecek. Tevbe edenler değil, pişman olanlar değil,

yaptıklarından gafil olanlar değil. Ben cehennem isterim de musır olmuş olan insanlar, ısrarcı olan insanlar. İşte bu ısrarı ortaya koyanlar, bütün kötülükleri, enaniyet hâllerini işleyenler yanacak. Allah isterse affeder, isterse lütfeder, isterse etmez onu bilemeyiz. Ama bir şey var musır olanlar, ben ısrarcı olacağım diyenler girecek diye bildirilmiş. Allah bizi yakmaya razı değil, Allah bizi yakmaya meraklı değil! Allah kendi kulunu yakmak istemiyor. Bir annenin kucağındaki çocuğunu düşünün, evladını düşünün. Bunun annesine söyleseniz, deseniz ki şunu ateşe atıver bakalım nolucak! Kendini atar, yavrusunu atmaz. Bir anne bu kadar şefkatli ise Cenâb-ı Hakk ne kadar şefkatli olmalı? Yarattığı kullarına neden eziyet etsin. Neden ateşe atsın. Neden ızdıraplara düşür eylesin. Neden onları güzel şeyler dururken, ihsanlar, ikrâmlar dururken cehenneme doğru sürüklesin, oralarda inlesin? Bunu istemiyor Allah, bize lütfetmek, hıfz etmek istiyor. Günahlarımızı bağışlamak istiyor. Yeter ki af dileyiniz. Yeter ki nedâmetle pişman olunuz. İnsan hatadan, kusurdan, gûnahtan beri değildir. Ama af kapısı açmış. Tevbe kapısı açmış. Hazreti Adem'den itibaren kıyamet gününe kadar tevbe kapısı açık. Ne zaman kapanır? Hâl-i nezih vaktinde! Bizim buralar öyle derler sekarat hâline. Ölüm hâli geldikten sonra tevbe kapısı kapanıyor. O hâle girmeden tövbemizi yapalım. Kabul edeceğim diyor Allah. Hulusi kalp ile tevbe ettim Ya Rabbi. Nadim oldum Ya Rabbi. Pişman oldum Ya Rabbi. Bunu diyebilmek, dua edip nedâmette bulunabilmek lazım! Bunu dediğiniz zaman cennet sizin deniyor. Ama bakınız ne dedik? "Hulusi kalp ile!" Yani bütün varlığın ile bütün samimiyetin ile teslimiyetin ile tevekkülün ile onu diyebilmek gerek.

Kısa kesiyorum. Vakit doluveriyor. "Size zulmedenleri bağışladınız mı?" Bağışlamak lazım, affedici olabilmek lazım! Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) hadis-i şerifinde "Affederseniz, affolunur-

sunuz.” diyor. Siz affederseniz, affolunursunuz diyor. Affedici oluverelim yahu! Bize taş atana gül atıverelim yahu! Bize yan bakana kucak açıverelim yahu! Nefsimizi yenmiş oluruz o zaman. Nefsin dediklerinin dışına çıkmış oluyoruz o zaman. Nefsin emirlerinin dışına kaçmış oluyoruz. Onun emrini tutmamış oluyoruz.

Nefis bizim düşmanımız ama böyle güzel hâllere sokarak onu dost hâline getireceğiz. Birisi diyor ki, dördüncü kademedен sonra hani, Nefs-i emmare, nefs-i levvame, nefs-i mülhime, nefs-i mutmainne’den sonra perde açılıyormuş, doğru mu? Kardeşim! Bizim muradımız perde açmak değil ki! Bizim muradımız Allah’ın rızasını bulmak. Bizim muradımız Resulullah’ın şefaatine ermek. Bizim muradımız bunlar. O isterse perdeyi açar, isterse açmaz. Kim nerelere kadar gelmiş de perdesi açılmamış olanlar var. Hikmet icabı tabi! Perde açılın diye ibadet yapıyorsanız o ibadeti bırak.

Allah’ın rızası için ibadet edelim, Resulullah’ın şefaati için ibadet edelim, Hakk’ı bulmak, Hakk’a layık olmak için, cennet ile cemâl ile müşerref olmak için ibadet edelim. Hatta bu ibadetin niyeti hususunda biraz daha ileri gidenler var. Rabia Hatun döneminde Bağdat’ta bir münazara açılmış. Âlimler, abidler, zahidler toplanmışlar. Cennete girmek için mi ibadet edelim, Cehennemden kurtulmak için mi ibadet edelim? Herkes bir şeyler söylemiş bir karara varamamışlar. Demişler Rabia Hatun’a gidelim, ona soralım. Bağdat’ta yaşıyor. Onu hakem tayin edelim. İki kişi bu gruptan iki kişi bu gruptan cennet için diyen ile cehennemden kurtulmak için diyenler grubundan ikişer kişilik heyet seçmişler. Rabia Hatun Hazretleri’nin evinin köşesine geldikleri zaman Rabia Hatun karşılıklarına çıkıvermiş. Bir elinde kova öteki elinde bir tane kazma. Aman Rabia Hatun bu kazma kova ile işiniz ne! Sizin gibi biri

böyle şeyler mi yapar? Yok demiş, şurada ufak bir işim var ondan aldım bunları, oraya gidiyorum. O gelen ekip Rabia Hatun'a: "Aman efendim biz de size yardım edelim." demiş. Bunun üzerine Rabia Hatun: "İşim elimdeki kazmayla cennetinizi yıkıvermek, şu kovayla da cehenneminizi söndürüvermek. Allah için ibadet etmeyi öğrenin de ondan sonra gidin buradan, demiş. Ne güzel, ne fevkalade cevap! Allah için ibadet edeceğiz, Allah'ı yüceltmek için ibadet edeceğiz, rızası için ibadet edeceğiz. Tabi bunlar öz meseleler.

Evet. "Size gelmeyen akrabalarınızı arayıp soruyor musunuz?" Ne diyor, gelmeyene git, vermeyene ver, sevmeyeni sev. Böyle yapmazsak yandık demektir. Emir bu şekilde! Vermeyene ver, sevmeyeni sev, gelmeyene git... yapmak lazım, yapabilmek lazım, nefsi yenmek lazım. Emirler bunlar. Yasakların temelinde yatan "öz İslâm" ahlâkını anlatan, tescil edilmiş hakikatler, gerçekler bunlar. Bu hâllerle muttasıf olmak lazım, bu emirler üzere ömrümüzü kurmak lazım! Nefse ait işlerimiz, dünya ile ilgili işlerimiz önde geliyorsa yaşantımız içerisinde o zaman imanımızı silkelemek durumundayız. O imanı yenilemek durumundayız. O iman ile yeniden nurlanmak ve nefsin terbiyesini yapmak mecburiyetindeyiz. Olgun iman, nefsin emrine karşı gelen imandır. Nefse binip de Hakk'a doğru yücelten imandır. Gerçek iman budur. Bakınız ne diyor: "Sizi aramayan akrabalarınızı arayıp soruyor musunuz?" Çok önemli! Bu kusur bizde de var, şahsımızı müstağni kılmıyoruz. Duası kabul olunmaz diye sayılan on tane Müslüman sınıfından bir tanesi de akrabasını tanımayan, sıla-i rahim yapmayan Müslüman sınıfıdır. Hadi uzaktaki harici akrabalara gidemiyoruz, Tire gibi bir yerde dâhili akrabalara neden gidemeyelim? Benim arabam yok gidemiyorum, diyemeyiz. Tire gibi bir yerde araban olsa ne olur, olmasa ne olur! Yüz adım fazla yürüyüversen her yere

gidilir. İleride araban da olur inşallah. Yeter ki senin o hususu hayata geçirmek muradın olsun, Allah verir. Sıla-i rahime dinimizde çok önem veriliyor. Bakınız duası kabul olunmayan on sınıf insandan bir tanesi sila-i rahim yapmayandır diyor. Başka şehirde yaşayan akrabalarımızı ziyarette de sila-i rahim çok güzel.

Bir de komşu hakkı! Bizim eskiden akşam derslerimiz vardı. Orada dua ederdik. İşte "Hassaten komşu haklarına uyanlardan eyleyiver Ya Rabbi!" diye dua ederdik. Bakınız komşu hakkı çok önemli. Komşu komşuyu tanyamaz olduk. Aynı binanın içinde gelip gidemez olduk. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) öyle bir hadis-i şerif ortaya koymuş ki, namütenahi edebiyat fıskırıyor. Ne diyor bakınız: "Hazreti Cebrail Aleyhisselâm bana komşular hakkında öyle çok emirler getirdi ki, komşuyu komşuya mirasçı yapacak zannettim." Bakınız o kadar çok emirler getirmiş ki, komşuyu komşuya mirasçı yapacak zannettim, demiş. Bir hadis-i şerif daha var gene aynı böyle: "Elinden ve dilinden komşusunun emin olmadığı Müslüman olgun imana sahip Müslüman değildir." diyor. Bunları kaale alacağız, hayatımızı bu hükümler üzere zapt edeceğiz, bu hükümler üzere kuracağız inşallah. Velhâsıl kelâm Allah cümlemizi inşallah sevdiği kullarından eylesin.

Âmin

Essalâtu ve selâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Habîballah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhîrîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin, göklerin, mülklerin sahibi, mâliki, halıkı yüce Allah'ım. İki cihan serveri, O'nu yaratmayacak olsaydım âlemleri yaratmayacaktım dediğin Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve

sellem) Efendimiz Hazretleri'nin mübarek ve mutahhar hatırı için, helâl olan, meşru olan murâdlarımıza erdiriver. Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi korusun Ya Rabbim. Resulullah'ın hayatı boyunca terk etmediği bir dua imiş. Bir daha tekrar edelim. Ya Rabbi! Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi korusun. Maddi ve manevi bütün felâketlerden, şerlerden, kazalardan, belâlardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arzi felâketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlâksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftirallardan, büyülerden ve sihirlerden ve zinalardan bizi korusun Ya Rabbim. Kendi himayene Al Ya Rabbim. Dünyanın her ne yerinde varsa zorda olan din kardeşlerimiz için kolaylıklar ve saadetler ve güzellikler ve selâmetler ver Allah'ım. Bilhassa Orta Doğu'daki din kardeşlerimizin üzerlerindeki musibetleri kaldırıver Ya Rabbim. İlaçları yok, ekmekleri yok, can kayıpları var, her yerleri karanlık, onları saadetlere erdiriver Allah'ım. Affınla, lütfunla, hıfzınla muamele eyleyiver Allah'ım. Ne türlü cezaları var ise bağışla güzel Ya Rabbim. Sen bağışlamayı en çok seven, bizi bağışlamayı isteyen, sevensin Ya Rabbim. İnşallah bağışlayıver Allah'ım. Sağlıklara, selâmetlere erdiriver Allah'ım. Ordumuzu yurdumuzu, milletimizi, bayrağımızı, mukaddes saydığımız her şeyleri yücelere erdir Ya Rabbi. İzmihlâl verme Ya Rabbi. Yerlere düşürme Ya Rabbi. Her şey yücelerde kalsın Ya Rabbi. Kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok Ya Rabbi. Amma bizim topraklarımızda gözü olanlara da fırsat verme Ya Rabbi. İmkân verme, izmihlâl verme Ya Rabbi. Bizi bağışla Allah'ım. Dünyevi ve uhrevi saadetlere, güzelliklere erdiriver Allah'ım. Şurada hazır bulunan cemaatin dahi helâl olan, güzel olan, meşru olan

murâdlarını erdiriver Ya Rabbi. Sen ol dedin bir kere var oldu cihan. Bizim dualarımıza ol deyiver, olsun Ya Rabbim. Oluversin Ya Rabbim. Cebimize, hanemize, soframıza Halil İbrahim bereketleri ver. Bize verdiğin rızklara, nimetlere hamd ü senalar olsun. Hamd ü senalar olsun. Olmayanlara da lütfeyle Allah'ım. Bizi iki cihanda aziz eyle Allah'ım. Bizi şuradan kalkmadan duası kabul olunanlar listesine aliver Allah'ım. Yerlerinden kalkmadan, elleri yüzlerine vurmada Ya Rabbi duaların kabul olduğuna dair defterlere adlarımızı yazıver Allah'ım. Bizi nurlarınla nurlandır, bizi güzel ahlâk ile nurlandır, iman-ı kâmil ile nurlandır. Cemalinle, cennetinle şereflendir Ya Rabbim. Bizi affeyle Allah'ım, biz başışla Ya Rabbim.

Sübhâne Rabbike Rabbi'l-izzeti ammâ yesîfüne ve selâmun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatıha

27 Ocak 2008 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim"

Hadis-i Kudsiden okuyarak başlayalım inşallah: "Ey müminler, Allah'ın size verdiği nimetleri unutmayınız." Nimetler şükredildikçe çoğalır. Hani derler ya tasalar anlattıkça azalır, sevinçler anlattıkça çoğalır. Allah'ın nimetleri sevinçleri anmaktır. Sevinçleri anmakla, şükürleri etmekle nimetler çoğalır. Nimetler illâki rızık mânâsında değil. Sağlık bir nimettir, evlat bir nimettir, güzel bir evde hayat kurmak nimettir. Güzel komşulara sahip olmak nimettir. Güzel ahlâka sahip olmak nimettir. Güzellikler içerisinde olmak, Hakk'a doğru yol almak nimettir, nimettir nimettir... saymakla bitmez. İllâki konunun elle tutulur, gözle görünür tarafından almayacağız. Nimetin perde arkası hususları var. Üniteleri var. Onların hepsini hesaba koymalıyız inşallah.

Nimetler şükredildikçe, hamd edildikçe çoğalır. Allah'ın vaad-i ilahisi var. Allah, eğer benim verdiğim nimetlere şükrederseniz, hamd ederseniz o nimetleri artırırım, asla eksiltmem diyor. O nimetlerin şükürünü eda edelim. Öyle bir rahatsızlık geldi bize geçen sene, yataktan tuvalete kalkamıyordum. Bir hikmettir, bir imtihandır. Bir şey diyecek yanımız yok. Sonra Allah şifa verdi, sıhhat bulduk. Şuraya geldiğimiz bir

nimet değil mi şimdi! Bunun ben borcunun karşılığını nasıl öderim? Buraya sağ salim gelebilmek, sıkıntı olmadan gelebilmek bize yapılmış en büyük nimet değil mi! Benim o hasta halimdeki durumum, tuvalete gidemiyordum, ayağımı basamıyordum, rahatsızlık hali gelmişti ama hikmettir, hikmet diye karşıladık çok şükür. Benim o hastalığım devam ediyor olsaydı birisi getirse şu bir çuval altını mı istersin, sağlığını mı istersin dese sağlığımı isterim, derdim. Nedir o altın; sağlığın yanında! Hiçbir şey değil. Şu anımızda bize sunulan sağlık nimettir. O anımızdaki yani hastalık halimizdeki nimetimiz ise bize sunulan sabırdır, şükürdür. Bunlar nimettir. Ya isyan etseydik! Allah muhafaza...

Her zaman anıyorum. Ödemiş'te çok kıymetli felçli bir ağabeyimiz vardı. Ona Tire'de yaşayan Nazillili Hacı Ali Efendi'nin halifesi ağabeyimiz ziyarete gitmiş. Bayağı rahatsızmış mübarek. Yahu ben böyle hasta görmedim, dedi o ziyaret eden ağabey. "Hayrola efendim!" dedim. "Biz yanına girdik." dedi. "Baktı boynumuza sarılacak gücü yok, ayakta duracak yeri yok, kalkıp oturacak hali yok, gücü yok! Ama sevincinden, neşesinden bayılıp gider." dedi. "Allah Allah efendim, neden böyle bu hâl, bu durum?" dedim. "Allah beni bu kadar çok sevmeseydi, bu kadar çok ağır imtihanlara düçar etmezdi, diyor" dedi. "İki de bir bunu söylüyordu, kahkahalar atıyordu." dedi. Sevincinden bayılıp gidermiş. İman bu! İman bu, ihlâs bu! Teslimiyet bu, tevekkül bu! Bir zaman sonra da dar-ı bekaya göçtü gitti. O ağabeyimiz şimdi cennetin köşelerinde ne iltifatlar görüyordur Allah-u âlem!

Evet. "Allah'ın size verdiği nimetleri unutmayınız!" Şükürle karşılayınız, hamd ile karşılayınız. Bu nimetler nereden geldi düşününüz. Hep söylüyorum; Avrupalılar bizden bu konuda ileri, Amerikalılar bu konuda bizden ileri. Biz Hakk dinin mensubuyuz ama

onlar kadar sofrada başında duacı olamıyoruz. Biz lokantacıyız biliyorsunuz. Gerçi şimdi gitmiyorum artık, oğlan ilgileniyor. Bizim bir alakamız kalmadı. Bazen gitsem de nasılsın demeye, hatır sormaya gidiyorum. Yine de bazı zamanlar bulunmak icap edebiliyor. İşte oraya gelenlerden çok azı dua ediyor. Topluca yemekler yiyen gruplar geliyor, kalkarken bir dua ediverin ne güzel olur ama etmiyorlar. Burası nasıl sözde İşlâm ülkesi! Yapmıyorlar kardeşim, ayıpmış gibi günahmış gibi. Bilenler de yapmıyor, bilmeyenler de yapmıyor. Ediverin duanızı, bir şey kaybetmez; ama çok şey kazanırsınız. Allah'ın duaları nasıl kabul edeceği, hangi ortamda kabul edeceği belli değil! O dualar ile o güzelliklerde görünürsek, o güzellikler manzumesinin içine giriversek ne hoş olacak. Yapmıyoruz, hamd etmiyoruz.

Geçenlerde ziyarete gittiğimde oğlum dedi ki: "Avrupalılar, Amerikalılar batıl dinin içinde oldukları halde dua ediyorlar. Biz Hakk dinin içindeyiz. Kıyamete kadar başka din gelmeyecek, başka peygamber gelmeyecek, başka kitap gelmeyecek, başka hâşâ Allah yok. Biz O'na en çok hamd etmek durumundayız, şükretmek durumundayız; ama bizden fazla dua ediyorlar. Onlara hayret ediyorum." Oğlanın dikkatini çekmiş maşallah.

Dükkânda bazı arkadaşlara takılıveriyorum "maşallah hacı amca geldi, aman bize dua ediver" diye. "Daha önce dua ediverdik, dilimiz döndüğü kadar. Bu sefer de sen ediver diyorum, senin duan geçerli olsun inşallahu teâlâ." diyorum. "Ağabey senin duandan biz de istifade edelim, dilimize yerleşmiş olsun, gönlümüze yerleşmiş olsun. O dua ile muttasıf eyler Allah. Dua ibadetin muhassalası, özü. Hakk'a giden yolda, o yola ışık tutan nur! Dua, dua edici olmasaydınız başka dua edici hâlk ederdim diyor Allah, dua ediverin kardeşim. şükredelim kardeşim. İbadetin özü

dua. O'na şükretmeyeceksek, hamd etmeyeceksek, O'nun mülkünde ne işimiz var." deyiveriyorum. Öyle değil mi! O'nun mülkünde yaşıyor, O'nun mülkünde hemhâl oluyoruz. Refahlar buluyor, saadetler buluyoruz. O'nu unutmak olur mu hiç. O'nu hesaba katmamak olur mu hiç.

Geçenlerde bir kardeşim burada, sabah tefsir okuyor. Diyor ki Allah, "Eğer istikbâle muzaf tasavvurlarınızda, tahayyüllerinizde, geleceğe ait sözlerinizde 'inşallah' yani 'Allah'ın izniyle' gibi ifadeler kullanmıyorsanız beni aradan çıkarmış olursunuz. O zaman işiniz takip edilmez." diyor. Bakınız! Bunları çoğumuz yapmayıveriyoruz. Ben şimdi kendimden bahsetmek için değil ama örnektir diye söylüyorum; nereye gidiyorsun? Evimden namaza çıkıyorum! Hanım, ben inşallah namaza gidip geliveriyorum, derim. Ne güzel bir şey! Ben namaza gideyim geleyim... Yok, kuru oldu o cümle, kupkuru! Allah'ın rızasıyla ıslat onu. Allah'ın adıyla ıslat onu! Nasıl? Ben namaza gidip geleyim inşallah, deyiver. O zaman yardımlar akar, yardımlar yağar. Allah'ın adı var çünkü.

Sonra bir de, nerden nereye atlıyoruz; Selâmın üstünde çok duralım. Resulullah buyuruyor: "Selâmı yayınız." diyor. Hadis-i şerifi var. Aranızda selâmı yayınız, diyor. Eve her gidişinizde selâm verin. Ben evde insan yokken bile selâm veririm. Sonra da aleykümselâm diyorum. Melekler selâmı alır; ama yine de kendim aleykümselâm diyorum. Selâm ne güzel, selâmlaşmak ne güzel! Bizim evde de inşallah, çoluk çocuklar hep bilirler. Ne güzel bir âdet değil mi? Bu Allah'ın emrine uymak inşallah, Resulullah'ın hadisine uymak inşallah. Yolda, belde her yerde selâmlaşmak! Selâmın fazileti bilhassa sabah namazında görülür. Açık seçik tezahür eder. Bildik, bilmedik yolda rastladığınız herkeslere selâm

verebiliyor musunuz? Verebiliyorum! İşte onlardan biri inşallah mutlaka Hızır (aleyhisselâm)dır. Ama sabah namazında, sabah namazına giderken olacak.

Bir ağabeyimiz vardı. Çok erken dükkân açıyordu. Ezanlar okunurken o hala dükkânında yerleşmesiyle meşgul, çalışkan bir ağabeyimiz idi. Çok oldu göçtü gitti dar-ı bekaya. Kaç yıllık mesele ama aklımda kaldı. Dükkânını önde tutmuş oluyordu. Sabah ezanları okunuyor ama o camiye gitmiyordu. Sabah ezanları okunuyordu ama namaz yok. O kadar çok çalışkan adam, herkes maşallah diyor; ama o ağabeye ne oldu? Göçtü gitti.

Birkaç sene evvel Buğday Dede'nin mescidinden yayan iniyorduk. Ulu Cami'nin orada denk geldi. Arabalardan amele kadınlar indiler, işten dönüyorlardı. Yevmiyeden dönüyorlar. Orada hem çalışmışlar hem de pamuk çalısı edinmişler. Kışın kullanacaklar, onunla ısınacaklar. Arkalarına sarınmışlar. Bizimle karşılaştılar. Yanımızda bir iki arkadaşımız vardı. "Yahu!" dedi. "Şunlara bak! Bizim hanımlara örnek göstermeli bunları." dedi. "Şimdi bunlar da gidecekler evlerine, arkalarındaki yükleri indirecekler, yapma imkânı bulanlar banyo yapacaklar, evin işini yapacaklar, birtakım mükellef oldukları kadınlık işlerini yapacaklar." dedi. "Acımamak mümkün mü?" dedi. "Tabi bizim hanımlara örnek gösterme fikri güzel ama bu üç beş kadın, hepsi de "ıh" diye diye Buğday Dede yokuşunu çıkıyorlar, arkalarında çalılıarı, yükleri ancak bir tanesini çevir sor kaçta gidiyor pamuğa." dedim. "Ulu Camii'nin önünde traktöre biniyorlarmış öğleden sonraya kadar yine traktörle dönüyorlarmış. Demek ki gece ikide ya da üçte gidiyorlar. Yevmiye hesabı, saat hesabı çalışıyorlar. Bunların bir tanesini şimdi çağır sor bakalım, hayatında iki buçukta bir defa kalkıp da Allah rızası için iki

rekat namaz kıldı mı?” dedim. Fakirlik güzel bir şey, fakirlik eğer şükürünü eda ediyorsan, eğer nimetin kadrini biliyorsan, eğer cenneti cemâli hedef alıyorsan çok güzel ama bu düşünce tarzını, tefekkürü, gayreti istiyor. Benim de vicdanım sızladı. Benim de o fakir fukara kadın milletinin arkalarında yükleriyle o yokuşu tırmanmasına yüreklerim sızladı. Ama işin bir de bu tarafı var. Kaç defa iki buçuklarda kalktın, orada para kazanmak deyince koşuyor gidiyorsun. Çoluğun çocuğun rızkıdır, çok güzel. Helâlindedir, çok güzel. Ama sen hayatında bir defa olsun gece iki buçukta kalkıp da Allah rızası için teheccüd kıldın mı kardeşim? Yapmıyorsun! O helâl kazanç ve fakirliğin verdiği değeri düşünüyorsun. Yani terazinin iki kefesine de bir şeyler koyamıyorsun. Böyle zor şartlarda çalışanlar teheccüd kılsalar, bizim gibi rahatta, konforda yapanların sevaplarını ona, yüze, bine katlarlar. Her nimet bir külfet karşılığıdır. O külfet bizim için on ama onlar için yüz olur, bin olur. Bunun bilinciyle hareket etmek lazım.

Evet. “Allah’ın size verdiği nimetleri unutmayın. Dinledik ve itaat ettik diyerek Allah’a verdiğiniz sözü hatırlayınız.” Galu Bela’da hepimiz söz vermedik mi kardeşim! “Rabbim Allah” demedik mi? Galu Bela’da biz o mukabeleye imza atmadık mı? Biz İslâm’ı seçtik, Allah’ı seçtik, doğru ve güzeli seçtik demedik mi? İman ile ihlâs ile “Ya Rabbi ben elimden gelen her şeyi yaparım!” diye ilave üniteler koymadık mı? Hani ağabeycim şimdi neden unutuldu o sözler. Büyükler anlatıyorlar: “Galı Bela’da secdede iken birisi gecikmiş de arkadan oğlu secdesi için biraz itivermiş. Ben bunların ne kadar geçerli olup olmadığını bilmiyorum, ithaf etmemek için isim vermiyorum ama binaenaleyh Galı Bela o kadar önemli, Galı Bela bu kadar dikkatli. Hani senin verdiğin söz diyecekler bize. Hani verdiğin söz diyecekler. Sen bana Galı Bela’da bir söz vermiştin diyecek. Ne cevap vereceğiz kardeşim. O verdiğimiz sözün

gereğini yerine getirmek lazım. Verdiğimiz sözün icabını işlemek lazım. Biz iman ettik diyeceğiz, Allah'ımızdır. Kitap Kur'an'ımızdır, Resulullah peygamberimizdir. Ama bütün bunların lafta kalmaması lazım kardeşim. Bunları hayata geçirmek lazım. Bunlar gelişigüzel işler değil ki! Hayatımızın ana hatları bunlar. Hayatımızın ana üniteler bunlar. Ondan sonra diğer şeyler. Evvelâ ana ünitelere dikkat edeceğiz kardeşim.

İman! Baş mesele. İman! Baş korku. Hep söyleyip duruyorum ama bu söyleyişimde bir hikmet var. Adam talebeleriyle birlikte bir yatırı ziyarete gitmiş. Ağlıyormuş şakır şakır. "Aman efendim!" demişler. "Neden ağlıyorsunuz?" "Aramızda fark var oğlum, aramızda fark var." "Aman efendim!" demiş talebeleri. "Siz ondan aşağı değilsiniz ki!" O yatırı da biliyorlarmış çünkü. "Ondan aşağı değilsiniz ki!" demişler. "Siz âlim, abid, zahid, mürşid bir insansınız. Sizin sayenizde ikrâm, ihsan bulduk. Sizin sayenizde mesafe aldık. Aman şöyle, aman böyle!" "Çocuklar!" demiş. "Aramızda fark var." "Ne farkı efendim?" "Son nefes farkı." demiş. Son nefes farkı, o ki son nefes işini geçmiş, bal börek içlerinde, iltifatlar içlerinde şu anda. İkramlar içerisinde yaşıyor cennetinin köşesinde. Görüyorum ama bizim ne olacağımız belli değil. Bir son nefes meselesi var hepimizin, oralardan geçmek var! O şeytanı, o nefsin tuzaklarını atlayabilmek var.

Bizler yaşantımızda dikkatli olursak işte o zaman meleklerin yardımı gelecektir, Allah'ın izniyle inşallah. Çünkü sınıf öğretmenliği gibidir bu işler. Siz öğretmensiniz, biliyorsunuz ki talebeniz son imtihanda bocalıyor olabilir. Heyecanlanmıştır. Ama sınıf öğretmeni onun ne değerli, ne gayretli bir öğrenci olduğunu bilir. Bırakın geçsin deyiverir. Bu anlık bir meseledir. Notu verir geçerir. Hayatımız böyle geçsin ki bize hayatımızın notunu verecek olan böyle düşünsün. Böyle

bilgi ile dolsun kayıtlarımız, bizim hakkımızda güzel şeyler yazsınlar. Cenâb-ı Hakk yazacak, Cenâb-ı Hakk'ın kâtipleri yazacak. Melekleri yazacak. Ama hayatımızı düzgün tutarsak düzgün, güzel şeyler yazılacak.

Günahlardan sakıyalım. Malayani ve masiva işler günahlara giden yolların başlangıcı. Bize ufacık gösterilen şeyler, aldırış etmediğimiz şeyler, sonra sonra büyüyüp bizi cehennemın göbeğine iten şeyler. Çok dikkatli olalım. Çok dikkatli olalım. İnşallahu teâlâ Allah bizi kendi korumasına, kendi şemsiyesine, kendi vikayesine alsın inşallah.

Şimdi burada, Hadis-i Kudside: "...Allah'a verdiğiniz sözü hatırlayınız, Allah'tan korkunuz", diyor. Allah'tan devamlı korkalım inşallah. Ben şimdi size bir şey anlatayım haddim olmayarak. Saatler geçiveriyor. Günler de kısa. İkinci geliveriyor. Şimdi aklıma geldi, hep beraberken gelin bir manevi antlaşma yapalım sizle! Nasıl bir manevi antlaşma? Şu bir hafta içinde inşallah hani memleketten çıkarken derler ya eline, beline, diline sahip ol diye, sahip olalım inşallah. Bir hafta kendimizi sigaya çekelim. Nasıl? Dilimizi mümkün olduğu kadar hayırla yoralım. Elimizi kimsenin zararına uzatmayalım. Ayaklarımız bizi kötüye, yanlışta götürmesin. Mümkün olduğu kadar bilhassa beş vakit namazımızı cemaat ile kılalım. Bir hafta buna gayret edelim. Bunu antlaşma olarak kabul edelim ve bunu zaten biliyorsunuz hepsini de bu hususi bir tazeleme olsun. Ya bir hafta diyelim ya üç gün diyelim. Nasıl münasip görüyorsanız! Bir hafta ömrün içerisinde çok uzun bir süre değil. Bir işe gireceğimiz zaman dilimizi turalım. "Yetmiş defa hacca gittiysen gene boştur, bir gönül kırdı isen." diyor. Gönül kırmamaya gayret edelim. Bu bir haftanın içerisinde bir fakire yardım etmeye gayret edelim. İllâki deve gibi bir şeyle dökecek değiliz. Bu anlaşmayı

hatırlayarak, yapabildiğimiz kadar yapalım. Birisiyle biraz itişmiş kakışmışız, kavga etmişiz; diyelim ki gidip onunla hemhâl olalım, sarılalım sarmaşalım. O kırgınlıkları, o dargınlıkları ortadan kaldıralım. Bir komşumuzu epeydir ziyaret etmemişiz, bakınız bunlar hayatın içinde olağan şeyler ama bizde kayba sebebiyet veren şeyler. Bir komşumuzu biraz darıltmışız, biraz gücendirmişiz, biraz uzak durmuşuz aman ona gidelim sarılıp sarmaşalım. Yahut epeydir ziyaret etmediğimiz bir yakınımızı, akrabamızı ziyaret ediverelim. Kapısına seni ziyaret etmeye geldik diyelim. Benzer şeyler, yolda birisine rastladık onunla aramızda ufak bir şey geçse de geçmese de bir soğukluk girmiş aramıza, o soğukluğu izale bakımından, o soğukluğu yok etmek bakımından sarıverelim kardeşim, sarmaşverelim kardeşim. Özür dileyelim eğer bir şey varsa. Eğer bizde suç olan bir husus var ise herhangi biriyle veyahut onda suç olan bir şey varsa hoş görüverelim. Bir haftalık bu mesai içerisinde bunları Allah rızası için yapıverelim. Sonra en önemli hususa gelelim. Ev halkına mutlaka yumuşak davranalım. Mutlaka güzellikler üzere olalım. Ev halkı bizde biliyorsunuz, Müslüman Türk ailelerinde erkekler bir adım öndedir. Bu despotluk manâsına gelmez. İllâki benim dediğim olacak, tekmeyle gireyim evime manâsına gelmez. Yumuşak davranıverelim. Senin dediğin olsun deyiverelim hanımlarımıza, çocuklarımıza. Selâmla, sabahla, iltifatla karşılayalım. Öyle muameleler ediverelim inşallah. Nefsimizi yenmenin yolları bunlar. Eğer ortada ağır günahlar yoksa, isyanlar yoksa, Allah'a itirazlar yoksa evimizin içinde terör estirmeyelim. Güzellikler olsun inşallah, çoluğumuzla çocuğumuzla bir hafta böyle özel bir yaşantıya girelim inşallah. Beş vakit namazlarınızı kazaya bırakmayınız. Bilhassa bu bir haftada! Aramızda memurlar var, öğretmenler var, resmi dairede çalışan insanlar var. Onlar müstesna olabilirler. Onlara bir şey diyemiyorum, mecburiyetler tahtında tabii ki

onlar serbest değillerdir, mümkündür. Bazı vakitler mesai içinde kalıyor olabilir. Cemaate katılamıyor olabilirler. Vakti geçirirler ise hemen en kısa zamanda kazalarını da yapmalıdırlar. Biz vakti olana, imkânı olana söylüyoruz.

Bazıları diyor ki, müşteri bastırdı gelemedim, kılamadım. Biz bakkal işlettik. Buradaki kardeşlerimiz bilirler. On üç sene bakkallık yaptık. Market diyorlar şimdi ama market değil bakkal, bildiğiniz bakkal, şimdi kibarlaştı. İkindiye yarım saat kalmış, müşterilerimiz vardı. Günlerden salı idi. Tire pazarı olduğundan kalabalık var tabi. Yarım saat kalmış, yardımcım yok. Eh, bizim şu işimizi de ver kardeşim, kese kağıdına katıver. Bizim o zamanlar ekseriyetle kese kğıdı kullanılıyor, naylon yok şimdiki gibi. Köylüler de yanında kendileri yırtılmayan kese getirirlerdi. Onun içine yerleştiriyoruz eşyaları, zaman alıyor tabi. Eh, benim keseyi doldurur. Kardeşim yarım saat kalmış, bu yarım saatte abdest bozacağım, yeni abdest alacağım, oğleni kılacağım, ikindi okunmak üzere! Eh, benimkini doldurur, ondan sonra kıl. Bak kardeşim, ben kimseyi kırmak istemiyorum. Hüsn- tevecchnzdr, bana itimat etmişsiniz, bana gelmişsiniz, Allah razı olsun beni tercih etmişsiniz, çok teşekkür ederim. Amma benim bu işim senin içinden daha önemli. Ben içime giderim. Sandalyeyi koyarım dkknın önüne giderim. "Eh, bir daha gelmem." Kardeşim senin gelip gelmemen senin elinde değil. Seni buraya itiyorlar. Senin elinde değil o hâl. Bu şuurla hareket edelim. Bazı kardeşlerimiz de böyle hâldeyken bilhassa esnaf olanlar, salı günü çok meşgul iken azıcık namazları askıya alınıyor. Alınmasın inşallah kardeşim. Namazdan daha önemli değil ki hiçbir şey. Allah hepimizi affetsin, Allah kusurlarımızı bağışlasın. Bu antlaşmayı bozmayalım inşallah. şu saatten itibaren o hayırları işlemeye, o

güzellikleri vücudumuza, gönlümüze sindirmeye, o Allah'ın rızasını bulmaya gayret edelim inşallah.

Âmin

Essalâtu ve selâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Habiballah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin, göklerin, mülklerin sahibi, mâliki, halıkı yüce Allah'ım. Yüceler yücüsü Allah'ım. Güzeller güzeli Allah'ım. Yaratan ve yaşatan Allah'ım. İki cihan serveri o güzeller güzeli Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz Hazretleri'nin mübarek hatırı için dünyevi ve uhrevi işlerimizi kolaylaştırır ve güzelleştirir ve hayırlı eyleyiver ve hibe eyleyiver Allah'ım. Bu iş bizim amellerimizle olmaz, sen hibe edersen olur Allah'ım. Ya Rabbi iman-ı kâmil, aşk-i ilâhiye, feyz-i ilâhiye sırr-ı ilâhiye ve kalb-i selim ve ihlâs ve huzur ve sağlık ve saadet ve selâmet ve bereket ve şifalar ve şifalar ve sağlıklar ve sağlıklar ver Allah'ım. Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi koru Ya Rabbim. Resulullah Efendimizin hiç terk etmediği dualardan birisidir: Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi koru Ya Rabbi. Maddi ve manevi bütün felâketlerden, şerlerden, kazalardan, belâlardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arazi felâketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlâksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftirallerden, büyülerden ve sihirlerden ve zinalardan bizi koru Ya Rabbim. Kendi himayene al Ya Rabbim. Dünyanın herhangi bir

yerinde zorda olan din kardeşlerimize kolaylıklara ve saadetlere ve güzelliklere ve selâmetlere erdir Allah'ım. Bilhassa Orta Doğudaki din kardeşlerimizin üzerlerindeki musibetleri kaldırır Ya Rabbim. Günahları ne olursa olsun affeder Ya Rabbim. Güzelliklere, iyiliklere, bereketlere erdir Allah'ım. Çocuklarımızı ve kusurlarımızı affeder Allah'ım. Sen yücesin, affetmeyi severim diyorsun, bizi de affeder Ya Rabbim. Şurada hazır bulunan cemaat-i Müsliminin dahi gönüllerimizin helâl olan, güzel olan, meşru olan murâdlarına erdirir Ya Rabbi. Dualarımıza ol deyiver, olsun Ya Rabbim. Vatanımıza, milletimize, ordumuza, yurdumuza, bayrağımıza, temel unsurlarımıza zeval verme Ya Rabbim. Düşman ayağı bastırma. Kimsenin toprağında gözümüz yok, bizim topraklarımızda gözü olanlara fırsat verme Ya Rabbi. Ya Rabbi! Sen yücesin, affetmeyi seversin, bizleri de affeder Ya Rabbi. Sen lütfeden, hıfzeden, en güzel şeyleri ikrâm edensin Ya Rabbim. Bizi güzelliklere boğ Ya Rabbim. Bizi nurlara boğ Ya Rabbim. Hastalara şifa, dertlere deva, borçlara eda, na murad olanlara ber murad eyle Ya Rabbim, na murad olanlara ber murad eyle Ya Rabbim, na murad olanlara ber murad eyle Ya Rabbim. Sen ol dedin bir kere var oldu cihan bizim dualarımıza ol deyiver olsun Ya Rabbim.

Sübhâne Rabbike Rabbi'l-izzeti ammâ yesîfüne ve selâmun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatıha

10 Şubat 2008 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Kardeşlerim! Vakfa ait gelir getirici olan şeyleri kira ile almak, kira ile durmak, kira ile kullanmak sevaptır. Vakfı kira ile almak, kira ile durmak, kira ile kullanmak, kira ile ödemek vakfiyetini devam ettirmek manâsında olduğundan helâldir ve sevaptır. Ama vakfın vakfiyetini bozucu durumlardan korunmak lazım. O nasıl olur? Allah korusun satın almak suretiyle olur! Yani satın alırsan onun vakfiyetini bozmuş olursun. Ne olursa olsun, o vakfı vakfeden insan bile sonradan vazgeçse onun vakfiyetini artık bozamaz. Bunun bilincin de olalım inşallah.

Eskiden vakıfların vakfiyetini bozan çok örnekler gördük, çok sıkıntılar yaşadık. “Filanca vakfı satın almak istiyorum, ne yapayım, uygun olur mu?” diye babama danışmaya gelirlerdi. O da: “Almayın oğlum!” derdi. Bazıları aldı ve sıkıntılar yaşadı. Allah’a sığınırız! Vakfın vakfiyetini yaşatmak lazım. Bir misal olsun diye anlatayım: Bizim yukarıda mescidimiz var. Babam orayı satın almış. Hemen üstünde dünürümüzün mescidi var. Buğday Dede Hazretleri’nin hemen dibinde yer alan İmamîşi’nin mescidi. İmamîşi bizim dünürümüz olur. Hem ağabeyimin hem ablamın kayınpederidir. Onlar, o mescidi satın almışlar. O devrin iktidarı mescit gibi vakıf mallarını satıyorlardı, alan da ev yapıyordu. Mescitler hep ev oldu. İşte o mescit ev olmasın, vakfiyeti

bozulmasın diye satın alınmış. Bakınız burada bir satın alma keyfiyeti var amma bizim anlattığımız manâda değil, vakfın tasarrufunu üzerimize almak manâsında değil, vakfın vakfiyetini devam ettirmek manâsında, gayesinde almışlar. Vasiyet etmiş: “Bir imam tayin ettirmeyin buraya!” demiş. “Benim kendi sülâlemden yapabilen yapsın imamlığını.” demiş. Çocukları ne düşündü, ne düşünmedi bilemeyiz tabi ama diyanete devrettiler. Orası şimdi diyanetin denetiminde, maaşlı imam hatibi var.

Babam satın aldığı mescidin tapusunu Hafız Osman’ın üstünden mahallelinin üstüne yaptı. Mahallede Ahmet var, Hüseyin var, yarın öbür gün Mehmet var. Yani hiç kimse satamayacak orayı, çünkü mahallelinin tamamının üstüne kayıtlı. Eğer mahalleliden bir tanesi el koymaya kalksa öteki adam gelecek, sen ne yapıyorsun diyecek. Sen ne yapıyorsun, burada benim de hakkım var diyecek. Şimdi o mescit bütün mahallelinin. Vakıflara el konulabilmesi zaafına karşı babam tedbiren mescidin tapusunu mahallelinin üstüne yaptı.

Binaenaleyh vakıf meselesi çok önemli bir konudur. Vakıf toprağına basma derler. Bas, kullan ama onun vakfiyetini yaşatıyorsan, kira tutuyorsan, bereketli olur, kazançlı olur. Eğer hulusi kalp ile tutuyorsan, halis niyetlerle, halis murâd ederek tutuyorsan veya onu öyle tasarruf etmek murâd ediyorsan senin için faydalı olur. Biliyorsunuz ameller niyetlere göredir. Bunun bilinciyle hareket edelim inşallah. Sual soruldu ondan cevap verdim.

Geçenlerde yine söyledik. Bize sık sık abdest suyunu soruyorlar. “Üzerimize sıcıyor, şöyle olur mu, böyle mi olur?” diye. Kardeşlerim konu hakkında İmam-ı Azam Hazretleri yani bizim mezhebimizin sahibi çok açık bir içtihadta bulunmuş. Ne demiş? “Abdest suyu tahirdir,

mutahhar değildir!" Yani abdest suyu üzerinize gelirse, sıçrarsa kirlenmiş olmazsınız, abdestinize zarar vermez. Bu sıçrayan su tahirdir. Mutahhar değildir! Yani o abdest suyunu bir daha bir yerde biriktirip de yeniden abdest alma imkânı yoktur. O zaman mutahhar vasfı alınıyor. Tahirdir, üzerinize sıçrarsa yaramazlık yapmaz. Senin abdestine zarar vermez. Ona toz kondurmaz. Ama mutahhar vasfı yok. O suyu biriktirip de yeniden başka abdest almak murâd ediyorsanız o olmaz, ona hizmet etmez, o işi görmez. Tahirdir, mutahhar değildir. Bunu bilhassa belirtmek isteriz.

Âcizane olarak bir damla bir şey okuyorsak onu burada aktarmaya çalışıyoruz. Hani İmam-ı Azam Hazretlerine birileri gelmiş demiş ki: "Ya İmam, bizim şöyle bir meselemiz var bana ne cevap vereceksiniz, bunun cevabı nedir?" "Yarın kitaba bakıvereyim oğlum!" demiş. "Hadi ya, koca İmam-ı Azam olmuşun bir şey bilmiyorsun yahu!" demiş. "Bunun cevabını kitaba bakacaksın da mı bana vereceksin!" "Oğlum, biz bildiklerimiz kadarını öğretmeye geldik. Bilmediklerimizin cevabını vermeye kalksaydık, vermeyi murâd etseydik aldığımız maaşa devletin bütçesi yetmezdi. Bildiğimiz bu kadarcıktır, bilmediğimiz çok büyüktür, çok uludur. Bilmediklerimiz bildiklerimizin çok fevkinde sayılara ulaşır.

Binaenaleyh koca İmam bile öyle söylediye biz hiçbir şey bilmediğimizi söylüyoruz. Şimdi bir arkadaşı: "Ağabey, ben tiryakisi oldum, toto oynuyorum. Ne zararı olabilir?" diyor. "Çıksa da parasını şuraya vereceğim, buraya hayır yapacağım..." Kaç defa söyledik! Haramın binası olmaz! Çıksın ya da çıkmayın o totoyu oynamak, o piyangoyu çekmek, o at yarışları, o lotolar masaya oturup poker oynamakla aynı şey. Şans oyunlarının tümü haramdır diyor kitaplar.

Çıkacak, çıkmayacak hesap etmişsin, etmemişsin hiç önemli değil. Sen oraya iştirak ediyor musun, onun varlığına takviye ediyor musun, ona hizmet ediyor musun, o paraları yatırıyor musun? Hepsine evet. O zaman senin adın kumar defterine yazılıyor. Böyle şeyler yapmayalım inşallah. Bunlar bizim ibadetlerimizi hep gölgeler.

Hüsni ahlâk ile muamele etmezsek, herkese yanlış muamele edersek, haramlara iştirak edersek, gönüller yıkarsak; sabahlara kadar secde etsek, ertesi gün hacca gitsek, çuval dolusu altın tasallut etsek bizi kurtarmaz. Evvelâ elzem olan ihlâstır. Evvelâ bize ait işlerde güzele doğru, iyiye doğru adımlar atmak elzemdir. Hani derler ya: “Fenafi’z-zat!” Bakın, bu söz tarikat için değil, genel manâ ihtiva ediyor. Yani herkes haddinde fena olacak diyor. Evvelâ nefsinde fena olacaksın. Evvelâ nefsini yeneceksin, evvelâ adımını atacaksın. Evvelâ iyiye doğru, güzele doğru bir adım atacaksın, kendi inisiyatifini kullanacaksın! Kendi iradeni, kendi ihtiyarını kullanacaksın. Himmetler, yardımlar, güzellikler ondan sonra gelecek. Ondandır fenafi’ş-şeyhe gelecek iş. Bir şeyhin bir üstadın yardımı gelecek. Ondandır fenafi’r-resul gelecek. Ondandır Resulullah Efendimizin yardımı gelecek. Ondandır fenaf’il-lah gelecek. Tabii ki zaten hepsi Allah’ın izni ile oluyor da – Allah’ın yardımı gelecek, ondan sonra bekabî’l-lah gelecek. Kutupların makamı artık orası! Biz oraları rüyamızda bile göremeyiz diyoruz ama bu sözümüz umutsuzluk manâsında tazammum etmesin inşallah.

Demek ki evvelâ inisiyatif bizden başlayacak. Evvelâ teşebbüs, evvelâ iradi güç, evvelâ yol seçme hadisesi bizden başlayacak. Biz iyiye doğru, güzele doğru kendi kendimize söz vereceğiz. Kendi kendimize ahdedeceğiz, ant içeceğiz. Mesela ben bu sigarayı içmeyeceğim diyeceğiz.

Burada sigara içen de var içmeyen de var. İçenlere, içmeyenlere karışmamın yanlış olduğunu söylüyorlar. Kırk beş sene evvel evlendiğim zaman biz de içiyorduk. İçmemeğe yemin etmedik ama bir ramazan günü sofraya gelmeden bir tane Bafra sigarası yaktım. O hemen bitti, bir tane daha yaktım. Aç karnına midem bulandı. Yemekten sonraya bıraksam içmeye vakit kalmıyordu. "Yahu!" dedim hanıma. Oradaki pakete bak, şu sigarayı al, şu kibriti al, at. Bir daha ben bu işte yokum, dedim. Söz mü söz! Yemin yok. Allah'a karşı verilmiş insancıl bir sözüm var. Evet mi? Evet! Söz mü? Söz! O kadarmış. Allah şahidimiz bir nefes dahi içmedik.

Sigarayı bırakmak meselesinde irademizi kullanacağız. Kimi az az bırakıyor. Azıcık sayısını azaltayım, diyor. Eskiler biliyor, kahvehane işletiyorduk. Öyle yaramaz şeyler yoktu dükkânda; ama bir iki tane eskiden kalma nargile vardı. Tabi çalıştırıyor değildik. Bazı ustalar, tiryakiler, tömbeki dedikleri şeyden alıp geliyorlardı. Dışarılarda, avlularda başını yapıyorlar, kendileri içiyorlardı. Nargilede tütünün ne kadar hazzedici bir şey olduğunu anlıyorsun çünkü sigarayı dudağınla çekiyorsun ama nargileyi içine doğru doğrudan çekiyorsun. Tabi sigarayı bırakmadan evvelki hadiselerimiz bunlar. Bir gün belediye parkı vardı. Orada böyle kenarları tırtırlı bir avlu vardı. Ortasında arkadaşlar nargile içiyorlarmış. Beni de gördüler, yahu iç bir tane, iç bir tane, iç... Bir içmeye başladım şakır şakır, dünya böyle fırl fırl dönüyor. Sigaradan kurtulduk derken daha kötüye battık. Bu da yanlış dedim. Çok şükür onu da bıraktık.

Binaenaleyh böyle zamanlar yaşadık. Zararlı alışkanlıklardan kurtulmak için evvela irademizi kullanacağız. İrademizi iyiye doğru kullanacağız, kötüye doğru değil! Ne dedik? Evvelâ fenaf'iz-zat, evvela

bizatihi adımlar atmak, bizatihi iyiye doğru, güzele doğru irademizi kullanmak. Bilinçli olalım inşallah.

Bugün İç Anadolu'daki bir ilimizden aradılar. Bir rahatsızlık var üzerimizde dediler. Dedim nasıl bir rahatsızlık. İhanet rahatsızlığı dedi. Efendim, ben sizinle bizatihi konuşmak istiyorum dedi. Dedim ne konuşacaksın kızım benle! Bu meselede senin rolün ne kızım? Ben bu meselede hatayı işleyenim. Kızım sen efendinden, beyinden gayri birisiyle gayri meşru olan o işi yaptın mı, yaptın! Benim sana söyleyecek bir şeyim yok. Benim size söyleyecek bir kelime lafım yok! Derhal boşanın. Çocuğum var o ne olacak? Çocuğuna da mahkeme karar versin. Bizi aralarını düzeltsin diye aramış, konuşuver demek için aramış. Biz de dedik ki: "Bazı şeylerde İslâm çok yumuşak, çok müsamahalı, çok hoşgörülü ama bazı meselelerde çok katı, çok sert. Namus meselesinde, ırz meselesinde çok setler çekmiş, çok hudutlar kurmuş!" Bu şekilde anlattım. İllâki yardım etmemi istedi. Benim cehennemde ayağımdan, tersten asılmama sebep olursun! Burada yapılacak tek şey boşanmak. Doğrusu, hakikati bu! Çünkü burada din yamuk kabul etmiyor, ayakkabı değil ki bu meseleler eskiciye götürüp yamalatsak. Bu mesele yamatma kabul etmez, bu mesele tamir kabul etmez. İtiraf ediyor musun sen bunu, evet! Bizatihi sen bunu işledin mi, evet! "O halde sana söyleyecek sözüm yok." dedim. "Senin için o evlilik hayatı bitmiştir." dedim. "Çocuğunu ister sana versinler, ister ona!" dedim. Bu konularda Allah'ın emri var kesin! Bu konularda müsamaha yok, tolerans yok, hoşgörü yok. Namus, haysiyet meselesinde mutlak şart koymuş Allah.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz zamanında bir sahabe Efendimiz varmış. Hanımı çok güzelmiş. Tabi hanımının biraz yanlış hareketleri varmış. Sahabeler Resulullah Efendimize gelmişler,

demişler ki, “Filanca sahabenin hanımı biraz yanlışlıklar içinde oluyor!” “Onun beyini çağırın.” demiş Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem). Çağırılmışlar, “Ey filanca, senin hanım yanlışlıklar içinde oluyor diye haber verdiler, biraz da sen takip et bakalım!” demişler. Adam takip etmiş ve tespit etmiş. Biraz yaramazlıklar olduğunu, biraz yanlış yapıldığını, biraz haram işlendiğini tespit etmiş. Gelmiş söylemiş Efendimize. Resulullah Efendimiz buyurmuş: “Derhal hanımını boşa!” diye. “Peki ya Resulullah.” demiş bırakmış gitmiş. Bakınız bütün kayıtlar yazıyor bu olayı! Aradan biraz zaman geçmiş. Resulullah o adamı bir daha çağırmış. Sormuş: “Hanımını boşadın mı?” “Boşamadım ya Resulullah.” “Neden? Git çabuk boşa gel. Eğer bir daha boşamadan gelersen vallahi kafanı, kelleni kendi elimle uçururum!” demiş. Bu konuda müsamaha yok. Tabi zina yapanların yarı bellerine kadar gömülüp de taşla öldürme hükmü de var İslâm’da. Onu bugün yapamıyorsak, medeni kanuna yöneleceksek, boşanma kapısı açık. Boşanma konusunda hassas davranacağız, Allah korusun. Bu konuda müsamaha yok, tolerans yok, hoşgörü yok. Allah affetmiyor, Resulullah affetmiyor. Âlemlere rahmet olarak gönderilen her hususta ahlâk-ı hamîdeyi bize öğreten hoşgörüler abidesi Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bu konuda böyle söylüyorsa bize ne demek düşer. Bize hiçbir şey düşmez, bize iktifa düşer. Bize onun yaptığı gibi yapmak düşer. Ama bugünün şartlarında gövdeyi yarıya kadar gömüp de taşıyarak öldürme keyfiyeti yok. Bunun kolayı boşanmak, ayrılmak yani talâk.

Hadis-i kutsilerde geçiyor, Allah “Talâk en sevmediğim helâldir.” diyor. “Helâl kıldım ama en sevmediğim helâl olarak kabul ettim.” diyor. Dönüşü olmayan bir noktaya gelinmiş, bir suç, bir cinayet işlenmişse bunun çaresi boşanmaktır. Medeni kanunlar da böyle emrediyor.

Kan davası diye bir şey yok. O doğrudan yasak. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) menetmiş. "Bir kişiyi öldüren bütün insanları öldürmüş gibi vebal alır." diyor. Çok aşikâr bir şeydir bu. Dünyada bir sürü hatalar işleniyor. Mezkûr bayan da: "Efendim sizinle yüz yüze görüşelim." diyor. "Yüz yüze görüşülecek bir şey yok, görüşmeyelim." dedim. "Söyleyecek laf kalmadı." dedim. Bize düşen şey dinin gereğine bakmak. "Din, sizin gibi hata edenlere ne türlü muamele edileceğini anlatıyor. Neler yapabileceğinizi, bu hatadan dolayı neler yapabileceğinizi söyledim. Tövbe et!" dedim. "Başka kapılara, başka eşlere yönel artık. Onlar da sana daim olur inşaallah. Kendini bu hatadan bir daha işlememek üzere uzak tut. Çocuğunu da bunun adını duyurmadan büyüt, eğer sende kalırsa."

Binaenaleyh çok hassas bir konu, çok dikkat edilecek bir konu. Allah korusun, Allah korusun, Allah korusun. Uyanık olalım kardeşim. Yanlışlıklar yapmayalım. Bize dünden beri intikal eden hadiseler bunlar. Fakat cevap verilmiş olsun, zihinlerdeki problemler çözülmüş olsun diye bir şeyler anlattık. Sonra çok kısaca hemen şunu da söyleyeyim. Bunu da çok soran oluyor. Faiz meselesi! Geçen bir kardeşimiz söyledi. Devlet bazı kayıplar için birtakım bir şeyler vermiş. Bunun adına da nema demiş. Bu faiz ise bunu kazanç yerine sayma. Bir de; "Eğer bir haramı bir yerlere yardım etmek için kullanıyorsanız küfre bile girersiniz." diyor. Bakınız, "Kâfir olursunuz!" diyor. "Haramı bir iyilik olsun diye sevap kazanmak niyetiyle yatırım yapalım, dersiniz küfre bile girersiniz." diyor. Allah korusun. O haram, haram olarak kalacak. O haram sizden uzak olacak. Bizim defterimize bir şeyler yazılacak dersiniz, küfre bile girebilirsiniz. Allah'ın haram emrini, haram hükmünü reddetmiş olursunuz, Allah korusun. Bu kadar ince bu işler ama biz o kadar ince yere gelemiyoruz. Ben o arkadaşına dedim. Arkadaşım, eğer size verilen bu

para seni rahatsız ediyorsa, eğer ribâ bahsine, faiz bahsine giriyorsa alın, veriverin birisine. Orada kalmasına, sizin adınıza terennüm etmesine, büyümesine vesile olmasın. Almamak da çözüm değil. Alın ve verin. Bir şey ummayın! Ben buradan bir kazanç umarım, bir sevap kazanırım demeyin inşallah. Uyanık olalım, Allah yardımcımız olsun inşallah.

Altmış sene evvel çok kıymetli bir hocam vardı. O mübarek pek bir âkildi. Her şeyi ona danışmaya giderlerdi. Hem avukattı, dava vekilliği yapardı. Fakat ölüm lafı ettirmezdi, ölüm hoşuna gitmezdi. Hâlbuki “Bize nasihat et ya Resulallah!” diyorlar da “Size nasihat olarak ölüm yetmez mi?” diyor (sallallahu aleyhi ve sellem): “Size ölüm yetmez mi, size ölüm yetmez mi, size ölüm yetmez mi?” diye üç defa tekrar ediyor. Ölümü hatırlamakta fayda var. Ne diyor şair: “Ölüm asude bir bahar ülkesidir rinde, Fatiha okursan rahat uyur kabrinde.” “Rind” Allah’a teslim olma manâsında tazammum ediyormuş. Bakınız, “Ölüm asude bir bahar ülkesidir rinde. Fatiha okursan rahat uyur kabrinde.” Bazıları için ölüm asude bir bahar ülkesidir. Ah bir gitsem diyor. Sevilenlerin arasında olsam diyor. Murâd etmek doğru değil ama bazen istisna durumlar da oluyor. Babam söylerdi. “Al beni Ya Rabbi, al beni Ya Rabbi.” derdi. “Baba, doğru yapmıyorsun.” deyince “Sizin aklınız ermez oğlum, sizin aklınız ermez.” derdi. Tabi, vardır bir bildiği. Son on senesinde böyle yaşadı. “Al beni Ya Rabbi. Al beni Ya Rabbi” der dururdu. Neyi hazmedemiyordu, neden hoşlanmıyordu? Hâlbuki bir şeyi yoktu. Eşi dostu vardı, hali vakti yerindeydi, bir iâşe darlığı yoktu.

Binaenaleyh, biz öyle dua etme derdik. O ise “Sizin aklınız ermez oğlum.” derdi. Eğer bu hayatı beğenmemek, Allah’a itiraz etmek, isyan etmek manâsına geliyorsa hoş değil. Ama sana kavuşmak istiyorum Ya

Rabbi. Vaktiyle sana gelmek istiyorum manâsına geliyorsa belki tecviz edilebilir, cevaz verilebilir.

Hadis-i Kudside: "...hıyanet günü, aldatma günüdür. Kıyamet günü ahiret günüdür." Bir günü kıyamet gününün elli bin sene kadar olan gündür. O kıyamet hesapları bitmekler bilmeyecek. Mahşer kurulmuş. Dehşetengiz bir manzara, herkes tir tir! Hayırlısı hayırsızı, günahlısı sevaplısı, orada bir harp, bir münakaşa, bir mücadele olacak. Tabi, Allah'ın bir ikrâm sınıfı, hıfz sınıfı, Allah'ın hoşlandığı sınıf olacak. Hayırlarla dolu, defterlerle dolu gelecek. Olanlar olacak orada tabî ki. Ama buna rağmen kıyametin acısı hepsine tesir edecek, hepsini içine alacak. Çünkü ayet var hakkında. "Küllü nefsin zaikatü'l-mevt" diyor. Bütün nefisler ölüm acısı tadacaktır. Ölüm acısı, bütün nefisler... Çeşitli şekillerde tezahür ediyor bu ölüm acıları. Azrail Aleyhisselâm çeşitli sıfatlarda geliyor. Bazen dehşetengiz surette geliyor. Bazen ihsan ile geliyor, bazen ikrâm ile geliyor. Bazen tasavvur, tahayyül edilmez neşelerle sevinçlerle geliyor. Müjdeler vermeye geliyor, almaya geliyor.

Kıyamet gününde herkes mutlaka haşır olunacak. Mutlaka hesaba çekileceğiz ama hesabı kolay görülenler, günahı az olanlar veya hiç olmayanlar veya Allah'ın sevgisini kazananlar veya Allah'ın nuruyla nurlananlar istisna muameleye tabi olacaklardır.

Evet, "Ahiret günü bir günü elli bin sene kadar uzun olan gündür." Bitivermiyor o ahiret günündeki günler. Zaten bazı ilim sahibi zatlar: "Oradaki günler buradaki günler gibi değil." diyor. O ahiret günü uzun gün diyorlar. Biz yakıştırmadık bunu. Hadis-i Kudsidir, Cenâb-ı Hakk'ın sözüdür. İtibar etmek mecburiyetindeyiz, inanmak mecburiyetindeyiz. Bakınız uzun bir gün, çok uzun bitmek bilmeyen bir gün.

Evet, “Dillerin konuşamayacağı ve özür dilememeleri için kendilerine izin verilemeyeceği gündür.” İşte, tövbe kapısı kapanmış, özür dilemekler yok! Pişmanlıklar, nedâmetler hiç yok. Artık heyecanla hükmünü bekliyorsun, cezayı bekliyorsun Allah korusun. Ya da mükâfatını bekliyorsun, makamını bekliyorsun. Tabi makamlarda gözümüz yok elhamdülillah.

Son hale, son vakte geldiğimizde, Tirelilerin sekarat dediği hale geldiğimizde, kitapların hâlet-i nezi dediği hale geldiğimizde, tövbe kapısı kapanmaya başladığı o anda, Azrail (aleyhisselâm) kapına gelmek üzere iken senin makamın gösteriliyor zaten. Sen işte busun diyorlar. Günahların şunlar, sevapların şunlardır. Hâlet-i nezide bunlar gösteriliyor. Makam gösteriliyor, makamlar gösteriliyor. Senin gideceğin yer şudur diyorlar. Senin elde ettiğin netice budur, diyorlar. Kârlar, zararlar bu kadardı, işte gördüğün kadardı diyorlar. Sen Allah’ın hıfzına uğramışsın, geç bakalım bu tarafa diyorlar. Bilhassa namaz kılanlar, bilhassa namazda müdavim olanlar, beş vakit namazını cemaatle kılmaya gayret edenler. Amellerin en efdâli vaktinde kılınan namaz orada karşımıza çıkıyor. Namazları vaktinde kılalım kardeşim. Bunu her zaman söylüyorum. Tekrar tekrar kafamızda yer etsin diye kafamıza otursun diye söylüyorum.

Adam ölmüş, her şeyleri tamam! Zekâtını vermiş, haccını yapmış, namazlarını kılmış. Melekler, zebaniler gelmiş. Götürüyorlar cehenneme doğru. Bas bas bağıryormuş adam. Yahu benim her şeylerim tamam beni ne yapmaya götürüyorsunuz. Feryat figan içinde, cup diye atmışlar ateşin içerisine. Hemen bir el gelmiş, çekmiş çıkarmış onu. Bakmış nurlu bir zat. “Sen kimsin?” demiş. “Ben senin namazlarınum.” demiş. “Yahu neden beni bu ıstıraplara düşürdün? Vaktiyle neden

gelmedin? Beni ateşe attılar.” demiş. Eh, demiş “Sen beni dünyada iken hep geciktirerek kılıyordun, ondan geciktim.” demiş. Amellerin en efdâli vaktinde kılınan namazdır. Yalnızca kılınan namazdır demiyor, önüne vaktinde olacak diyerek ekleyip söylüyor.

Namazda vakit konusunda ulema ihtilaf etmiş. Birisi ezan okunur okunmaz kılınan namaz demiş. İkincisi kazaya bırakılmadan kılınan namaz demiş. Şimdi öğlen ezan okundu, hemen kılamadın ama ikindiden sonraya da bırakmadın. Üzerinden bir vakit geçmeden kılmaya gayret ettin, geçerse kazaya kalıyor zaten. Yani buradaki zaman vaktin girmesi ile vaktin sonuna doğru bir zaman dilimi. Biz mümkün olduğu kadar daha sağlıklı olanı tercih edelim.

Bazı komşu kardeşlerimiz farza durduğumuzda paldır küldür geliyorlar. Oysa selâm verip geçerken kapıların önünde oturuyorlar. Haddim olmayarak kaç defa söyledim. Biz kimiz fakat ikaz etmek durumundayız. Emr-i bil maruf nehy-i ani'l-münker diyoruz ya! İyiliğe doğru emretmek ve yanlıştan çekip çıkarmak. Hani çırak olsalar, işçi olsalar içim yanmayacak. Hepsi de dükkânlarının sahibi insanlar. Biraz erken hareket ediver yahu! Eskiler derler ki sen bir vakitte namaza, camiye gitmek istiyorsan, o vaktin ezanını caminin içinde dinleyiver. Vaktiyle gir, kıl; demiyor bakınız. Ne güzel bir edep! Bir vakitte namaza camiye gitmek istiyorsan, o vaktin ezanını caminin içinde dinleyiver diyorlar. Ne kadar güzel bir şey. Yapıverelim inşallah. Bunu kaç defa söylüyorum. Nefisler bırakmıyor. Sohbetler, şunlar, bunlar, malâyani, masiva bırakmıyor yakamızı. İllâki yanlışlıklar içerisinde gideceğiz.

Binaenaleyh, evet “...dillerin konuşamayacağı ve özür dilemelerine izin verilemeyeceği bir gündür. Büyük felâket günüdür.” Bakınız,

“Mücrimler için, günahkârlar için, Allah’ın gazabına muhatap olanlar için felâket günüdür.” diyor Allah korusun.

Evet “..felâket günüdür. Müthiş gürültülerle kıyametin kopacağı gündür.” Nâmütenahi gürültüler olacakmış. Büyükler, belki müşahede ehli diyelim, belki ilham-ı ilâhiye diyelim; gürültüden zaten sarhoş olacakmış insanlar. Kıyametin gürültüsünden zaten insanlar çok sarhoş olacaklarmış. Orada, o kıyamet gününün dehşetini yaşayanlar mutlaka rahatsız olacaklarmış. Mutlaka o gürültüyü duyacaklarmış, o gürültü insanları sarhoş edecekmiş. Sarhoş! Allah’ın ne hikmeti vardır kim bilir. Hafif bir gün değil, küçük bir gün değil, zayıf bir gün değil. Dehşetengiz bir gün. “Müthiş gümbürtülerle kıyametin kopacağı bir gündür ve çatık çehreli, asık suratlı bir gündür.” Oralarda o melekler, o görevliler, o Allah’ın hizmetinde bulunan kişiler, insanlar, melekler hiçbiri tebessüm etmeyecek. Güzel gidene de yanlış, hatalı gidene de. Tebessüm etmeyecekmiş kardeşim. Biraz sert davranacaklarmış. Biraz kâbuslu bir çehre, biraz dargın bir yüz. Öyle muamele edeceklermiş. Şıarmayalım diye, ötekilerden farklı gittik diye özümüze hâlel gelmesin diye. Allah korusun. Herkese aynı muamele. Adalet üzere! Ama bu elem verici ızdırıp manası durum manâsına gelmiyor.

Evet. “...çatık çehreli asık suratlı bir gündür. Kimsenin hiç kimse için sahip olamayacağı bir gündür.” Şimdi burada bazı arkadaşlar diyorlar ki, hani himmet? Tabii ki var Allah’ın izniyle. Allah izin verirse! Allah müsaade ederse, büyükler himmet edecekler. Biz yani illâki tarikat, illâki şu, bu değil! Yani sevdiğimiz insanlara himmet. Sevdiğimiz insanlar eğer hakikatte kıymetli iseler, onlara bir kişiden yetmiş kişiye kadar; yetmiş kişiden yedi yüz kişiye kadar vekil olmak, tasallut etmek, onların günahlarından alıkoymak, yani affettirmek, Cenâb-ı Hakk

tarafından, Resulullah tarafından kaydedtirilmiş bir rakam içerisinde onların affına medar olmak keyfiyeti varmış.

Binaenaleyh, biz fenafiz-zat olacağız; fenafi'ş-şeyh, fenafi'r-resul, fenafi'l-lah, bekabi'l-lah, üçler, yediler, kırklar vesile kılınacak, onlardan da himmetler var. Hatta Allah bizi o kadar çok seviyor ki, hatta bizi Allah o kadar affetmek tarafında duruyor ki; bir adam varmış vefat etmiş. Bir sürü günah sahibiymiş. Bir sürü noksanları varmış, kusurları varmış. Cenâb-ı Hakk soruyor meleklerle diyor, sorun bakalım kuluma benim sevdiğilerimden, benim güzel kullarımdan hiçbiriyle bir temasta olmuş mu? Dünya üzerinde iken bir merhabası olmuş mu? Bir yakınlığı olmuş mu? Bir diyalogu olmuş mu? Filancayı soruyorlar, yok bilmem diyor. Filancayı soruyorlar, bilemem onu diyor. En son sekizinci, dokuzuncu, onuncuda, "Şimdi oldu, bunu tanırım." demiş. O adamla geçen hafta ölmeden evvel dükkânda konuşmuştuk, onun elini öpmüştüm, demiş. Bana dua ediverdiydi. Allah'da "Alın cennetime!" demiş. Bir adamın elini öpmek! Bize umut verici hadiseler bunlar. Umutlu olmamız gerektiren şeyler bunlar.

Havf ve reca var biliyorsunuz. Umut ve korku. Kırkına kadar korku ağır basacak, umut hafif basacak. Kırkıktan sonra umut ağır basacak, korku hafif. Bütün kitaplarda yazar bu mesele. Bu bize umut veren meseledir yani. Allah sadece yaşlı kullarının canını alır diye bir bahis olmaz, genç yaşlarda da alır. Ama bir teamül var, bir alışkanlık var. Ölçüye vurulsa yüzde doksan beş yaşlanılınca ölünür.

Binaenaleyh, havf ve reca var. Umutlu olmak keyfiyeti var. Allah'a güvenmek, Allah'a teslim olmak, Allah'a tevekkül etmek meselesi var. Onlarla iştiğal etmek meselesi var. Güzellikler güzeli olmak

meselesi var. Bunları öğrenmeye gayret edelim. Bunları neden yaşamayalım! Bunlarla neden muttasıf olmayalım kardeşim. Bunları hep içimize sindirelim. Hep kendimize ait işlerde güzellikler arayalım. Biz neyiz diyelim. Yani kendimizi sigaya çekelim. Ölmeden evvel ölünüz diyor, neden? Kendinizi hesaba çekiniz, kendinizi sigaya çekiniz, kendinize hem hâkim olun, savcı olun hem suçlu olun. Bakalım ne netice verecek. Bakalım nereye varacaksınız. Bunları işlemezsek bizim insanlığımız, İslâmımız, tefekkür vasfımız nerede tezahür edecek, nerede tecelli edecek?

Tefekkür! Hep tefekkür halinde olacağız inşallah. Ne diyor bakınız Hadis-i Kudside: "Asık bir gün, asık suratlı çehreli bir gün!" diyor. Kimsenin kimseye, hiçbir şeye sahip olamayacağı gün! Dedik ya, iş o noktaya geldiğinde himmetler olacak inşallah. Tabi Allah'ın emriyle, Allah'ın izniyle!

Allah affetmek için lütfetmek için sebepler arıyor; ama o sebeplerden bir tanesine yapışamayanlara, cehenneme girecek olanlara bakın ne diyor: "Cehenneme musır olanlar girecek." diyor. Musır ne demek, ısrar eden demek, ben illâ cehennem isterim demek. Gunahta isyan edenler, isyanda ısrar edenler, Allah'ın yapma dediği her şeyi yapmakta ısrar edenler, Allahtan, peygamberinden, hükümlerinden kaçanlar cehenneme girecek kardeşim. Cehenneme gelişigüzel insanlar girmeyecek. Allah cehenneme koymamak için sebepler halkedip yaratır.

Az önce anlattım. Ne demiş adam: "O sevdiğin kulunun elini öptüydüm, ölmeden evvel bana dualar ettiydi." demiş. Allah'ta "Alın cennetime!" demiş. Allah bizi affetmek için çareler arıyor. O çarelerden bir tanesini bulalım, o çarelerden bir tanesine yapışalım, ısrarcı

olmayalım. Yalanlara, yeminlere, zinalara dalmayalım. Bilhassa kebaire yani büyük günahları işlemeyelim. Az önce bunlardan biriyle ilgili yani zina ile ilgili misal verdim. Ne kadar üzüldüm. Ne kadar müteessir oldum. Diyecek sözüm yoktu ki. Resulullah'tan daha mı şefkatliyiz biz hâşâ. Daha mı merhametliyiz. Daha mı Allah'tan merhametliyiz. Daha mı affedici, hoşgörülü olabiliriz. O zaman kayda alınmış emirleri nasıl sineye çekeriz! Allah'a sığınırız.

Binaenaleyh, aman kardeşlerim, aman dikkatli olalım. Evet... "Çehreli bir gün." diyor. "Kimsenin kimseye hiçbir sahip olamayacağı bir gündür." İşte orada, anti parantez orada himmetler var. Fakat yardım edilenlere yardım edenler, Allah'ın iznine tâbi. Allah izin verdiği zaman o yardım edilenler de yardım edenler de seçilmiş olacak. Kişiler temayüz edecek. Belli olacak. Şunlar, şunlar diye. Onlar zaten çoktan defterden kazanmış olacaklar. Orada yanlışlıklar, adaletsizlikler mevzubahis olmayacak. Himmet eden de himmet edilen de zaten seçilmiş olacak. Yardım edenler olacak ama bu bacağınızı uzatın yatın manâsına tazammum etmez. Bu illâki amel defterimize güzel şeyler doldurmak mecburiyetinde olduğumuz anlamına gelir.

Çok çarpıcı bir misal var, beni çok enterese ediyor. Hazret-i Fatıma validemiz vefat ettiği zaman, darü'l-bekaya göç ettiği zaman bir münâdi çıkmış. Bir tellal yani münâdi. "Ey iki cihan serveri Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimizin kerime-i mutahharaları Ey, iki cihan arslanı Hazret-i Ali'nin zevce-i mutahharaları, Ey Allah'ın en sevgili kulları Hazret-i Hasan ile Hüseyin'in sevgili anneleri!" demiş. Bütün Medine halkı işitmiş, mezarın içinden doğru bir ses "Ey münâdi!" diye haykırmış. Burası hesap yeridir, neseb yeri değil. Yani sülâlenin, ailenin sayılacağı yer değil. Burası amel sandığı, burası amel sandığı..."

diye söyleyince herkes sarsılmış, nefesler kesilmiş. Bu olaydan sonra herkes meselenin ne manaya geldiği ile ilgili münakaşa etmeye, münazara etmeye başlamış. Bu ikaz bize! Sen ayağını uzat yat. Armut piş ağzıma düş. Sabahlara kadar bacağını uzat yat. Sabahlara kadar televizyonun başında otur. Namazlar niyazlar gelsin, geçsin. Seni enterese etmesin, sen pişman olma, nedâmet duyma, sen Hakk’a bağlı olma, sen Resullah’ın şefaatinin dikkate alma, onu dilenme, Allah’ın rahmetine dilenme, el açıp yalvarma, bu dünya keyif dünyası de, bir eli yağda bir eli balda yaşa. Ondan sonra benden medet bekle. Olmaz kardeşim. Gerçi isterse ikrâm eder, Cenâb-ı Hakk’ın tasarrufudur, cennet de onundur cehennem de onundur.

Hani ölen bir adam “Yahu burada cennet cehennem diye bir yer varmış, bana gösterin.” demiş meleklerle de melekler cevap vermiş: “Ne soruyorsun, o burada olmaz, cenneti ve cehennemi herkes kendi getirir.” demişler.

Binaenaleyh, biz götürüreceğiz kardeşim. Cenneti biz götürüreceğiz oraya inşallah, cehennemi biz götürüreceğiz. Tabi o kadar rızayı bulanlar var ki cenneti cehennemi bile hiçe saymışlar. Mesela Rabiâtü’l-Adeviye Hazretleri! Bağdat’ta bir münazara olmuş. Bir gurup cennete gidelim diye ibadet edelim demişler, bir gurup cehennemden kurtulalım diye ibadet edelim demiş. Bir sonuca varamayınca Rabiâtü’l-Adeviye’ye gidelim demişler. İki kişi bu görüşten, iki kişi bu görüşten almışlar, gitmişler Rabia Hatun’un yanına. Onun evine o dört kişi varacaklarında sokağın köşesini dönerken Rabia Hatun çıkmış karşılarına. Bir elinde kova, bir elinde çapa. Aman ya Rabia demişler bu ne hâl. “Çocuklar bana mı geliyorsunuz?” deyince “Evet!” demişler. O da: “Siz gidin evde bekleyedurun.” demiş. “Ben demiş şu kova ile cehenneminizi söndürü-

vereyim, Şu apa ile de cennetinizi yıkıvereyim. Allah'ın rızası için ibadet edeceğinizi öğreniverirsiniz." demiş. Daha onlar bir Şey demeden söylemiş cevaplarını. İŞte böyleleri cenneti, cehennemi de aŐmıŐlar. Bizim için durum öyle değil. Biz zavallıyız. Küçüğüz, adiyiz, asiyiz. Aman cennet diyoruz, aman rıza diyoruz. Aman Cemâlullah diyoruz. Aman Resulullah'ın Şefaati diyoruz. Diyeceğiz bunları tabi. Biz bunlara talibiz. Biz ancak bunlarla yüceliriz. Bunlarla güzel oluruz, bunlarla mutlu oluruz. Aman demeye devam kardeşim. O'nun kapısında olmaya devam.

Kaplumbağa hacca gidiyorum deyince sen bu gidişle varamazsın demişler. O da yolunda bari ölürüm demiş. Yolunda ölelim. Allah, Azrail (aleyhisselâm)'ı gönderdiği zaman, Azrail (aleyhisselâm) bize geldiği zaman kendi kapısındaiken bizi bulsun, Allah ile hemhâl iken bulsun. O'nu düşünürken bulsun. O'na ibadet ederken bulsun. O'nun emirlerini tutarken bulsun. O'nun emirlerinden kaçarken bulsun. Ama O'nlayken bulsun.

Evet, "Kimsenin kimseye hiçbir sahip olamayacağı gün öfkeyle hitap etme ve felâket günüdür." Öfke! O gün meleklerle öyle emir buyruluyor, insanlara o gün öfkeyle hitap edeceksiniz deniyor. Öfke ve asık bir surat! Onlar o mahşer gününde sizin vasıflarınız olacak. Allah o günlerin dehşetini anlatmak için daha ne desin, daha neyin izahını yapsın. Öyle bir korkunç, öyle bir gürültülü ki, bunları hiç tasavvur ettiğimiz var mı bizim! Bunları hayal ettiğimiz var mı bizim! Bunları düşünüp de üzerine tefekkür ettiğimiz gün var mı bizim! Böyle gözyaŐlarıyla pişman olduğumuz, nedâmete daldığımız günler var mı bizim!

Bir şey olmadığımızı bilelim. Zayıflığımızı bilelim. Ben cennetliğim diyor herkes! Cennet benim diyorsun amma cennet benim demekle olmuyor. Cenneti sana hediye edecek olan Allah. Cenneti sana layık görecek olan Allah. O durumu hak etmek için biraz efor sarf etmek lazım. Bazı şeylere muttasıf olman lazım. Bazı şeylerin uzağında olmak lazım. Bazı şeylerin yakınında olmak lazım. Biraz fedakâr olmak lazım. Kıymetli şeyler zor elde ediliyor kardeşim. O zor elde edilen şeylerin kapıları da işte, cennetin kapılarını açıyor. Zor elde edilen şeyler de yolumuzu nurlandırıyor. Bizi apaydın bir âleme yolcu ediyor. Allah'ın izn-i keremiyle o apaydınlık yolu bulalım inşallah. O apaydın günleri yaşayalım inşallah. O apaydın günlerle muamele olalım inşallah. Ak defterlerle, ak yazılarla, ak amellerle inşallah-u teâlâ dünyevi, uhrevi saadetlere ulaşalım inşallah. Biraz ızdırap, biraz keder, biraz elem, biraz umut, biraz havf, biraz şu, biraz bu ama hayatımızı Allah'a adapte edelim. Allah'ın yoluna koyalım. Allah ile muttasıf olalım. Allah'ın emrini tutalım. Allah'ı sevelim.

Allah'ı en çok seven kim? Allah'tan en çok korkan! İlla O'nun dehşetinden korkmak değil! Allah'tan korkmak iki türlüdür; birisi O'nun azabından, dehşetinden korkmak, öteki de O'nu gücendirmekten korkmak. Gücendirmekten korkanlardan olalım inşallah. O'na o kadar yakın olalım ki, o kadar çok sevelim, o kadar inanalım, tefekküre dalalım, bel bağlayalım ki gücendirmekten korkalım. O'nun rahmetini umalım. O'nun rahmetini kaybetmekten korkalım inşallah. Öylesine de korkmak var. Öylesine O'nu gücendirmek bütün dünyamızı, âlemimizi karartır. Hâşâ! Sümme hâşâ! O'nu gücendirmektense biz helâk olalım. Ama biz böyle bir şart ortaya koymuyoruz hâşâ, sümme hâşâ! Biz yine de af diliyoruz, ikrâm diliyoruz, hıfz diliyoruz. Cenâb-ı Hakk'ın mutlaka

hoşgörüsüne sığınıyoruz. Hâşâ burada şedid bir iddiamız yok. Biz ancak O'na kulluk etmekle mükellefiz.

Kulluk etmek için yaratıldık. “Ben bilinmez bir cevher idim, bilinmek murâd ettim” diyor Allah. Sen bu âlemi, bu mahlûkatı neden yarattın sualine karşı cevabı bu! Kullarım beni bilecekler, beni sayacaklar, benim emirlerimi tutacaklar, yasaklarımdan kaçacaklar.

Bir sürü kitaplar geldi, peygamberler geldi. Binaenaleyh hep bunlar insanların saadeti, mutluluğu için, kurtuluşu için, yanlışlara düşmemeleri için, güzellikler ile dolu olmaları, onlarla muttasıf olmaları için Cenâb-ı Hakk tarafından hibe edilmiş, yaratılmış hususlar, sebepler. Bunların bir tanesini tutmaz isek yazıklar olsun bize. Şükretmez isek, bu kadar nimet nereden geliyor bilmez isek, bir eli yağda bir eli balda iken hamd etmek mevzusunu unuttur isek, kendi emeğimiz, kendi eforumuz ile kazandık der isek yanlışlar yapmış oluruz. Biz çift kanatlı uçarız; hem üzerimize düşeni yaparız, sebeplere müracaat ederiz, efor sarf ederiz hem de Allah'a yalvarırız. Hani demiştik, doktora gittiğimizde doktorun yazdığı reçete şifaya sebep olacak ama sen de yalvaracaksın. Ya Rabbi bu reçeteyi benim için şifayab eyle diyeceksin. Doktorun yazdığı şeyler bana şifa versin diye dua edeceksin. İki kanatlı uçacaksın kardeşim.

Hangimiz sofraya otururken sofraya duası okuyoruz kardeşim? Hep söylüyorum; bu Avrupalılar, Amerikalılar hem sofraya duası yapmadan sofralara oturmuyorlar hem de sofraya duası yapmadan sofralardan kalkmıyorlar. Biz neresindeyiz bu işin? Hangimizin aklına geliyor? Çoğumuz bu duada yokuz. Nazara dikkate almıyoruz. Çoluğumuza çocuğumuza anlatmıyoruz. Anti parantez şunu da söylemek istiyorum; selâmı yayalım inşallah. Evinizde, işinizde kime

denk gelirsiniz gelin selâm verin. Yolunuza kim çıkarsa çıksın mümkün olduğunca selâm verin. Şu dakikadan itibaren hep öyle yapalım, yapmaya gayret edelim. Selâmı yayalım. Selâm ile muttasıf olalım. Selâmın selâmetine erelim inşallah. Allah'ın selâmı üzerimize olsun inşallah.

Evet, "Günahların cezasının acele verildiği gündür." Allah korusun. Çünkü azalar kendileri konuşacaklar. Bütün azalar kıyamette yaptıklarını haykıracak diyor. Ayaklar "Benimle günaha gitti." El "Benimle günahlar işledi." Göz "Benimle harama baktı." Ağz "Benimle haram lokmaları doldurdu mideye." Dil "Benimle bir sürü günahlar işledi, bir sürü gönüller kırdı." diye haykıracak. Ben yapmadım diyecek yanımız kalmayacak. Fakat oradaki saniyeler yıl yerine geçecek. O vakitler geçmek bilmeyecek, o ızdıraplar bitmek bilmeyecek. Korkular, dehşetler yıllara bedel olacak. Benim mahkemem acaba nasıl sonuçlanacak, ne olacak diye beklemeler yok mu? Biz burada kul olan hâkimin karşısında bile kendimizden geçiyoruz, korkular, endişeler yaşıyoruz. Aman ne olur, ya olmazsa, şöyle bir netice, böyle bir netice bizim hakkımızda ne hükümler verilebilir veya verilemez diye endişeler taşıyoruz. Orada bütün azalar kendileri dile gelecekler, kendileri anlatacaklar. Kendileri ne yaptıklarını ne yapmadıklarını anlatacaklar diyor kitaplar. Tabi bu arada güzel şeyleri de anlatacaklar. Benimle şöyle hayır işledi. Benimle şöyle güzelliklere imza attı. Benimle şu güzellikler üzere, şu emirler üzere hareket etti. Şu hayırlarla, şu Allah'ın emirleriyle muttasıf oldu. Şunlardan uzak durdu, şunlardan güzel kaldı. Beni hep hayra doğru yönlendirdi. İşte "fenafizzat", o nefsimizi terbiye etme hali irademizi iyiye doğru, güzele doğru götürsün. Çünkü irademizin dümeni bize verilmiş. O iyiye doğru, güzele doğru yönlendirme meselesi bize verilmiş. Ne yaparsak, ne edersek onu çekeriz. İhmal etmeyelim

kardeşim. Tevekkül etmeyi unutmayalım. Ben “Şu hadiseyi şöyle işlersem neticede şu olur.” diyelim. Allah’ın hükmüne dayalı ve Allah’ın hükmüne karşı hükümler olduğunu mütalâa ve telâkki edelim, bunun bilincine varalım. Unutmayalım, akıl iman ile dolu olursa o zaman iman; akıl ile muttasıf olduğu zaman iman.

İman akıldan yoksun olduğu zaman veya akıl imandan yoksun olduğu zaman yalnız kalıyorlar ve bizlere ihanet ediyorlar. Derler ya akıl ile imanın muhasebesinde bir kuzu getirmişler. Henüz ölmüş, tazecik tiril tiril daha sıcaklığı üzerinde. Bir tane de yaşlı bir koyun getirmişler, zayıflıktan bir deri bir kemik kalmış. Ama o canlı imiş. Öteki ölmüş, lâşe ama tiril tiril tazecik. Soruyorlar bunların hangisinden ne olur? Diyor ki, akıl yalnız başına kaldığı zaman o lâşe kuzuyu alıyor, o tazeyi, sıcacık, yeni ölmüş. Öteki kokmuş, derisi yüzülmüş, koyunluktan çıkmış, affedersiniz Allah’ın nimeti iğrenç olmaz da iğrendirir hale gelmiş artık, yüzüne bakılacak hali kalmamış. O canlı ama onu neylesin. Akıl ve nefis birbiriyle oldukları zaman o kuzuyu yemişler. Evvelâ lâşeyi demişler. Ama iman ile muttasıf oldukları zaman akıl ve nefis, imanın yanında yer aldıkları zaman, her ne kadar öbürü taze koyun ise, yaşlı olsa da bize helâllığı lazım demişler. Bu bize büyük bir misaldir. Ona göre hareket edelim.

Kazançlarımızda, yemeklerimizde, sözlerimizde, tavırlarımızda, evlilik hayatımızda Allah ile olmayan yoldan ayrılalım. O zaman mutlu oluruz, bahtiyar oluruz. Bütün yardımlar üzerimize yağar. Bütün sıkıntılar üzerimizden kalkar.

Evet, “Korkudan çocukların ihtiyarladığı gündür. O gün gelmeden önce Allah’tan korkunuz.” Allah o korkuyu, o coşkuyu, o

sevinci bir arada yaşamak nasip etsin. Havf ve recayı gönlümüzde, içimizde değerlendirmek nasip eylesin inşallah. Hakkını verenlerden eylesin inşallah.

Âmin

Essalâtu ve selâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Habiballah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, mâliki, hâliki olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri, o güzeller güzeli Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz Hazretleri'nin mübarek hatırı için, o senin yaratmayacak olsaydım kainâtı yaratmayacaktım dediğin, o yüce zatı, o gönlümüzün sultanı, o başlarımızın tacı Efendimizin mübarek hatırı için dünyevi ve uhrevi işlerimizi kolaylaştırır ve güzelleştirir ve hayırlı eyleyiver ve hibe eyle Allah'ım. Maddi ve manevi bütün felâketlerden, şerlerden, kazalardan, belâlardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arizi felakatlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlâksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiraldan, büyülerden ve sihirlerden ve zinalardan ve acılardan ve sevmediğin her şeyden bizi koru Ya Rabbim. Bizi ırak eyle Ya Rabbim. Bizi ırak eyle Ya Rabbim. Bizi ırak eyle Ya Rabbim. Ya Rabbim iman-ı kâmil, aşk-i ilâhiye, feyz-i ilâhiye sırr-ı ilâhiye ve kalb-i selim ve ihlâs ve huzur ver Ya Rabbim. Bize iki cihanda huzur ver Ya Rabbim. Sevmediğin kullar listesine alma Ya Rabbim. Sevdiğin kullar listesinin başına yaz Ya Rabbim. Bütün günahlarımızı, kusurlarımıza rağmen affet ve inşallah-u teâlâ ak

defterlerine yaz Ya Rabbim. Ak amellerle, ak murâdlarla bizi huzuruna, sevgilerle, coşkularla al Ya Rabbim. O mezarlara girerken inşallah u teâlâ o senin güzel meleklerin bizleri hoş geldinler ile karşılasın Ya Rabbim. Cennet ve cemâl ile müjdelesin Ya Rabbim. Bizi mahrum etme, mahzun etme, mahcup etme, müşkül etme Ya Rabbim. Şurada hazır bulunan cemaat-i Müslim'inin dahi helâl olan, meşru olan, güzel olan murâdlarını daha buradan kalkmadan ikrâm eyleyiver, lütfediver. İnşallah u teâlâ hıfz ettiğin, lütfettiğin kullar listesine alıver Ya Rabbi. Dünyanın neresinde olursa olsun, bilhassa Orta Doğudaki din kardeşlerimizle, birbirlerimizle iyi olalım Ya Rabbim. Ayrılıklardan koru Ya Rabbim. Üzerilerimizdeki kara bulutları alıver Ya Rabbim. Onları da aydınlık günlere erdiriver Allah'ım. Yemekleri yok, ilaçları yok, ışıkları yok, ısıları yok, bu kış kıyamette ızdırıp içindeler Ya Rabbim. Sen her şeylere kâdirsın, sen her şeyleri ikrâm eden, lütfeden, hıfzedensin. Sen hoşgörülülerin en yüksek hoşgörü sahibi olanısın Ya Rabbim. Onları da hoş görüver Ya Rabbim. Bizi iki cihanda onlarla beraber, hep beraber o lütfüne eren, hıfzına eren kullarından eyle Ya Rabbim. Hastalara şifa, dertlilere deva, borçlulara eda, la-murâd olanlara ber-murâd eyle Ya Rabbim. Ordumuza, yurdumuza, bayrağımıza, devletimize, mukaddesatımıza zeval verme Ya Rabbim, yerlere indirtme Ya Rabbim. Yücelerde olsun Ya Rabbim. Tezellül verme Ya Rabbim. Toprağımızda gözleri olanlara imkân ve fırsat verme Ya Rabbim. Kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok. Bizim toprağımızda gözü olanları itlaf eyle Ya Rabbim. İnşallah-u teâlâ bizi bağışla Ya Rabbim. İnşallah-u teâlâ bizi hoşgörülü tarafınla, müsamahalı tarafınla cennet cemâlin ile müşerref eyle Ya Rabbim. Sevdiklerinle eyle, Resulullah Efendimizin şefaetlerini üzerimize eyle. Resulullah Efendimizin makamının dibinde bize yer ayarla Ya Rabbim. Kusurlarımızı, günahlarımızı bağışla Allah'ım. İki

cihanda aziz eyle Allah'ım. Bizim tekrar söyleyelim, cebimize, soframıza Halil İbrahim bereketleri ihsan eyleyiver. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamd-ü senalar olsun. Olmayanlara da, bulamayanlara da lütfeyle Allah'ım. Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi koru Ya Rabbim. Resulullah Efendimizin hiç terk etmediği dualardan birisidir. Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi koru Ya Rabbim. Bizi koru Ya Rabbim. Bizi koru Ya Rabbim.

Sübhâne Rabbike Rabbi'l-izzeti ammâ yesîfüne ve selâmun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatiha

09 Mart 2008 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim"

Hazret-i Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)in yanına bir sahabe gelmiş, demiş ki: "Ya Resulullah bana öyle bir iyilik söyle ki onunla cenneti bulayım." Resulullah, o güzel Resulullah, sevgili Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) diyor ki: "Annene iyilik et!", "Sonra ne yapayım ya Resulullah?", "Annene iyilik et!", "Sonra ne yapayım ya Rasulullah?", "Annene iyilik et!" Analar böyle mukaddes. Analar böyle şerefyâb olmuş. İslâm tarafından zirveye çıkarılmış. Başlara taç olmuş, gönüllere sultan olmuş. Böyle bir anne idraki, böyle bir anne telâkkisi...

Kadına bu şerefi İslâm vermiştir. Şimdi kadın hakları diye bahsettikleri şeyler o zamanlarda daha güzeliyle, mükemmeliyle icra edildi. Cahiliyetin daniskasının işlendiği günlerde, cinayetın hükümferma olduğu günlerde, adaletin kayıtlardan silindiği günlerde İslâm, kadınların hakkını teslim etti.

Avrupa'da şimdi kadın haklarından bahsediliyor! İslâm bin dört yüz küsür sene evvel tescil etmiş kadın haklarını. Kadın haklarının bahis

konu edilemediği, hiçbir suretle dile getirilemediği, masaya yatırılmadığı günlerde İslâm, kadını başımıza taç ediyor. Gönlümüze sultan ediyor. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): “Kadınlarınız Allah’ın size verdiği birer emanettir.” diyor. “O emaneti iyi kullanınız, toza çamura bulamayınız. Onlardan sual olunacaksınız.” diyor.

Malumunuz her zaman bahsettiğimiz şeyler, basit, yapması kolay olarak inen kurallar. Uygulamada basit, dinin Hakk olan kuralları muvacehesinde anlatıyoruz. Belki üç beş defa söyledik. Yahu bu da amma üzerinde duruyor diyecekler ama bazı şeyler bunlar ile mümkün kardeşim. Nedir? Evlerimizde saygı ile davranmak, sevgi, saygı ile karşılamak. Saygı ve sevgi ile muamele edelim kardeşlerim. Onlar bize Allah’ın emaneti. Alınlarında kara leke olmadığı müddetçe ufak tefek hatalarını, kusurlarını görmezlikten geliverelim.

Kadınlarımız bize emanet. Tabii, kadınlar için de hükümler konmuş. Bir sürü vaatler vuku bulmuş. Kadınlar da evliya olur. Âlimlerden, abidlerden, zahidlerden olabiliyorlar. Sadece mürşid-i kâmil olamıyorlar, yani meşayıhtan olamıyorlar. Fakat kadınlar kendi çevrelerinde, kendi arkadaşlarıyla beraber olunca, kendini kadın kadına ifade edince, Allah’ın izni keremiyle erkeklerden fazla ecir alıyorlar.

Kadınlar bazen bize bir şey tavsiye eder misiniz, diye soruyor. Biz bir şey bilmiyoruz; ama okuduklarımızdan aktarırsak; sizin yapacağınız iş kapılardan, balkonlardan, pencerelerden uzak durmak. Sizin yeriniz evinizin içi. Sizin mukaddes bildiğiniz İslâm’ın methettiği şey olan güzellikler manzumesi, o iffetiniz yok mu! Onu korumanız en evvel gelen vazifeniz. Kadınlar koruma altına alınmış kardeşim. Kadınlar özel hükümler ile bağlanmış.

Kadınlara cuma namazı olmaz. Kılıyorlarmış, bilmiyorum Diyanet İşleri Başkanı'nın bileceği iş. Fakat cenaze namazında burada Paşa Camii'nde birkaç defa gördüm. Kadınlar, ölenin yakınları olarak arkada saf oldular. Biliyorsunuz cuma namazının şartları: Âmâ (kör) olmayacak, hür olacak, erkek olacak. Yani mükellefiyetin olacak da geleceksin Allah'ın izni keremiyle.

Bakınız, özel hükümler getirilmiş. Ne getirilmiş kadınlara? Şimdi öğle namazı kılacaklar mı? Evet! Onun Kâbe'si evi. Onun en güzel Kâbe'si, kiblesi, yöneldiğinde yakın olduğu yeri evi inşaallah. Peki evinin neresinde? Evin her gün gelip geçilen bir yeri olan salonda veya koridorda mı? Öğle namazını ele alalım mesela. Kadın orada namaz kılıyorsa elli puan alır. Eğer herkesin gelip geçtiği, çiğnediği yerde namaz kılsa, her an çiğnenen bir yer olursa, elli puan alır. Eğer daha az çiğnenen, daha az gelip geçilen olan misafir odasında kılsa yetmiş beş puan alır. Amma, eğer ki o kadın yatak odasında kılsa. Yalnız eri ile bir araya geldiği, kapıyı kapattıktan sonra başka kimsenin giremediği yer olan o yatak odasında kılsa yüz puan alır.

Kadının mahremiyeti bu denli önemli. Korunması bu kadar önemli. Böyle hudutlandırılmış. Böyle kalın çizgiler ile onlara büyük vaatler edilmiş.

Mesela cahiliye devrinde kız çocuklarını gömüyorlardı. Zaten akıl mantıkla bağdaşmaz. Gelecek nesilleri kim doğuracak yahu! Olur mu yahu! Allah doğanın dengesini bir dengede yaratır. Kadın erkek nüfusunda bir denge var.

Geçen gün televizyonda biri çıktı. "Dokuz kız kardeşiz." dedi. Spiker soruyor: "Annenler babanlar bu konuda bir üzüntü duyular

mı?” “Ne kelime?” diyor. “Hepimize o kadar iltifat ettiler ki,” diyor. Evimiz o kadar bereketlendi ki,” diyor. Zaten peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)in hadisi var: “Bir eve üç defa üst üste kız evlat gelirse, o ev bereketin şahikasına çıkar.” Bu söz kız evlatları hem kötülememek için, hem aşağılamamak için, hem tahkir, tensip etmemek için, hem de bir gerçeği vurgulamak için söylenmiş. Kız evlatlar ailelerin içerisine büyük bereketler ile geliyorlar. Onların cinsiyetini biz mi tayin ettik yahu! Bizim ne haddimize! Biz her şeyde Allah’a bağlı olmalıyız. Tevekkülümüz, teslimiyetimiz Allah’a aidiyet kesbetmeli.

Geldik gene Avrupa’nın o medeniyet dediği şeye. O Avrupa’nın medeniyet dediği şey, gene bu medeniyet değil. Onların hak tanıdığı hususlar, birtakım İslâm’a aykırı adap içeriyor.

Binaenaleyh, onlar bile bizim tarafımızdan pek kabule şayan değil. Hürriyet bu değil. Hürriyet kadının kocasına kafa tutması değil. Hürriyet kadının bütün hakları kendi lehine çevirip de evinde hükümferma olması değil. Biliyorsunuz, Müslüman Türk ailesinde erkek bir adım ileridedir. Ama bu despot bir zihniyet ifade etmiyor. Bu bize verilmiş bir haktır. Yarım hatve diyor aslında. Yarım hatve, yarım adım mânâsında ilerdedir erkek. Bir adım daha sözü geçer halde demek lazım.

Hanım kardeşlerimiz bazen telefon ediyor bize. Efendim benim beyim şöyle, benim beyim böyle yapıyor. O kabul etmiyor, ben itiraz ediyorum. Kızım sen nasıl çabalarda bulundun? Pek bir şey yok! Eh o zaman sen kendi akıbetini kendin hazırlıyorsun çocuğum. Onun gönlünü almak için, onun sevgisini kazanmak için biraz da sen eğilivereceksin. Yumuşak davranacaksın. Biraz daha sokulgan duracaksın. Eh o da benden kaçıyor. Ben de ondan kaçıyorum. O senden

kaçmaya hiçbir zaman razı olmaz. Sen kaçırıyorsun onu kızım diyorum. Sen kaçırıyorsun onu. Kadınlara biraz, bir adım fazla, hatta yarım adım fazla itaat etmek düşüyor. Evet deyivermek düşüyor. Boyun bükme düşüyor. Sen bilirsin demek düşüyor. Bunları diyor hep kitaplar.

Evdaki huzursuzlukların ekseriyeti bizim kusurlarımızdan oluyor. Birincisi haram lokma, ikincisi selâmsızlık! Evinize girerken selâm verin diyor Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem). Selâmı yayınız diyor. Evinize girerken, hanımlarınıza, çocuklarınıza selâm verin. Esselamunaleyküm deyin.

Eve girerken alışmışız, selâmunaleyküm diyoruz. Evde insan yoksa bile selâm verip aleyküm selâm diyerek yine kendimiz alıyoruz. Ama bazen kırk yılın başı çok dalgın olduğumuz olursa yani unutursak hanım hatırlatır. Bugün selâmsız girdin der. Aman özür dilerim, selâmun aleyküm, selâmun aleyküm, selâmun aleyküm. Onda da yer etmiş demek. O da bunu bekler olmuş demek. O da selâmın kıymetini, mahiyetini anlar olmuş demek. Selâmı yayınız kardeşim. Selâmsızlıktan da oluyor geçimsizlikler. Selâm kırgınlıkları alır kardeşim. Soğuklukları giderir. Güzellikler sunar. Allah'ın selâmı, Allah'ın selâmeti demek. O yuva selâmete erer demek. Çoluk çocuk, ufak büyük, bizim ufak yeni yetişenlerimize torunlarımıza bile. Gerçi büyüdüler bizim torunlar da. Onlara bile hep böyle alıştırtınız. Selâmsız girmeyiniz. Selâm verin, selâm alın inşallah.

Yolda belde arkadaşlara rastlıyoruz, her daim selâm veriyoruz ama bazen cevap olarak merhaba deniyor. Selâmın karşılığı bu değil. Bu düşük bir ifade! Aleyküm selâm deyiverin kardeşlerim. Merhaba diye cevap verenler bizden birisi ise şayet onları da uyararak: "Selâm Allah'ın

selâmidir, selâmette olmak manâsında tazammum eder, duadır inşallah, siz de öyle söylemeniz güzel olur.” deyiverin. “Aleykümselâm” diye söyleyiverin diyelim.

Selâmın bize kazandırdığı büyük avantajlardan sadece birisi olan çoğu sohbet de okuduğumuz Hızır (aleyhisselâm) meselesinde anlatılan husus var. Burada anlattığımız konuyu sabah namazını camide devam etmeye alışkın insanlar yaşadı, tespit etti. Bunu bilhassa yapınız. Allah’ın evine yürüyemeyecek, gelemeyecek kadar hasta olmadığımız sürece, kırk beş senedir haddim olmayarak söylüyorum ama misal olsun diye anlatıyorum, evde sabah namazını kıldığımızı bilmeyiz. Büyüklük taslamaktan Allah’ıma sığınırım. Bin türlü, yüz bin türlü günahımız var o başka. Lakin mıknaş gibi çeker bizi camii. Mescit bizi çeker. Böyle bir güzellik sunar. İçtenlik sunar.

Buraya gelmekle Allah’ın rızasını isteriz. Buradan bir şey buluruz. Buradan bir şey alırız diye, gönlümüz hep burada olur. Sabah namazını mescitlerde, camilerde devam eden bir insanın hayatında bir defa ya da yüz defa ya da bin defa Hızır (aleyhisselâm) ile mutlaka yüz yüze gelmesi durumu vardır. Bunu bizim arkadaşlar tespit ettiler. Burada onun selâmını almak, ona selâm vermek, onun selâmını kabul etmek, selâmette olmak büyük avantaj. Allah’ın sevgili bir kulunun, Allah’ın ta kıyamete kadar görevli kıldığı bir kulunun selâmette olan duasını almak ne güzel! Onun için uyanık olalım. İslâm’ı yaşamaya gayret edelim.

İslâm bugünkü Avrupa’nın adalet diye sunduğu şeyleri dürdü, büktü, çöp sepetine attı. Onların adalet diye sunduğu şeyleri eksik görüyor ya da kabul etmiyor. Onların adalet diye sunduğu şeyler adaletsizliği anlatıyor. Allah’ın adaleti namütenahi. O’nun adaletinde ne

iğne ne ip ne zerre kaybolur, ne zayı olur. Öyle bir adalet karşısında ancak boynumuzu bükürüz. Ancak secdeler ederiz. İslâm bunu getirdi.

O kadın hakları muvacehesindeki ucube, o Avrupa, o medeniyet dediği şeyleri mezalim olarak sundu bütün dünyaya. O sırada işte Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) akla gelmedik, başkalarının teklif dahi edemeyeceği, başkaları tarafından kabul edileceği düşünülmemeyen gerçekleri, Allah'ın emirlerini, Allah'ın gerçeklerini sundu. Âleme sundu. Elhamdülillah, cihanşümül bir dindir İslâm. Âlemin dinidir. Ahmed'in, Mehmed'in, Hasan'ın, Hüseyin'in, şu milletin, şu kavmin değildir. Âlemşümül bir medeniyet getirmiştir İslâm. İnşallahû teâlâ o medeniyet bir gün gelecek bütün dünyaya hüküm-fermâ olacak. Ona şek ve şüphe yok. Mutlaka olacak. Biz kimseleri tahkir ya da tensip etmiyoruz, küçümsemiyoruz ama İslâm şahika, İslâm bir doruk. Oraya herhangi bir unsur ulaşamaz. Ulaşamayacak.

Hazreti Resulullah iki cihanın güneşi. Neden peygamberlerden bazıları o son peygambere ümmet olmak için beni yukarı al Ya Rab dedi. Hazreti İsa tabi incek kardeşim. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)den sonra bir daha peygamber gelecek mi? Gelmeyecek. O zaten dua etti. Beni o ahir zaman peygamberine ümmet eyle, al beni katına diye. Allah ise aldı katına.

Biz Hıristiyanların yüce İsa dedikleri mübarek peygamberi onlardan daha fazla severiz. Çünkü Hakk üzere severiz. Kitabımız gerçeği anlatıyor ve biz o anlatılan gerçeklerle onu seviyoruz. Hazreti İsa'yı da, Hazreti Musa'yı da Kur'an'dan aldığımız bilgilerle severiz. Onlar batıl seviyorlar. Mesela Meryem oğlu İsa Allah'ın oğlu diyorlar, hâşâ, sümme hâşâ! Sayısız kelimelerle hâşâ!

Sen Allah diyebiliyorsan, O'nu zikredebiliyorsan; namütenahi, ulaşılmaz, hudutlara sığmaz Allah, gönüllerin sultanı olan Allah: "Ben müminin kalbine sığarım lâkin gayrisine sığmam." diyor. Amenna ve saddakna. Allah ile dostluk kuranlar, o gönülleriyle görüyorlar. Allah'ı görmezler de Allah'ın eserlerini görürler. Allah'ın izahatını görür ve anlarlar.

Geçende biri gelmiş de "Ben Allah'ı gördüm." deyip durur. Allah muhafaza etsin, çabuk tövbe de. Allah muhafaza etsin. Şeytan ile nefsin imâları, aldatmaları bunlar. Allah korusun. Allah'ı peygamber bile görmedi, ta ki miraçta yüz yüze gelene kadar. Hz. Musa çok yalvardı yakardı. O da düşünün beş mürsel peygamberden biri: "Aman Ya Rabbim senin cemâlini göreyim!" dedi. "Bu dünyada benim cemâlimi göremezsin ya Musa!" diye cevap aldı. "Aman Ya Rabbim ne olursun!" deyince: "O halde sana ufacak bir nüans vereyim Tur-i Sina'da!" dedi. Oraya varınca Allah: "Şimdi ben, karşı dağa tecelli edeceğim ya Musa." dedi. "Sen o dağa bak beni görmek için." dedi. "Tecellimi göreceksin!" dedi. O zaman Hazret-i Musa karşı dağa doğru baktı. Bir saniye sonra dağ kar gibi eriyiverdi. Su gibi eriyiverdi. Düşünebiliyor musunuz? Allah'ın tecellisi böyle. Allah'ın yüzünü bu dünya âleminde kim nasıl görsün. Kimisi ben Allah'ım demiş geçmişte. "Amman böyle şeyler söylemekten beri ol, tövbe et kardeşim!" dedim.

Bundan kırk sene evvela, bir defa daha vuku bulmuştu. O zaman böyle şeyler söyleyen kişi divan-ı salihine giren birisiydi. Bize bu hatalı sözü söyleyen Allah'ın parmağını gördüğünü sanmış. Allah gökten parmağını sallamış da onu görmüş. Allah aşkına dedim ya git Allah aşkına dedim. O zamanda bakkal dükkânı işletiyorduk. Sabahleyin geldi güle güle. Divan-ı salihine giriyor o zat. Yaşayan evliya ile geçmiş

evliyanın ayda bir yaptığı toplantıya giriyor. Yaşayan evliyalar sınıfına giriyor. Tabi, yaşayan evliya gündelik sıfatı ile giriyor. Gündelik sureti ile giriyor. Geçmiş evliya da şeffaf haliyle giriyor. Yaşadığı devrin elbiseleri ile fakat şeffaf, gölgesiz. Birbirlerini oradan fark ediyorlar. Ya şeffaf elbise ile geçmişi temsil ediyor. Darul bekaya göçmüş. Ya da günlük kıyafeti ile cismi ile o ışıktaki gölge yapıyor. Şeffaf elbiseli evliyalar, geçmiş evliyalar 1400 yıldan beri, İslâm evliyaları. Gelenler geçenler, şeffaf elbiseleri ile geliyorlar. Onlar ışıktaki gölge yapmıyorlar. Birbirlerini oradan fark ediyorlar imiş. Biz bir şey bilmiyoruz. Öyle diyorlar. Şimdi bakınız, o toplantıya katılan Tire’de iki üç kişiden bir tanesi bunu söyleyen. Bakkal dükkânını sabah açmıştım. Camiden yeni gelmiştim. Bakkal eşyalarını çıkarıyorum. Müjde, müjde Kâmil diye geldi. Hayrola efendim, buyur. Bugün ben büyük bir manzaraya ulaştım. Ne yaptın? Allah’ın parmağını gördüm gökyüzünde. Aman, çabuk tövbe et, dedim. Bizden büyük bir insan. Aman çabuk tövbe et. Nasıl olur yahu? Ben gördüm. Bizatihi gördüm diyor. Allah’ın parmağı olur mu yahu? Allah’ın parmağı olsa bu kâinata sığar mı yahu! Hâşâ, sümme hâşâ! Amman tövbe de. Git çabuk Allah aşkına. Git çabuk, eve git. Çoluk çocuk sahibi insanlar. Git çabuk eve git. Boy abdesti al. Secdeye kapan, iki rekât namaz kıl, tövbeler et!

Ertesi gün koşup geliyor. Amman sen beni felâketten kurtardın, diye. Amman beni büyük felâketten, kayıptan kurtardın sen, diye. Şeytana bak, nefse bak ağabeyciğim. İşte böyle hâller zuhur ediyor. Bunları hep dikkate almak lazım. Selâmdan, sabahtan nerelerden geldik bu konuya.

Selâmı verelim, selâmı alıp yayalım. Kardeşlerimize, evlatlarımıza Allah’ın selâmını iletmeğe, Allah’ın selâmetini dilemeğe, dua

etmek istemez misiniz? Eşinize, çoluğunuza çocuğunuza, ev halkınıza dua etmek istemez misiniz? İşte en güzel bir dua, en güzel bir temenni, bir niyaz, bir münacat Allah'ın izniyle.

Biri bana selâm verdiği zaman, o kadar geniş hissediyorum, bir inşirah geliyor göğsüme ki rahatlık hissediyorum. Bir sevinç geliyor. Bir coşku geliyor. Allah'ın selâmında, Resulullah'ın söylediği şekliyle selâmında, ifade edişte yani kelâmında büyük hikmetler var. Büyük sebepler var, sırlar var...

Binaenaleyh, Allah'a sığınırız. Bakınız, namazlardan, nereden nereye getirdik işi. Namazlarını şayet kadınlar salonda kılarsa yüzde elli, misafir odasında yüzde yetmiş beş, yatak odasında kılarsa yüzde yüz kazanç var demiştik. Böylesine kontrol altına alınmış kadınlar. Böylesine çizgi içine alınmış, daire içine alınmışlar. Koruma içine alınmışlar. Kadına şeref vermiş İslâm. Kadın ile şereflenmiş, kadına da şeref vermiş. Böyle mütalâa ve telâkki edeceğiz kardeşim.

Şimdi bu günler Allah'ın izni keremi ile rebülevvel günleri. rebülevvel ayına girdik inşallah. Biliyorsunuz, Hicri aylardan olan bu ay peygamber ayı. O sebepten bu ayın bir adı da Mevliit ayı. Haftaya çarşamba günü de Beraat Kandili günü olacak. Hazırlıklı olalım inşallah. Bu aya girdiğimizin beyanı adına Resulullah'ın velâyet bahsini bir daha eda ederiz inşallah. Başka konular da açarız inşallah. Uyanık olalım. "Bugün rebülevvel ayını idrak ediyoruz." diye bir dikte yapalım kendimize. Gönlümüze bir çivi çakalım. Orada o sabitleşsin. Orada bizi hatırlatmalara götürsün. Biraz daha edep takınelim. Biraz daha Hakk'a doğru yakın olalım. Biraz daha bu ayın kutsiyetine yakışır davranalım ve böylece Allah'ın izn-i keremiyle inşallah Hakk'a yakın olalım.

Şuradan bir şey okuyuverelim, birinci madde: “kibir” diyor. Allah korusun! Kibir, bize yakışmaz. Neyimiz var ki kibirleniyoruz? Bir nefese muhtaç bir insan nesine kibir etsin. Padişahlara, şahlara, en büyüklere kalmamış dünya. Ben Allah’ım diyen Firavun’a kalmamış. Mutlaka bizi ölüm bekliyor düşüncesi tevazuya götürmek için en çıkar yol değil mi? En kuvvetli sebep değil mi? Yolun sonunda ölüm var ise niye kibir edeyim, kibir gösterip de neden kaybedeyim, kaybedenlerden olayım? Hem bu hâlîmi, hem bu hayatımı hem öteki hayatımı neden topraklara gömeyim, karalara bürüyeyim? Kibir bizim neyimize yahu!

Tevazu ehli olacağız, eğil ki yükselesin, eğil ki yücelesin! Benden aşağısı yok diyemiyorsan, senden aşağısı yok. Amma, benden aşağısı yok, diyebiliyorsan, senden alâsı yok. En aşağısı benim diyeceksin kardeşim. Böyle daha kolay. Kendimden hayâ ediyorum. Bize yollar göstermiş din. Böyle yol sürmenin çarelerini anlatmış din. Güzellikler bulmuş din.

Ne diyor dinimiz; “kendinizden yaşlı bir adam gördüğünüz zaman hemen aklınıza gelsin ki bu mübarek benden yaşlı. Güzel amelleri benden fazladır. O halde bu Allah’a daha yakındır. Bu Allah’ın ikrâmına, ihsanına muhataptır. Keşke ben de onun yaşına gelsem de o güzel şeylere ulaşısam, diye düşününüz” diyor. O halde, o benden çok çok kıymetlidir diye mütalâa ve telakki ediniz diyor.

Kendinizden genç, kendinizden küçük bir insana rastladınız mı şöyle düşünün: “Bu delikanlı benden daha az yaşamış, benden daha az günah işlemiştir. O halde Allah’a daha yakındır. Allah’ın benden daha sevgili bir kuludur. Öyle ise ben onun aşağısındayım. Allah yolunda o

benden daha kıymetlidir. Daha muteberdir. Daha değerlidir.” deyiniz diyor. “Tevazu böyle yaşanır.” diyor.

Ne tür insan ile karşılaşırsan karşılaş, ben ondan aşağıyım, diye düşün. İçinden düşün ama ciddi ciddi, samimi olarak, candan olarak, dikkate alarak düşün. Kendini aldatmaca olarak değil. Gerçek manada, karakterin ifadesi olarak. İslâm’ın, imanın, ihlâsın ifadesi olarak o benden aşağı değildir, ben ondan aşağıyım diyeceksin, diyor. Bunu kaç defa misal getirdim, bu tevazu konusunda. Kendi bildiğimizi hatırlamış oluruz. Kendi bildiğimizi tazelemiş oluruz.

Hazreti Musa’ya söylenmek üzere Cenâb-ı Hakk emir verdi. Ya Cebrail, söyle Musa’ya kendinden aşağıda olanı bulsun da gelsin Tur dağına dedi. Cebrail (aleyhisselâm) geldi ve bu emri Hazreti Musa’ya tebliğ etti: “Kendinden küçük, kendinden aşağı birini bul!” Hazreti Musa günlerce gezdi. Oralarda baktı bir gün, çöplükte affedersin bir köpek yaşlanmış, dişleri dökülmüş. Derisinde tüy kalmamış. Koku yapar olmuş affedersin yaşlı, ayakları titreyip durur. Ayakta duramıyor. Olsa olsa benden aşağı olsa bu olur dedi. Bir ip aldı geldi boynuna doladı. On adım götürdü. Peygamber bu bakınız, hem de mürsel peygamber! On adım götürmüş, bir anda aklına gelmiş. Bunu ben benden aşağı buldum amma buna sual yok, soru yok. Bu mükellef değil. Peygamber olmama rağmen ne türlü suallerim olacak kim bilir, Allah’ın katında nelere muhatap olacağım, ne tür sorgulara uğrayacağım kim bilir? Bu benden aşağı olamaz demiş. Kendi kendine tefekkür ediyor. İpi çözmüş Cebrail (aleyhisselâm) gelmiş. Ya Musa! Kendinden edna yaratık olarak bunu getirdim deseydin Rabbime, vallahi senin peygamberliğin tehlikedeydi, demiş. Bir peygamber, mürsel peygamber, kendini affedersin köpeklerden, en aşağı olandan aşağı göreceksin. Çünkü emir böyle, güzel ahlâkın,

insanlığın gereği böyle, İslâm'ın gereği böyle, Allah'a yakın olmanın gereği böyle, Allah'a kul olmanın, peygambere ümmet olmanın gereği böyle.

Uyanık olalım kardeşlerim. Kafayı dikmeyelim. Tevazu konusunda, yolda yürürken bile dağları ben yarattım der gibi yürüme, diyor kitaplarımız. Bastığın yerleri inletme diyor. Biraz eğil, biraz yumuşak ol, diyor. Biraz tebessüm et, diyor.

Tebessüm bahsini biliyorsunuz. Ne kadar kuvvetli, güzel bir hükümdür tebessüm. Ne kadar kıymetli bir meziyettir yapabileceğine, olabileceğine. Zekât emri geldiği zaman, herkes zekât yığıldı Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimizin zekât memurlarına. Zenginler, vakti yerinde olanlar emri fazla fazla yerine getirdi. Fakirler düşündü. Grup halinde Resulullah'a müracaat ettiler. Ya Resulullah, zenginler zekât getiriyorlar, sürekli sevap kazanıyorlar biz ise fakiriz veremiyoruz. Biz üzgünüz. Onlar bizden ileri derecelere varıyorlar bu şekilde. Resulullah bakın ne demiş: "Ashabım! Siz tebessüm etmeyi bilirsiniz?", "Biliriz ya Resulullah.", "Siz her hâlükârda tebessüm ediveriniz. Onların kazandığından çok daha fazlasını kazanacaksınız." İslâm'ın güzel ahlâka verdiği değere bakınız. Resulullah Efendimizin ahlâk-ı hamîdeye verdiği değere bakınız. "En yüksek zekâtı ödeyenden daha fazla kazanacaksınız." diyor. Resulullah söylüyor bunu. Ahmet Efe söylemiyor. Resulullah söylüyor! Yüzde yüz onun sözlerinden. Mutlaka hikmetler var. Mutlaka kazançlar var. Mutlaka gerçekler var. O söylüyor, o söylüyorsa şek şüphe yok.

Ebubekir Sıddık (radıyallahu anh) Hazretleri'nin çok güzel bir hadisesi var. Miracı nebeviden gelmiş Resulullah (sallallahu aleyhi ve

sellem). Açıklamış çevresine olup biteni. Resulullah'a muarızlar, Resulullah'a muhalefet edenler gitmişler Hazreti Ebubekir'e: "Seninki var ya!" demişler, "Ee!" demiş. "Yok, Kudüs'e gittim de. Oradan miraca çıktım, Allah ile görüştim." diyor, "Ne biçim işler yahu bunlar." demişler. Gülmüş, Ebubekir Hazretleri. "Neden gülüyorsun?" demişler. "Bunu kendi ağzından işitiniz mi?", "Evet işittik." demişler. "O zaman şek şüphe kalmadı." demiş. "Mutlaka vuku bulmuştur. Onun ağzından işittiniz mi?", "İşittik!", "O zaman mutlaka olmuştur. Mutlaka onun dediği gibidir." demiş. İmana bak, ihlâsa, tevekküle bak, teslimiyete bak, sevgiye bak, Resulullah'a olan aşka bak! İşte böyle kardeşlerim. Tevazu baş meselemiz. En güzeli, insancıl olmanın, insan ahlâkının en yüksek noktasındaki husus ve emir tevazu kardeşim.

Okumaya devam edelim: "İkincisi gazap ve öfke. Gazaplanmayalım, hoşgörü ile yaşayalım, sevdâ ile sevgi ile yaşayalım kardeşlerim. Bakınız hep çareler göstermiş dinimiz. Öfke halindeyken ayakta iseniz, oturunuz; oturuyorsanız, kalkın abdest alın, iki rekât namaz kılın, diyor dinimiz. Öfke haliniz dağılıncaya kadar kimse ile ne münakaşa edin ne de söyleşi yapın, diyor. O öfke haliniz geçsin, diyor.

Büyükler öfkelenmemişler zaten. Büyükler öfkelenmemiştir. Öfkelenmek için bir sürü imtihana girmişler, öfkelenmemişler. Öfkeyi getirecek hususlar başlarından aşağıya dökülmüş, nefislerine dokunur hâller yaşamışlar, öfkelenmemişler yine de.

Kenan-ı Rufai Hazretleri var. En büyüklerden bir zat! Darü'l-bekaya göçmüş. Bizde onun eserleri var. Biz onu çok seviyoruz. Arkadaşlarımızdan onunla çok iyi konuşanlar var vaktinde. Neyse... O mübarek, bizim gibi böyle arkadaşları ile sohbet ederdi. Bir gün birisi

gelmiş. Bir tahkir, tensip bir sürü bir şeyler söylemiş yüzüne. Kenan-ı Rufai gülüyor. Arkadaşları sıkılmışlar, sinirlenmişler. O adam bırakmış gitmiş. “Hocam, üstadım senin hiç izzeti nefsin yok mu? Sustun, kabullendin, çok üzüldük.” demişler. O da: “Çocuklar!” demiş. “İzzeti nefsi bırakın.” demiş. “Nefsin izzetini de bırakın.” demiş. “Nefsin kendisi kalmadı bizde.” demiş. Nerelere varmışlar bakınız. Gülüvermiş: “Nefsin kendisi kalmadı bizde.” demiş. Ya işte böyle gayret edeceğiz kardeşlerim. Böyle düşüneceğiz. Böyle mütalâa ve telâkki edeceğiz.

Öfke ve gazap içindeyken ayakta iseniz oturun, oturuyorsanız yatın demiyor da kalkın bir abdest alıverin, diyor. İki rekât namaz kılıverin diyor. O su, o abdest suyu, sizi günele doğru götürür. İyi düşünceye götürür. Biraz daha âkil olmaya götürür. Biraz kendinizi toparlamanıza yardım eder.

Öfkeyi kusmayın artık. Öfkeyi kustuktan sonra, gönüller kırdıktan sonra tövbe etmişsin ne fayda. Allah’ın vaad-i ilâhiyesi var, tövbe elbette geçerlilik kazanır ama o tövbeye mahâl bırakmayınız. O tövbeye gelene kadar kendinizi toplayın diye, tembihte bulunuyor kitaplarımız. O tövbe etmek lüzumu gelinceye kadar, o tövbe etmeyi zait hissedin diyor. Fazladan bulun diyor. O duruma düşmemek için çare bulun, çare arayın diyor.

Allah’ın gazabı bile çok müstesna anlarda vuku bulmuş. Kur’an’da Allah bakınız çok az “ene”, yani ben diye hitap ediyor. Nerelerde söylüyor bunu? Çok müstesna noktalarda söylüyor. Azap sayfalarında, azap satırlarında söylüyor. Cenâb-ı Hakk’ın üzüldüğü noktalar çok az.

Diğer taraflarda ne yapıyor, nasıl bir dil kullanıyor Allah? Kendi yarattığı kuluna, kendi yarattığı kullarına tevazu gösteriyor da “nahnu” diyor. “Nahnu” yani “biz” diyor. Yani tevazu gösteriyor kendi kullarına.

Ene dediği zaman gazap ayetleri var. Allah’ın sıkıldığı, gücendiği çok özel hususlar. Onlara hazırlıyor Allah. Onları sunuyor Allah. Buralarda ene diyor, çok nadir hususlar. Kendinden bahsettiği tüm hususlarda nahnu, yani biz demiş. Allah bize tevazu gösterirse, biz birbirimize ne yapmalı! Biz birbirimize nasıl tevazu göstermeyelim, ne haddimize!

Tevazunun şubeleri çoktur kardeşlerim. Diyor ki adam: “Tevazunun sonu zillettir.” Başka bir zat cevap vermiş. “Eğer!” demiş, “Haysiyete, iffete, namusa dair tarafı yoksa tevazunun sonu zillet olmaz.” Ama bir düşmana karşı tevazu gösterilir mi? Haysiyete, namusa ve vatana hücum vâki olmuş. Tecavüz vâki olmuş. “Bırak yahu ben tevazu gösteriyorum. Düşman gelsin alacağını alsın, sere serpe gezsin.” dersen burada tevazu zillettir işte. Namusumuza bir leke gelmiş, Allah korusun, Allah korusun, Allah korusun. Bu tevazu değil. Bu zillet olan bir durum. Tevazunun böylesi sonunda zillettir. Böyle tevazunun önü de sonu da zillettir. Her şey böyle durumda yıkılıp gidiyor artık. Toza dumana bürünüyor artık. Buradan hükümler kesin çizgiyle ifade olunuyor. Burada tepkimiz namütenahi olacak. Ya silahımızı kapacağız, toprağımıza düşman ayağı basmasın diye. Allah etmesin. Allah etmesin. Kendimizi sokağa atacağız. Yahut birlik beraberlik arayacağız. Yahut askerlik şubelerine müracaat edeceğiz. Beni askere alın. Yok öyle evinde keyif alacaksın, bana dokunmayan düşman bin yaşasın diyeceksin. Olmaz öyle şey. Bugün dokunmayan düşman, yarın dokunacaktır. Tevazu oralarda geçerli değil. Diğer her yerde geçerli. En ince noktasına

kadar, en ince nüansına kadar geçerli fakat oralarda geçerli değil. Oralarda tevazu yok. Oralarda tevazu olması zillettir. Allah'a sığırız.

Evet, okumaya devam edelim: "Bir de cehalet." "Şimdi, ben okuma yazma bilmem kardeşim, cahilim!" diyor. Yok! Din, cehaleti hemen iki kelime ile ifade etmiş. Cahil, Allah'ı bilmeyen, demiş. Ne güzel. Senin okuman ile yazman ile senin üniversite diplomaları alman ile senin okullarda attı, eşekti tepti diye okuman ile cehalet oradan silinmiyor. Cehalet, Allah'ı bilmemek ile sabit oluyor ya da Allah'ı bilmek ile siliniyor.

Cehalet, Allah'ı bilenin vasfı değil. Allah'ı bilen cahil değil. Biz çok şükür, Allah'ımızı bildiğimiz için geldik buraya. Allah'ımızı, peygamberimizi bildiğimiz, sevdiğimiz için buradayız elhamdülillah.

Cehalet, tabi öğrenmemek kastı var buradaki anlamda. Sen elinden geldiği kadar beşikten mezara ilim öğren diyor kitaplar. Beşikten mezara kadar ilim öğren. Ama Yunus diyor ki: "İlim, ilim demektir. İlim kendini bilmektir. Sen kendini bilmezsin, bu nasıl okumaktır." İlimi, Allah'ın yap dediği şekilde, Allah'ın öğren dediği şekilde öğrenmeye gayret edeceğiz. İlimi bütün hayatımıza yayacağız.

İlimin meyvelerini bütün hayatımız boyunca yiyeceğiz. İlim bize korkuyu, sevgiyi, şefkati Allah'ın yap dediği her şeyi, Allah'ın yapma dediği her şeyi öğretecek ilmi, bilin inşaallah. Allah'ın rızasına götüreceğiz ilim, ilimdir. Resulullah'ın şefaatine götüreceğiz ilim, ilimdir. Cehalet onun tam karşılığıdır. Hele hele bilip de yapmamak, Allah korusun. Bilmeyip de yapmamanın cezası ondur amma bilip de yapmamanın cezası yüzdür, Allah korusun.

Bilen ile bilmeyen bir olur mu hiç, diyor kitaplar. Bilmeye gayret edeceğiz. Öğrenmeye gayret edeceğiz. İllâki at ısırdı, eşek tepti demeyeceğiz affedersiniz. İllâki afaki ilimler demiyorum size.

Bugün geçmişte kalmış âlimlerin hayatlarını okuyorum. Hem dini ilimler tahsil etmişler, hem afaki, dünyevi ilimler tahsil etmişler. Hepsinin de hocası olmuşlar, üstadı olmuşlar. Boş bırakmamışlar yani. O gün matematik ilminin âlimleri, fizik ilminin âlimleri, feza, müspet ilimlerin âlimleri hep büyük din adamlarıdır. Tek ilmi yeterli bulmamışlar. Çift kanat uçurur demişler. Dünyayı da ahireti de boş bırakmayalım, demişler. Fakat onlar, o ilim meyvesini elde ettikleri zaman da dini tarafı boş bırakmamışlar.

İslâm'ın hizmetine kendilerini verişleriyle övünmemişler. Milletin din hizmetine tevazu ile kendilerini vermişler. Milletin menfaati için, onların mesuliyetten kurtulmaları için, onların cehenneme düşmelerini önlemek için müspet ilimler ve manevi ilimlerle o zatlar bir araya gelip ilim hanelerinde eserler neşretmişler.

Bilen ile bilmeyen bir değil. Herkese diyorum. Öğrenin kardeşim. Karınca kaderince. Bu yaştan sonra olur mu? İlimin yaşı yok kardeşim. Hele yaşlı bir insan, biraz ilim öğrenmeye çalışırsa, biraz kendini o noktada harcarsa, seferber olursa gençlerden çok daha fazla puan alıyor. Gençlerden çok daha fazla puan alıyor. İlim elde edelim kardeşim. Cehaletten kurtulalım kardeşim. Cahil, kitabın dediği gibi okuma yazma bilmeyen değil. Cahil, Allah'ı bilmeyen. Biz o sınıfa girmek istemeyiz. Hâşâ sünme hâşâ!

Allah'ımızı biliyoruz. Peygamberimizi biliyoruz. Seviyoruz. Onun sevdiklerini seviyoruz. Onun verdiklerini yeriyoruz. Tebei tabiin,

tebei tabiin... geliyor. Biz o zincirin son halkaları gibiyiz görünüyoruz. Bazı büyükler, kıyamet yakın, diyor. Allah'ın dediği olur. Hani Resulullah'a sormuşlar kıyamet ne zaman kopacak diye de, "Kıyamet için ne hazırlık yaptın da soruyorsun?" demiş. Her şeyin hazır mı da soruyorsun demiş. Biz kıyamet için hazırlığımızı yapalım.

Bize yukardan emirler var, rakam ve isim kullanmayınız diye. Hâşâ, biz kim oluyoruz ki. Rakam ve isim kullanmayınız diye. Anlaşıldı değil mi? Biz bu günümüzü yaşayalım. Hakk'a kul olmanın, Resulullah'a ümmet olmanın yollarını arayalım. İnşallah buluruz.

Biz ehl-i sünnet ve'l-cemaat fırkasıyız. Biz fırkayı naciyeyiz. Yetmiş üç fırkanın yetmiş ikisi dalâlete, bir tanesi saadete. Biz saadete olan fırkayı temsil ediyoruz. Canımız kurban. Canımız kurban o yüce Peygambere, o yüce Kur'an'a, o yüce Allah'a, o sevdiklerimize. Canımız kurban. Biz Hakk yolunun yolcularıyız. Biz Hakk'ı temsil ediyoruz, haddimiz olmayarak. Kusurlarımız, günahlarımız mutlaka boyumuzu aşkın ama Allah'ın affına, lütfuna, hıfzına, hidayetine güveniyoruz inşallah. Ona dayanıyoruz inşallah.

Bir şey olmadığımızı biliyoruz. Zayıflığımızı, küçüklüğümüzü ilan ediyoruz, haykırıyoruz. Ya Rabbi adiyim, asiyim, küçüğüm aman beni bana bırakma. Ne demiş şair? Ben beni bırakmadan, sen beni bırakma Ya Rabbi. Biz çoğulu ele alalım. Ne diyelim? Ya Rabbi, biz bizi bırakmadan, sen bizi bırakma. Ya Rabbim "tekiz" biz "hepimiz" biz bizi bırakmadan, sen bizi bırakma Ya Rabbi! Allah' sığınırız. Allah'a güveniriz. Allah'a dayanırız, yalvarırız. Allah, kendi himayesine, kendi vikayesine, kendi himayesine, kendi şemsiyesine alsın inşallah.

Evet, okumaya devam edelim inşallah: “Kin ve düşmanlık!” Şunu azıcık kısa, uzatmadan okuyayım: velhasıl, kin ve düşmanlık. Bugün iman sahibi, ihlâs sahibi, vicdan sahibi, Allah korkusu taşıyan, Resulullah sevgisini taşıyan, kendini az çok çekip çeviren bir adam kin ve düşmanlık besleyemez, beslememeli. Kin ve düşmanlık o en eçhel kişilerin özelliğidir, diyor. Eçhel demek, cahil demek. Cahil üstü cahil demek. Kin onların işi. Düşmanlık, garaz onların işi. Biz dost tarafını ele alacağız konunun. Şefkat, merhamet yönünü ele alacağız konunun.

Kin ve garaz arkasından kan davaları geliyor. Olumsuz, lüzumsuz, cahilâne bir tutum! Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Veda Hutbesi’nde bunlara özellikle değindi biliyorsunuz. Falancanın kan davasını haram ettim. Filancanın kan davasını haram ettim diye. Bunlar kinler ve garazların ifadeleri. Düşmanlıkların, cehaletin bir bölümünü teşkil ediyor bu kinler, bu garazlar, bu düşmanlıklar. Cehaletin semereleri. Menfi semereleri. Onları teşkil ediyor. Olur mu hiç, Allah korusun.

Nefsin seni idare ediyor hâle geliyorsun. Öyle şey yok. Halk için, halk işini bırak. Hakk’a bak. Halkı bırak, Hakk’a bak. Bazıları hususi olarak halkın gözünden düşmek için günah işlemişler. Ufak günahlar, nüanslar. Kendilerini derinlere götürecek derecede şiddet içeren günahlar değil de, itibardan düşürecek kadar günahlar. Bir de buna âlimler, abitler, zahitler büyüklüktür, diyorlar. Bazıları fedakârlıktır, diyorlar. Bazıları erdemdir, fazilettir, diyorlar. Bazıları da olmamak lazım, diyorlar. Onları gören kardeşlerimiz, onlar hakkında hüküm veren diğer kardeşlerimiz günahlara giriyorlar, onlar hakkında yanlış zanna düştükleri zaman günaha sebep olur, diyorlar. Nasrettin Hoca sen de haklısın, sen de haklısın demiş ya. Şimdi, böyledir bu durum. O halkın

gözünden düşmek için hususi günah işliyorlar. Halk bunları ayıplasin diye, halk bunları küçümsesin diye. Halk bunları âlim kişilere bak Allah aşkına, tüh rezillere bak! Bunlar da insan diye çıkmış! Bunların mı arkasından gitmişiz filan gibi, benzer şeyler, benzer şeyler. Bunları duymak için ama diyor, gitmişler duvarın arkasında abdestlerini almışlar, secdelere kapanmışlar, gözyaşları akıtmışlar Ya Rabbim beni affet diye af dilemişler. Halk ile irtibatı kesmek için yapmışlar bunu. Yani Hakk ile irtibatı kesmiyor bunlar. Halkın içinde yaşıyorlar gene. Halkı gönüllerinden çıkarıyorlar. Halkı bırak, Hakk'a bak. İşte burada doğruluk neş'et ediyor. Burada hüküm-ferma oluyor. Burada neşvünema bulunuyor. Halkı bırak Hakk'a bak. Lütfen, Hakk için yaşayalım kardeşlerim.

Bu kötü, bu mezmun, bu mel'un hususlara sonra gene devam edelim, okuyalım inşallah. Haset var. Kıskançlık var. İntikam var. İsyân var. Hasislik var. Riya var. Ucub var. Yazılmış hep sıra sıra. Övülmek var. İnat var. Fesat var. Nefret var. Sabırsızlık var. Küfür etmek ve yalan var. Tek tek ele alınacak konular bunlar. Tabi vakit doluveriyor. Vaktinizi aldım kusura bakmayınız. Allah bizi kötü ve mel'un atfedilen ahlâki fiillerden, ahlâki konumlardan korusun. Sevdiği gibi eylesin. Bütün günahları bağışlasın inşallah. Ve her şeyi inşallah İslâm'ın öngördüğü gibi yaşamak nasip etsin. Milletimizi, din kardeşlerimizi, topyekûn dünya halkını inşallah safi güzellikler ile doldursun.

Âmin

Essalâtu ve selâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Habîballah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin göklerin bütün mülklerin sahibi halık mâliki olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (s.a.s.) Efendimizin ruhu hürmetine. O, seni yaratmayacak olsaydım kainâti yaratmayacaktım dediğin o yüce zatın şerefine, gönlümüzün sultanı, başımızın tacı pak Muhammed ümmetine dünyevi ve uhrevi bütün işlerimi kolaylaştırıver, güzelleştiriver hayırlı ve hibe eyleyiver.

Allah'ım. Dünyevi ve uhrevi sadetlere ve selâmetlere bizi erdir Allah'ım. Hacetlerimizi gideriver Allah'ım. Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi koru Ya Rabbim. Bizi sevdiğin gibi eyle Allah'ım. Sevdiklerinin listesine al Allah'ım. Hassül has kullarına al Ya Rabbim. Bizi onların başında eyle Ya Rabbim. Bizi affınla, lütfunla, hıfzınla, hidayetinle kucakla Allah'ım. Maddi ve manevi bütün felâketlerde, şerlerden, kazalardan, belâlardan kötülüklerden, hastalıklardan semavi ve arzi felâketlerden, sıkıntılardan, zararlılardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlâksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftirâlardan, sihirlerden ve büyülerden ve zinalardan, acılardan ve sevmediğin her şeylerden bizi koru Ya Rabbim. Kendi himayene, kendi korumana, kendi semsiyene, kendi vikayene al Ya Rabbim.

Bize iman-ı kâmil, ahlâk-ı hamîde, sırr-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, kalb-i selim, ihlâs ve sağlık ve saadet ve selâmet ve bereket ve şifalar ve şifalar ve sağlıklar ve sağlıklar ver Allah'ım. Muradları olan din kardeşlerimizin, özel olan, helâl olan, meşru olan, bütün murâdlarını, bütün murâdlarımızı, bütün hacetlerimizi biz buradan kalkmadan bize ikrâm ediver Ya Rabbim. Bütün dünyadaki din kardeşlerimizi bilhassa Orta Doğu'daki mahrum yaşayan, mahkûm yaşayan, karanlıklarda kalan,

ışksız, ekmeksiz ve ilaçsız kalan din kardeşlerimizi birbirini yemekten koru Ya Rabbim. Üzerlerindeki kara bulutları atıver Ya Rabbim.

Bu dünyada İslâm devletleri dışında birbirini yiyen bir tane İslâm dışı devlet görmüyoruz. Hıristiyan olsun, ateist olsun hangi din olursa olsun, İslâm dışı bir devlet birbirini yemiyor Ya Rabbim. Bunlar Müslümanları kandırıyorlar Ya Rabbim. Bunlar onları aldatıyorlar, tuzaklara düşürüyorlar Ya Rabbim. Din kardeşlerimize, onlara şuur ver. İman şuurunu, İslâm şuurunu ver Ya Rabbim. Onları koru Allah'ım. Himayene al Allah'ım. Üzerlerindeki kara bulutları kaldırıver Allah'ım. Ya Rabbim! Yüceler yücesi Rabbim! Ordumuzu, yurdumuzu, vatanımızı, bayrağımızı, bütün güzel şeylerimize, bütün mukaddesatımıza sen sahip ol Ya Rabbim. Sen koru Allah'ım. Göklerde eyle, doruklarda eyle Allah'ım. Tezellül verme Ya Rabbim. Zillete düşürme Ya Rabbim ve din düşmanlarını başımıza hüküm-ferma eyleme Ya Rabbim. Bizim kimsenin toprağında, bir karış toprağında gözümüz yok. Bizim toprağımızda gözü olanlar var. Fırsat ve imkân verme Ya Rabbim.

Şu açılan ellerimizi, şu yalvaran dillerimizi kapından geri çevirme Ya Rabbim. Şu mukaddes mabedin içerisinde, kapında dileniyoruz Ya Rabbim. Bu dilencemizi geri çevirme. Bu dilencemizi mukabele eyle Ya Rabbim. İkrâm ile ihsan ile hıfz ile hidayet ile ikrâm eyle Ya Rabbim. Muamele eyle Ya Rabbim. Ya Rabbim sen ol dedin bir kere var oldu cihan. Olma desen mahvolur heman, diyor Süleyman Çelebi. Ya Rabbim biz de diyoruz ki: "Şu açılan ellerimizi, yalvaran dillerimizi yüzümüze sürmeden, şurada yerimizden kalkmadan, bütün dualarımıza ol deyiver, olsun Ya Rabbim."

Sübhâne Rabbike Rabbi'l-izzeti ammâ yesîfüne ve selâmun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatıha

16 Mart 2008 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim... Uzaktan yakından gelenlerinize Allah razı olsun inşallah. Buradan çıkmadan Allah dualarınızı kabul etsin, Allah razı olsun, hep razı olsun, yardım eylesin inşallah. Hepiniz hoş geldiniz. Allah sizden razı olsun inşallah. Hepiniz hoş geldiniz.

Şurada beş on kelime, bizim bildiğimiz bir şey yok ama kitaplardan aldığımız gönlümüzü aydınlatacak, imanımızı gürleştirecek şeyler. Hakk'ın rızası istikametinde şeyler bunlar. Başka bir hedefimiz, başka bir gayemiz asla ve kat'a bahis konusu olamaz. İllâ, evvel onun rızası, Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem)in şefaati ön plandadır. Mutlak manada doruk noktadaki arzumuzdur. Muradımızdır. Allah ona erdirsin, neyi murâd ediyorsak, neyi hedef alıyorsak ona erdirsin inşallah. Böyle güzel hitapları seçmek ve uygulamak nasib-i müesser eylesin inşallah. Helâl dairede olalım her daim inşallah. O'nun sevdiği ve izin verdiği dairede, hayatımızı sürdürmek ve hayatımızı bitirmek nasip etsin inşallah. Allah yardımcımız olsun inşallah.

Allah'ın izniyle inşallah şimdi, anti parantez bir şeyler deyivereyim. Gene konuya daha sonra geçerez. Biliyorsunuz iki gün sonra çarşamba günü Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem)in dünyaya teşriflerinin yıl dönümü, Rebiül-evvel ayının on ikinci gecesi. Tabi ondan ayrıca bahsedeceğiz. Ayrıca o konuya da gireceğiz de inşallah.

Aklıma gelmiş iken şunu hatırlatıvereyim diyorum. Biraz eli eren, vakti olanlar, sıhhati yerinde olanlar, zaman ayırabilenler iki veya üç gün oruç yapsınlar. Çarşamba gününü orta gün kabul edelim. İki gün yapacak olanlar ya “salı, çarşamba” yapsınlar ya da “çarşamba, perşembe” yapsınlar. Üç gün yapacak olanlar da “salı, çarşamba, perşembe” yapsınlar. En uygun olan budur. Allah'ın izni ve keremi ile Resulullah da tavsiye ediyor. Çok feyizli, İmanlı, ihlâslı bir oruçtur. Muratların tahakkuku tecellisi yönünde atılmış bir adımdır inşallah. Allah'a el açmanın saati dakikası yok da fakat biz böyle muayyen ve methodilmiş günler muvacehesinde yine de Hakk'a sığınmanın şerefine erenlerden olalım inşallah. Vakti olan, vakti müsait olan, sağlığı müsait olan, durumu müsait olan, bu oruçları yapıversin inşallah.

Salı ve çarşamba, iki gün olacak şekilde oruç turalım. Sadece bir gün tutmak şeklinde olmasın. Resulullah, başka ümmetlerin oruçlarına benzemesin diye ayırmış. Başka ümmetlerin, Hıristiyanlar olsun, Yahudiler olsun ekseriyetle birer gün oruçları oluyor. Bizim ramazan orucumuz var, bir ay süren o ayrı bir oruç. Onun dışındaki kandil oruçları ya iki gün ya üç gün olsun diyor Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem). Tabi bunların içinde dokuz gün, on gün olanlarda var ama onlar müstesna. Onların da ayrı izahını yaptık biz zamanında Allah'ın izni ile inşallah. Şimdi bu mevlit orucu ya “salı, çarşamba” ya da “çarşamba,

perşembe" olsun. İki gün yapacaklar için söylüyorum. Üç gün yapacaklar içinse salı, çarşamba, perşembe olsun inşallah. Ya da çarşamba başlayacak, çarşamba, perşembe, cuma olabilir. Çarşambayı ortaya almak, methedilmiş günü ortaya almak daha bir makbuliyet arz ediyor diye yazıyor kitaplar. Öyle yapalım biz. Salı, çarşamba, perşembe yapalım, Allah yardımcımız olsun inşallah.

Yarıdan sonra bizi çok elemlere gark eden bir gündür, Çanakkale şehitlerinin günü. 18 Mart. O günler tekrar geri gelmesin inşallah. Öyle günleri tekrar yaşamaktan Allah'a sığınırız. Bu vatan için, devlet için, bu millet için, bu bayrak için, bu mukaddes şeylerimiz için, din-i mübin-i İslâm için kendilerini ortaya atanlar, canlarını feda edenler toprak altında değillerdir, cennetin köşesindedirler inşallah. Çünkü Resulullah'ın müjdeleri var. Onlar ölü değildirler, ölü sizsinizdir diyor. Biz burada kendimizi diri sanıyoruz ama tabi perdenin arkası bize meçhul olduğu için, gerçek manada hayatın ebedi hayat olduğunu bildiğimiz halde, o hayatı arıyor olamamanın ıstırabı, elemi ve perdesi önümüze gerili olduğu için biz bunun lezzetini, tadını, feyzini, imanını, irfanını alamıyoruz.

Binaenaleyh, o mübarekler de beni çok müteessir, çok enterese ediyor. İki yüz elli bin kişiyi kısa bir süre içerisinde orada şehit verdik. Bu kolay bir rakam değil, küçük bir rakam değil. Yerleri, yurtları cennet olmuştur inşallah. Onlar hep has Anadolu çocukları. Bugün ayrılıklar güdenler, şunları, bunları bahis konusu etmiyorum. Hep din kardeşiyiz. Hep öyle mütalâa ettik. Biz hep öyle yorumladık. Hep söylüyorum.

Bizler küçükken Yahudi mahallesinde oturduk. Yahudi mahallesinde büyüdük sayılır. Onlarla bile dininiz ayrı diye har har

cebelleşmedik. İslâm hoş görü dinidir. İslâm tevazu dinidir. İslâm müsamaha dinidir. Biz onlara bile hoşgörü ile karşıladık. Cebelleşmedik. Orada, onların arasında yaşadık büyüdük. Onlar ile beraber oturduk, kalktık aynı sokağın içerisinde. İki üç tane Müslüman evi vardı sokakta, gerisi hep Yahudi idi. Ama hiç onları horlamadık, dışlamadık. Onlar hıyanet içinde bir millettir. Ancak Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimizin tavsiyeleri istikametinde onları horlamadık. Kimseleri horlamadık. Fakat onlardan sakınınız diyor, bunu da unutmamak lazım geliyor. İslâm'a zarar vermenin yollarını ararlar. Yüzüne gülerler, arkandan kuyunu kazarlar. Hatta Siyonist kitaplar şöyle diyor, şöyle tarif ediyor. En güzel Yahudi'nin tanıtımı budur diyorlar. Karşısındakine gider, bir tane tokat vurmuş. Küllüce, sert bir tokatı atınca hemen elini kendi yüzüne götürürmüş, ne vuruyorsun diye bağırır. Bakınız, tokatı atan da kendisi, yemiş gibi yapıp da feryat eden de kendisi. Elini yüzüne götürüyor. Hep öyle hıyanetler manzumesi içerisinde büyüdük. Ama hiç cebelleşmedik. Bize hiç sataşmadılar. Biz de onlara hiç sataşmadık.

Binaenaleyh İslâm müsamaha dinidir. Milletçe o İslâm dini için, namusumuz, vatanımız, milletimiz için bu kadar şehitler vermişiz. Bu vatan için, bu millet için, bu bayrak için, bu din için, bu en mukaddes şeylerimiz için canlarını vermişler. Bizi çok enterese etti bir yaşanmış olay; hani bir yüzbaşı ve bir üst teğmen postayı çağırıyor. Belki okumuşsunuzdur. Fakat hatırlatmakta fayda var. Ruhumuzu yumuşatmakta fayda var. Karakterimizi şöyle ince eleyip sık dokumakta, onu böyle iyiye doğru, güzele doğru, hayra doğru, İslâm'ın gerçek manâsına doğru çekmekte büyük fayda var.

Yüz başı ve üst teğmen postayı çağırıyor. Bölük toplanmış. Bölük dediği şey zaten taburdan kalanlar. Çağırıyorlar, oğlum gelen mektupları

oku. Postacı okuyor. Ahmet oğlu Osman, Trabzon. Oradan bir ses, cennette. Ölmüş, şehit olmuş. Başka bir isim. Hasan oğlu Musa, Konya. Cennette. Onun da mektubu gelmiş, arkadaşları cennette diye bağıyorlar. Şehit olmuş. Benzer şeyler. Yüzbaşı dayanamamış. Ağlaya ağlaya çadırına kaçmış. Böyle şeyler yaşanmış. Böyle anlar tarihimize süs olmuş. Bize şeref vermiş. Haysiyet vermiş. Onur vermiş. Gurur vermiş. İnşallahu Teâlâ yerleri yurtları cennettir. Gerçi zaten vaadi ilâhiye var. Siz onları ölü zannedersiniz, onlar ölü değildir. Ölü sizsinizdir. Allah bir daha o günleri göstermesin. O günleri analım, gelip geçmiş bir gün deyip üzerine yatmayalım. Hatırlayalım. Onları dualarımızın içine alalım inşallahu Teâlâ. Fatihalarımızın içine alalım inşallah. Onları takdis edelim. Onlar mukaddes. Allah'ın rahmeti üzerlerine olmuştur inşallah. Hepsi de ihlâs ile cennetin köşelerine kurulmuşlardır inşallah. Onlarla hemhâl oluruz inşallah. Onlar ile gerçek manada, öteki âleme göçüşümüzle hasbihâl ederiz inşallah. İnşallahu Teâlâ onlar ile beraber eylesin. Makamları cennet makamıdır. Makamları şehit makamıdır. Fakat burada da hükmen şehit makamı alanlar var.

Şehit olmadan şehit olanlar var. Şehit olmadan şehitlik makamına erenler var. Mesela her zaman söylediğimiz bir şey var; emr-i bi'l-maruf, nehy-i ani'l-münker. İyiliği emretmek, kötülükten menetmek. Din kardeşlerinizi sadece abitler, zahidler, mürşitler değil hepimiz irşad edeceksiniz. Birbirimizi iyiye doğru, güzele doğru davet edici olacağız. Bunlar hakkında da kesin hükümler var. Gerçek manada ihlâs ile bir din kardeşimizi kötülükten alıkoyduysak, bir din kardeşimizi iyiliğe doğru çağırıydsak ve çevirdiysek bir şehit sevabı kazandığımızı söylüyor kitaplar. Hatta şehitleri aşan bir sevaptır diyor. Din kardeşlerimiz hakkında en güzel şeyleri isteyelim inşallah. Konu komşu, yakın çevremiz, uzak çevremiz, ne olursa olsun. Merhaba ettiğimiz insanlar

veya herhangi bir vesile ile tanıştığımız insanlar eğer biraz şöyle uyarıya ihtiyaçları varsa, onları uyaralım kardeşim. Şehit sevabı almanın yolları bunlar.

Biz de eskiden şehitler için bir şiir yazmıştık. Geçen gün bizim damat da bulmuş güzel bir şiir. Baba bunu okuyuver istersen dedi. Trabzon Belediyesi, 18 Mart Çanakkale şehitleri hakkında Türkiye çapında bir şiir müsabakası açmıştı. Azıcık bizde bir şeyler yazdık elimizden geldiğince. Eskilerde benimde şiirlerim yayınlanırdı, ellili altmışlı yıllarda. Oradan aklıma geldi, hadi yazı vereyim bir şeyler demiştik. Duygulanyorum ama kısacık okuyuvereyim size. Çanakkale şehitleri için yazılmış. Bu konuda neler düşünmüşüz. O günkü düşüncelerimiz nelermiş. Kendimizden bahsetmek değil. Hâşâ sümme hâşâ. Biz kim oluyoruz. Adilerin, asilerin içinde, en başında yer alan biziz. Evde damat bulmuş. Bizim Mehmet. Baba bak dedi, istersen bunu bir yerde oku. Okuyayım madem dedim oğlum. Tabii kayboldu sanıyordum. O saklamış bir yerlerden çıktı.

Çanakkale Zaferi

Türkler geliyor Türkler, canını vere vere

Ateşe ve ölüme göğsünü gere gere

Bu olanlar olamaz, tarih şaşkın hayrette

Olmazlar nasıl oldu, hele Türk'ü seyret te

Bir bulut gibi çöktük düşman üstüne o gün

Öğün aziz milletim Çanakkale' nle öğün

18 Mart zaferi Türk'ün gurur günüdür

Kahramanlar geçidi şehitler düğünüdür

O gün gösterdi ele, bu vatan hep bizimdir

Düşman ayak basamaz, namusumdur sözümüdür

Çanakkale bir sembol, Çanakkale ruhumuz

Çanakkale aşkımız, en mukaddes duygumuz

Şehidim, al gömleklim, sevdalım, canım Mehmedim

Eserin bende saklı ve ben daha ölmedim

Gökler yerler inse, yerler ateş ile de dolsa

Yolumdan dönmem asla dünya üzerime gelse

Korkumuz yok küffardan, artık erlik verilmiş bize

Son haykırışımız bu, altını çize çize

Cihan öyle bilsin ki, vatan candan aziz

Dün dedemin günüydü, bugün meydanlarda biziz

Neslim baş neslidir, barışın emrindeyim

İlla savaşırsak, dedemin yerindeyim

O zaman mansiyon kazandırmıştı. Trabzon Belediyesi tertip etmişti. Okudum duygulandım da size de okuyuvereyim istedim. İnşallah o güzel duyguları sinesinde duyanlardan eylesin, gönlüne koyanlardan eylesin, mukaddes cihat üzere yemin edenlerden eylesin. Hani tevazuuyu geçenlerde anlatmıştık. Tevazu çok güzel bir şey. Tevazulu olmak, hoşgörülü olmak çok güzel bir şey de ancak tevazuunun bir hududu var. Benim vatanıma düşman ayağa basacak da ben hoşgörülü karşılayacağım! Orada sabır tezellüldür. Orada sabrın adı, sabır değildir. Tezellüldür. Zillete düşmektir. Adiliktir, asiliktir, vatan hainliğidir. Orada vatani kurtarmak için neyimiz var neyimiz yoksa mutlaka seferber etmek lazım. Mutlaka orada canını ortaya koymak lazım. İşte onlar öyle yaptılar.

Çanakkale şehitleri, mübarekler için öyle yazıyor kitaplar, tarihler. Beş metre ara ile düşman siperlerine, birbirlerine yaklaşmışlar. Beş metre! Arkasında sıra sıra dizili. En öndeki şehit gidiyor, arkasındaki sıra hemen onun yerine geçiyor. Bir dakika sonra öleceğini bile bile. Bakınız, imana bakınız. İhlâsa bakınız. Beş metre, birbirlerine sigara atarlarmış ateşkes anında. Düşman askeri ile bizimkiler birbirlerine sigara atarlarmış. Türk'ün kâdirşinaslığını bütün tarih, bütün ecnebi basın öve öve bitiremiyorlar. Barış anında, barış saatinde kurşun sıkılmazmış. Öyle bir an gelmiş, anlaşmalar yapılmış. Birbirlerine sigara atarlarmış, ikrâm ederlermiş. Böyle asil duygular içerisinde iki yüz elli bin küsur şehit verdik kardeşim. Ne demek yahu? İki yüz elli bin delikanlı...

Oralara ben gidip göremedim. Gidip görmek istiyordum. Arkadaşlar bir ara sefer tertip ettiler. Bir türlü mümkün olup da gidemedim. İnşallahu teâlâ gitmek isterim. Allah, inşallahu teâlâ o şehitlerle beraber haşrolmak nasip etsin. Muradımızdır. Umudumuzdur. Yüce Allah isyanımıza, kusurumuza, günahlarımıza bakmayiverir inşallah. O şehitler, Peygamber'in en yakın komşuları kardeşim. O şehitler, Hakk'ın emirlerini en iyi tutanlar, en güzel iltifat görenler, en yüksek mertebelerde cennetin köşelerinde yaşayanlar. Cennetin köşelerinde iltifatlar görenler.

Evet, kimisi diyor ki, cennet ile mi yapılacak ibadetler? Tabi yahu! Biz kimiz ki yahu! Cennetten öteye bizim neyimiz var yahu! Bazı ileri derecede mesafe almış, derecelere varmış olduğunu söyleyenler var. Bizim cennet ile alakamız yok diyorlar. Ne diye yok canım. Ne diye yok canım. Allah nihayet yine iltifat edecek, yine bir cennetin köşesinde koyacak. Hani rızaullah için çalışırız. Cennet, cemâl gerilerde kalır

diyorlar. Bu da doğru bir iddia değil. Var tabii onların bir hedefleri. Var tabii onların ileri derecede bir umdukları. Var tabii onların gözetledikleri. Onlara ilham-ı ilâhi geliyor. Tabii bir yerlere varmışlar. Peygamber makamına doğru yücelmişler. Peygamber makamına eremezler de makama doğru alt kademelerde yücelmişler. Ama yine biz diyoruz ki Resulullah'ın sancağı altında, cennette beraber olalım. Onun sancağı altında toplanalım, cem olalım inşallah. Onun sancağı ile müşerref olalım inşallah. Biz kim oluyoruz zaten oradan ötesini isteyecek, biz zayıfız küçüğüz aciziz asiyiz ama Hakk'ı arayanlardan olalım.

Rabbime hep böyle dua ediyorum. Ya Rabbi! Azrail (aleyhisselâm)ı bize görevli kıldığın zaman, bize emanetini almaya yolladığın zaman senin kapında olalım Ya Rabbim. Seninleyken alsın bizdeki emanetini Ya Rabbim. Başka türlü gafletler, başka türlü zayıflıklar, küçüklükler, adilikler, hasislikler bizi hep yanlışlıklardan çekip alamıyor. Yalnız O'nun rızası, yalnız onun emri bizi kurtarabiliyor.

Geçenlerde biri soruyordu himmet olmayacak mı diye. Himmet olacak kardeşim. Himmet olacak. Şimdi bakınız, aşere-i mübeşşere bile kendileri bizzat müjde aldıkları zaman, cennet ile müjdelendikleri zaman, daha çok ibadete verdiler kendilerini. Daha çok kendilerini helâk ettiler. Gecelerini gündüzlerine koydular. İbadet ibadet... Allah korkusu her zaman baş tacı oldu. Umduklarına ermek için, korktuklarından ırak olmak için hep böyle, Allah ile beraber olmak için yollar aradılar. Şimdi himmet, tabii ki himmet ama himmeti Allah tayin edecek. Himmeti edeni dahi Allah tayin edecek. Himmet edilecek kişiyi dahi Allah tayin edecek. Fakat bu neden böyle biliyor musunuz? Ben size söyleyeyim kardeşim. Bacağımızı uzatıp yatmamak için. Ben nasıl olsa ballar balını buldum neyleyim başkasını diyor. İbadet yok, namaz yok, abdest yok, zekât yok,

hac yok ballar balını bulmuş. Bu olmaz böyle. Böyle güzellik olmaz. Böyle Müslümanlık olmaz. Böyle dindarlık olmaz. Böyle ibadet, böyle kulluk, böyle Resulullah'a ümmetlik olmaz.

Evvelâ üzerimize düşeni yapacağız. Evvelâ bir adım atacağız. İrademizi, ihtiyarımızı Hakk'a doğru kullanacağız. Oradan yardım isteyeceğiz. Orada kapısında dilenci durumunda olacağız. O'nun kapısında olacağız. Onunla beraber olacağız. Biz kendi adımımızı atmazsak, kendi irademizi kullanmazsak, kendi yolumuzu aydınlatmak için çareler aramazsak olmaz. Geçen gün gene anlattım. Fenafi'z-zât diyor. Ondan sonra fenafi'-ş-şeyh. Ondan sonra fenafi'r-resul. Ondan sonra fenafi'l-lah. Ondan sonra bekabi'l-lah. Dikkat edin! Evvelâ fenafi'z-zat olacağız.

Evvelâ kendine fena olacaksın. Evvelâ kendin yolunu seçeceksin. Evvelâ kendin güzele doğru, iyiye doğru murâd edeceksin. Adım atacaksın. Bir teşebbüste bulacaksın. Bir atıldım yapacaksın. Muradın ortaya çıkacak. Allah katında neyi istediğini, neyi istemediğini, hangi yolun yolcusu olacağını meydana çıkacak. Bunu yapalım inşallahu teâlâ. İyiye doğru, güzele doğru müracaatta bulunalım. Cenab-ı Hakk bizi yalnızlıklardan korusun, yanlışlıklardan korusun. Himmet böyle olur işte. Allahu âlem himmetin listeleri hazırdır bile. Fakat o listeler bize tefsir edilse, bizlere açıklansa biz bacağımızı uzatır yatarız. Aşere-i Mübeşşere'de ki o hayâ, o inanç, o iman, o ihsan bizde yok. Bunu önlemek için, bu akaleti, bu durgunluğu, bu vurdumduymazlığı önlemek için tabii ki de himmet gizli tutuluyor. Himmetler belki de kimin kime himmet edeceğini Cenâb-ı Hakk tarafından çoktan tespit edilmiştir. Fakat biz himmet almayacakmışız gibi, kendi işimizi kendimiz görecekmışız gibi, kendi cennetimizi kendimiz bulacakmışız gibi büyük hizmet içinde

olacağız kardeşim, büyük gayreti içinde olacağız. El açmış talebe, himmet demiş. O da gülümsemiş üstâd, oğlum hizmet demiş. Hizmet edeceğiz.

Çok sevdiğimiz büyüklerimiz var. Allah'ın izniyle inşallah onların himmetleri mutlaka bize ulaşacak diye düşünüyoruz. Fatmatü'z-Zehra validemize mezardan gelen ses burası hesap nesep yeri değil dedi. Bu Resulullah'ın öz kızına, kendi canı çiğlerine şefaet etmeyeceği manâsında tazammum etmez. Ama atfı bize, sonraki nesillere. Siz hesap nesep yaparak kendinizi kurtaracağımızı sanıyorsanız, aldanırsınız. Siz üzerinize düşeni yapın evvelâ. Evvelâ bir kere fenafi'z-zat yapınız. Fenafi'z-zat yapınız ki ondan sonra himmetler gelsin. Ondan sonra yardımlar gelsin. Üzerimize düşeni yapmadan, her türlü kabahati işle, kusuru, günahı işle ondan sonra ben himmet istiyorum de. Olur mu canım? Resulullah razı olmaz bir kere. Allah'ın izni ve keremiyle Resulullah zaten orada amir hükmünde. Cenâb-ı Hakk bütün tasarrufu Resulullah'a verecek. Hani gelmiş geçmiş peygamberlerin bile tasarrufu Resulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem)e verilecek. O tayin ve tespit edecek. Canımız, çiğlerimiz, bizim gönlümüzün sultanı, başımızın tacıdır. Biz onsuz neyleyelim âlemi, neyleyelim hayatı. İşte bu onun doğum gününde, onun bu dünyayı şereflendirdiği günde uyanık olalım inşallah.

Özel günlerde, gecelerimizi, gündüzlerimizi biraz daha farklı yaşayalım. Biraz daha Allah'ın emri üzerine hareket etmeye gayret edelim. Biraz daha kendimizi yenmeye, nefsimizi yenmeye ve yanlışlıklardan uzak kalmaya gayret edelim. İnşallah o zaman "bir adım atana on adım atılır" diyor sallallahu aleyhi sellem. Bir adım atana yüz adım diyor. Biz bir adımımızı atalım inşallah. O bir adım atmak da bizim vazifemiz değil mi! Durduğun yerde sen bütün melânetleri işle, ondan sonra himmet gelecek de yardım gelecek de Allah'ın rızası gelecek de

bekle dur. Cenâb-ı Hakk tasarruf sahibidir. İstedğini istediği şekilde muamele eder. Biz, bize verilen vazifeleri yapmakla mükellef olduğumuzu düşüneceğiz. Biz kendi başımıza kaldığımızı düşüneceğiz. Hani kimsenin kimseye yardımı olmayacağı o gün. Evet ama yardım gene gelecek. Yardım olmayacak dersek o zaman bizim bazı toplantılarımızda bazı mevcut hayallerimizden mevcut icmai ibadetlerimizde ne lezzet kalır. Ne üstünlük kalır. Ne değer kalır. Biz tabii ki de güzellikler için varız. Allah'ın izni ve keremiyle Allah bize doğruyu ve güzeli bulmak ve yapmak nasip etsin. Yalnız bulmak yetmiyor. Bulmak ve yapmak nasip etsin inşallah.

Şurada ufak tefek bir şeyler vardı, geçen hafta kalmıştı, azıcık onları okuyalım inşallah. Şimdi burada hükümler var. Geçen hafta okuduk. Kibir okuduk. Gazap ve öfke okuduk. Cehalet okuduk. Kime düşmanlık olur onu okuduk. Şimdi haset konusu var. Müslümanı, mümini, insanı ta gayya kuyularına atan hasletlerden ve karakterini aşan, insanın elinden şeytan gibi nefis gibi tutup cehalete götüren hasletler. Haset çekememek manâsında kardeşim. Haset haram. Büyüklerin haset hakkındaki soruları, suallere verdikleri cevap şu; haset insanlar üzerinde, bilhassa müminler üzerinde en zor tedavi edilen hastalıktır diyor. Bazısı da mümkün olmayan tedavi diyor. Bu kadar insanın benliğini alan, bu kadar insanı derinden vuran, bu kadar insanın manasını ve maddesini dünyasını, uhreviyesini bozan bir duygu. "Haset" çekememek. O çok kötü bir şey. Allah öylelerinden etmesin.

Bir de bunun yanında kitaplar diyor ki imrenmek var. İmrenmek nedir? Gıpta etmek. O helâldir diyor. Şimdi imrenmenin de hududunu çizmeyi unutmayınız diyor. İmrenmek bir dereceye kadar. Çünkü diyor, orada nereye ulaşacak farkına varırsınız varamazsınız, hasete doğru

adım atmışsınız, adım atmış olursunuz farkına varamazsınız diyor. Şimdi imrenmek nedir? Birisini maddi, manevi, dünyevi ve uhrevi makamlarda gördün, güzellikler üzere gördün, efendim zenginlikler üzere gördün, fevkalade başarılı gördün, herkesin iltifat ettiği, itibar ettiği noktada gördün, imrendin. Ya Rabbi! Bu hasletlerden, bu meziyetlerden, bu üstünlüklerden, bu ikrâmlardan bana da ver Ya Rabbi dedin. Ondan al, bana ver değil! Burada çok ince bir nüans var. Nüans! İncecik bir çizgi! Ne oluyor? Ondan al bana ver değil! İmrenmek, ondakinden bana da ver Ya Rabbim demek. Ondan ben de istiyorum Ya Rabbi demek. İmrendim Ya Rabbim güzelliklere.

Yanlışlıklara imrenmek, gıpta etmek olmaz. Adam kabadayıdır. Adam iki belinde iki tabanca geziyordur. Adam har vurup harman savuruyordur. Adam göze hoş gelen fakat gönlüne ve imana hoş gelmeyen davranışlar içindedir. Ona imrenilemez. Ona imrenmek denmez. Ondan ben de isterim demek cehaletin daniskası olur. Onu isteyemezsin. Helâl olmayan bir şeyi kendine mal etmeyi istemek, Allah'ı gücendirir.

Allah belki de o hasleti veriverir, senin hatırın için yahut ortaya koyduğun şahıslar hatırı için yahut esbab-ı mucize hatırı için... Çünkü şöyle bir şey oldu vaktiyle. Bunu ben anlatmıştım. Yukarıdaki mescitte, hamam üstündeki mescitte Salât-ı Tefriciye okunuyordu. Salât-ı Tefriciye Cenâb-ı Hakk'a Resulullah Efendimizin kaleminden imzası ile yazılmış dilekçe. İmamişi Hazretleri bunu böyle izah ediyor. İmamişi hoca efendi Hazretleri Salat-ı Tefriciye Resulullah'ın kalemi ile cenabı hakka yazılmış dilekçe diyor. Dört bin dört yüz kırk dört bunun hatmi. Tabii müracaat edenler de oranın sorumlusu durumunda Çılbar Hacı Emmiye müracaat ediyorlar, Semerci Hacı Amca'ya. O, Hacı Ali Efendi Hazretlerinin

buradaki halifesi idi. O mübarek, orada Allah rızası için okunuyor. Hastalığı olan, bir derdi olan, bir ağrısı olan, bir hedefi olan, bir arzusu olan müracaat ediyor Hacı Emmi'ye gündüzden. Bazen o müracaat sahipleri bir tepsi baklava getirip gelirler. Bazen getirmezler. Bir şey karşılığında olmuyor zaten burada bu işler, Allah rızası için oluyor.

Bir gün yine böyle bir kişi müracaat etmiş Semerci Hacı Emmi'ye. Yarıya gelindi tabii, mescit sallanmaya başladı. Böyle demin dedik ya Allah sevilmediği şeyleri de verir ama sonra hesabını verir. Sonra cezasını verir. Hemen Hacı Emmi kesin dedi, kesildi. Yarıya gelindi çünkü. Sonra hiçbir şey demedi kimse, dağıldık gittik. Bir Fatiha dedik, bıraktık, dağıldık gittik. Sonra Hacı Emmi'ye sordum ben. Hacı Emmi böyle böyle. Sorma oğlum hastam var dedi. İyicene sıkıştırdım dedi. Gayrimeşru bir muradının tahakkuku için tecellisi için bizden yardım istemiş. Dört bin dört yüz kırk dört okuyuverin bana da diye dedi. Gayrimeşru! Bu vücut bulmayacak olduğu için dedi. Cenabı hak bak dedi. İkaz ediyor, ihtar ediyor. Belki bunu da verecekti dedi. Bu ihtara, bu ikaza lüzum görmeden belki de bunu da verecekti dedi. Ama ikaz geldi. İhtar geldi. Bir yanlışlık içinde olduğumuz hemen bize beyan edildi. Derhal bunu kestik dedi.

Bakınız, duanın gücü. Çünkü Salât-ı Tefriciye bir dua dedik az önce. Resulullah kaleminden Cenâb-ı Rabbi'l-âlemine yazılmış istiğfardır, dilekçedir. Bu helâl dairesinde olacak, güzellik dairesinde olacak, meşruiyet dairesinde olacak. Bunun dışına çıkanlar belki de sahiden emellerine muvaffak olurlar o vasıta sebebiyle. Ama sonra öyle bir cezaya uğrarlar, öyle bir Cenab-ı Hakk'ın hükümleri karşısında eriyip biterler ki kelimeler anlatamaz.

Binaenaleyh, güzel şeyler isterken yani gıpta ettiğimiz şeyleri, imrendiğim şeyleri Cenab-ı Hakk'tan talep ederken Ya Rabbi bundan bana da ver derken, ancak güzelliklerden bahsedebiliriz. Ancak güzel şeylerden bahsedebiliriz. Bu güzel şeyler mesela adamın çok güzel bir evi vardır. İmrenmişindir. Senin evinden daha güzeldir. Hani bunlar bile tabii maddeye düşkünlük manâsında tazammum ediyor. Biraz dünyaya meyillik, dünyaya temayül manâsına tazammun ediyor. Şimdi işin bir fetva tarafı var, bir de takva tarafı var. Biz şimdi işin fetva tarafını konuşuyoruz. Bizim gibi zayıf insanlara, küçük insanlara, zavallı insanlara, basit insanlara ait yapılabilir tarafını konuşuyoruz. Yoksa, takva tarafında arpa tanesi kadar dünyaya meyilli olan insan cennete zor girer diyor kitap. İşin takva tarafı bu. Ama Allah kolaylık göstermiş. Bir de fetva demiş. Bir de demiş, bizim gibi zayıflara bunları yapabilirsiniz ha demiş. Bunlardan sorumlu olmazsınız demiş. Bunları size helâl kıldım demiş. Bu konu muvacehesinde adam çok zengindir, Ya Rabbi! Bu zenginlikten bana da ver! Olabilir. O işin fetva tarafı tabii. Ama müsaadesi var. Yanlış değil, haram değil. İmrenmek. Ondan al bana ver değil. Hani her zaman anlatıyorum. Haset konusunda çok çarpıcı bir hikâye var. Onu bir kere daha dile getirelim de hepimizin hayatında yer etsin. Rayına otursun, bu düşünce, buradaki ideal.

Şimdi Hazreti Musa, Cenâb-ı Hakk ile mükâlemeye giderken önüne biri geçmiş. "Ya Musa! Cenâb-ı Hakk ile mükâlemeye mi gidiyorsun?" "Evet." "Senden bir talebim var. Ben, sırtında odun çeken bir adamım. Ben, Rabbinden diliyorum, kapısında dileniver benim adıma. Bana bir tane merkep versin demiş." "Olur." demiş Hazreti Musa. Varmış Cenâb-ı Hakk ile mükâlemeden sonra dönüyor. Adam da heyecanla bekliyor. Bakınız, haset hakkında ne kadar çarpıcı bir misal. Adam heyecan ile bekliyor. Gelmiş, "Ya Musa! Söyledin mi Cenâb-ı

Hakk'a müracaatı mı? Arz ettim mi?" "Ettim." "Ne dedi?" "Senin" demiş Hazreti Musa, "Ahmet Ağa diye bir komşun var mı?" "Evet, var yanımda." "Onun bir eşeği var mı? O da odunculuk yapıyormuş. Onun bir eşeği var mı?" "Var!" "Onun eşeği iki olsun istiyorsan Allah da sana bir eşek verecek." demiş. Bir feryat figan adamda! "Aman ya Musa! Benim arkalarım parça parça kan revan olsun. Ben arkamda odun çekmeye devam edeyim, illâ onun eşeği iki olmasın." İşte haset bu. Onun eşeğinin iki olması, seni neden bu kadar rahatsız ediyor yahu. Senin de bir eşeğin olacak. Senin de bir merkebin olacak. Sana da bir kolaylık verecek Allah. İkrâm edecek. Hayır! O arkaları parçalansın, kan revan olsun, ötekinin eşeği iki olmasın. Böyle demeyeceğiz. Bu haset işte. Bu yasak işte. Bu mezmun, melun bir niyet işte. Böyle karakter şimdilerde o kadar çoğaldı ki.

Bazıları diyor ki, beş vakit namaz kılan bir adam içini bozuyor, biraz müzayaka hali olmuş. Biraz darlık içine düşmüş. Feveran ediyor. Yahu bak diyor. Filanca namaz kılmıyor diyor. Oruç tutmuyor diyor. Allah ile işi yok diyor. Milyon milyon üstüne koyuyor diyor. Ben bu kadar oruç tutuyorum. Namaz kılıyorum diyor. Bu kadar Hakk ile yakından işlerim var. Bana bir ekmek parasını çok görüyor bu Allah'ım diyor. Nasıl iş böyle yahu bu diyor. Allah korusun. İsyân noktasına getiriyor işi. Hâlbuki şöyle dese: "Ya Rabbi! O namazı abdesti kılmıyor ama onlara namaz abdest kılanlar gibi sevap ver. Ya Rabbi! Bana da onun malından, mülkünden imrendiğim noktaları ikrâm et, ihsan et." dese, iyi niyetinin semeresi olarak akabinde Allah ona da verir diyor kitaplar. Bir sebep halk eder diyor. Tabii bazılarını güzel şeyler hoş geliyor. Bazılarına da ihtiras hâline dönüşüyor.

Resulullah sallallahu aleyhi sellem zamanında birisi vardı. İsmi Salebe idi. Mescitten çıkmaz, sabah akşam, gece gündüz takva ehli bir zat. Geliyor gidiyor, Resulullah'a yalvarıyor. Gayet fakir. Aman ya Resulullah benim için dua et. Ne duası? Bana biraz mal mülk versin Cenâb-ı Hakk. Tabii Cenâb-ı Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) veraset, kerâmet, gelmiş geçmiş bütün bilgiler onda saklı. Ya Salabe! Senin için mal hayırlı olmayacak. Hayır, olsun istiyorum. Israr ısrar ısrar... Bir gün dayanamadı. Resulullah bak dedi mesuliyet almıyorum. Bu kadar ısrarın karşısında sevdiğim bir insansın. Senin için el açıvereceğim. Allah da belki sana ikrâm eder. El açtı Resulullah sallallahu ve sellem. Ona zenginlikler dileyiverdi. Mallar, mülkler, rahatlar, konforlar dileyiverdi. En evvel birkaç koyunu oldu o zatın. Sonra koyunlar üçer üçer yavrulamaya başladı. Olmayacak miktarda, olmayacak zaman dilimi içerisinde namütenahi zengin oldu. Allah'ın ikrâmı bu, geldi çattı koyunlar başladılar yılda iki defa yavrulamaya. Sayısı, adeti belli olmayacak noktaya geldi. Fakat o camiden çıkmayan zat, o Mescid-i Nebevî'den çıkmayan zat, seyrek gelmeye başlıyor. Sonra sonra daha sonraları sadece cumaları gelmeye başlıyor. Sabahları aksatıyor. Akşamları aksatıyor. Vakit namazlarını aksatıyor. Filan derken filan derken... En sonunda temelli namazı kesiyor. Mal mülk ile haşır neşir. Para pul, adet, koyun, süt ne varsa bütün gönlünü hayatını onlar dolduruyor.

Tabii o zamanlar da zekât devlet tarafından toplanıyordu. Zekât memurları vardı. Herkesin kendi iradesine bırakılmıyordu. En adaletli bir şekilde tahakkuk tecelli etsin diye zekât memurluğu vardı. Zekât memurunu yolluyor (sallallahu aleyhi ve sellem). Gidin o filanca Resulullah'ın selâmı var, mescidi terk etti bari zekâtını terk etmesin. Gelen memura şöyle diyor: "Ben onu kazanıncaya kadar neler çektim!"

diyor. Zekât ne yahu diyor. Geri yolluyor. Allah muhafaza eylesin. Resulullah daru'l-bekaya göçüyor. Ebubekir Sıddık radiyallahu anh Hazretleri geçiyor. Fakat Salebe pişman oluyor ne yaptım ben diye. Resulullah'ın sağlığında elçiler yolluyor zekâtımı yollayacağım diye. Resulullah Cenâb-ı Hakk'tan emir alıyor. Cebrail Aleyhisselâm emir getiriyor onun zekâtını almayacaksınız diye. Ona elim bir akıbet hazırladık diye. Resullah almıyor. Ebubekir Sıddık radiyallahu anh Hazretleri halife oluyor. Ona yalvarmaya başlıyor aman benim zekâtımı kabul et. Lütfen diyor git, beni rahatsız etme. Resulullah'ın kabul etmediği zekâtı ben nasıl kabul ederim. Ondan sonra Ömer geliyor, yaş yüzleri geçmiş. Elçiler, yalvarmalar Ömer'e de. Gitti, o sakın ha. Onların kabul edemediği şeyi ben nasıl kabul ederim diyor. Senin artık zekât diye bir meselen yoktur diyor. Böyle bir problem ile mükellef, mesul değilsin, bir daha bana müracaat etme sakın diyor. Rahatsız etme diyor. O ahval içerisinde, o ah vah içerisinde ölüp gidiyor.

Kimisine hayırlı değil kardeşim. Şimdi bazıları mal mülk istiyorlar. Bazıları evlat istiyorlar. Bazıları benzer şeylere talip oluyorlar. Yalvarmak bizden. Onun kapısında dilenmek bizden. Telefonlar geliyor. Pek çok telefonlar geliyor. Ama şöyle ama böyle... Hatta geçen bir yerden telefon ettiler. Allah korusun. Allah korusun. Azıcık eli ayağı kısaymış çocuğun annesinin karnında. Nereden nereye lafımı getirmek mecburiyetinde kaldım da. Telefon ediyorlar. Doktorlar devamlı alalım diyorlarmış. Soruyor kadın da ne yapayım? Nasıl olur yahu dedim. Dört buçuk aylık mı, beş buçuk aylık mı ne olmuş çocuk kadının karnında. Dedim cinayettir. Allah'a yalvaralım. Allah onun kısa denilen kollarını bacıklarını uzatıversin. Kusurlu denilen azalarını tamamlayıversin. Bu yolda yalvarmaya devam edin. Sakın ha dedim! Cinayettir.

Binaenaleyh, Allah'a yalvarmanın çeşitli bin türlü yolları var. Allah ile olmanın, Allah ile dostluk kurmanın bin türlü yolları var. Allah ile diyalog kurmanın çeşitli yolları var ama onun sevdiği daire içerisinde, helâl dairesi içerisinde, meşru daire içerisinde. Allah korusun. Allah yanılmaktan korusun.

Şimdi, haset dedik. Bir de kıskançlık, bu da çok mezzum bir duygu. Allah Allah. Bakıyorum hep kardeşim. Esnaflar arasında olsun, memurlar arasında olsun, talebeler arasında olsun bir kıskançlıktır hüküm sürüyor. Kıskançlık bazen gizli, bazen aşikâr tezahür ediyor. Geliyorlar, daire arkadaşlarımdan filanca şöyle yapıyor. Bana karşı hususi kini var. Kardeşim hâlbuki kini yok! Onun içindeki karanlık duygular, onu öyle düşünmeye sevk ediyor. Onun söylediği adam, benim bildiğim bir adam. Tire'de vuku bulan bir hadise. Benim bildiğim bir insan. Katiyen o konuda, o adamın dediği gibi bir insan değil. Hiç ona kin garaz besleyecek, karanlık duygular içinde olacak bir adam değil. O kıskançlık, o bir makam sahibi, mertebe sahibi olmuş. Onu kötölemek için, onu düşürmek için, onu mevkiinden etmek için, onu âlemin gönlünden, âlemin gözünden düşürmek için desiseler arıyor. Kıskançlık bu. Onun mevkiini kıskanıyor. Onun hayatını kıskanıyor.

Buna benzer şey sağlıkta da oluyor. Ya baksana diyor Allah'a nasıl isyan edip durur adam. Ben diyor bu kadar Allah yolundayım. Hastalıklar yakamı bırakmıyor. Hadi ya diyor sen de. İşte kıskançlık. Burada hikmet aramak lazım, ibret aramak lazım, orada uyanık olmak lazım, orada Allah'a sarılmak lazım, yüksek duygulara sarılmak lazım, fazilete, erdeme yapışmak lazım, orada imana, ihlâsa yapışmak lazım! Ancak o zaman doğruyu ve güzeli bulabiliriz. O kıskançlıktan kendimizi kurtarabiliriz.

Filanca bu kadar fazla alışveriş ediyor. Her haltı yiyor. Hileler, hurdalar girila gidiyor. Biz doğru dürüst çalışıyoruz. Harama helâle çok dikkat ediyoruz. Nüanslarından bile kaçırıyoruz. Bize müşteri iltifat etmiyor. İtibar etmiyor. Kardeşim bu bir nasip meselesidir. Bu bir rızık meselesidir. Onun bir hikmeti vardır. Bir yerden bir dua almıştır. Fakat bakalım hayrına mı? Bakalım helâline midir? Bakalım ikrâm mıdır? Bakalım İhsan mıdır? Allah ne diyor biliyor musunuz? Kahrımdan da veririm diyor. O zaman, neyleyim o nimeti ben. O beni kahredecek olduktan sonra, ben o nimeti ne edeyim, o nimet, nimet olmaktan çıkıyor, kahır hâline geliyor. Kahra bürünüyor. Böyle bir şey olabilir mi? Böyle bir şey meşru olabilir mi? Uygun olabilir mi? Bakmayacağız kardeşim.

Bize bu konularda bir sürü uyarılar yapıyor mesela. Her hadise karşısında hayatın içerisinde karşılaşacağımız neler neler neler sergileniyor da bize hep böyle nasihat ediliyor. Güzel huylu olunuz. Yumuşak huylu olunuz. Müsamahalı olunuz. Hoşgörülü olunuz. Allah'ın yap dediği şeyleri yapınız. Allah niye yapmadın, yapma dediği şeyleri kaçınınız. Ama bu arada arkadaşlarınız olsun, aile hayatınızda olsun, hep böyle güzel şeyler üzere olunuz. Güzel ameller üzerine olunuz. Sizi yanlışlıklara sevk eden o yanlış duygular, o karanlık duygular sergilenmesin, sizi enterese etmesin. Sizi tesirine almasın. Siz onları yenin. O hâlde ne oluyor bak! Eneye geliyor yani iş. Ben demeye geliyor. Ben demememiz lazım. Bu eneden kurtulmamız lazım.

Ene, ego, sado onları hep anlattık. Vaktiyle bunlardan kurtulmamız lazım. Ene “hep ben” demek. “İllâki ben” demek. Bunu dikte edelim. Birkaç defa söylemiş olalım. Yine söyleyelim. Ene “ben” demek. “Benden başkası yok” demek. Allah, Kur'an-ı Kerim'inde “nahnu” diyor. Kendi yarattığı kuluna tevazu gösteriyor. “Ene” dediği

ayetler var. “Ene” dediği ayetlerde de ceza ayetleri, sakınca ayetleri, şiddet ayetleri. Onun dışında hep “nahnu” diyor. “Nahnu” biz demekmiş. Bir Şey bildiğimizden değil. Hocaların söyledikleri, kitapların yazdıkları bunlar. O bile tevazu gösteriyor. Biz neden böyle çekeme-
mezlik yapalım. Neden kıskançlık yapalım. Neden biraz yükselmiş olanlara göz dikelim. Neden onu alaşağı etmenin çarelerini arayalım. Bu yanlış bir ahlâk, ahlâk-ı hamîdeye uymayan bir ahlâk. Bu ahlâk, Allah korusun lanetlenmiş ahlâk. Allah korusun. Zaten bütün devlet adamlarında bile, devletlerde bile, geçmiş tarih kitaplarında bile okuyoruz. Hep krallarda, padişahlarda, vezirlerde böyle birbirini çekememenin cinayetleri işlenmiş. Hep yanlışlıklar manzumesi birbirine eklenmiş. Hep nefsin yüzünden, hep “ene” yüzünden, hep “ben” yüzünden. Bunu üzerimizden atalım inşallah.

Ondan sonra “ego” geliyor. Egoizm. İllâki ben, hiç başkası olmasın. Hiç başkasının adı sanı olmasın. İllâki benim adım, sanım göklerde, ayyukada dolaşsın. Ego bu. Ondan sonra sado var. Sadizm, başkalarının ıstırabından zevk almak. Kısaca başkalarının ıstırabından, eleminden, kederinden zevk almak. Başkaları hıçkıra hıçkıra ağlar iken harmandalı oynamak. Başkaları en büyük ıstıraplar içinde yanıp kavrulurken düğünler dernekler, davullar zurnalar çaldırmak. Bunlar hiç güzel Şeyler değil. Bunlar ahlâk-ı mezmum. Biz ahlâk-ı hamîde taraftarıyız. Ahlâk-ı hamîdeye talibiz Allah'ın izni keremi ile.

Kıskançlık haset gibi zor tedavi edilen hastalıklardan birisi, hasetin bir kolu. Onun bir kademe altındaki kolu. Kıskançlık çok kötü bir Şey dediğimizde bazıları diyor ki; ben Şurada, burada, evde, yolda, kapıda, pencerede hanımıyı kıskanmayacak mıyım? Yahu o başka bir mesele. O bir ar, namus meselesi. O bir telâkki meselesi. O bir görüş

meselesi. Bu onunla alâkalı bir mesele değil. O ayrı bir şey. O bir fazilet. O bir erdem. Tabii ki, rahatsız edici bir şekilde olmaz ise! İpe sapa gelmez bir şekilde, kapıları üzerine kilitleyecek şekilde tatbik ediyorsan olmaz. Hâşâ o da uygun değildir. Ona da bir ölçü dâhilinde müsaade edilmiş. Ölçü dâhilinde müsaade edilmiş. Onda da aşırılık yok. O başka bir kıskançlık. Bu çekememezlik noktasında bir kıskançlık. Bu insanı insan yapan en büyük unsurlardan biri olan ahlâk-ı hamîdeye çuvaldız gibi batan, onu delik deşik eden bir kıskançlık. O kıskançlığı İnşallah hayatımıza sokmayalım, adapte etmeyelim, adapte olmayalım Allah'ın izni ve keremi ile.

Bakıyorsunuz aynı meslekten iki insan, aynı meslekten iki dükkân yan yana olabiliyor. Eğer o dükkânları işletenler hüsnühâl sahibi iseler büyük cennet onları bekliyor. Neden? Çünkü müşteri oraya girer buraya gelir, hiç kalplerini bozmazlar. Şimdi bakıyorsunuz bizim orada birbirini yiyor millet. Arkadaşlar var, hatta bizim alışveriş ettiğimiz bir kasap, bir kardeşimiz, sevgili bir kardeşimiz. Mizah noktasında evine tembih etmiş hanımına. Aman ha demiş. Oralardan geçerken kendini toplu, yaka paça içeri alırlar seni müşteri diye demiş. Bu kadar da değil yahu. O kadar da değil yahu. Yapmayalım yahu. Herkes nasibine, rızkına razı olsun. Herkes çekememezlik yapmasın ve bir kişi bize gireceğine oraya girmiş, bundan eğer şeref duymuyorsak, bundan eğer kendine insanlık ve vicdan payı çıkarmıyorsak, Allah'a şükür etmiyorsak, bana bu sabrı, bu şükrü, bu güzel ahlâkı verdin diye Allah'a hamd etmiyorsak, sende noksanlık var demektir. Sonra birileri oraya giriyor diye düşman kesilenler var. Kendine gelmeyene düşman olanlar. Nasıl ahlâk bu! Nasıl Müslümanlık bu! Bunlar için mi varız dünyada. Bunlar için mi yaratıldık!

Bizi büyük bir imtihan bekliyor. Büyük bir kabir imtihanı bekliyor. Oraya ne götüreceğim, bunu düşünelim. Oraya eli boş gitmek bile bir devlettir ama oraya çekemeyeceğimiz, kaldıramayacağımız ağır mesuliyetleri taşıya taşıya gidersek Allah bizi ayıplıyor. Orada yatanlar da bizi ayıplıyor. Uyanık olalım. Ölüm bizi bekliyor. Ne demiş Hazreti Süleyman, 950 sene yaşadı ya. Bileydim ölüm vardı diye, koymazdım taş taş üstüne demiş.

İnsanlar burada neden var olduklarını unuttukları müddetçe, burayı ebedî saydıkları müddetçe saadete eremiyorlar. İstrabın biri başlayıp biri bitiyor. Elemin, kederin, meşguliyetin biri başlıyor biri bitiyor. Kimileri kafasını yastığa koyuyor, sabahlara kadar uyku yok. Neden? Hesabı, kitabı, seneti, sepeti, ödemesi, algısı, vergisi, şusu busu büyük başın büyük ağrısı... Ama bir fakir Allah'ın izni kerem ile bir dilim kuru ekme buluyor çoluğundan çocuğundan güle oynaya yiyip içiyor. Vuruyor kafayı, yatıyor. Sabah besmele çekip kalkıyor. Çünkü gönlünü hiçbir şeyle meşgul etmiyor. Yarına ait hesapları yok. Sevmediğim kulumu uzun uzun emel ile hasta kılarım diyor Allah. Uzun emel, yarını düşünmek bile uzun imiş.

Birisi çocuğun birine bir tokat vurmuş. Resulullah'a intikal etmiş bu konu. Senin baban uzun emelli mi? Yarından ötesini düşünmem ya Resulallah demiş. Ama yarını düşünüyorsun değil mi? Evet. O zaman yine uzun emellisin demiş. Yarını düşünmek bile uzun emeldir demiş.

Bu tedbirinizi almayın, hesabınızı yapmayın mânasında değil. Ama gönlünüzü doldurmasın. Gönlünüzü karartmasın. Gönlünüzü meşgul etmesin. Allah ile meşgul olmak durur iken, Resulullah ile meşgul olmak dururken, emirler ve yasaklar ile meşgul olmak

dururken... Ne diyor Ömer? Buz üstünde yürür gibi yürüyün diyor dinde. Öteki de diyor? Ateş üstüne basar gibi basın diyor dinin emirlerini çiğnerken. Allah korusun. O kadar hassas bir konu. O kadar hassas bir konu.

Bu takvalar ve fetvalar keyif için ilan edilmedi. Biz takvanın cihetine gidelim inşallah. Takvanın yolunu tutalım. Allah ile olmanın yolunu bulalım. Bizi o zaman hiçbir şeyler korkutamaz. Hiçbir şeyler Allah'a dayalı olmanın zevkini, rahatını, huzurunu veremez. Fakat O'na gerçek manâda tefekkür edemiyoruz. Gerçek manada O'na yaslanamıyoruz, O'na teslim edemiyoruz kendimizi. Allah diyoruz, dilimizle söylüyoruz.

Hazreti Ali bir yerden geçiyormuş. Allah deyip duranlar var. Nazar etmiş. Ne yapıyorsunuz burada? Zikrediyoruz. Allah, Allah diyoruz. Diliniz söylüyor, diliniz demiş. İçimiz söylesin. İçimiz söylesin. Ruhumuz söylesin. Özümüz söylesin. Allah derken yer gök inlesin. Bu yüksek sesle bağırarak manâsında tazammum etmez. Ama mümin kuvvetli bir mümin içinden bile olsa Allah dediği zaman melekût âlemi sarsılırmış. Allah'ın öyle kulları var. Allah'ın öyle kulları var. Öyle Allah diyeceğiz. Öyle teslim olacağız. Öyle tevekkül göstereceğiz.

Evet. Kıskançlık, kibir dedik. Gazap ve öfke dedik. Kin ve düşmanlık dedik. Haset dedik, kıskançlık dedik. Şunu da okuyalım vakit oluveriyor. İntikam, bu da çok mezmun bir duygu. Bu da çok yasak! Resulullah tarafından da Kur'an tarafından da menedilmiş bir husus. İntikam almak, bir takım kan davaları güdülüyor. Oradan doğru başlarsak mesela Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) veda hutbesinde kan davasını iptal ediyor. Yasak kıldım diyor. Haram kıldım diyor. Kan

davası ne yahu cehaletin ta daniskası. Kitap diyor ki İslâm'dan evvelki doğan kız çocuklarını diri diri gömmek var ya, onun gibi bir şey bu kan davası diyor. Yahu birisi bir hata işlemiş, o hatanın temadîyesi, tezahürü, devamı gerekiyor mu yahu? Yoksa dinin emrettiği gibi hatadan dönüş mü gerekiyor? Hatadan dönüş fazilettir. Erdemdir. Birisi bir hata işlemiş ise o hatanın temizlenmesi sonraki nesillere kalıyor. O hatanın temize dönmesi, o hatanın affa uğraması belki de onların okuyacakları af ile temelden siliniyor ama hata temadî eder giderse, zincirin birbirine eklendiği gibi giderse, kötülükler silsilesi intikam silsilesi böyle kıyamete kadar sürüp gider ise onun fethedilecek bir yanı yok. Hoşa gidecek bir yanı yok. Ailelere yazık oluyor. İslâm'da böyle bir şey yok. İslâm'da bir adam öldüren bütün insanları öldürmüş gibi mezmumdur, melundur diyor. Yalnız kan davası noktasından değil herhangi bir sebeple olsun.

Harpler müstesna. O harpler dini mübini İslâm için, vatan için, millet için, mukaddes şeyler için, bayrak için, ordu için tabii ki müsaade var. Nitekim Resulullah sallallahu aleyhi sellem korkaklıktan, hasislikten, düşkünlükten, dünya fitnelerinden, kabir azabından diyor ya duasında. O korkaklıktan dediği şey, iki beline iki tabanca sokup da kahramanlık yapmak, derebeylik taslamak değil. Harpten kaçmamak, harplerde kahraman olmak, harplerde iman ve ihlâs ile göğsünü kurşuna siper etmek! İşte bu anlamda ama intikamlar da bu durum böyle değil.

İntikam mezmum bir haslet. Haslet bile değil. Haslet bir meziyet sayılıyor. O bile değil. Bir noksanlık, bir acizlik! İntikam yok dinimizde. Birisi sana en büyük kötülüğü yaptı mı kardeşim, sen hemen sarılacaksın dinin emri bu konuda ne? Sövene dilsiz gerek, dövene elsiz gerek, insan gönülsüz gerek diyor Yunus.

Biz kendimize yapılanı hoşgörü ile karşılamak durumundayız. Biz aynı şeyi yapmamak durumundayız. Oradan ibret almak, oradan hikmet çıkarmak durumundayız. İntikam, ne demek yahu! O yumruğu unutmayaçağım diyor geçen gün birisi. Birisiyle kavga etmişler. Er geç diyor bir gün ona kalleslik yapacağım diyor. Dedim ki, bak kendin söylüyorsun. Kalleslik yapacağım diyorsun. Onu yüz yüze alt edemeyecek kallesçe vuracaktım arkasından. Bak kendin söylüyorsun dedim. Bu kalleslik sana uygun mu? Bu kardeşlik methe layık bir ifade mi? Hoşa gidecek bir şey mi? Kallesliği kendine yakıştırıyor musun dedim. Ama yumruğu unutmayaçağım. Kardeşim o yumruğu sen unut. O yumruk sen unutursan senin lehine olur. Sen unutursan sana puan. Biz buraya yumruklaşmaya gönderilmedik. Yumruklaşacağın insan din kardeşin. Biz din kardeşlerimizle boğuşmaya, güreşmeye, itişmeye, kalkışmaya, intikamlaşmaya, hesaplaşmaya gelmedik buraya. Biz din kardeşlerimizi sevmeye geldik buraya. Sövmeye değil. Din kardeşlerimiz hakkında güzel şeyler düşünmeye geldik. Onların ciğerlerinin yanmasını istemeye değil. Hâsâ güzel şeyler, güzel şeyler, her zaman güzel şeyler. Resulullah her zaman güzel şeyler ile meşgul olun demiş. Çirkin şeylerin içinden güzel şeyler çıkarın gelin demiş.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bir yerden geçiyorlarmış sahabeyi kiramdan birkaç zat ile beraber “Aman ya Resulullah” demişler. “Bir köpek leşi var orada.” Affedersiniz, taafun etmiş. Kokmuş. Dişleri sırtıp kalmış. Yanına yaklaşılır hâli kalmamış. Koku her tarafı sarmış. Ya Resulullah demişler, “yaklaşma çok rahatsız olursun.” Biraz daha yaklaşmış Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem). “Mübareğin ne de güzel dişleri var.” demiş. Bir dişleri kalmış köpeğin. Bir dişleri kalmış görünür tarafında bembeyaz sırtıp durur. Oradan o güzelliği bulmuş çıkarmış Resulullah.

Biz bir sürü rahatsızlıkların içerisinde bir güzellik bulamadık mı yahu? Bir sürü güzelliklerin içerisinde cımbız ile ararmış gibi çirkinlik mi arayacağız yahu? Hata, kusur arayıcı olmayınız diyor Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem). Ayetle de sabit bu. Hata kusur arayıcı olmayınız diyor. İntikamlar buralardan geliyor. İntikam dedik. O intikam almak, sana şeref vermez kardeşim. Sana mertebe vermez.

Burada şunu bile diyemezsin, mertebe deyince aklıma geldi. “Âlim ile konuşan, erişir mertebe; cahil ile konuşan erişir merkebe.” Bu hocamın sözü idi. Allah gani gani rahmet eylesin. Ta atmış sene evvel, eskimez Türkçeyi öğrendiğimiz hocamızın sözü idi. Avukat Murat Efendi Hazretleri mübarek yeri yurdu cennet olsun. O çok tekrar ederdi. Titiz bir adam, dikkatli bir adam, toleransı az bir adam ama çiğliklere toleransı az. Bazen böyle söylerdi. Birisi geldi gitti mesela, dava vekilliği yapıyor. Emekli hâkim bu, dava vekilliği de yapıyor Tire’de. Kendisi de çok genç zaten Behçet kadı diye birisi vardı. Tireliler bilirler. O bile bir şey sormaya gelirdi ona. Hukukçuların ustası 80 yaşında adam. O bile hocama hukuk sormaya gelirdi. Hukuk konusunda maddeler sormaya gelir idi. İşte o öyle derdi. Bakınız, hafız Bekir Hocagiller Hafız Kâmil Efendiler, Hafız Halis Efendiler falan oturuyorlar babamgillerle.

Bak oğlum! O hocam da bir yerde. Bak oğlum bunlarla hemhâl olun işte derdi. Bunlarla kazanç sağlarsınız. Bunlar sizi cennete götürür, Allah’ın rızasına götürür oğlum derdi. Hocam bir şey söylüyordun falan. O lafı ağzından alacağız yine daha evvel duyduk. Oğlum âlim ile konuşan erişir mertebe, cahil ile konuşan erişir merkebe. Affedersin. Böyle kardeşim. Çok açık, çok aşikâr! İntikam ise hiç hoş bir his değil. Hiç tatbik edilir, tavsiye edilir, tasvip edilir bir duygu değil. İslâm’ın kabul

ettiği veyahut tavsiye ettiği veya güzel hiçbir duygunun içerisinde intikam yok.

İntikam harp meydanında benim vatanıma kastetmiş, bayrağıma, orduma, yurduma, mukaddesatıma kastetmiş yahut benim vatanıma adım atmış, çiğnemiş olanlara olur Allah korusun. Onların yanına bunu koymam demek o zaman helâl. Resulullah bile (sallallahu aleyhi ve sellem) gazadan döndüğü zaman biliyorsunuz hervele basamağı var Sefa ile Merve arasında. Bir orada, bir de düşmana karşı diyor kitaplar. Tevazu yapmayınız diyor. Orada Sefa ile Merve arasında yapılan vazifede elli metrelik bir mesafe var. İnşallahu Teâlâ, Allah gitmeyenlere de nasip etsin inşallah. Nedir bunun hikmeti diye sorduk. Dediler ki Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) gazadan döndüğü zaman hacetmiş, tavaf etmiş, oradan da say mahalline gelmiş, say ediyor. Müşrikler de bunlar harpten dönüyorlar, yorgun argın olmaları lazım. Lime lime dökülmeleri lazım. Halbuki diri diri, canlı canlı, hızlı hızlı... İşte orada müşrikler sıralanmış, Müslümanların say edişini seyrediyorlar. Cenâb-ı peygamber orada emrediyor sahabe-i kirama burada sakın ha tevazu göstermeyiniz. Burada tevazu haram! Ne yapalım ya Resulallah? Bütün gücünüzü toplayınız. Bütün enerjinizi ayakta tutunuz. Buradan asker gibi, sert adımlarla, başınız dik, tevazuya sapmayan, onlara gösteriş olsun diye, onların ruhlarına korku sinsin diye koşarak, dimdik, ayakta, enerjik, öyle görüneceksiniz diyor. Bu elli metrelik mesafeyi öyle geçeceksiniz diyor. Orada tevazu yok bakınız. Düşmana karşı tevazu yok. "Ben orada hoşgörü ile karşılarım." Benim toprağıma adım atmış, mukaddes adını çiğnemiş adam, o asker, o gayrimüslim. Ben o tevazuu gösteremem artık. Tevazu orada yok. Tevazuunun olmadığı yerler sıralanmış.

Tevazuunun yapılmaması lazım gereken yerler açıkça anlatılmış. Din kardeşine karşı değil. Ukalalık, efelik, iki belinde iki tabanca, dan dan öyle şey olmaz. İslâm'ın tasvip ettiği şeyler değil. Güzel bulduğu şeyler değil. İslâm en güzel şeyleri en güzel şekilde tavsiye etmiş, en güzel şekilde emir buyurmuş. Biz onların takipçisi olmadığımız için dökülüyoruz. İslâm'ı dört dörtlük yaşayamadığımız için, güzel ahlâkları hayatımıza geçiremediğimiz için, adapte edemediğimiz için dökülüyoruz. Yoksa İslâm'ı kim durdurabilir ki dünyada. İslâm bütün medeniyetlerin beşiği!

Geçende söyledim; kadınlar günü diye bir gün var. 8 Mart'ta anlattım, yukarıda anlattıklarımı. İslâm en büyük medeniyeti, en büyük inkılâbı getirdi âleme. Kadınlar bir zevk matahı iken, bir alet gibi kullanılır iken, horlanırken, üzerlerinde tepinilirken, çiğnenirken İslâm onları onöre etti. Onlara şeref verdi, haysiyet verdi. Bir sürü ayetlerde size onlar Allah'ın emanetidir diyor. Bilhassa veda hutbesinde Resulullah kaç defa bildiriyor. Resulullah kaç defa buyuruyor: "Onlar size Allah'ın emanetidirler, sakın ha saygısızlık yapmayın. Onlar eşlerinizdirler, annelerinizdirler, kardeşlerinizdirler, onlar muhteremdirler, onlar muhteşemdirler. Onlar çok az amel ile cenneti bulacaklar." diyor. Bunları hep düşünelim. Bunları hep hayatımıza adapte edelim.

Güzel şeyler ile meşgul olalım. Güzel şeyler bizi bulsun. Güzel şeyler hayatımızı doldursun. Gül bahçeleri gibi yaşamak istiyorsak, gönlümüzün hiç solmayan çiçeklerin ortasında bir bütün ömür kalmasını istiyorsak güzel ahlâk takınalım kardeşim. Bizi rahatsız edecek hususlar, bizim vicdanımızı sızlatacak hususlar bizde bulunmasın. Bizden çıkıp gitsinler. Onlar da ancak bizim davranışlarımızla bizim tutumlarımızla mümkün oluyor.

Size alıkoydum galiba. Vakit oluveriyor. Kusura bakmayın. Özür dilerim. Allah doğruyu ve güzeli bulmayı nasip etsin. Orada bir şeyler vardı. Kibir, gazap, öfke, cehalet, kin ve düşmanlık okuduk. Haset okuduk. Kıskançlık okuduk. İntikam okuduk. Şimdi bundan sonra isyan var. Hasislik var. Riya var. Ucb var. Allah muhafaza, bunlar hep tek tek ele alınacak şeyler. Övünmek var. İnat var. Fesat var. Nefret var. Sabırsızlık var. Zulmetmek var ve yalan var. Bunları tek tek ele alacağız inşallah. Hadimiz olmayarak. Haddimiz olmayarak. Haddimiz olmayarak. Allah yardımcınız olsun inşallah. Allah iyi ve güzeli bulmayı nasip etsin inşallah ve yapmak nasip etsin inşallah. Allah bize acısın. Allah bize rahmet nazarı ile baksın inşallah.

Âmin

Essalâtu ve selâmu aleyke ya Resulallah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Habîballah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhîrîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin göklerin ve bütün mülklerin sahibi, haliki, mâliki olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem), o senin sevgili peygamberin, O senin "Seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım" dediğin aziz, yüce, kutlu, gönlümüzün sultanı peygamberimizin hatırı için, Muhammed Mustafa hatırı için dünyevi ve uhrevi bütün işlerimi kolaylaştırıver ve güzelleştiriver ve hayırlı eyleyiver ve hibe eyleyiver Allah'ım.

Ya Rabbim maddi ve manevi bütün felâketlerden, şerlerden, kazalardan, belâlardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arzi felâketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansız-

lıklardan, ahlâksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiralardan, sihirlerden ve büyülerden ve zinalardan, acılardan bizi koru Ya Rabbim! Kendi himayene, kendi korumana, kendi şemsiyene, kendi vikayene al Ya Rabbim!

Resulullah'ın, o dualarında terk etmediği beş maddeden bizi koru Ya Rabbim! Tekrar edelim. Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi koru Ya Rabbim. Kendi korumana kendi himayene kendi, kendi şemsiyene kendi vikayene al Ya Rabbim. Ya Rabbim bize iman-ı kâmil, aşkı ilâhiye ahlâk-ı hamîdeye, sırrı ilâhiye, feyzi ilâhiye, kalbi selim, ihlâs ve huzur ve sağlık ve saadet ve selâmet ve bereket ve şifalar ve şifalar ve sağlıklar ve sağlıklar ver Ya Rabbim.

Ya Rabbim, bugün mahkûm yaşayan Orta Doğudaki veya dünyanın herhangi bir yerindeki din kardeşlerimizi affeyleyiver Allah'ım. Ne bir ilaçları var Ya Rabbim, gıdaları yok Ya Rabbim, rızıkları yok Ya Rabbim. Işıkları yok Ya Rabbim. Can emniyetleri yok Ya Rabbim. Her gün ayrı bir heyecan ayrı bir korku, ayrı bir huzursuzluk içindeler Ya Rabbim. Onların üzerlerindeki kara bulutları aliver Allah'ım. Bu gayrimüslim tasallutunu, gayrimüslim tecavüzünü onların üzerinden aliver Ya Rabbim. Cümlemizi koru Ya Rabbim.

Bizim vatanımızı da milletimizi de kendi himayene vikayene al Ya Rabbim. Bizi bağışla Ya Rabbim. Dünyada ve ahirette saadetlikler selâmetlikler ver Ya Rabbim. Hastalara şifa, dertlilere deva, borçlulara eda, namurad olanları bermurâd eyleyiver Ya Rabbim. Bizi iki cihanda aziz eyleyiver Ya Rabbim.

Şurada hazır olan cemaat-i Müslüminin de helâl olan, meşru olan, güzel olan muradlarını biz şuradan kalkmadan lütfediver, ikrâm ediver, ihsan ediver, kabul ediver. Hacetlerimizi gideriver Allah'ım. Biz zayıfız küçüğüz, adiyiz, asiyiz. Senin hıfzsın, lütfun, hidayetin olmazsa bizim hâlimiz pürmelâldir. Bizim hâlimiz helaktır. Sen bizi bağışla Ya Rabbim, sen bizi bağışla Ya Rabbim. Sen bizi koru Allah'ım.

Ordumuza, yurdumuza, vatanımıza, bayrağımıza hâle verme Ya Rabbim, tezellül verme Ya Rabbim. Hep doruklarda hep yukarılarda olsun Ya Rabbim. Vatanımıza, milletimize, yatağımıza, yurdumuza düşman ayağı bastırma Ya Rabbim. Bizim kimsenin toprağında, bir karış toprağında gözümüz yok. Bunu hep böyle düşünüyoruz. Bunu hep böyle biliyoruz Ya Rabbim. Kendi yurdumuzda mutluyuz. Kendi yurdumuzda bahtiyarız. Bizim yurdumuzda da gözü olanlara fırsat verme Ya Rabbim. Bizi onların boyunduruğuna koyma Ya Rabbim. Onların hâkimiyetine koyma bizi Ya Rabbim. Onları bizi idare eder hâle getirme Ya Rabbi. Bize hâkimiyet sağlar duruma getirme Ya Rabbi. Bizi affeyle Allah'ım, bize lütfeyle, hibe eyle Ya Rabbim. Bizi bağışla Ya Rabbim. Cebimize, hanemize, soframıza Halil İbrahim bereketleri ver. Bize verdiği bereketlere, rızklara hamdüsenalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara da ikrâm eyleyiver Ya Rabbim. Sen en güzel şeyleri veren, en güzel şeyleri yapan en güzel şeyleri bilensin Ya Rabbim.

Bu dünyada İslâm devletleri dışında birbirini yiyen bir tane İslâm dışı devlet görmüyoruz. Hristiyan olsun, ateist olsun hangi din olursa olsun, İslâm dışı bir devlet birbirini yemiyor Ya Rabbim. Bu onları kandırıyorlar Ya Rabbim. Bu onları aldatıyorlar, tuzaklara düşürüyorlar Ya Rabbim. Din kardeşlerimize, onlara şuur ver. İman şuurunu, İslâm

şuuru ver Ya Rabbim. Onları koru Allah'ım. Himayene al Allah'ım. Üzerlerindeki kara bulutları kaldırıver Allah'ım.

Ya Rabbim! Yüceler yücesi Rabbim! Ordumuzu, yurdumuzu, vatanımızı, bayrağımızı, bütün güzel şeylerimize, bütün mukaddesatımıza sen sahip ol Ya Rabbim. Sen koru Allah'ım. Göklerde eyle, doruklarda eyle Allah'ım. Tezellül verme Ya Rabbim. Zillete düşürme Ya Rabbim ve din düşmanlarını başımıza hüküm fermâ eyleme Ya Rabbim. Bizim kimsenin toprağında, bir karış toprağında gözümüz yok. Bizim toprağımızda gözü olanlar var. Fırsat ve imkân verme Ya Rabbim.

Şu açılan ellerimizi, yalvaran dillerimizi, yüzümüze sürmeden sen dualarımıza ol deyiver olsun Ya Rabbim. Sen ol dedin bir kere var oldu cihan. Olma desen mahvolur heman diyor Süleyman Çelebi. Bizim dualarımızı ol deyiver, olsun Ya Rabbim.

Sübhâne Rabbike Rabbi'l-izzeti ammâ yesîfüne ve selâmun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemin.

El Fatıha

6 Nisan 2008 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Allah sizden razı olsun inşallah. Hepiniz uzaktan, yakından geldiniz. Teşrif ettiniz, şeref verdiniz. Buradan ayrılmadan Allah murâdlarınıza erdirsin. Allah hacetlerinizi gidersin inşallah. Sıkıntılarınız sevinçlere dönsün inşallah. Her ailenin içerisinde, her ferdin gönlünde bir damla dahi olsa istekler, üzüntüler olabiliyor. İşte onlar sevinçlere dönüşsün inşallah.

Churchill'e sormuşlar Yalta Konferansı'nda sizin meseleniz nedir diye. Demiş ki bizim meselelerimiz saymakla bitmez! Neden? Eh bizim demiş İngiliz milletinin sayısı kadar problemimiz var. Binaenaleyh bizim hep ufak tefek problemlerimiz oluyor. Ufak tefek, hepimizin uğraştığı şeyler oluyor. Halletmemiz geren meseleler oluyor ama Allah hepimize kolaylıklar versin inşallah. Allah yanlışlıklardan korusun, Cenâb-ı Hakk kendi sevdiği gibi eylesin, günahlarımız hem kayda geçmesin hem de onun yerine güzellikler sunulsun inşallah.

Geçen kardeşimiz bir şey sordu, dedi ki "Abdestsiz Kur'an okunur mu?" Abdestsiz Kur'an okumaya müsaade edilmiş, neden? Her zaman abdestli olunamadığı için. Abdestsiz Kur'an'ı eline almak yasak zaten! Hep bütün Kur'an'ların kenarında yazar. Abdestsiz iken sakın el sürmeyiniz diye. Abdestsiz Kur'an okumaya müsaade edilmiş eyvallah

ama bunu elinize alın da bağdaş kurun da abdest almaya ihtiyaç duymayın manâsında söylemiyor. Bu bir yerden geçiyorsun, bir mezar başından, bir türbenin yanından geçiyorsunuz, içinden Fatiha okumak canınız istedi, bundan sizi men etmemek için, alıkoymamak için tolerans koymuş, anti parantez demiş. Orada, nerede abdest alacaksın, olmayabilir, sen gene de Kur'an'ı dilinden düşürme diye, Kur'an alışkanlığınız dumura uğramasın diye müsaade edilmiş. Yoksa öylesine Kur'an'ı eline al, o kenarında yazılı ikazı dikkate alma, bu olmaz! Hepiniz Kur'an okuyorsunuz, biliyorsunuz. "Lâ yemessuhû illel mutahherûn" abdestsiz iken sakın Kur'an'a dokunmayın diyor. Üstelik de bakınız Kur'an okumanın fazileti, Kur'an dinlemenin fazileti kaale alınmış, denmiş ki Kur'an okumak sünnettir, Kur'an'ı dinlemek farzdır. Bakınız bu noktada ne kadar önem vermiş. Bir incelik koymuş. Bir nüans amma üzerinde çok çok durulmaya değer bir fark. Kur'an okumak sünnettir. Kur'an dinlemek farzdır. Neden? Kur'an okunurken gürültüye getirilmesin diye, hafife alınmasın diye, boş verelim demeyelim diye, onun hükümleri ile amel edelim diye, onun mukaddesatına saygı gösterelim diye dinlemek farz. Okuyan okumakla bir sünnet sevabı alıyor amma dinleyen de dinlemekle farz sevabı alıyor. Hafife alınmasın diye, küçümsenmesin diye. Kur'an mukaddestir, Kur'an hayatımızın en önemli noktasıdır. Bize saadet kapılarını açan en mühim unsurdur. Amenna ve saddockna!

Sünnet de terk edilmemesi lazım bir şey. Kur'an bütün açıklığıyla Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) tarafından anlatıldı. Bütün detaylarıyla, farklılıklarıyla, nüanslarıyla Resulullah tarafından anlatıldı. Yoksa onu başka kim açıklayabilirdi! Kim onu izah edebilirdi! Kim gönüllerimize nakış gibi işleyebilirdi!

Binaenaleyh, bütün sünnetler, hadisler başımızın tacı gönümüzün sultanıdır. Zaten inşallah-u Teâlâ Ehl-i sünnet ve'l cemaat fırkası bayrağı elinde taşıyacak. Din içindeki ihtilaflar hallolacak. Onun için biz din içindeki kardeşlerimize kardeş gözüyle bakıyoruz.

Binaenaleyh, en sona doğru vuku bulacak hadiseler bunlar fakat kimseye kin gütmeyiz, kimseye garez etmeyiz, kimseye karşı durmayız, kimseye ucub nazarıyla bakmayız, Allah'a sığınırız!

Binaenaleyh, ıslahını dileriz. Biraz daha kusur günah üzere olanlara dış görünüş itibariyle, zahire itibariyle çünkü bizim hükümferma hakkımız yok. Bizim şu adam şöyle demeye mecalimiz yok. Ne münasebet. Yarın ne olacağımız belli değil. Onun için sizden genç birisi görürseniz deyin ki; bu benden az yaşamıştır benden az günah işlemiştir. O hâlde o Allah'ın yanında benden daha iyidir. Hüsn-ü zan çok önemli. Sizden yaşlı birine rastladığınız zaman deyin ki; bu benden yaşlıdır, bunun güzel amelleri benden fazladır, benden Allah'ın yanında daha kıymetlidir diyerek mütalâa ediniz, öyle yorumlayınız, öyle anlayınız.

Binaenaleyh önce bunlarla bize güzel ahlâk umdeleri oluşturulmuş. Kur'an'ın hükümleri olarak sunulmuş, Resulullah'ın açıklamaları olarak sunulmuş bize emirlerdir, yasaklardır. Bize sadık kapılarını açan nurlardır. Bununla hemhâl olalım inşallah. Bununla iştilal edelim, bununla saadet bulalım inşallah. Kendi başımıza hükümler vermeyelim. Kur'an abdestsiz okunabilir ama abdestsiz tutulamaz. Abdestsiz okumanın müsaadesi de tabi Kur'an'dan üç İhlâs, bir Fatıha okumak ama bizi onlardan menetmek istememiş, istememişler. Dilimizden Kur'an düşün istememişler. Kur'an ile hemhâl olmamız,

Kur'an ile muttasıf olmamız cihetinde bize açık kapı bırakmışlar. Fıkıhlarda bu böyle Allah'ın izn-i keremiyle. Fakat yoksa Kur'an'a saygısızlık, hiçe almak gibi hâşâ sümme hâşâ! O başımızın tacı gönlümüzün sultanıdır.

Biz bazen dile getiriyoruz, en iyi şekilde Türkiye'de Kur'an'a saygı gösteriliyor diye anlatıyoruz. Tabi diğer devletlerde şöyle oluyor böyle oluyor manâsına almayınız.

Biz kutsal beldelere hep karadan gittik geldik, oradaki mübarek yerlere. Kaç yıl evvel, hep böyle etüt ettik. O Arap devletlerini de gördük ama yanlış anlaşılmasın hiçbirini tahkir, tehzip etmiyorum hepsi ümmetten, gönlümüzün sultanıdır, hiç kimse bir şey sanmasın da fakat şunu şöyle tespit etmişim. En zayıf imanımız bile Kur'an'ı tepelerde asar. Oraya asılmak için gelmedi ama yanlış anlamayınız! Kur'an, içinde ihtiva ettiği hükümlerle amel edilmek için geldi. Kur'an nurumuz. Duvara asılmak için gelmedi fakat ben saygı noktasında ele alıyorum. Kur'an'a ittiba bakımından, değer verme bakımından bakıyorum, ele alıyorum konuyu. En zayıfımızın bile mutlaka yükseklerde asılıdır kitabı. Giderken, gelirken Suriye'den, Irak'tan, Ürdün'den geçtik. Kaç defalar olsun Allah nasip ettiyse böyle karadan at gibi, ot gibi gelip geçmedik hep. Haddimiz olmayarak bir damla bir şey algıladık, bir şey inceledik, bir şey telaffuz ettik orada, yani bir şeyler kazanmaya gayret ettik. Bakıyorum onlarda Kur'an'a saygı biraz daha bizlerden daha zayıf düşüyor. Allah Anadolu insanına olsun, cümle ümmeti Muhammed'e olsun zeval vermesin inşallah. Kur'an'a saygı bakımından biraz daha Türk milleti hassas, biraz daha dikkatli, biraz daha olumlu. Bu bizim âcizane tespitimiz. Bizim zayıf hâlimizin ifadesi, bir şey bilmediğimizin ifadesi de olabilir.

Binaenaleyh Kur'an başımızın tacı, gönlümüzün sultanı. Kur'an abdestsiz okunur fakat abdestsiz tutulmaz. Abdestsiz okumak da eline alarak sayfa sayfa hatimler okumak manâsına tazammum etmez. Bir yerden geçtiğimiz zaman ağzımız Kur'an'sız kalmasın diye, besmelesiz kalmasın diye müsaade sahası açmışlar, tolerans tanımışlar, hoşgörü koymuşlar, bu kadar yapabilirsin demişler.

Yoksa, "Lâ yemessuhû illel mutahherûn!" Bunu hep böyle bilincimize koyalım inşallah. Doğruyu ve güzeli yapmak nasip etsin Allah, yanılmaktan korusun.

Şimdi burada bir şeyler var okuyalım, bu Hadis-i Kudsi'dir. İmam-ı Gazali Hazretleri tarafından derlendirilmiştir, Allah'ın, Cenâb-ı Hakk'ın Cebraîl Aleyhisselâm vasıtası ile Peygamber Efendimize yolladığı fakat Kur'an'a girmeyecek dediği hükümlerdir. Bizzat Allah kelâmıdır. Buradan bazı şeyler seçelim. Mesela şöyle diyor: "Yüce Allah buyurdu ki, şeytan sizin gerçek düşmanınızdır, düşmanınızı tanıyınız." Evvelâ şeytanı tanımlayalım. Şeytan kim? Şeytan bir mefhum, bir kavram, mevhum değil bak bazıları öyle söylüyorlar, mevhum vehimden gelir. Mefhum, fehimden gelir, bilinenden gelir. Yani ayrı ayrı şeylerdir. Vehimdir, evhamdır. Mevhum dersek evham deriz. Mefhum dersek fehimden gelir, bilinen şey demektir. O manâya tazammum eder. Ha, böyle bir mefhum şeytan! Biliniyor çünkü. Böyle bir kavram, böyle bir telâkki, böyle bir yorum şeytan ve nefis, iki arkadaşlar. Şeytan ne? Bizi Allah'tan ayıran! Bizi Allah'ın yolundan alıkoyan bütün meselelerde şeytanın parmağı veya izi vardır. Nefisler de bunun için yaratıldı amma şimdi nefsin tabi tekâmül dereceleri var. Birden yediye doğru gidiyor. Tekâmül dereceleri var. O tekâmül derecelerine erebilirsek o zaman şeytanın zararından biraz daha kendimizi çekip çıkarmış olabiliriz. Şimdi

Âdem Aleyhisselâm yaratıldı. Cenâb-ı Hakk, şeytana biliyorsunuz secde emri verdi. Yok dedi, ben ona secde etmem dedi. Çünkü ben ateşten yaratıldım, o ise topraktan yaratıldı dedi. Ben ona secde etmem, dedi. Secde etmen lazım dedi, etmem dedi. O hâlde bana da müsaade et ben senin o sevgili kullarını yoldan çıkarmaya, senin emrinin dışına çıkarmaya, senin yasak kıldığın şeyleri işlemeye zorlayacağım ve muvaffak olacağım dedi. O zaman Cenâb-ı Hakk dedi ki seni vüzera kıldım, öyle olsun, kıyamete kadar fakat benim öyle seçkin kullarım var ki, öyle gözde kullarım var ki, sen onlara tesir ve icra edemeyeceksin. Onlar takva ehlidirler. Onlar sakınmaları lazım gelen yerde çok sakınırlar ve tapınmaları lazım gelen yerde tapınırlar. Hakk'ı bilirler, Hakk'tan gayri şeylerden uzak dururlar. Sen onları aldatamayacaksın.

Binaenaleyh, kitaplar diyor ki; şeytan peygamberlere bile musallat oldu. Muvaffak olamayacağını bile bile. Biz hiçbirimiz şeytandan müstağni değiliz. Şimdi şeytan deyince başkaları başka türlü mütalâada bulunuyorlar. Taife-i cini de içine alıyorlar. Tabi, taife-i cinnin de Müslim kısmı var, Müslim olmayan kısımları var. Onlar da bizimle beraber hesaba sokulacaklar. Hesaba takılacaklar. Onların da ölümleri var, doğumları var. Onların da defterleri var, amel defterleri var. Çünkü Ku'ran ile sabittir. İşte o da mevhum değil, mefhum olandır, vehim değil, taife-i cin diye bir varlık vardır. Ayet ile sabittir, sure ile sabittir. Cin suresi var. Tabi onların biraz daha Hakk'tan uzak kısmı, biraz daha isyan hâlindeki kısmı şeytanlarla işbirliği yapabiliyorlar. Bize lazım olan şey şu: Onlar hakkında hüküm vermek, hüküm üretmek değil, onların varlığı mutlaka mevcut fakat onlara uymamak, onlara tabi olmamak. Çünkü onlar da bazen Mümin kardeşlerimize tasallutta bulunuyorlar, tacizde bulunuyorlar. Bazen yanlış şeyler öğretmeye çalışıyorlar, anlatmaya çalışıyorlar, dinden saptırmak için her şeyi yapabiliyorlar. Allah korusun

biz onlara uymayız. Biz onların dediğini de yapmayız. Biz onlarla uğraşmayız da. Bazı hususlarda bize geliyorlar, biz kardeşim bunlarla uğraşmayı vazife edinmedik. Bunlar için atanmadık bu göreve, biz din kardeşlerimize güzellikler sunmak için, kötülüklerden alıkoymak için, haramlardan yasak kılmak için, güzelliklere ermek için, güzelliklere davet için varız.

İslâm'ın bütün güzel unsurları, bütün güzel hazineleri hep güzel şeylerinde saklı. Güzel şeyler neler, bize helâl olan her şeyler. Çirkin şeyler neler? Bize yasak olan her şeyler. Şimdi bazılarına güzel gibi gelir, bazılarına yasak gibi gelir, bazılarına hoş gibi gelir. Bu işleri telâkkilere, yorumlara bırakmamışlar. Güzeller şunlar denmiş!

Bazıları soruyor; İslâmi terör! Yahu hiç İslâmi terör diye bir şey olabilir mi! Eşyanın tabiatına aykırı. Kuralları çok açık yazmış. Bir kişiyi öldüren bütün insanlığı öldürmüş gibi olur diyor Kur'an! Bir kişiyi öldüren bütün insanlığı öldürmüş gibi olur diyor Kur'an! Yasaklamış, haram demiş. Yasakların en önde geleni demiş. Bir kişi bu sebeple hem Müslüman hem terörist olamaz. Bir kelime bir deyim vardır meşhur. Tamamen gerçeği anlatır. Eşyanın tabiatına aykırı. Yaratılışımıza aykırı. Resulullah'ın bütün tavsiyelerine, sünnetlerine, hadislerine aykırı. Kur'an'ın bütün hükümlerine aykırı. Müslüman, bir karıncayı bile göz göre göre, bile bile öldüremez. İslâm ile terör yan yana konulamaz. Şimdi bazı böyle düşünenler, İslâmi hükümleri bilmeyenler bunu matah gibi öne sürüyorlar. İslâmi terör olamaz. İslâm'da terör olamaz. Dinin hükümleri var, dinde terörden geri çekme var. Bakınız haşere konusunda bile ne diyor İslâm, bazı takva ehli bunu tertip etmiş, tespit etmiş; hem sevap almak ister isen öldür yılanı sıçanı, cemâl görmek ister isen kıyma sakın bir canı! Bakınız sevap almak ayrı. O fetva kısmı. Bizim gibi suyun

üstündeki kabağı küçük Müslümanların hükmü. Sevap almak ister isen öldür yılanı sıçanı, cemâl görmek, o en yüksek noktada Cenâb-ı Hakk ile muhatap olmak ister isen kıyma sakın bir canı. Amenna ve saddekna!

Şimdi kendimizden bahsetmek istemiyorum, biz kimiz, biz asi, adi, zincirin en zayıf halkasıyız fakat bunlar bize kırk sene evvel söylenmiş laflar da bizde iz bırakmış. Biz gelip evimize haşere ilacı atmayız. Kırk seneden beri evimize haşere ilacı atmayız. O yüzden biz bakkal işlettiğimiz zaman hep komşular gülerlerdi. Tabi o da kırk sene evvel bir hadise. Şimdi tabi ufak dükkânımız. Arka tarafta bir tane ufak depomuz var. Orada çuvallar yığılı. Ne istersen, fasulyeler, nohutlar, bulgurlar, şunlar, bunlar... Farelerin bayıldığı şeyler. Biz onlara şöyle küçük bir leğenimiz var. Lokantalardan artan yeşillikleri, yiyecekleri içine doğrayıveririm. Çuvalların ortasına koyuveririm depoda. Bayıldıkları şeyler o pirinçler, bulgurlar, nohutlar, fasulyeler hep bayılırlar. Ama bir tane bir çuvalı delsenize! Onların ortasına koyuveririm o leğeni. İçinde marulu, soğanı, salatası, pırasası, yeşili, mavisini nesi varsa lokantalardan topluyorum azıcık azıcık. Sabah bir gelirim, besmele çeker açarım dükkânı leğen tertemiz, hepsini yemişler. Bu telâkki ile bu algılama ile yaşayalım inşallah. Evimize de haşere ilacı atmadık. Yani kendimizden bahsetmek değil niyetimiz. Vallahi de billahi de değil. Olması lazım gelen şey, inceliklerin nerelerde gizli olduğunu bildirmek maksadımız. Şefkat ve merhamet en büyük muradımızdır, bir din kardeşimizi kötülüklerin içinden çıkarıp kurtarmak en büyük muradımızdır. İşte bu emr-i bi'l-maruf, nehy-i ani'l-münker. Bu işler kardeşim, bu işler yalnız abidlerin, zahidlerin, müridlerin en büyüklerin vazifedar olanların işi değil. Emr-i bi'l-maruf, nehy-i ani'l-münker her vatandaşın, her din kardeşine yapması lazım gelen görevler, olması lazım gelen şeyler, bunlarla muttasıf olacağız, güzellikler bulacağız,

güzelliklere davet edeceğiz, çirkinliklerin içerisinde ise onları çekip çıkarmaya çalışacağız inşallah. Üç günlük ömür bu, sonumuzun ne olacağı belli değil. Ama o yarlılıklar içinde olanlara el uzatırsak, şefkat ve merhamet eli uzatırsak, bilgi eli uzatırsak, iman ve ihlâs eli uzatırsak inşallah Allah yardım edecektir. İlham-ı ilâhiye verecektir, yardımcımız olacaktır. Güzeli ve doğruyu bulmak ve yapmak nasip edecektir. Onun bilinci ile yardım edelim kardeşlerim.

Biz şefkat ve merhamet peygamberinin ümmetiyiz. Bizden şiddet sadır olamaz. Bizden terör sadır olamaz. Biz şefkat yüklüyüz. Ne demiş Yunus! “Dövene elsiz gerek, sövene dilsiz gerek, insan gönülsüz gerek” gönülsüz olacağız, bize taş atana gül atacağız kardeşim.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)i iman telkinine, din telkinine gittiği Taiif'ten dönerken taşladılar. Mübarek ayakları kan revan! Cebrail Aleyhisselâm geldi, Allah'ın elçisi, ya Resullallah, murad ediyorsan eğer bu taş atanları cezalandırır Hakk. Ey Cebrail karındaşım, Allah beni seninle imtihan etti. Ben rahmet peygamberiyim. Onlar bilmiyorlar ki Hazreti Muhammed kimdir! Onlar bilmiyorlar ki Hakk din nedir, Hakk peygamber nedir! Onlar bilmiyorlar ki Hakk kimdir! O yüzden bilmediklerinden mütevellid Cenâb-ı Hakk'a selâm eyle ki onları affediversin diyor. İşte buralardan geliyor bu şefkatler, merhametler. Bu güzellikler, bu duygu dolu ifadeler. Nelere katlandı Resulullah, iki cihan serveri olmasına rağmen. Seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım dedi Allah. Onun yüzü suyu hürmetine varız biz bugün. Bütün mükevvenat onun yüzü suyu hürmetine var. Başka yerlerde hayat arıyorlar bakınız, başka gezegenler, yıldızlar, noktalar...

Tâ biz elli sene evvel bir kitapta okuduk, bir üstad hazretleri yazıyordu. O zaman aya gitme gelme, aya varma varmama, ayda bir şey elde etme, etmeme münakaşa ediliyordu. O yazmış mübarek, sohbetinden söylemiş. O gün gazeteler yazdı, kitaplarını da okudum sonra. “İnsanoğlu aya ayak basacaktır ama orada hiçbir menfaat elde etmeyecektir, insanoğluna o ayak basma bir şey getirmeyecektir.” diye yazılanı okumuştuk. Nitekim öyle oldu. Orada işte şu vardı, bu vardı; şu bölge, bu bölge; bilmem kaç yıllık, kaç milyon yıllık mesele; bilmem ne bilmem ne... Zaten mübarek Aksekili Ahmet Hamdi Hoca, aya gidişi böyle anlatıyordu. Aya gidip gitmemenin, bakınız yüz sene evvelki tespiti, eski diyanet işleri başkanıydı bu şahıs, kitapları vardı. Biz bilir bilmez yukarı kitaplarını okumaya çıkıyorduk. İnsanoğlunun en süratli vasıtası diyor bakınız, şimdi artık daha ileri gidildi, neler neler tespit edildi de bunlar gölgede kaldı gibi, aslında gene hakikati anlatıyorlar. İnsanoğlunun en süratli vasıtası diyor bakınız Ahmet Hamdi Aksekili, son sürat şuradan başlasa, aya doğru, güneşe doğru gitmeye seksen dört yıl sürer diyor. Bir an mola vermeden, aralıksız son süratle giden bir vasıta seksen dört yılda varacakmış. O günkü tespit bu. Şimdi artık başka gezegenler tespit ettiler, yıldızlar, aylar, güneşin mesafesi, şudur budur, efendim kara delikler vardır, yoktur. O günkü tespite bakınız, bizim anladığımız manâda kabataslak seksen dört yıl son sürat bir vasıta (uçacağı kastediyor herhalde) seksen dört yıl gidecek de sonra o umdeye varılacak, o ittihaz edilen noktaya varılacak. Dünyadan başka yerde hayat yok. Bunu demek istiyoruz. Dünyadan başka hayat yok, insanoğluna dünya verilmiş. Dünyanın ziyneti diye geçiyor. Eğer diyor Allah’a çok yakın yaşarsanız, Allah’tan çok korkar ve Allah’ı çok severseniz melekleri dahi gölgede bırakırsınız diyor. Melekler Allah’ı tespihle mükellefler zaten, onlar zaten günah, kusur, isyan bir şey

işlemiyorlar, onlar Allah'ın emrindeler, onları dahi geride bırakırsınız diyor. İnsanoğlu eşref-i mahlûk ama diyor isyan ile ömür geçirirseniz, yapma denilen şeylerin üzerine ısrar ile giderseniz gayya kuyularına düşersiniz diyor. Çünkü Allah affetmek taraftarı, affetmek, lütfetmek, hıfzetmek taraftarı, eğer biz bunlara talip olmazsak, bunların üzerine gönül yormazsak, bunlara gönül vermez isek Allah tabii ki üzülecek! Allah'ın üzülməsi demek ne demek? Allah'ın üzülməsi demek Allah'ın kulundan beklediği şeyi alamamak demek, kulundan umduğu şeyi bulamamak demek, kuluna emrettiği şeylerin yapılamaması demek. Allah hiçbir kuluna ızdırap vermek istemiyor. Elem, keder çukuruna atmak istemiyor. Af taraftarı, lütf taraftarı, hıfz taraftarı Allah. Cehenneme atmak istemiyor.

Cehenneme kim girecek diyor kitap, musır olan girecek, musır! Ne demek musır? İsrar eden girecek. Ben cehennem isterim isterim diyen illâ ben cehenneme gireceğim diyen girecek. Bunu kimse resmen dile getirmez. Ama hareketleriyle, tavırlarıyla, yaşantısıyla o cehennemi mutlaka istiyorum manâsına tazammum eder. O artık cehennemi istiyorum manâsına gelir. Dil ile söylemese bile hâliyle yaşantısıyla ister hâle gelir artık. Allah korusun, Allah'a sığınırız. Kendi muhafaza ettiği kullar zümresine dâhil etsin inşallah.

Az önce söylemiştik, şeytan neymiş: "mefhum", ne değil: "vehim" değil, evham değil, bilinen bir şey. Allah'ın izni keremiyle. Mefhum, "f" ile. Şeytan bizi tuzaklara düşürmek için çeşitli desiselere başvuruyor ve o salâhiyetler ona verilmiş. En iyisi diyor Cenâb-ı Hakk bana sığınınız diyor. En müşkül gününüzde Ya Rabbi, gene sana sığınırız. Ya Rabbi, yap dediğin şeyleri yapamamaktan, senin yapma dediğin şeyleri yapmaktan yine sana sığınırız Ya Rabbi! Senin himayene,

senin vikayene, senin şemsiyene sığınırız Ya Rabbi. Senin korumana sığınırız Ya Rabbi. Benden bunu dileğiniz diyor, benden bunu murad ediniz diyor. O zaman diyor ben sizi kendi korumama alırım. Onu da kimler yapabiliyor? Salih kullar yapabiliyor, takva ehli yapabiliyor. Takva ne? Takva, suyun üstünde olmayıp da şöyle biraz derine inmek, biraz daha Hakk ile beraber olmak, biraz daha kendini zora sokmak, kendinle mücadele etmek, nefsinle mücadele etmek. Nefs ve şeytan zaten yan yana duruyorlar, şeytanın işi zaten nefsi elde etmek. Elde etti mi onunla arkadaş oluyor, onunla beraber yapıyorlar bütün fiileri. O fiilerin içerisinde bizim arzularımız, bizim muradlarımız olmasın, bizim imanımız, bizim ihlâsımız olsun. Bizi meneden güçler orada dur desinler. Allah'ın emirleri kurallar orada yürürlüğe girsin inşallah.

Binaenaleyh, evet: "Yüce Allah'ın huzuruna bölük bölük toplanacağınız, saf saf dizileceğiniz, amel defterlerinizi harf harf okuyacağınız, gizli ve açık yaptığınız her şeyden, her şeylerden sorgulanacağınız gün için güzel ameller işleyiniz."(Hadis-i kudsiden) Bakınız ne kadar açık, ne kadar aşikâr. Bölük bölük Allah'ın huzurunda duracağınız saf saf dizileceğiniz, amel defterlerinizi harf harf okuyacağınız, gizli ve açık yaptığınız her şeyden, her şeylerden sorgulanacağınız gün için güzel ameller işleyiniz. Orada inkâr yok. Hayret edilecek. Bunlar hep müşahade ehlinin bize aktardığı şeyler. Öyle diyecekmiş insanoğlu. Allah Allah diyecekmiş. Bir iğne bırakmamışlar, bir zerre bırakmamışlar kayda geçirmedi. Sanmayınız ki bu saniyeler kayda geçilmiyor. Sanmayınız ki hiçbir fiilimiz hatta düşüncelerimiz.

Abidlerden, zahidlerden, büyüklerden bazıları düşündüğünüz şeylerden mesul olmayacaksınız diyor. O bari bizi teselli ediyor. Bizim namazlarımız bile büyük ihlâsla olmuyor yani. Kendimizi vere vere,

Allah'ı görüyor gibi, ihsan sahibi kullar olarak, Allah'ı görüyor gibi ibadetler yapamıyoruz. O hâlde kendimizi çekip çevirelim kardeşim. Bu bize düşen en büyük bir görev. Bir tedirginlik içerisinde havf ve reca ile!

Korku ve umut yan yana ama nasıl? Kırkına kadar havf ağır, umut az; kırkıdan sonra umut ağır, havf az. Biz kırkıdan önce de kırkıdan sonra da Allah ile birlikte olma düşüncesini yaşayalım. O salâhiyetlere böyle mücadelelerle erişiliyor. Bazı şeyler var ki büyük fedakârlık istiyor. Mesela teheccüde kalkıp iki rekât namaz kılmak gerek şahsımız adına gerek yakın çevremiz adına, gerek ümmet-i Muhammed adına dualarda bulunmak, melekler o saatte müşahade ehli söylüyor bunu, "Ey insanoğlu içinizde hiç Allah'a ihtiyacı olan yok mu? Allah'tan hiç haceti olan yok mu? El açiverin iki rekât namaz kılın da o hacetiniz yerine gelsin. O duanız tahakkuk, tecelli etsin." Bu işte bakınız biraz zorluk ihtiva etmiyor mu? O saatte insanlar, tabi yaşlandık biz yetmiş üç yaşındayız elhamdülillah, Allah cümlemize uzun ömürler versin, tabi ben bir iki defa tuvalete kalkıyorum. O kalkışlar esnasında cuf diye yatağa ne diye atayım kendimi yahu. Tabi, saate de bağlı bazı işler. Şimdi dört buçukta imsak kesiliyor. Üçte kalkıverin. Bilemedin dörtte kalk. Hem namazını kıl, hem abdestini al, hem efendim biraz meşgul olursun. Sabah namazını kıl da yat. O bir kolaylıktır. Yatmaklar, kalkmaklar biraz daha zor oluyor diye söylüyorum. Yoksa hıfz-ı leylide yani gecenin yarısında teheccüd namazı en derin manâsında tahakkuk/tecilli eder. En derin manâsında o saatte yaşanır. Gecenin yarısında, hıfz-ı leylî yani gecenin yarısı. Ha bu biraz umuttur, biraz fedakârlıktır. Ama kendi menfaatin için, kendi yararın için!

Bazen olur ki bütün bir ömründe alamadığın sevabı alırsın, bütün hayatın boyunca işleyemediğin güzellikleri işlemiş olursun iki

rekât teheccüd namazı ile. Çünkü hedefini alırsın, muradların hasıl olur, hacetin giderilir. Bunları yapıverelim biraz zor olan şeyleri, biraz sineye çekiverelim, biraz göğsümüzü geniş tutuverelim. Allah'ın rızasına ermek için bize gösterilen yollardan, güzelliklerden istifade cihetine gidelim.

Hani demiştik, üstada çocuk el açmış, aman üstad himmet demiş, oğlum hizmet demiş. Biraz hizmet, biraz hizmetten sonra himmet, biraz hizmetten sonra himmet. Şimdi adamın bütün bir ömrü isyanlar, günahlar içerisinde geçiyorsa, bir gün kalkıp da teheccüd namazında sabahlara kadar başını secdeden kaldırmasa yine Allah'la kendi arasındadır bir şey demeyiz de, böylesine değil kastımız! Demek istediğimiz şey Allah "temadi" eden, devam eden, az dahi olsa ara verilmeden yapılan ibadetleri seviyor. Onları müstecab buluyor. Onları makbul sayıyor. Her gün daim yapıverin inşallah. Hepimiz tabi iş güç sahibiyiz ama insan alışveriyo. Kimisine on saat uyku az gelir, kimisine dört saat uyku çok gelir.

Binaenaleyh biraz yaşadığımız şartların da tesiri oluyor. Mesela bizim kayınpeder vardı, bu taraflarda, bahçe arasında kalırdı. Cumartesi günleri oraya giderdik ekseriyetle. Pazar günü dükkân kapalı diye dükkân işletiyoruz. Oranın havası temiz bizim buralara benzemiyor tabi, tertemiz oksijen güzellikler veriyor, rahatlıklar veriyor. Birkaç saat yetiveriyorsun. Orada yonca tarlası vardı, oraya hasır atardım. Gece yarısı orada azıcık meşgul olurdu. Kendimizi zinde hissederdik. Kendimizi rahat hissederdik. Kendimizi gençleşmiş hissederdik, affedersiniz. Oksijen bize hayat veriyordu, oradaki oksijen. O gepgeniş tarla, o sessizlik, o huzur, o manevi âlem bize zevk veriyordu, huşu veriyordu. Bunun gibi durumlar da oluyor. Böyle yerlerin bir güzellikleri, bir üstünlükleri oluyor. Şimdi evlerde de insan azmederse

inşallah-u Teâlâ Cenâb-ı Hakk'a yalvarırsa, O'nun yardımını dilerse mutlaka ne türlü olursa olsun ikrâma uğrayacaktır, ihsana uğrayacaktır, lütfâ uğrayacaktır, hıfza uğrayacaktır ama istemesini bilelim ve biraz sebat ile azim ile gayret edelim.

Bazen telefon ediyorlar sağdan soldan, bir kız çocuğu var tıp fakültesinde okuyor. Aman efendim yarın şöyle bir imtihanım var, bu imtihandan hocalar bütün kardeşlerimizi, bütün talebeleri elimine ediyorlar. Ters sualler soruyorlar. Yanlı davranıyorlar. Bunları bırak çocuğum dedim. Sen Allah'a dayan. Sen yalnız üzerine düşeni yap! Üzerimize düşeni yapalım evvelâ. Biz dersimizi dört dörtlük çalışalım. Biz üzerimize düşeni yapalım. Gecemizi gündüzümüze katalım. Armut piş, ağzıma düş yok. İllâki Hakk'a sığınacağız. İki kanat uçuracak bizi burada. Hem maddi hem manevi sen üzerine düşeni yap. Yine Hakk'tan yardım dileyeceksin. Yine Hakk'ın rızasına, ikrâmına, ihsanına muhatap olmanın yollarını arayacaksın. Bunları da yapmıyorsan sen kendi başına bir şey değilsin. Çift kanatlı uçacaksın. Hem üzerine düşeni yapacaksın, başın ağrıyorsa doktora gideceksin hem de diyeceksin ki Ya Rabbi bu aspirini bana şifa et, başımın ağrısını geçirsin Ya Rabbi. Bunu da diyeceğiz. Bu konularda çift kanatlı uçacağız. Maddi ve manevi, dünyevi ve uhrevi! Allah'ın rızasını üzerimize alacağız. Muradlarımız terennüm edecek, tek noktada toplanacak, ondan sonra ulaşılacak. Neticesini, semeresini ancak böyle alabiliriz.

Binaenaleyh evet, "...bölük bölük toplanacağınız, amel defterlerinizi harf harf okuyacağınız, gizli ve açık yaptığınız her şeylerden sorumlu olacağınız gün için güzel ameller işleyiniz" diyor. Güzel amellerin sayısı bitmez. Güzel amellerin tarifi bitmez. O bir hasene, sayısı, adedi sınırsız güzellikler taşır. Bir kuruş birisine yardım eli

uzatırsın, bir kuruş birisine tasadduk edersin büyük hasenedir. Bir komşunun zordadır, dardadır kapısını çalarsın. Sen dardaymışın şunu aliver sonra sen bana ödersin deyiverirsin, büyük hasenedir. Benzer şeyler saymakla bitmez. Bir komşunun, hadi dersin elinden tutarsın, koluna girersin, hadi bugün öğlen namazına gidelim, Cuma namazına gidelim seninle dersin. Gitmiyordur, gitmek canı istemeyenlerdendir, gitmeyenlerdendir. Büyük hasenedir. Büyük kazançtır. Büyük ecirdir. Benzer şeyler benzer şeyler.

Hep söylüyoruz, çalınız diyoruz komşunuzun kapısını namaza götürmek için, bir güzellik sunmak için. Size git oğlum benim başımdan benim namazım senden mi sorulur diyebilir. Ve bu diyecek noktada da ittifak var. Yahut ekseriyet var. Bu dense bile ben böyle deyince eskiden böyle düşünüyordum. Buna muhatap olmamak lazım, bu tahkire, tezhibe karşı muhatap olmamak lazım. Birazcık küçülmek manâsına tazammum ediyor. Fakat sonra okudum ki bu dahi çok güzel bir şey diyor. Eğer dünya menfaati girmiyor ise işin içine, dünya menfaatine dayalı değil ise eğer o kapıyı çalışın, Allah rızası içinse eğer oradan senin kovulman, orada senin tahkir, tezhip görmen yok mu diyor, en büyük bir mazhariyettir diyor. En büyük bir lütuftur, en büyük bir kazançtır. Orada nefsin eziyorsun diyor. Dünya metaı olmadan, dünya menfaatine düşmeden bir Allah rızası için nefsin darbe vurmuş oluyorsun.

Her zaman söylüyoruz, nefsin izzeti olmaz, nefsin zilleti olur. Her zillete düşüşte, her tahkir, tezhip görüşte, her aşağı bakışta, ancak o zaman bir derece alır nefis! Ancak o zaman bir derece yükselir nefis. Çıta o zaman yükseliyor bir derece. Evvelâ onun tahkir, tezhip görmesi lazım, evvelâ aşağılanması lazım, ancak o zaman mümkün oluyor o nefsin

kötülüklerden tasfiyesi, o nefsin makam mertebe bulması. Kolay alınmıyor bu mertebeler.

Her zaman söylediğimiz şeyler; nefs-i emmare, nefs-i levvame, nefs-i mülhime, nefs-i mutmainne, nefs-i raziyye, nefs-i mardiyye, nefs-i safiye. “Sâfiye”yi bile geçip de bağdaş kuranlar var. Eh nasıl olmuş bu işler, dur demişler, her şeylere katlanmışlar, halk içinde olmaksızın Hakk içinde olmayı tercih etmişler. Şimdi diyor ki adam halk içinde olmakla biz halka düşman mı olacağız, hayır tabî ki de kardeşim. Halk sayesinde yüceleceğiz gene. Halk içinde yaşayacağız, onlara iltifat edip yardımlar edip yükseleceğiz. Ancak onlardan taltif beklemeyeceğiz. Onlardan iltifat beklemeyeceğiz. Onlardan aman efendim safa geldiniz, aman efendim yer açılmalar, iltifatlar, şunlar bunlar, itibarlar beklemeyeceğiz. Öyle işler bizi düşürür, bizi küçültür. Onlar bizi zayıflatır. Biz halk içinde Hakk ile beraber olmanın yolunu arayacağız. Bir yere çekilip, inzivaya çekilip halk ile beraber olmak büyük devlettir. Fakat halkın içinde yücelmek daha büyük devlettir. Bakınız, halkın içinde yücelmek, halkın içinde ihlâsını korumak! Halkın içinde mertebeler bulmak. Halk ile olduktan sonra halk ile olmasına rağmen.

Diyor ki: “Biz halkın içinde ama halk bizim içimizde değil.” İşte burada ayrımı iyi yapacağız! İçimizde Hakk olacak. Kendimizi halka sevdirmenin, halkta takdir hisleri uyandırmanın memuru değiliz. Bunlar bizi enterese etmez, etmemeli. Etmemesi lazım, küçülürüz. Halktan itibar bekleyemeyiz, iltifat bekleyemeyiz fakat halk bizim iman kardeşimizdir, din kardeşlerimizdir, sevgili arkadaşımızdır, yakın çevremizdir, komşularımızdır. Onlara asla karşı değiliz. Onlara asla düşman değiliz. Halkın içindeyiz ama halk bizim içimizde değil. Biz içimizde Hakk’la yaşayacağız Allah’ın izn-i keremiyle.

Falanca sana şöyle söyledi. Yahu söylemez kardeşim. Biz onu seviyoruz deriz. Yahu söyledi kardeşim seni şöyle yerdı, böyle yerdı. Yahu söylemez o bize. O arkadaş talla tulla yemin etti. Senin hakkında şunu söyledi diye. O zaman biz de deriz ki kardeşim bakınız biz onun söylemeyeceğine eminiz ama bir an söylediğini kabul edelim. O söyleyen var ya bir günah aldı. Fakat o sözü taşıyıp bana getiren var ya bin günah aldı. O münafıklık, o laf taşıyıcılık en kötü şeyler, en melun ahlâki müeyyedeler. Bunları yapmayalım inşallah.

Halk hep kusursuz olamaz. Halk bize hep iltifat edemez, hep bizi sevemez. Resulullah Efendimizi sevmeyenler dolu bu dünya. Ama Resulullah hep dua etmiş, onların hıfzına affına lütfuna dua etmiş. Biz bile öyle diyoruz. Beddua katıyen reddedilmiş. Çok sıkılmışsın, bir şeye çok güvenmişin ona bile müsaade yok.

Bir nehrin kenarında bir dervişan gurubu zikrediyorlarmış, Allah muhabbeti ediyorlar, konuşuyorlar görüşüyorlarmış. Üstadları başlarında güzel bir meclis olmuş. Davullu zurnalı bir kayık gelmiş. Onların sohbetini bozmuş, orda da demir atmışlar, artık ne türlü duruyorsa kayıklar, davul zurnalar başlamışlar tepesine tepesine dövmeye. Çok fena sinirlenmiş talebeleri, çok fena bozulmuşlar. Üstadlarına demişler ki üstadım şunlar hakkında öyle bir şey söyle ki bunlar alaşağı edilsinler. El açın çocuklar demiş, el açmışlar: “Ya Rabbi, bunlar bu gördüğümüz kayığın içindeki eğlence ehli, burada ne kadar bahtiyar ne kadar mutlu ise öteki âlemde de öyle eyle Ya Rabbi. Onlar burada bir hata ediyorlar Ya Rabbi. Günahlarını defterlerine yazmayiver Ya Rabbi. Onlara ikrâm ile ihsan ile muamele ediver Ya Rabbi. Neşelerini sevinçlerini bozmayiver Ya Rabbi. Onlara bu âlemde de ebedi saadetler ver, öteki âlemde de suale muhatap kılmadan cennetinle müşerref eyle

Ya Rabbi." Talebeler demişler aman efendim siz ne yaptınız. Bozulmuşlar tabi. Oğlum biz demiş rahmet peygamberinin ümmetiyiz. Onlara kötü bir şey söylesek belki Allah onları şimdi alabora edecek ama ne faydası var bize demiş. Onların içinde belki güzel olanlar vardır, belki güzele doğru yönelecek olanlar vardır. Yarın büyüklerden olmaya namzet olanlar vardır. Biz demiş ne kazanacağız onların helâkenden. Böyle düşüneceğiz. Beddua da yasak kardeşim. Biz hemen elimizde olsa bize karşı densiz olanları alaşağı ederiz. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) beddua etmeyiniz diyor. Sonra bir kötü yönü daha var, eğer o beddua edilen o bedduaya layık değilse Resulullah buyuruyor, döner dolaşır başınıza yığılır diyor. Bu bakımdan da sakıncası var. Bakınız biz ahlâk-ı hamîde noktasından alacağız olayı. Bize hayırlar dilemek yakışır. İhsanlar dilemek yakışır. Kimsenin helâkenden bize fayda yok. Biz herkesin saadetinde saadet arıyoruz. Bakınız "herkesin saadetinde saadetimizi arıyoruz". Bundan âlâ olur güzellik olur mu. Ancak herkes mutlu olursa biz mutlu oluruz. Bakın kardeşlerimize böyle dua edelim hep.

Biz de gönlümüzden geçeni söyleyelim. Allah'ım sen her şeyi biliyorsun, Ya Rabbi bu kardeşlerimizin içerisinde eğer cennete layık olanlar varsa evvelâ onları cennetine dahil eyle Ya Rabbi Ya Rabbi. En arka beni dâhil et Ya Rabbi diye dua ediyorum. Onların girdiğini, cennete cemâle nail olduğunu göreyim Ya Rabbi, ondan sonra ben de gireyim Ya Rabbi. Ha böyle şeyleri kendimi taltif olarak söylemiyorum, ahlâk-ı hamîde olarak ortaya koyalım, başkalarının sevinci, başkalarının coşkusu, başkalarının menfaati, başkalarının memnuniyeti bizi sevindirmeli, bizi mutlu etmeli, coşkuya sevk etmeli. O zaman diyor hayatınız gül bahçesinde geçer gibi geçer.

Kalb-i selimi yakalamak lazım. Kalb-i selim! Nasıl? Ya Rabbi, iman-ı kâmil, aşk-i ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırr-ı ilâhiye, kalb-i selim ve ihlâs ve sağlık ve selâmet ve bereket ver Ya Rabbi diye duada kalb-i selim nedir, selâmete erdirilmiş kalp demektir. Dünyanın hangi şartları altında olursa olsun, dünyada neler vuku bulursa bulsun onu hiç enterese etmeyecek. Onu hiç şoke etmeyecek. Panik yaptırtmayacak. Vız gelecek.

Bana siyasetten soruyorlar. Benim siyasetle işim yok kardeşim. Siyaset siyasetçilerin işi. Biz ancak vatanımız, milletimiz için dua ederiz. Siyaset konuşan kardeşlerimiz için söylüyorum, siyaset siyasetçilerin işi kardeşim, ancak dua ederiz. Ancak vatanımız, milletimiz, dinimiz, diyanetimiz için dua ederiz. Büyüklerden bir zat diyor ki, bir müminin hayatında siyaset onuncu derecede yer ifade eder. Ondan evvel dokuz tane müminin vazifesi vardır. Bir üstada soruyorlar. İkinci dünya harbinin en muhteşem günleri, en cafacalı, en korkunç, en karanlık günleri, o üstadın umurunda değil. Talebeleri var, üstadım diyorlar sen ne düşünüyorsun, dünya yerinden oynuyor sen hala kendi iç âleminde farkında değilsin. Gülümsüyor, çocuklar diyor, bir din kardeşimizin imanını kurtarmak konusu dururken, bütün bir kâinat yerinden oynayacak ne önemi var diyor. Bir reyim var, verir geçerim. Gazetelerimizi okurum, siyasi tarafını da okurum. Ben spor tarafını da okurum. Ama içimi karartmam, mesulü ben değilim. Mutlaka O'nun haberi olmadan bir şey yapılamaz. Benim imanım bu. O'nun haberi olmadan yaprak düşmez, O'nun haberi olmadan sinek uçmazsa büyük hadiseler nasıl vuku bulur? Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) kıyamete kadar gelecek olan 300 tane en büyük hadise bana bildirildi diyor. Bazıları tahakkuk etti, bazıları etmedi. Bakınız, kıyamete kadar üç yüz tane büyük hadise vuku bulacak. Büyüklerden bir zat bize izin çıktı ondan söylüyorum dedi, Rusya'da dedi, bir adam zuhur edecek dedi.

Yuvarlak çehreli, kabak kafalı, anında bir çizgi olacak dedi, dedesi Kayserilidir onun dedi, dünyanın gidişatını değiştirecek o dedi. Gorbaçov, Rus Cumhuriyetleri'ni parçaladı ya! Daha adı yok, sanı yok o zamanda. Bir büyüğümüzün yanında o söyledi dedi, bir gün gelecek çok yakında dedi. O adam hüküm-ferma olacak dedi. İşbaşı yapacak, dünyanın gidişatını değiştirecek dedi. Nitekim ülke parçalandı. Biraz daha Demirperde korkusu ortalıktan kalktı. Şimdi hiç mi yok! Şimdi başka korkular var, o ayrı fakat şunu demek istiyorum; programsız bir şey yok hayatta. O adamın geleceği kaç yıllar önceden söylendi bize Allah şahittir. Kaç yıllar önceden söylendi bize, daha adı yok, sanı yok. Gorbaçov nedir, ne değildir? Rusya'da soğuk harbin bütün dehşetiyle yaşandığı bir yer. Hruşevler, Stalinler daha hüküm-ferma o zamanda. Ama gelecek o hadise mübareğe bildirilmiş. O mübarek de bize bildirdi. Programsız bir şey yok. Cenâb-ı Hakk her şeylerin sahibi, mâliki, yüce Allah. O'nun haberi olmadan hiçbir şey olmaz.

Bize siyasetten soruyorlar da biz ancak dua ederiz kardeşim. İdarecilerimize ilham-i ilâhiye versin Allah. Dini konularda biraz daha müsamaha gösterebilirsin, ihsan etsinler diye dua ederiz. Biz 27 Mayıs'ta biraz hırpalandık. O zamanda yetişkindik, ağabeyim gençlik kolu başkanıydı da biraz aşağıladılar, bir şeyler bir şeyler, rahatsızlıklar rahatsızlıklar. Babam da o zaman yaşlılık hâli vardı. Aynı yerde çalışıyoruz iki kardeş, iki yetişkin oğlu aynı yerde, ağabeyim yirmi yedi yaşındaydı. O gözden kayboluverince babam çok üzölmüş, o sebeple şart koştu eğer bil fiil siyasetin içinde olursanız iki elim yakanızda bilin bundan sonra, dedi. Normalde hiçbir şey bulamadılar ama bizim mekânları kapattılar. Tabi babam çok üzöldü. Babamın lafına bakınız, eğer bundan sonra bilfiil siyasetin içinde olursanız iki elim iki yakanızdadır, hakkımı size helâl etmem dedi. Ondandır zaman geçti, siyaset gene cirit oynamaya

başladı, bize geldiler gittiler hadi dediler, belediye meclisi, il genel meclisi şunu bunu... Olmaz kardeşim, hep sıra meselesi mi hep birinci sıra hep birinci sıra! Bizim sıra meselemiz de yok kardeşim.

Siyasetin manâsına bakarsanız politika demektir. Politika Yunanca bir kelimedir. Nedir? Poli-tika, çok yönlü, çok renkli, her boyaya giren manâsına siyasetin ifade ettiği lügat manâsına! Poli-tika, çok yönlü, çok renkli, her boyaya giren. Biz bunu yapmayacağız.

Binaenaleyh, siyasetçileri lanetlemiyorum hâşâ, onlar da devletimizin, milletimizin bir unsuru, böyle gelmiş böyle gidiyor, onlar da işlerini yapacaklar tabi. Ha benim vazifem siyaset değil. Benim vazifem din kardeşlerimin saadeti, selâmeti. Benim vazifem bir tane din kardeşimizin kusurlardan, hatalardan, günahlardan sıyrılıp da aramıza katılışı, sevgili, güzeller güzeli Peygamberimizin emirlerini tutuşu. Kur'an hükümleri ile hükmedişi. Bir kişi bunu tatbik edebilse, bir kişi bu saadete erebilse bize en büyük muvaffakiyettir, güzelliştir.

Şimdi bakınız Hadis-i kudside ne diyor: "Takva sahiplerinin peygamberler gibi cennete, zalim ve günahkârların, susuz ve perişan olarak cehenneme sevk edilecekleri gün için hazırlanın." Takva sahipleri ne demek kardeşim, Allah'tan çok korkan demek, Allah'ı çok seven demek, Allah'ı gönüllerinden çıkarmayanlar, dillerinden düşürmeyenler demek. Her halükârda Allah'ı yanında bulanlar, yanlarında hissedenler, günahtan kaçınırken, sevabı işlerken, ecre talip olurken hep Allah ile beraber olanlar. Şuramızda (Kalbini gösteriyor) polisimiz var kardeşim.

Bir misal olsun diye söylüyorum; bir kadın geldi dükkâna, sosyetik bir kadın, dedi ki nerden bileyim ben bu yağların içinde başka bir şey karıştırıp karıştırmadığınızı ne malum! Bak dedim, çocuğum ben

ancak sana şöyle temin edebilirim, bizim şuramız var ya, kalp denen o hassas nokta, orada bizim 365 gün, her saniye saklı polisimiz var dedim. O bizi hep kontrol eder durur, hep murakabe eder durur. Ufacık bir yanlışlık yapmaya yeltenirsek, şiddetle elimizi vurur. Şiddetle beynimizi uğuldatır. Hangi konuda olursa olsun bir yanlışlık yapmaya yeltenirsek şayet oradaki polis bizi hiç rahat bırakmaz. Uykumuzda bile rahat bırakmaz. Tamam, bir daha benim ağzımı açacak yer bırakmadın dedi.

Binaenaleyh, bu polis bizde bulunsun kardeşim. İçimizdeki polis, kalbimizin en derin köşelerinden altın harflerle yazılsın oradaki mevcudiyeti. Bizi bütün yanlış hâllerimizden çeksin, çevirsin. Dur desin, ikaz etsin, ihtar etsin. El koysun, varlığını belirtsin. O polis bize çok lazım kardeşim. O polis, vicdan dediğimiz o polis işte, Allah korkusu dediğimiz o yüksek oluşum işte. O güzellikler manzumesinin başlangıcı da o, bitişi de o. O polis orada bulunsun hepimizde kardeşim. Bir çeki düzen verelim kendimize, hayatımıza. Bir kötülük yapacağımızda o polis el vursun. Dur ne yapıyorsun desin. O imanımızdır, o ihlâsımızdır. O güzellik manzumemizdir, o başlangıç halkamızdır. Bununla yaşayalım, bununla hemhâl olalım. Biz Allah korkusunu hatırladıkça, o polisi orada kaale aldıkça kötülük yapmayız kardeşim. Hep güzelliklerle meşgul oluruz. Bunlarla amel edip bunlara gönül verelim. Öbür türlü insanlığımızı, İslâmiyet'in bütün güzelliklerini nasıl yaşayabiliriz? Nasıl âleme ben şuyum diyebileceğiz? Her halükârda bizi örnek göstermeliler. Alkış için yaşamayacağız o ayrı. Fakat halk farkına varmalı. Yoksa nam için, şan için, şöhret için değil. Hâşâ, o zaman riya olur. O zaman gösteriş oluyor. O zaman ihlâs hadi eyvallah der şapkasını alır çıkar.

İhlâs imandan sonra en önemli husustur. Nedir ihlâs? Ya Allah için! Ya da değil. İhlâs bizim imandan sonraki en güzel vasfımız. Allah

için veya değil. Allah için ise ihlâsımızın bütün üniteleriyle yürürlükte olması lazım. Bütün üniteleri ile bize hükmediyor olması lazım. Hayatımıza yön verip ışık tutuyor olması lazım. O ihlâsın tuttuğu ışıktaki mutlaka saadet var, huzur var. Belki fedakârlıklar var, belki o an için zorluklar vardır ama sonunda mutlaka güzellikler var. İkrâmlar, hıfızlar, ihsanlar var. Allah'ın rızası var.

Binaenaleyh sizi çok alıkoyduk galiba şurada bir şey vardı bir şey okuyuvereyim hemen, "Bu açıklamalar bir vaad ve tehdit olarak size yeter, Allah benim! Âlemlerin Rabbinin benzeri yoktur, ben eşsiz bir sultanım, kim yalnız benim için oruç tutarsa ona türlü nimetler ile iftar ettiririm" diyor. Bakınız burada bir nokta var, demin söylediğim noktaya geliyoruz yine; kim geceleyin kalkarak namaz kılsa, içinde bulunduğu durum ne olursa olsun parlak bir gelecek onu beklemektedir. Geceleyin, hıfz-ı leylide dediğimiz işte o namaz insanı yolda koymaz. El açıp meleklerin yalvardığı ey insanoğlu Allah'tan bir hacetin yok mu, söyle ki iletelim, söyle ki şu anda Rabbin ikrâm etsin, ihsan etsin dediği an. Geceleyin, Allah rızası için kılındığında, orada artık riya olmuyor. Oruçta da riya olmuyor. Kimsenin görmediği bir yerde gidersen orucunu bozabilirsin. Karnını doyurursun. Sana vız gelir, tırız gider. Eğer bunu yapmıyorsan, insan varken de insan yokken de insanların içindeyken de yalnızken de orucunu tutabiliyorsan, orucunu koruyabiliyorsan, orucun içine bu sefer riya girmiyor.

Âmin

Sübhâne Rabbike Rabbi'l-izzeti ammâ yesîfüne ve selâmun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatıha

20 Nisan 2008 Pazar Sohbet

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

"Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim"...iş cemiyette değil, keyfiyette. Biz burada, kardeşlerimize bir damlacık faydamız oluverirse şeref duyarız Allah nasip ederse inşallah. İnşallah-u Teâlâ O'nun rızasına muvaffak oluruz. Hedefimizdir, Cenâb-ı Hakk'ın rızası baş hedefimizdir. Resulullah'ın şefaati de baş hedefimizdir. Allah sevindirsin, yerindirmesin, Allah yardımcımız olsun inşallah. Her şey gönlünüzce olsun. Buraya sağdan soldan gelen din kardeşlerimize inşallah Allah rahmet nazarıyla bakar, muradlarımızı, hacetlerimizi giderir. Dualarımızı kabul eder. Biz küçüğüz, adiyiz, asiyiz, zavallıyız. O yüceler yücresi, amenna ve saddekna!

En güzel şeyleri böyle meclislere gelenlere kendini borçlu hisseder gibi ikrâmlar edeceğini söylüyor. Hele uzaktan gelenler bu konuda daha çok zahmet çekerek geliyorlar. Kıymetli şeyler zor elde edilir diyor büyükler. Elde edenlerden, becerebilenlerden olalım inşallah. Yüce Allah yardımcımız olsun. Bizi bize bırakmasın inşallah.

Büyükler diyor ki, ben beni bırakmadan sen beni bırakma. Ben beni bıraktığım zaman artık son nefesi vermiş oluyorum, oradan sonrası ahiret. Orada idari durumdan, ihtiyari durumdan çıkıyor adam. Allah'a

sığınırız, Allah yardımcımız olsun, sevdiği gibi eylesin inşallah. İşleyişimizi, zayıflığımızı ifade ediyoruz. Hiçbir şey değiliz, hangimizin haddine zaten hâşâ O'nun karşısında bir şey talep ediyoruz gibi söylemek, sadece dileniyoruz kapısında, sadece kapısında dileniyoruz Allah'ın izn-i keremiyle. Allah yardım etsin, sevdikleri gibi etsin, birbirimizin hatırı için inşallah. Hep hepimiz için hayrımızı isteriz, güzelliğimizi isteriz. Melekler derlermiş Ya Rabbi onlar birbirlerinin hayrını isteyemezler, onlara nefis verdin, Cenâb-ı Hakk cevap veriyormuş, ey meleklerim onların içinde öyle salihler, öyle hasû'l-haslar var ki, kendilerinden evvel başka din kardeşlerinin iyiliğini, güzelliğini, hayrını, ikrâmını, ihsanını dilerler. Biz de o sınıfa gireriz inşallah. İddiacı değiliz, hep ikrar üzereyiz, zayıfız, küçüğüz bu meydanda ama hep Allah'ın o vaad-i ilâhiyesi aklımıza geliyor. Birbirlerimiz için güzel şeyler isteyelim. Ben öyle diyorum hep kendi haddime. Bin türlü günahın içerisinde yüzüp duruyoruz hepimiz. Masivaya talibiz hep, şöyle bir nefes alıp verirken başka şeyler düşündüğümüz yeter bize ama şunu demek istiyorum; Ya Rabbi şu din kardeşlerimiz uzaktan yakından geldiler, hangi din kardeşimiz olursa olsun eğer bizi cennetine koyacaksan evvelâ Ya Rabbi, en evvelâ sıra onların olsun Ya Rabbi. Sıra sonra bize gelsin Ya Rabbi diyoruz. İnşallah, ne haddimize zaten başka türlü bir şey talep etmek. Başka şeyler kendini beğenmek olur Allah korusun, kendini övmek önde atmak olur. Hâşâ, sümme hâşâ! Ne haddimize' Kimin kime himmet edeceği, kimin kime şefaât edeceği hiç belli değil. Onun için kendimizi bilelim.

İlim ilim bilmektir.

İlim kendini bilmektir.

Sen kendiniz bilmezsın,

Bu nice okumaktır.

Bilelim, kendimizi bilelim. Kendini bilmek gibi fazilet yok, erdem yok. Zaten insan yani gerçek manâda mümin kendi kusurunu görmekten başkalarının kusurunu görmez. Görmek istemez, görse takılmaz, görse ilişmez. O hep kendi kusurlarıyla iştigal eder. Hep Hakk'tan gayri işlerinden dolayı elemi, kederi içindedir. Bunları düşünmekten başkalarının ayıbını görmez. Onun aklına gelmez, gönlünden geçmez.

Binaenaleyh hakiki mümin odur. Zaten evvelâ kendi nefsimize diyor kitaplar. Ne diyor; fenafî'z-zat yani önce kendimizde. Oradan büyüklerin yardımları, himmetleri hâsıl olacak. Evvelâ yönümüzü kendimiz tayin edeceğiz. Aklımızı, ihlâsımızı, imanımızı kullanarak Allah'ın emirleri muvacehesinde tayin edeceğiz.

Haramları yiyip, yapma dedikleri şeyleri yapıyorsak, yasakları hiçe sayıyorsak o zaman Allah'ın yardımları, himmetler bize gelmez. Doğruyu, Hakk'ı bize buldurmazlar. Hakkımız değildir yani. O zaman doğrudan doğruya iltica etmek lazım. Tevbeler edip, secdeler, gözyaşları dökmek lazım. Amma biraz kendimizi çekip çevirebiliyorsak az böyle helâle doğru dönüşümüz oluyorsa, haramlardan kaçışımız oluyorsa Ya Rabbi, sen bizi koru diyeceğiz. Sen bizi koruma altına al. Sen bizi himaye eyle, hıfz eyle, kendi şemsiyen altına al diyeceğiz. Zaten onu diyebilmek için de biraz iman lazım biraz ihlâs lazım, biraz takva lazım. Allah onları bize bahşeder inşallah. O isterse oluyor zaten.

Allah vermek istediği zaman "istemek" veriyor. Ne güzel bir şey, çok hoşuma gidiyor bu deyim benim. Bir zamanlar okuduk. Allah kuluna vermek istediği zaman "istemek" verir. Ben istedim de oldu zannedersin. Bu isteme manâsına tazammum etmez. İstemeye devam edeceğiz. İsteten de O yani. Eğer murad ediyorsa vermeye, o istediğin şeyi kendisi de

vermeyi murad ediyorsa o noktada senle mutabık inşallah. O da tahakkuk ediyor, tecelli ediyor zaten. Ama ben istedim de oldu demek bile bir şereftir. Bir fazilettir bir umuttur, bir ışıktır. Bir çizgidir, bir aşamadır. Ben istedim de oldu demek, O'nunla aranda bir diyalog var demektir. Birisi diyor ki – ama dualarımızda ihlâs lazım dudaklarımız kımıldar, gönlümüz kımıldamaz olmasın – büyüklerden birisi diyor ki ben dualarımın kabul olup olmadığını hemen bilirim. Aman efendim nereden bileceksin, ne dua ettin sen? Onun kabulünü nereden bileceksin, müstecâb olup olmadığını nereden bileceksin? Bilirim, şöyle bilirim diyor, dualarım esnasında bir ürperme hissedirim kendimde diyor, dua esnasında Allah hemen yakınımdan beni dinliyor gibi hisseder, gözyaşları döker bir farklı hâl içine girerim diyor. Bir başkalık olur vücudumda, ruhumda, davranışımda, hâlimde. O anki durumumda bir başkalık olur diyor. Bilirim ki o duam kabul olunmuştur. Bana işaretler, imâdır, ihsastır. Tabi böyle şeyler herkeste vuku bulmaz. Bizim ne haddimize zaten.

Biz her zaman söylüyoruz. Adinin, asinin biriyiz ama umut âlemindeyiz. Havf ve reca yan yana biliyorsunuz. Hakk'tan umudu kesmek Allah korusun şirke girer. Öyle yüce Allah ki, yüz rahmetimden birini yeryüzüne gönderdim diyor. Gerisi, doksan dokuz rahmeti ahirete kalıyor. Âlem-i ukbaya kalıyor. Böyle bir yüce Allah! Buradaki rahmeti bile, onu kalplere koyuşu, kuşatması bile çok ayrı bir değer ifade ediyor. Nasıl? Yüz rahmetinden bir tanesini göndermiş Allah, onu da gelmiş geçmiş bütün insanların gönlüne nakşetmiş. Bu kadar yüce Allah'tan, yüceler yücesi rahmeti bol Allah'tan umut kesmek olur mu? Havf ve reca yan yana olacak.

Enaniyeti kırmak için, o “ene”, “ego”, “sado” denilen durumlara düşmemek için, o sıfatlara ihraz etmemek için, o kuyulara düşmemek için, o handikaplara uğramamak için kendimize çeki düzen vereceğiz. Hep Allah’ın kapısında dilenmeye devam edeceğiz. Hem O’nun emirlerini tutacağız hem O’nun yasaklarından kaçacağız.

Kimse kendinden emin olmasın. Ben neymişim dediyeşek yandığımız gündür. Allah’ın rahmeti hemen kesilir. İsterse de kesmez, isterse bağlantıyı kurar, isterse koparır. O, O’nun bileceğı iştir fakat yapılmaması lazım gelen işler meselesine giriyor bu durumlar.

Ben neymişim demek yok! Umut kesmek de yok. Allah ne kadar günahkâr olursan ol diyor, hangi cürümü işlediysen işle, Mevlâna Hazretleri’nin dediğı gibi kaç defa tövbeni bozsan da yine gel diyor, yüz defa tövbeni bozsan da yine gel diyor. Bizim kapımız umutsuzluk kapısı değil. Ama bir şey daha ilave ediveriyor, O’nun kapısından geçtikten sonra yüz birinci tövbende o günahu işleme artık. Yüz defa tövbeni bozsan da yine gel diyor kitaplar ama şerh veriyor. Dalga geçer gibi yüz birincisinde de tövbeni bozma artık, insanlığa, olgunluğa yakışmaz. Böyle olmayalım inşallah.

Havf ve reca, korku ve umut. Buna içtihat sahipleri şerh vermişler. Demişler ki, kırkına kadar havf galip umut az. Kırkından sonra reca galip havf az. Allah gençlikte işlenen günahları biraz daha az yazıyor, bin yazacağına yüz yazıyor. Çünkü gençliğin verdiği hatalara Allah biraz daha tölöranslı. Ama ihtiyarlıkta öyle değil. Allah ihtiyarlıkta işlenmiş günaha, ihtiyarlıkta işlenmiş zinaya, vesaireye daha çok kızıyor. İnsanlar genç yaşlarındayken biraz daha nefislerine düşkün olabiliyorlar, biraz daha afakî olabiliyor, biraz daha Hakk’tan uzak olabiliyor. Allah

bunları tölârans hanesine koymuş, hoşgörü hanesine koymuş. Dairenin geniş tutulmasını sağlamış. Ancak o dairenin içi daralıyor daralıyor sonra zaman içerisindeki mükerrer günahlar Allah ile aranı açıyor açıyor. Bunlar bize çok lazım olan bilgiler, düşünülmesi elzem şeyler. Çok çekinmemiz lazım gelen şeyler. Ahlâk-ı hamîdenin umdeleri bunlar, güzellikler manzumesi bunlar. İslâm zaten en güzel şeyleri tabir etmiş. En güzel şeyleri tavsiye etmiş.

İslâm bütün güzelliklerin menşei, mebdai, çıkış noktası, mercii. Bazen birileri: “Yenileyelim İslâm’ı!” diyorlar. Sen İslâm’ın nesini yeniliyorsun? İslâm seni yenilesin. 1400 yıl evvel vahşetler işlenirken İslâm bütün nuruyla o zaman çıktı. Bütün nuruyla, bütün haşmetiyle. O günlerde Allah diyebilmek bir meseleydi. Allah diyen nerdeyse yoktu. Yanlışlıklar, vahşet, cehalet! Kız çocuklarını neden oğlan olmadı diye diri diri boğuyorlardı. Mantık, akıl bir şey işlemiyordu. Sonraki nesillerde oğlanları kim doğuracak affedersin. Bunlar ne kadar yanlışlığın ötesindeki şeyler.

Bizim bir kardeşimiz var. Medine’de görevliydi. O anlatıyordu. Bakınız İslâm ne yapmışsa en güzelini, en mükemmelini yapmıştır. Kabe’yi tavaf ediyordum diyor, ziyaret ediyordum diyor. Bir kolera lafları çalkalanıyor bütün Mekke’de. Biz Kabe’de idik o zaman diyor, hemen geldiler tavafı durdular diyor. Zemzem kuyusunun başına gitmeyi yasakladılar diyor. Ellerinde pompalarla bir sürü Suudi Arabistan görevlisi, dezenfekte ediyorlar kuyuyu diyor. Zemzem kuyusunu dezenfekte ediyorlar. Arkasından da bir taşmalar taşı kuyu diyor, Kabe’yi su bastı diyor. Sen neyi neyle temizliyorsun diyor. O bidonun içindeki dezenfekte maddesinin kendisini bile Zemzem temizler diyor. Sen neyi neyle temizliyorsun. Bu tıbbı, modern tıbbı reddetmek

manâsına gelmez. Ama bu da bize bir ikaz, bir görüntülü şahittir. Bakınız, başka sular gibi değil bu.

Zemzem kuyusundan her yıl yüz binlerce kamyon tanker tanker su dolduruyor ama bitmiyor. 1400 kusur yıldan beri böyle bir su görülmüş mü? Altından koca nehirler akıyor olsa yetmez, biter. Ancak orada Allah'ın izni, Allah'ın emri var. Zemzem demeseydi diyor mübarek validemiz orada nehir olup yürüyecekti diyor kitaplar. Bütün her yeri kaplayacaktı diyor. Zemzem dur demekmiş. Tabi bizim bildiğimizden değil de. Öyle diyorlar. Dur demekmiş. Dur demese nehir hâline gelecekti diyor.

Binaenaleyh sen neyi neyle temizliyorsun? İslâm en güzelini vermiş, en mükemmeline sunmuş, İslâm temizlikte, çevre temizliklerinde, öne sürülen her şey de hepsini ele al, medeni olan ne varsa hepsini al al... Senden bin dört yüz sene evvel hepsini vaad etmiş. Hepsini hükümferma kılmış. Bununla mutlu kılmış. Tabi adam diyor ki eh ben şimdi hacca gideceğim deveyle mi gideceğim. Tabi bu devirde deveyle gidilmez. Bu noktalarda devrin elbette gereğini yerine getireceksin. Eh ben ateş gibi su içerim, dolaptan su içmem! Onlar öyle içmiş. Ha bu da bir ince düşüncedir, tefekkürdür, takvadır ama böyle yapın demiyor ki Allah.

Allah eğer iki işiniz varsa ve biri dünya diğeri ahiret işi ise diyor evvelâ ahiret işinizi yapın diyor. Ahiret işi iki tane ise diyor biri kolay diğeri zor ise evvelâ zor olanı yapın diyor. Demin tarif ettim. Uzaktan gelenler biraz daha zora tabi oluyolar biraz daha fazla kazanıyorlar inşallah. Apaçık bir hakikat bu!

Binaenaleyh, İslâm en güzel şeyleri bizlere vaaz etmiş. En güzel şeyleri insanlığın menfaatine sunmuş. O yüceler yücesi Peygamberimizi taşıyorlar, kan revan oluyor da Cebrail Aleyhisselâm geliyor. Sen izin verirsen alt üst edeceğiz burayı diyor. Ya Cebrail diyor, onlar bilmiyorlar ki, bilselerdi böyle yapmazlardı. Onların affını diliyorum sadece. Ben rahmet peygamberiyim. Allah beni âlemlere rahmet olarak yarattı diyor.

Belâların en şiddetlisini peygamberlere vermiş Allah. Ondan sonra derece derece insanlara dağılıyor. Ancak hazret-i Peygamber istese, dua etse; bir eli yağda, bir eli balda yaşardı. Hayâsından, hicabından davasından aç gezdi, gerekirse arpa ekmeğini tuza bandı da yedi. Buğday ekmeğinin yanında katık aramadı. Hadis-i şerifte biliyorsunuz bir gün gelecek ümmetim buğday ekmeğinin yanında katık arayacak diyor. Böyle geldiler böyle gittiler. En güzel hâllerin ilanını yaptılar. Eh biz şimdi hazır bir din bulmuşuz, bunun üzerine artık çok yorum yapmak, çok incelemek, çok tahkir, tezhîp manâsında kelimeler sarf etmek hoş olmaz. Allah korusun, Allah'ın gücüne gider. Bu konu gayretullaha dokunur. Gayretullah da Allah'ın gücüne gitmesi manâsında. Böyle bir şeyde bulunmaktan Allah bizi korusun inşallah.

Allah hepimizi âlem-i İslâm'da karşılasın, hoşgörüsüyle karşılasın. Zayıflığımızı, küçüklüğümüzü, adiliğimizi, asiliğimizi biliyor Allah. Ne kadar kendine yakın olsak da nefis taşıdığımızı biliyor Allah.

Mertebeler, makamlar ruhlara verilmemiş. O makamlar nefislere verilmiştir. O nefislere her aşağılanışta bir makam, bir mertebe verilmiştir. Allah nefsin izzeti zilletindedir diyor. Bunların rayı otursun içimize, bilgimize iyice yerleşsin diye söylüyorum. Biz kendimizi kontrol etmek durumundayız. Biz hâlimizi incelemek durumundayız. Başka-

larının ayıbını aramaktansa kendi ayıbımıza bakmak durumundayız. Kendi noksanımıza bakmak durumundayız. O zaman kemâle doğru, hıfza, hidayete doğru gideriz. Güzelliklere doğru gideriz. Ne diyor bakın, ilim ilim bilmektir, ilim kendini bilmektir. Sen kendini bilmezsin bu nice okumaktır. En okumuş olanlarımız bile bazen bilmez hâle geliyorlar. Bizim anlayışımız dâhilinde onlar cahildirler. Çünkü Allah'ı bilmeyen bizim indimizde cahildir.

Allah'ı bilen bizde cahil olmaz. Bazen oluyor ben cahilim diyor bazı kardeşlerimiz. Ben de diyorum ki sen Allah'a inanyor musun, namazını beş vakit kılıp günahlardan uzak durmaya gayret ediyor musun? Evet! O zaman sen cahil değilsin. Öyle deme, dinimizi tahkir tekzip etmiş olursun. Sen âlimsin. Âlimlerin hasısın, hasu'l-hassın. Bizim dinimizi bilen âlimdir. Dinimizi her açıdan yüceltmek, üstün olduğunu bilmek lazım. Hep yüceltmek, yücelere koymak lazım. Bakınız bizim Kur'an-ı Kerim'lerimiz duvarlarda yükseklerle asmamız beni çok enterese ediyor. Biz zamanında çok hacca gittik geldik, başka memleketler gördük ama oralarda Kur'an'a çok fazla hürmet göstermiyorlar, bizim Türk milleti gibi hassasiyet göstermiyorlar. Saygıyı tazimi göstermiyorlar. Bizde en azından okunması az olsa bile yüksekte asılır kitabımız ama bakınız duvarlarda asılmak için de gelmedi yanlış anlamayınız. Kur'an hükmüyle hükmolunmak üzere geldi. İnsanların hayatına nur saçmak için geldi. Her ne olursa olsun belden aşağıda tutulmaz bizde. Yukarılarda, başuçlarında, kıymetli muhafazalı askılar içerisinde asılıdır. Fakat oralarda ben bu hassasiyeti görmedim. Onun için şükrediyorum.

Geçenlerde şu Hadis-i kudsiden bir şeyler okumuştuk. Bazı noktalar kalmıştı. Oradan biraz daha okuyalım. Vakit doluveriyor hemen. Yine daha önce okumuştuk. Allah cehennemi kimler için yarattı

demmişti, şimdi hemen baştan tekrar okuyuverelim. “Kafirlere, anasına ve babasına isyan edenlere, cimrilere, koğuculuk edenlere, malının zekâtını vermeyenlere, zina yapanlara, faiz yiyenlere, içki içenlere, yetime zulmedenlere, işine ihanet eden işçilere, cenazelerin peşinden feryat figan eden kadınlara, haram mal toplayanlara, Kur’an-ı Kerim’i unutanlara, açıkça günah işlemekten çekinmeyen hayâsız kişilere, komşusuna eziyet edenlere yarattım.” diyor. Cehennem bu sınıflara yarattım diyor, bu sınıflar benden af dilemezlerse, huzuruma gelmeden evvel tevbe icra etmezlerse diyor, hulusi kalp ile benden özür dilemezlerse diyor, yancaklardır diyor. Kendi kanunum, değiştirmem diyor. Biz bunu geçen hafta şuraya kadar okuduk, “Kâfirlere, anasına ve babasına isyan edenlere, cimrilere, koğuculuk edenlere”... şimdi Malının zekâtını vermeyenlere kısımına geldik.

Zekât namazla hep yan yana zikrediliyor, namaz-zekât, namaz-zekât Kur’an-ı Kerim’de böyle geçiyor hep. Çok önemli bir konu! Fakirin, zengin malı üzerine hakkıdır. Kırkta bir diyor. Tabi bir de arazi zekâtları var ama o ayrı bir şey. O da onda bir aşar, o ayrı bir şey. Zekât kırkta bir kardeşim. Sana birisi kırk tane altın vermiş sonra demiş ki bu altınlardan bir tanesini fakirlere vereceksin demiş, bu yüzde iki buçuk fakirlerin hakkıdır demiş, bunu vermemek, verememek hepimiz için çok ayıp. Zekâtla mükellef olanlar için söylüyoruz bunu. Gözden çıkarabilmek lazım, seve seve, güle oynaya verebilmek lazım.

İzmir’de bir arkadaş vardı, kitap alıyordum ondan hep. Kaç senelik mesele, kitap almaya gittiğimizde orada birisi geldi. “Ne oldu benim hesabı çıkardın mı?” dedi, beyefendi bir insan, kültürlü bir insan. “Evet çıkardım oğlum.” dedi. “Ne etti?” “Şu kadar miktar oğlum.” dedi. “Neyy” dedi adam, “Bu miktar verilir mi!” dedi. Öbürü de dedi “sen bir

miktar getirdin, ben ona göre hesapladım zekâtı bu tutuyor.” dedi. “Hadi ya, vermem!” dedi, öbürü de “Defol git başımdan, madem vermeyecektin beni niye uğraştırıyorsun.” dedi. “Ne yapmaya geldin madem buraya?” dedi. “Bu kadar yüksek rakamlar sen de birikmiş tabi ki bunun yüzde iki buçuğu da yüksek olacak.” Ama bunun kırk katını düşünün. O kırkta birin kırk katını düşünün. Sana veren kim bunu? Sen; ben çalıştım, ben kazandım dersin amma perdenin arkasında sana bunu kazandıran bir el var el! Sır bir el var o ikrâm ediyor. Ben dedim “Abi sen bu kadar sinirlenmezdin amma ne oldu?” diye. “Geçen bir döküman getirdi bana günlerdir hesaplıyorum zekâtını.” dedi. “Adam üç kuruş veririm kurtulurum bu işten zannetmiş.” dedi. “Onun miktarını çok hafiften almış.” dedi. “Ne kadar yüksek rakamlar var bak ki kırkta biri bunu korkuttu.” dedi. Yapmayalım, böylelerinden olmayalım. Zekât farzdır. Zekât ve namaz hep yan yana yazılmış Kur’an-ı Kerim’de. Bunları yapmakla mesulüz. Bunları yapmadan gidenler çok çok hüsrاندalar. Allah’a sığınırız.

Zengin bir adam vardı. Bu sene hacca yazılacaklardı. O istemedi yazılmak. Sağlık sorunlarıydı, vesaireydi bir şeyler bahane etti. Oraya kaderinde nasibi olup yazılanlar gidiyor. Şimdi işte mezarın kapısında melekler bağıryormuş kardeşim çekilin! Beş şartı tamamlayıp da gelenler var. Yol açıyorlarmış. Bu ne şereftir! Hoş geldin merasimi yapıyorlarmış.

Kelime-i şahadet getirenler, haccını yapanlar, zekâtını verenler, namazını, orucunu yapanlar. Bakınız dedim kardeşimize, bak oğlum dört şartla giden de var, üç şartla giden de. Ama tamamlayıp gelenler listesinde adını görmek istemez misin? İşte öyle, işte böyle sağlık sorunlarımız var diyor. Bak babamla ilk gittiğimizde babam ihtiyardı.

Hacca gittiğimizde oradan oraya giderken araba tutuvereceğiz deyince babam “yok ben yürürüm” dedi. Orada resmen dirildi. Burada ise Hafız Osman gelmez gari geri demişler, Hafız Osman’ın son gidişi bu demişler. Tay gibi koştı babam bizden evvel. Orası bir hikmettir. Bir kardeşimizin annesi vardı, oralarda rahatsızlandı. Onu derhal Tire’ye yolla demişler. Kanser hastalığına yakalanmış. Doktorların hepsi hem fikir olmuş. O artık son anlarını yaşıyor, sen bunu vaktiyle götür memleketinde ölsün demişler. O kardeşimiz de bize yakın yaşayan bir insan. Annesi katiyen itiraz etmiş. Ben gitmem, kalırsam burada kalırım. Allah benim için ne yazdıysa o olur oğlum, benim için endişe etme demiş. Şimdi bakın ne söylüyorum bu benim için belki on yıllık mesele belki daha fazla, on beş yıllık mesele ve kadın hâlâ ayakta. Hâlâ sağlıklı maşallah subhanallah. Gül gibi kadıncağız anam olsun bacım olsun. Teslim olmanın, iman etmenin, tevekkül etmenin yolları güzellikleri bunlar kardeşim. Bunlar yaşanmış hadiseler. Velhasıl zekâtımızı verelim kardeşim.

Zekât bir perdedir. Kazalara, belâlara, tasallutlara, tecavüzlere, bütün o olumsuzluklara perdedir. Zekât, en azından dediğim gibi hacca da giden varsa namaz da kılan varsa onların içinde tabi, beş şartı tamamlayıp gitmek var.

Adam parasına kıyamadıysa, kırk tane rızık verdim birini bana ver emrine uymadıysa Allah’ı gücenmez mi! En az ifade olunacak mânâ bu. Kırk katını veren Allah’a: “Senin için bir noktasını veremem!” diyorsan nasıl imanın var, nasıl bir ihlâsın var? Nasıl teslimiyet, nasıl tevekkül? Gücenmez mi Allah? Vereceksin kardeşim. Veren el, alan elden üstündür. Ne diyor kitap, “sımsıkı olma” diyor. Kur’an bunu söyleyen. Ama temelli dağıtıp da sonra da pişman duruma düşme diyor. Vasatını bul, orta hâlini bul.

Bir kardeşimiz rüya görmüş on sene evvel. Geldi bize anlattı. Rüyasında sakallı bir zat geldiğini söyledi. Demiş ki senin bundan sonra adın el-fahr-i fahriden el-fahri ganiye yazıldı demiş. Oğlum dedim, kalk harmandalı oyna. Müjde bu sana. Bu rızık işleri gelişi güzel olmuyor ki! Sonra o adam çok zengin oldu. Hangi işe el atsa meyve verdi. İşler demek ki gelişi güzel değil. Allah'ın bir kanunu var, bir yazdığı var. Her şeyin bir sahibi var, maliki, haliki var diye kabul etmek lazım. Her şeyi Allah'ın verdiğini kabul etmiyorsan o imanda sorun vardır. Zekâtını sıkır sıkır ödese de sorun vardır.

Allah fakire bile fakirliği verip sıkıntısını vermeyebilir. Adam bir eli yağda bir eli balda milyarderdur, trilyonerdur. Sabahtan akşama kadar elinde kalem, hesap hesap..., rahatı yok, huzuru yok. Neden? İslâm'ı yaşamıyor, vermiyor, veremiyor. Öbür tarafta bir başka adam fakirdir ama şükür ehlidir, hâlimden şikâyetçi değildir. Huzuru yerinde olur. O mutludur. Büyük ihtirasları yoktur. Nerden geldiğini bilir. Mevlâna Hazretleri diyor ki fakirlik zenginlikten yeğdir diyor.

Zenginin mükellefiyetleri ağır olduğu için, vazifeleri çok daha ağır şartlar altında tahakkuk ve tecelli ediyor olduğu için yerine getirememede durumunda olduğu için huzursuzluğu vardır. Müşahede ehli fakirler için öyle diyor, kabirde bunun hesabını kolay ediverin derlermiş. Eli harama uzanmamış, mütevazi bir hayat yaşamış, çoluğundan çocuğundan bugün var yarın yok sofrasına öyle oturmuş, ondan sonra da hamd etmiş, şükretmiş, buna kolaylıklar verin derlermiş. O sual melekleri, o Münker ve Nekir melekleri onun yakasından tutup böyle sarsmıyor. Buyrun hoş geldin. Amelin az amma amelin değerli.

Bir tarafta neyi var neyi yoksa kendini dünyaya adanmış birisi, diğer tarafta fakir ama saadet zincirinin bir bir halkalarını teşkil etmiş birisi. Saadetle gelmiş saadetle gidiyor, hamd-ü senalar içinde yaşıyor. Günümüzde nimetlerimiz bol Allah'a şükür hepimizde. Amma bizde de tencere kaynadı mı eğer yemek bitmez ise üç gün onu yeriz. İllâ her gün farklı bir yemek olacak diye aramayız. Övünmek için demiyorum, bir misal olsun diye söylüyorum. Bizde öyledir. Bazen hanım yemek yapamaz olduğu olur. Biz o zaman Allah ne verdiyse onu yeriz.

Hepimizin evinde illâ birkaç dilim peynir zeytin bulunur. O bile çok güzel nimet. Şükürünü eda etmek lazım geliyor. Salatası turşusu da oluyor. Olmadığı zamanda bile sofraya bakınız! Ne kadar şükretsek az. Hayâ ediyorum. Sıcak yemek yok demeye, yemek pişmemiş demeye hayâ ediyorum. Mevlâna Hazretleri mübarek biliyorsunuz daha önce de anlattım. Evine geldiğinde yemek olmayınca sofrada sade bir kuru ekme ve tuz görünce gözleri dolmuş. Demiş ki desene hanım bugün evimiz Hazret-i Peygamber evi gibi oldu. Yoruma bakınız kardeşim. Şu algılamaya bakınız kardeşim. Şu telâkkiye bakınız kardeşlerim. Biz çok küçük kaldık kardeşim. Onları okudukça ne kadar aciz, asî, adî olduğumuzu anlıyoruz kardeşim. Bari ikrâmına hamd edelim. İkrâmına şükredelim. Bunu da yapmıyorsak Allah muhafaza, Allah bize gücendir. O istese o peyniri de vermezdi, zeytini de vermezdi. O dilimlenmiş iki tane domatesi de vermezdi. O iki dilim ekmeği de vermezdi.

Sen, ben kazandım diyorsun, ben aldım diyorsun. Senin sebeplerin müracaattan ileri gitmez. Sebepler bir perdeyle bölünmüş. Sebeplerin arkasında bir gizli el var. Allah'ın rahmet eli, ikrâm eden eli var. Şükredelim kardeşim. Hamd edelim kardeşim.

Tekraren söyleyelim, sen kendini bilmez isen bu nice okumaktır. Biz kendimizi bilmekle başlayalım. Evvelâ fenafizzat. Evvelâ kendi kendimize çeki düzen vereceğiz. Güzellikler isteye isteye güzellikler bulacağız.

Evet, ne diyordu hadis-i kutside: “Zekât vermeyenler, Zina edenler.” Allah korusun. Allah korusun. Şimdi genç bir adam nefesine hâkim olamamış ama tabi zinaya cevaz vermiyor. Allah ancak hafifletici sebepler mevzuunda ellisini aşmış, evli barklı bir adamın yaptığı zina ile on sekiz yaşında bir delikanlının yaptığı zina terazinin aynı kefesine konmuyor. Hâşâ yapın demiyoruz, hafifletici durum var demiyoruz, hâşâ ama değerlendirmede derece olduğunu vurguluyoruz. Zina her yaşta büyük günah.

Bilfiil yatağa girerek zina var, elle, gözle, ayakla zina var. Dille zina, lokma ile zina var. Adam yemek yiyor bir ahbabı geçiyor, hemen kafasını önüne eğiyor abicim görmeyiversin bizi diye, buyur etmeyeyim diye. Ama adam üstümüzdeki meyhanede – haşa hor gördüğümünden söylemiyorum – dördüncü beşinci katta oturuyor ama garsonu yolluyor o geçeni çağır gel buraya, yemek yesin diye. İkrâm edecek. Raki söyleyecek. Haram insanı celbeder. Haram insanı çeker, yanlışlıklara sürükler. Haramın ikrâmı bakınız yanlışlıklara gebe. Cebinde parası var, birisine bir şeyler ikrâm etmeye gücü var, salâhiyeti var. Parası var. Hayır! İllâ haramla iştigal edecek. Harama çağırdı. Zinanın da bu çeşiti var. Allah korusun. Yani zina illâki şu, illâki bu değil.

Doğu illerinin birisinden bir kardeşimiz aradı. Dışçıymış. Efendim şöyle, efendim böyle. Oradaki senin mesele nazar diye söyledim. Oğlum sen göz zinası yapıyorsun. Oğlum senin hanım

müşterilerin var mı? Eh var! Gözünle haram bakıyorsun dedim. Sosyetik bir kadındır, orasına burasına nazarın ilişiyordur. İlişiyor efendim dedi. Ne yaparsam önleyemiyorum. Bir çaren var kardeşim dedim. Gözünü kapayarak dış çekilmez, iş yapılmaz. Eh ne yapacaksın? O kadın önüne oturduğundan itibaren içinden “Estağfurullah el azîm, Estağfurullah el azîm, Estağfurullah el azîm” diyeceksin ama yine söylemen gereken tarif etmen gereken şeyleri söylersin, sonra kaldığın yerden Estağfurullah el azim, Estağfurullah el azim, isteyerek yapmıyorum Ya Rabbi, beni affet Ya Rabbi diyeceksin. Adam bir hafta sonra telefon etti. Allah razı olsun sıkıntım oymuş dedi. O sıkıntı üzerinden gitmiş.

Binaenaleyh zinanın çeşitleri tarif etmekle bitmez kardeşim. O küfürler, o yanlışlıklar, o masiva... Bir tanıdığımız var, bazen eşiyile dostuyla bize geliyor. Tabi bizim nasıl olduğumuzu da biliyor. Torunu var, yetişip gelir. Torununun “Oğlum, hacı abine bi sövüver bakalım!” Yahu bu ne! Çocuk başlıyor ana avrat. “Böyle yetiştiriyorum ben bunu.” diyor. Açık göz olsun, yürekli olsun diye küfürle yetiştirmek! Allah için yetiştirmek değil! Allah’a karşı yetiştirmektir bu, açık gözlülük değildir bu, cehenneme namzetliktir bu. Yarın Hakk’a vardığında dedem bunları bana öğretti demez mi? Bir de söylettirir iken ortamda kadınlar var, kızı var, kendi hanımı var. Onların yanında çocuğa olmadı bir daha sövüver diyor! İnsaf yahu. Bu yanlışlıklar küçükleri de yakar büyükleri de yakar. Hepimiz onlardan sorumluyuz, evlatlarımızdan sorumluyuz. Gittikleri zaman Cenâb-ı Hakk soracak sen bu hâle neden düştün? Neden İslâm’ı yaşamadın? Neden doğru düzgün bir hayatın olmadı? Neden adapte olmadın İslâm’ın bu kadar güzelliklerine? Bana böyle bir şey verilmedi diyecekmiş. Yani anama, babama sorun diyecek. Sonra babalarının yakalarına yapışacaklarmış. Annelerin babaların mesuliyetleri üzerine hüküm vereceklermiş!

Çocuklarımızdan sorumluyuz. İşte dil zinası dedim ya! İşte dil zinası kardeşim. O çocuk büyüyünce daha âlâsını da söver. O çocuk büyüyünce Allah'ı unutmaz mı? Allah deyince kahkaha ile gülmez mi o çocuk? Ne kadar yanlış! O da övünüyor orada sövüyor diye. Hiç güzel olmayan şeylerle maalesef iştilgal ediliyor. Onu marifet sayıyoruz.

Evet, "Malının zekatını vermeyenler, zina yapanlar, faiz yiyenler." Riba diye geçen faizi bütün kitaplarda tartışmasız yasaklayıp uyarıyorlar. Bazıları diyor ki hesapta para yatırıyoruz orada öyle duruyor bir şey olur mu diye. Bazıları diyor bu faiz değil kâr payı diye. Kitap diyor ki kardeşim şüpheli şeylere yaklaşmayınız! Yapmayınız değil bakınız, yaklaşmayınız! Kardeşim benim gönlüm rahat değil. Sen paranı ticarete, vesaire başka sahalara yatır. Bu mantıklı değil kardeşim. Neymiş finans kuruluşuymuş, kâr payı dağıtıyorlarmış.

Yaşanmış bir olay bize kadar geldi. Ticaret yapan bir arkadaşımız bir gemi dolusu mal siparişi vermiş, malın indirilmesi için peşin paraya ihtiyaç duyulmuş. Peşin paraya da hemen ulaşamayan arkadaş gitmiş bir finans kuruluşuna nasıl olacak burada bana para lazım deyince demişler ki, biz bu malı satın alalım sen de bu malı bizden on kuruş fazlasına al. Bu ne ya! Malı görmeden, el değmeden, risk almadan, helâlleşmeden al - sat. Din adına hassas bir adamdan olur almadan nasıl olacak. Ve o arkadaşlar milyarlarca liralık bir malı alıyor gibi göründüler. Ama almadılar, orada duruyor. Satıyor gibi göründüler, satmadılar sadece gene o adama intikal etti. On kuruş aradaki farkı milyonlar tuttu tabi. Faizini tıklar tıklar aldılar koydular kasalarına.

Özür dilerim biz bir şey bilmeyiz, belki içinizde bunları yapanlar vardır. Gönlünüz rahat ediyorsa ben bir şey diyemem. Ama bizim bu hususlarda gönlümüz rahat değil. Bazı şeylerde hassas davranalım.

Riba konusunda babam çok hassas bir insandı. Bize şöyle söylerdi. Gerçi aranızda bu işten para kazananlar, evine rızık götürenler vardır. Onlara bir şey diyemiyorum. Babam derdi ki oğlum evinizin yolu üzerinde banka olursa, o bankaların önündeki kesme taşları banka paraları ile yapılmış olabilir, onlara basmamanız lazım çocuklarım. Onların hizasına gelince iniverin aşağı derdi. Biz de öyle yapıyorduk. Hatta bir ara baya mesele olmuş. Karşıda seyredenler bize bakarak bak bunlar bankanın hizasında aşağı inerler diye konuşulur olmuş, biz de riya olmasın diye, o gün Allah'tan af dileyerek riya olmasın diye, onlar bizi izlerken özellikle basıp da geçtik. Böyle meselelerde hep aklıma İmam-ı Azam Hazretleri'nin başına gelen bir hadise gelir. Bir gün yürürken arkasından konuşulanlara şahit olmuş. Demişler ki buna İmam-ı Azam derler. Büyük mürşid, abid, zahid kişiliktir. Bu demişler yatsı namazı abdestiyle sabah namazı kılar. Hiç uyumaz, abdesti bozmaz, sabah namazını yatsı abdesti ile kılar demişler. Bunu duyan İmam-ı Azam'ın tabi öyle bir hâli yok! Demiş ki, Ya Rabbi, bunlar bizi bu gözle biliyorlar madem, öyle yap Ya Rabbi, onları yalancı çıkarma Ya Rabbi demiş. Bana o imanı, o ihlâsı ver Ya Rabbi demiş. O günden sonra İmam-ı Azam yatsı abdestiyle sabah namazı kılmaya başlamış. Onunki müspet noktada gelişmiş, bizimki menfi! Benimki uyarsa riya olacaktı, onunki farklı. Benzetmek gibi değil hâşâ biz kim oluyoruz ama hani konu bize bunu hatırlatıyor. Böyle hadiseler insanı tefekküre sevk ediyor.

Hz. Ömer zamanında Medine'de bir cenaze zuhur etmiş, cenaze yerine giden Hazret-i Ömer beklerken duvarın kenarındaki gölgede değil

de güneşte beklemiş. Görenler ya Ömer güneşli, sıcak günde gölgeye gelsene demişler. Hazret-i Ömer tabi mübarek bakınız yanlış anlaşılmasın ama bu ölen kişiden benim alacağım vardı demiş, önce bir defnedip helâlleşelim. Sonra gölgesinde de durabiliriz. Neden ya Ömer şimdi değil deyince bakınız inceliğe; faiz gibi oluverir ondan çekiniyorum demiş. Onlar böyle imiş, onlar ki halife! Hazret-i Ömer, adaletin temsilcisi, o Ömer ki, kendi özel işleri için devletin mumunu söndüren adam. Böyle olunca isimler asırlar sonra anılır hâle gelir. Bizde böyle olmaya gayret edelim. Hiç değilse kaplumbağa gibi olalım. Hani hacca gidiyormuş da sen bu hızla oraya gidemezsin demişler. O da gidemezsem bari yolunda ölürüm demiş. Yolunda bari olalım, yolunda bari ölelim.

Biz şuyuz buyuz demiyoruz hâşâ ama biraz takvalı olmak, rızaya talip olmak, sevdikleri ile beraber olmak, güzel şeyler değil mi! Cennete girmek güzel değil mi! Tercih hakkı bizde. İşte cennet, işte cehennem demişler. Biz de hak etmeye çalışalım yahu. Çevremizle iyi geçinelim, komşularımızla iyi geçinelim. Bazı şeyleri görmeyiverelim yahu. Ne demiştik Allah bizi riba konusunda uyarıyor. Sakıncalı şeylere yaklaşmayınız diyor. Dikkat ediverelim kardeşim. Biz takvayı tercih edelim kardeşim. Takva; daha çok korunan, daha çok seven mânâsındadır. Ne demiş Hazret-i Ali fetva verirken; avucun ayası kadar olan necis namaza mâni değil demiş. Aradan bir zaman geçmiş. Bakmışlar hazret-i Ali bir nehrin kenarında oturmuş ufacık bir lekeyi çitilerken görüyorlar. Ya Ali sen demedin mi avucun ayası kadar bir necis namaza engel değil diye. Hazret-i Ali, o yüce Ali, o fetvaydı demiş. Bu ne? Bu takva! Biz fetvayı çoktan aştık, biz takvaya talibiz demiş.

Bizi inceliklere, güzelliğe davet eden bir sürü yollar var. Bir tanesini tutsak o cennet bizim olur. Takvadaki o yolları arayanlardan oluruz inşallah.

Evet, "...Faiz yiyenler, içki içenler" İçki içmekte ısrarcı olanlar, musır olanlar, tevbe etmeyenler, pişman olmayanlar, gıdanın zinasına, midenin zinasına gidenler. İçkiden uzak duralım kardeşim. Bakınız fetvada o içki sofrasında bulunursun ama içmezsen günaha girmemiş olursun ama takvada çevresinde bulunmak bile yasak kardeşim. İşte fetva - takva bu!

Biz hep takvayı tercih edici olalım. Biz ince olalım, kibar olalım. Ruhumuz ince, kibar, nezih olsun, hoşla gider mânâsında olalım. Yasaklardan kaçalım, sakıyalım, Allah'ı sevelim, dinimizin isteği bu. Bir kardeşim açıklıyor da dördüncü mertebede bir feraset açılmış, inceliklere vakıf olmuş. Tabi mesele o mertebeye ulaşmak değil, Allah'ın rızası, gayretimiz, isteğimiz kerâmet - makam değil ama bazı kardeşlerimize ikrâm ediliyor böyle hâller.

Kerâmet Allah'ın izniyle verilmiş bir salâhiyettir, bir yakınlıktır. Feraset, biraz geleceğe ait, yarınlar için bir şeyler velî kulların gönlüne ilham edilebilir demek. Ne diyor: "Müminin ferasetinden korkunuz." Bir de istidraç var! O da bazı gayrimüslimlerde tahakkuk, tecelli ediveriyor. Tahmindir, ferasetle istidraç arasında bir çizgidir. Gayrimüslim bir kadının başına gelmiş, gazetelerde çıktı. Çocuğu bisikletle giderken düşmüş, arkadaşları görmemiş, uçurumun kenarında ağaca asılı kalmış, annesine malûm oluyor. Evde iken oğlunun sesini duyuyor ve sesin tarif ettiği yere arabayla gidiyor ve oğlunu bulup kurtarıyor. Tabi bunlarda da bir hikmet var. Bu işte bir istidraç numunesidir. Ama mucize kullara

verilmez sadece Peygamberlerde olur. Vakit çabuk geçiveriyor burada bırakalım inşallah sonra devam ederiz.

Âmin

Essalâtu ve selâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Habîballah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin göklerin bütün mülklerin, sahibi, mâliki, halîki yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz Hazretleri'nin mübarek hatırı için, o senin yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım dediğin o nâmütenahi güzellikler manzumesi, o gönlümüzün sultanı, o başlarımızın tacı o sevgililer sevgilisi, o hasu'l-hass, o yüceler yücesinin hatırı için dünyevi ve uhrevi işlerimizi kolaylaştırıver, güzelleştiriver ve hayırlı eyleyiver ve hibe eyle Allah'ım. Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi kuru Ya Rabbim. Kendi himayene kendi korumana al Ya Rabbim. Maddi ve manevi bütün felâketlerden şerlerden, kazalardan, belâlardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arızı felâketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlâksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiralardan, büyülerden ve sihirlerden ve zinalardan ve acılardan kuru Allah'ım. Kendi himayene, kendi korumana al Ya Rabbim. Bize iman-ı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırr-ı ilâhiye ve kalb-i selim ve ihlâs ve huzur ve sağlık ve saadet ve selâmet ve bereket ve şifalar, şifalar, şifalar ve sağlıklar, sağlıklar, sağlıklar ver Ya Rabbi. Bizi iki cihanda aziz eyle Ya Rabbi ve inşallahu

Teâlâ bilhassa Orta Doğu'daki kardeşlerimizin üzerindeki kara bulutları dağıtıver Allah'ım. Üzerimizdeki dış unsurların ellerini çekiver Allah'ım. Aman Ya Rabbi, sen bize acı. Senin istediğin gibi kul olmadık, Resulullah'a ümmet olmadık Ya Rabbim. Hikmetin vardır karışmayız fakat dua ediyoruz. Gayrimüslimlerin tasallutlarını kaldırır Ya Rabbi. Ordumuzu, devletimizi, vatanımızı, milletimizi, bayrağımızı, o yüce mukaddesatımızı yücelerde eyle Allah'ım. Zillet verme, tezellül verme Ya Rabbim. Doruklarda olsunlar Ya Rabbim. Vatanımıza düşman ayağı bastırma Ya Rabbim. Kimsenin kapılarında, toprağında bir karış gözümüz yok Ya Rabbim. Bizim toprağımızda gözü olanlara da fırsat verme Allah'ım. Affetmeyi seversin bizleri de affeyle Ya Rabbi. Şurada hazır bulunan cemaat-i müsliminin de inşallahu Teâlâ helâl olan, meşru olan muradlarımızı şu anda ikrâm ediver, hacetlerimizi gideriver Ya Rabbi. Cebimize, hanemize, soframıza Halil İbrahim bereketleri ver Allah'ım. İnşallah-u Teâlâ. Her şeylere ol dedin, oldu Ya Rabbim. Söylediğimiz istediğimiz ortaya koyduğumuz dualarımız için ol deyiver olsun Ya Rabbim. Bizi affeyle Allah'ım. Bizi affeyle Allah'ım. Bizi affeyle Allah'ım.

Sübhâne Rabbike Rabbi'l-izzeti ammâ yesîfüne ve selâmun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatıha

27 Nisan 2008 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim. Adımlarınıza cennet sevabı olsun inşaallah, uzaklardan gelenlerin sevabı biraz yüksek oluyor tatbiki. Adım başı sevap, adım başı milyonlar, milyarlar. Allah'a hamdolsun. Allah onu bana bırakın diyor. Benim için yapılan işleri yüce Rabbim ihlas ile yapılan işleri bana bırakın diyor. Allah razı olsun. Allah günahlarımızı bağışlasın inşaallah.

Orta Anadolu'dan bir kardeşimiz telefon ediverdi. "Allah rızası için, onun rızasını tahsis etmek için ne yapayım?" diye sordu. Birisi Resulullah'a sormuş, biz de ona onu söyledik. Sormuşlar Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)e: "Allah rızasını gösterecek cenneti, cemâline ulaştıracak, kavuşturacak bir amel söyle de onunla amel edeyim onunla kazanayım ya Resulullah." diye. Anneni hoş tut diyor. Sonra ne yapayım ya Resulallah? Bu hadis-i şerifi kısa keselim biliyorsunuz. Yine anneni hoş tut, üçüncüsü yine anneni hoş tut, dördüncüsünde babanı hoş tut diyor. Bu defa babanın gönlünü al. Eğer onların rızasını kazanıp da cennete giremezsen yazıklar sana olsun diyor.

Binaenaleyh, şimdi ben haddim olmayarak ilave ediverdim bir de şunu yapıver dedim. Kendine olan saygını kaybetme. Sonra sende

yara bırakacak, iz bırakacak, seni pişman edecek, nedâmet duygulara sürükleyecek, gözyaşlarına boğacak amellerden kaçın. O hareketlerden ve davranışlardan uzak dur. Sonradan pişman olmak durumuna düşme. Kendini hep kontrol atında tut.

Evvelâ bir adım atıp biz gideceğiz kardeşim, her zaman söylüyoruz. O kardeşlerimize de bunu söyledik. Allah'ın rızası evvelâ bir adım atmakta. Nereye? İyiye doğru, güzele doğru. Fenafi'z-zat oradan başlıyor, sonra fenafi'l-üstad, fenafi'r-resul yukarılara gidiyor. Evvelâ fenafi'z-zat. Evvelâ üzerimize düşeni yapacağız, yönümüzü tayin edeceğiz. İrademizi kullanacağız. Evvelâ bizim ne yapmamız lâzım geldiğini kanâat edeceğiz. İmanımızla, ihlâsımızla, inancımızla, şefkatimiz, merhametimiz ve ahlâk-ı hamîdenin bütün üniteleri ile yürürlüğe koyacağız.

Biz neye talibiz? Neyi istiyoruz? Encamımız, hâlimiz, istikbâlde encamımız nasıl olsun? İşte büyüklerin duası; Ya Rabbim hâlimizi, istikbâlimizi, encamımızı hayreyle şimdiki hâlimizi, geleceğimizi ve sonumuzu hayreyle. Öyle demişler. Biz ne istiyoruz? Şimdiki hâlimizde ne istiyoruz? Geleceğimiz için ne istiyoruz? Sonumuz için ne istiyoruz? Evvelâ bunu bir kendi kendimize beyan edelim. Şaşmaz kalemlerle, altın harflerle gönlümüzün en derin köşelerine yazalım. Değişmez kurallar hacette, değişmez emirler, muradlar hâlinde bu amel ve murad bizim hayatımızı bir bir doldursun. Bunu istiyoruz Ya Rabbi, bunun talibiyiz Ya Rabbi, böyle yaşamak istiyoruz Ya Rabbi, yanılırsam sen koru Ya Rabbi; yanılmaldan, yanlışlık yapmalardan sen koru Ya Rabbi. Bir kere bunu hayatımıza geçirelim, hayatımıza adapte edelim. Bu gerçek mutlaka yolumuz olmalı, mutlaka hayatımızı doldurmalı. O zaman da işte hangi şartlar muhaveresinde olursa olsun, dünyevi noktadan ele

alıyorum konuyu, beşerî meseleler noktasında ele alıyorum konuyu, bir kuru ekmek yiyerek gidelim mutlu oluruz, bahtiyar oluruz, sıkıntılara düşmeyiz, ihtirasa düşmeyiz. Hep böyle güzellikler üzere gül bahçelerinde yaşar gibi yaşarız.

Şeriat-i Muhammediyede din-i mübin-i İslâm'da yaşarken üzerimize düşeni yapmakta hassasiyet gösterelim, Hz. Ömer'in dediği gibi buz üstünde gezer gibi yaşayalım. Hz. Ebubekir demiş ki "Diken üzerinde gezer gibi gezeceğiz." Hayatımızı böyle tanzim edeceğiz, nurlandıracacağız ve manâlandıracacağız. Din-i mübin-i İslâm'ı yaşarken ahlâk-ı hamîdenin tüm ünitelerini, rollerimizi kendimize mâl ederken, güzellikler manzumesi hayatımızı doldururken, bunları düşüneceğiz. Bunlara talip olacağız. Telefon muhaberesinde biraz uzun boylu konuşmak pek hoş olmuyor ama o kardeşim biraz daha anlatır mısın diye söyledi. Orta Anadolu'dan bir kardeşim, orada askerliğini yapıyormuş.

Binaenaleyh, bunları söyledik. Şimdi ben tekrar ediyorum. Bunları hayatımıza geçirelim. Bu umdeler, bu ana maddeler, bu güzellikler bizim rehberimiz olmalı, bizim ışığımız olmalı, bizim doğrumuz olmalı.

Dinin temelleri yasaklar ve emirler ama üniteleri var. Yasakların yüzlerce ünitesi var, emirlerin yüzlerce ünitesi var. Tek tek herhangi bir hâl vukuunda nefsimizi bilelim. Ne diyor kitap? Bu ayet beni çok enterese ediyor da bazı tekrar ediyorum. Nefsini bilen kalbini bildi. Sesi bilelim kardeşim, nefisler muarezet üzere yaratıldılar, bizi yanlışlıklara sevk etmek için, bizi günahlara sokmak için, bizi Allah'ın emirlerinden uzak tutmak için yaratıldı. Vazifeleri bu, eh onun karşısında güçler de

vermiş Allah kullanmasını bilene. Çünkü Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ittikanın en büyük şartı nefse muhalefet ile başlar diyor. Bir kere nefisten gelen sesi ayırt edeceğiz kardeşim. Nefis en çirkin şeyleri güzel gösterir. En umulmadık noktalarda bizi yanılığa düşürür. Hoş gibi olur. Onun için istiğfar bir Müslümanın hayatında çok önemli bir mevki tutuyor. Günahtan hacriydi günahtan beriydi fısıldar. Handikaplar bizim için hep mevcut, hep var. Onun için bilir bilmez eğer yanlışlıklar yapıyorsak Allah'a sığınacağız.

Hayırlar olsun, güzellikler olsun inşallah. Allah güzelliklerle hayatımızı doldursun. Allah sevdiklerinin hatırına bizi sevsin, sevdiği hissesine bizi de alsın, huzuruna iman ile Kur'an ile nurlar ile ak defterler ile ak ameller ile varalım inşallah. Muradımız budur. İstikbâlimizin uzak geleceğe ait muradları bunlardır. Ancak hayatımızı yaşayacağız. Burası tohum ekme yeri. Tarlayı sürdük, suladık. Tohum ekmezsek olmaz. Ektiğin tohum yeşerdi, biçmezsek olmaz. Muhassalasını alacaksın kardeşim, meyvesini alacaksın. Allah'a da ardından şükredeceksin, teşekkür edeceksin. Bunlar bizim için vaaz edilmiş kanunlar. Bunlar dinin gözle görülür, elle tutulur tarafı, beşerî tarafı. Ama bunlar yapılırsa ahiret kazanılıyor. Her hâlükârda içimizden gelen sesi doğru anlayacağız.

Bir murad geldi içimizden, bir hayal geldi. Biri bizi sevk etmeye yönelik bir duygu gönderdi, onu hemen ölçüye vuracağız. Ölçü şuradaki, vicdandaki polis! Her zaman söylüyoruz şu gönlümüzdeki polisi çalıştırın. Sürekli din-i mübin-i İslâm'a başvuracağız. O yapacağımız şey önemli olabilir, önemsiz olabilir. Ancak bu tekrar muradlar dini kaybetmemize yol açıyor. Küçük görmeler, bu kadarda günah, günah mı olur derken o günahları dağ gibi biriktiriyoruz. Umursamazlık

yapmayalım kardeşim. Büyük günahlar, küçük günahların terakkisinden meydana geliyor. Bizatihi direk olarak büyük günahın içine düşmesen bile küçük günahlara aldırış etmeye etmeye büyük günahlar önemini kaybediyor. İslâmi hayatında o hâller nefsin şeytanın oyunları. Onlar dinin istedikleri şeyden uzaklar. Bunlardan müstağni olacağız. Bunlardan beri olacağız inşallah. Evvelâ yönümüzü tayin edeceğiz. Yere sağlam basacağız. Bu arzu bizi nereye götürüyor?

Bazıları diyor ki, ben çoluğumun çocuğumun rızkı için para kazanmayacak mıyım? Kardeşim para kazanacaksın. Zengin Müslüman fakir Müslümandan yeğdir. Ama İslâm'ı yaşıyor olarak! İslâm'ın şartlarını yerine getiriyor olarak! Zekâtını, haccını zenginlere has olan hususları bilhassa beyan etmişliğin o beş şarttan iki tanesi bu zenginlere ait. Hac etmek ve zekât vermek! Bunları bilhassa yerine getiriyorsan İslâm'a adapte olmuşsan eğer, onun hükümleri ile amel ediyorsan eğer, tabi zengin Müslüman fakir Müslümandan yeğdir. Amma, yok fakir Müslüman da o kümes gibi yaşadığı evlerde şükretmesini biliyorsa, o kuru ekmeğini, kuru lokmasını yerken Allah'ım sana hamd olsun bana bu nimetler verdiğin için sana diyorsa o zaman o fakir büyük manevi değerler içerisinde huzura kabul ediliyor. O şükreden fakir Müslüman herkesi geride bırakıyor.

Her zaman söylüyorduk hani zekât emri geldiği zaman bir sürü zenginler yığdırmışlar zekâtlarını, hep vermişler, fakirler mahcup ve müteessir olmuşlar. Ya Resulullah zekât emri geldi. Herkes yağıdırıyor, çok kazançları var. Allah indinde değerleri çok artıyor biz ne yapacağız? Biz fakiriz, biz kendi lokmamızı bulamıyoruz ne yapacağız? Şu dinin güzelliğine bakınız kardeşim, şimdi dine hücum edenler, dine muarızlık kesb edenler bunları bilmiyorlar mı? Bunları okumuyorlar mı?

Resulullah'ın cevabına bakınız gülümsüyor ve diyor ki: “Gel kardeşim, gel ashabım; Sen tebessüm etmesini bilir misin?” “Bilirim Ya Resulullah.” “Sen bir tebessüm ediver, hayatını tebessümle süsleyiver, onların kazandığının on katını kazan.” diyor. Bu tebessüm içerisinde manâlar gizli amma tebessüm, gönülden gelen tebessüm, tebessüm, hayatını dolduran tebessüm. Bütün düşüncelerini tasarruflarını istikbâlimizde ne tür hayallerimiz varsa hepsinin içinde tebessüm. Tebessümün hepsinde Allah'ın rızası, teşekkür, hamd ve şükür vardır. Anlıyor o mübarekler, Ya Resulullah senden Allah razı olsun diyorlar. Hayatları gül bahçesinde gibi geçiyor, gül bahçesine dönüyor. Çünkü o manâyı yüce Resulullah' tan aldılar.

Binaenaleyh, Allah aşkıyla şükredelim, Allah aşkıyla hamd edelim. O doğuda olsun, orta doğu'da olsun şurada olsun, burada olsun bin türlü Müslüman kardeşlerimiz ağır şartlar içinde yaşıyorlar. Eh! Biz burada bir eli yağda, bir eli balda yaşıyoruz! Bizim evimiz zengin bir ev değil, her zaman söylüyorum, ama noksanımızda yok. Ekmeğimizi buluyoruz, peynir, ekme, bir zeytin buluyoruz. Her zaman söylüyorum. Hamd etmesini biliyor muyuz, şükretmesini biliyor muyuz? Yok! Bizim bir elimiz yağda, bir elimiz balda olmasa bile bir tencere yemek pişirmeye bir şeyler buluyoruz. Her zaman bunu söylüyorum ve örnek olsun ibret olsun diye, vallahi böyle yaşıyoruz. Bir tencere yemek pişiririz, üç gün yeriz. Bir köroğlu bir ayvaz, üç gün yeriz. Bunu dün yedik, öbür gün yedik bir daha demeyiz ondan. Bitinceye kadar, bir gram nimeti heba etmeyiz. Şükürünü eda ede ede... Allah da yağdırıyor, bize zorluğunu vermiyor. O nimetin zorluğunu hiç tattırmıyor. Allah bize böylece balını, böreğini de veriyor. Böyle şükrede ede, hamd ede ede, kahır ile fakirlik değil, şükür ile fakirlik ede ede. Bahsettiğimiz fakirlik bu fakirlik. Allah'ın rızasını hedef tutan, başka hedefi, gayesi, manâsı ve

ileriye dönük arzusu olmayan, hep güzellikler muvacehesinde yaşayan, hep dinin en güzel taraflarını alan hep dinin saadeti ile yaşayan insanlar sınıfına girelim inşallah. Saadet böyle olur.

Boynumuzu bükelim kardeşim. Varoluş sebebimiz dünya mezadı değil ki yahu. Şimdi Mevlâna Hazretleri'nin tavsiyeleri var azıcık onu okuyuverelim. Bunu da bize bir kardeşimiz verdi, azıcık okuyuverelim, manâlandıralım dedik: Rahmet kapıları dilencilere hırslarından dolayı kapandı. Bakın, dilenci kim? Rahmet kapılarını isteyen kim? Rahmet kapılarının sahibi kim? Dilenci bizler, ihtiras bizi kaplamış. Para, mal, mülk, mevki, şan, şöret, dünyevi meta, beşerî ihtiraslar hayatımızı doldurmuş. Bizi mahvetmiş, bizi mağlup etmiş, bizi alaşağı etmiş. İşte bu! Apaçık söylüyor Mevlâna Hazretleri, bastığı yerleri öperiz inşallah, onun himmetini bekleriz inşallah. Diyor ki; Rahmet kapıları dilencilere hırslarından dolayı kapandı. İhtiras, hırs, on kazandım on daha al, bin kazandım bin daha al, milyon kazandım milyon daha al. Kazan kardeşim kazan, ama kazandığını birincisi gönlüne koyma, sabahlara kadar yarının hesabını yapma. Allah'ı unutma. Nimetin sahibi O'dur, ben kazandım deme, veren O'dur, isterse alır. El fahru fahri / el fahru gani. İnsanlar iki düzen üzerine yaratılmışlar. El fahru gani / el fahru fahri bu ikisinin aralarında insanlar gelip gidiyorlar. Ben bunu her zaman söylüyorum, yine buradan bir kardeşimiz vardı. Yirmi sene evvel bize geldi. Ben şöyle bir rüya gördüm dedi. Hayrola kardeşim dedim. Şimdi o hâli vakti yerinde bir insan. "Ya diyor bana rüyamda eskiden el fahru fahriydin senin defterdeki adını el fahru gani yazdılar." dedi. Bu nedir diye sordu. Dedim ki kalk harman dalı oyna, kalk Allah'a teşekkür et, kalk iki rekât namaz kıl, şükret. Bundan sonra sana inşallah Allah tarafından dünya hayatında da büyük imkânlar sağlanacak. Nitekim böyle oldu, sonradan zengin oldu. Kıymetini bildi bilmedi ona ben karışmam, Allah'la onun

arasında. Ama insanlar gelişi güzel zengin olmuyorlar, gelişi güzel fakir olmuyorlar. Allah korusun.

Bir de tenezzül meselesi var. Böyle ihtirasın içerisinde bu sefer harama yakın şeyler girer, şüpheli şeyler girer, şüpheli şeyler girmeye başladı mı harama doğru gidiş olur. Zaten dört kademe önden engel koyuyor. Takva bu işte kardeşim. Dört kademe önceden seni frenliyor, bloke ediyor. Şüpheli şeylere yaklaşma, ardından yaklaştın, şüpheli şeyleri yapma, şüpheli şeyleri yaptın, harama yaklaşma, harama yaklaştın, haramın kapısında artık zor kurtulursun kardeşim. Ona da haramı yapma artık diyor ki kitap hep gönüllerimize yazalım!

Yanlış yerlere adımlar atarken, yanlış yerlere doğru giderken, adımlar illâki ayak ile atılan adımlar değil, gönülle atılan adımlar. Padişahın otlağına yakın koyun otlatan çoban başını vermek korkusuyla her zaman baş başadır diyor kitaplar. Padişahın otlağına yaklaşmayalım mı? Padişah otlağı ne? Yasaklar, haramlar, yanlışlar, İslâm'ın menettiği hususlar. Yaklaşmayalım kardeşim. Lütfen! Üzerinde dura dura, güzeli araya araya geçsin hayatımız inşallah. Güzellikler manzumesi hâlinde geçsin. Gül bahçesi gibi geçsin. Mevlâna ne dedi? Rahmet kapıları dilencilere hırslarından dolayı kapandı. Zekât verilmeyince yağmur bulutu gelmez, zekât konusunda dinde o kadar yazılar var ki, zaten her emirler çift yazılır, zekât ve namaz. Kur'an'da bile böyle geçer; zekât ve namaz.

Zekât çok önemli bir konu, ödemesini yapalım. Kırkta birini vereceğiz. Ben kendim zekât mükellefi değilim elhamdülillah. Kırkta birini vereceğiz. Sana kırkını verene, sen birini nasıl veremezsin. Kırkını verene karşılık sen kırkın birini nasıl veremezsin! Gücenmez mi sana o

kırkı veren? Darılmaz mı? Gücenmez mi? Alınmaz mı? Nasıl kulumsun sen benim demez mi? Bu emirler, bu kurallar kimlere geldi demez mi? Sizlere geldi demez mi? Sana kırk vermiş kırk! Onun bir tanesini benim için zekât ayır demiş. Ayırmıyorsan, bu mesele senindir kardeşim. Ayırmıyorsan, utanç duvarının arkasında yaşıyorsun. Ne kadar yanlış.

Tarlalar meselesinde öşür var. Orada sulanabilen mahsul yüzde on, doğrudan doğruya sulanmadan elde edilen mahsul, masraf yapılmadan bakım yapılmadan elde edilen mahsul yüzde yirmi. O da çok açık söylenmiş. Babam bu konuda çok dikkatli, hassas bir insan, Allah rahmet eylesin. Bir gün mânâ âleminde daldım. Mübarek geldi, dedi ki “Babama söyle zeytinyağı meselesini halletsin.” Allah, Allah! Babama söyledim; baba böyle bir zuhur var. Kırk sene, elli sene evvelki bir hadise. Daha yeni yeni bazı aşka düşüp geliriz. Ben böyle bizzat nasıl söylerim. Zeytinyağı meselesini halletsin dedin. “Eyvah! Oğlum be!” dedi. “Bu meşgale arasında zeytinyağının öşürünü unuttuk.” dedi. Hemen eve koştu, nesi var tenekelere doldurdu. “Şunları, şunları, şunlara şunlara.” Eskiden zeytinliklerimiz vardı. Şimdi artık yok tabi, kaç kardeş bölüşüyorduk, yağ parası veriyorduk. Neyse! Hani bazı şeyler ikazla geliyor. Babam onu unutmuş, saf bir insan, çok dikkatli bir insan Allah rahmet eylesin, kılı kırk yaran bir insan. Nasıl oldu baba bunu yaptın? “Ben unuttum.” Ama bu ikazla geliyor. İkazlardan sonrayı kaale almazsan ikazdan sonra takibe alıp koymazsan o zaman da cezaya hazır olursun Allah korusun. İma ve ihsas var, ondan sonra ikaz var. Zekât verilmeyince yağmur bulutu gelmez.

Zina artınca bulaşıcı hastalıklar artar. Zina bu cemiyetin baş hastalığı. Zina illâ bir kadınla bir erkeğin bir olması mânâsında tezahür etmez. Ayağın zinası, elin zinası, dilin zinası, gıdanın zinası, gözün zinası

hepsi içinde. Bundan kaçınalım. Yanlış yerlere gitmeyelim. Yanlışlıklar yapmayalım.

İşin bir takva tarafı, bir fetva tarafı var diye anlatmıştık hani. Meyhanede, karşıdan bir ahbabı geçiyor. Masada oturanlardan bir tanesi, garsonu yolluyor, onu yaka paça masasına davet ediyor. İçkiyi ikrâm edecek, o adam fetva sahibi, ama takva sahibi değil ise, oturur onun yemeğini yer ama içkisini içmez. Bu fetvanın müsaadesidir. Bu kalburüstü Müslümanların, zayıf Müslümanların işaretidir. Takva ehli ne yapar? O masanın etrafından bile geçmez. Bakınız! O onu ikrâm sayıyor. Nefis onu nasıl mağlup ediyor. Şeytan nasıl alaşağı ediyor. Ama helâl bir şey yerken, helâl bir lokantada rızıklanırken en sevdiği adam geçer o eğilir beni görmesin diye. Onu çağırıp da bir lokma bir şey ikrâm etmeyeyim diye. İşte helâl bu, haram bu, fetva bu takva bu! Şimdi fetvada o adam onu yer. Zayıflık hâli, sofrasına oturur mesul olmaz. Bak mesul olmaz. İçki içmez ancak lokmasını yer. O sofranın lokmasını yer ama içmez, harama el uzatmaz. Bir hatır, gönül saydım der onu yer. Ama takva ehli o masanın etrafından bile dolanmaz. Şimdi orada yanlışlık var der. Demin bahsettiğimiz padişah otlığı meselesi var. Oturdun mu belki de yanılma ihtimalin var. Yanılmak üzeresin Allah korusun. Ya şu bir yudum şeyden bir şey mi çıkar? Sarhoşluk veren şeylerin tümü haramdır.

Bakınız namaz konusunda ne diyor; bir adamın iki eli olmasa, iki gözü görmese, iki kulağı duymasa, iki ayağı olmasa namazdan sual sorulacak diyor. Bu kadar üzerinde durulan namaz Kur'an'da ne diyor? Sarhoş iken sakın ha namaza yaklaşmayın diyor. Bakınız; bu kadar namaza önem veren, namazı tavsiye eden, namazdan kurtuluş yok diyen Kur'an, sekir hâlindeyken sarhoş hâldeyken sakın ha namaza yaklaş-

mayın diyor. O daha kötü, o daha önemli, o daha mühim, o daha evvel. Namaz kardeşim. Dikkatli yaşayalım kardeşlerim.

Zina artınca bulaşıcı hastalıklarda artar. Nitekim bulaşıcı hastalıklarda kol geziyor ortalıkta. Zina yalnızca beraber olmaktan, yatmaktan, kalkmaktan bahsediyor değil. Ama bu bulaşıcı hastalıklar öyle geliyor, öyle bulaşıyor, zina edenin hayatını mahvediyor. Bir de dediğimiz gibi gözün zinası, kulağın zinası, lokmanın zinası, ayağın zinası, elin zinası, gönlün zinası bile var. Adam, giyimli kuşamlı bir kadın şuradan geçerken gözünü yumuyor, hayalde soyuyor. Hoşuna gidiyor, ne oldu; gönlün zinası. Adam, köşeden bir kadın geçiyor, ona gözünü dikiyor ta öteki köşeyi dönene kadar gözünü ondan ayırmıyor. Gözün zinası. Adam bir kötülük yapıyor, bir zina işliyor onu övünç malzemesi yapıyor. Arkadaşlarına anlatırken ağzının suyu akıyor. İşte dilin zinası. Birisine iftira ediyor, gıybet ediyor, işte dilin zinası. Ayağın zinası, elin zinası, eliyle yaramazlıklar yapıyor, eliyle hırsızlıklar yapıyor, eliyle hırsızlıklar yapmasa bile elini nahoş hadiselere bulaştırıyor. Şöyle şöyle, böyle böyle işi sizin anlayışınıza bırakıyorum. Bilfiil yatağa girmiyor ama elini nahoş hadiselere bulaştırıyor. O elin zinası. Benzer şeyler, benzer şeyler. Say saya bildiğin kadar. O sıkıntılara düşmeyelim, bu hataların içinde bulunmayalım kardeşlerim. Kendimizi çekelim çevirelim. Mutlaka çekelim çevirelim. Ya Rabbi! Ben beni bırakmadan sen beni bırakma. Biz bizi bırakmadan sen bizi bırakma Ya Rabbi. Ben beni bıraktığım zaman son nefesimi vermiş oluyorum zaten. Defterim kapanmış oluyor. O zaman tövbe kapıları da kapanmış oluyor. Ben ne isem, ne götürdüysem, ben ne yapabildiysem, Allah bana ne tür ikrâmda bulunup da ben onun icabını yaptıysam veya ne tür ikrâmda bulunup da küfran-ı nimet eylediysem onlara gidiyorum. Mezarın kapısına giderken bazı böyle hac konusunda sıkıntı yaşayan kardeşlerimiz var. Gitmekte

gitmemekte tereddüt eden kardeşlerimiz var. Kitap beş şartı tamamlayıp gelenle, noksan şartlarla gelen bir değil diyor. İslâm'ın beş şartı!

Burada birisi vardı, bu memlekette yaşayanlar bilirler. O zamanlar, on beş sene evvel, çoluk çocuk hacca yazıldılar. Oğlu ile güveysi. Kendisini sonradan sildirdi. Memlekette dolar hareketli oldu. O adını sildirdi, ben gitmem dedi. Bu vaziyette korkarım ben dedi. Zayıflığının esiri oldu. Damadıyla kızı hacc ettiler ,geldiler. Çok yakın bir zamanda kendisi vefat etti. Bu memlekette en bilinen insandır. Çoğu insanlar, Tire'li olanlar bilirler. Bunlar dikkate alınacak hususlardır. Onun vadesi o kadardır bir şey demem ama haccını yapıp gitseydi başka türlü giderdi. Beş şartını tamamlayıp gitseydi başka türlü giderdi. Hoş geldin nidalarıyla karşılanırdı. Tertemiz defterlerle, ak pak amellerle karşılanırdı. İşte orada Allah'ın rızasını ikinci plana bırakmak var. Misal vermekteki kastımız bu.

Allah'ın rızasını hiçbir zaman ikinci plana bırakamayız. Allah'ın rızası en evvel gelen birinci şartımız olmalı. Resulullah'ın şefaati en evvel gelen şartımız olmalı. Âlem-i ahirette cemâl-i cennet ile müşerref olmak en önde gelen şartımız olmalı. Gereğidir, mutlakıyeti vardır. Bazen söylüyoruz, büyük günahlar muvacehesinde Allah'ı şirk mütalâa etmek, hâşâ, sümme hâşâ! Kendini bilen hiç kimse Allah iki demiyor. Bunları bilhassa böyle hayatımıza adapte edelim kardeşim. Hayatımızın en önemli sayfalarına altın harflerle işleyelim. Diyelim ki Allah bir, peygamber hak, Kur'an hak. Ama bunu derken, gerçek mânâda diyebilmeliyiz. Adam, Allah bir diyor, hepimiz için geçerli hepimiz aynı hataları işliyoruz. Aynı yanlışlar içerisinde sürüklenip gidiyoruz. Karısı Allah'tan evvel geliyor, karısını seviyor. Çoluğu çocuğu Allah'tan evvel geliyor, çünkü onları seviyor. Malı mülkü Allah'tan evvel geliyor, çünkü

onları seviyor. Bir takım dünyevi hadiseler, dünyevi ihtiraslar Allah'ın önüne geçiyor, farkında olmuyoruz.

Geçenlerde bir hikâye okudum. Kardeşlerimize söyledim, bu akşam başınızı yastığa koyduğunuz zaman düşünün dedim. Allah aşkına ben hangi sınıftayım, dünya metanın hepsinden evvel mi Allah geliyor, sonra mı? Yoksa beni yaratan ve yaşatan yüce Rabbim, bütün nimetlerin sahibi, mâliki Rabbim hepsinden evvel mi? Bunu lütfen kendi kendimize sor edelim. Nefsimiz bakalım ne cevap verecek? Ruhumuz bakalım ne cevap verecek? Bunun bilincinde olalım. Allah bir, Kur'an hak ve peygamber hak! Ama ondan sonrası! Ondan sonrası gene var. Yine sen aileni, evini sev, işini sev, eşini sev, kasanı sev, keseni sev, şanını şöhretini sev sev sev... Onlara yasak koymamış. Ancak en evvel Allah! En evvel Kur'an, peygamber! Bunların ardından gelsin herşey, bunların ardına sıralansın hepsi.

Zina artınca bulaşıcı hastalıklar artar. İçine gam ve kasvetten ne gelirse korsuzluğundan ve küstahlığından gelir. Ateş gibi yanmadığından gelir diyor. Allah aşkıyla, peygamber aşkıyla yanmadığından gelir diyor. Ona bizatihi lazım gelen şekilde ilgi ve aşk duymadığından gelir diyor. Korkular, elemeler, kederler, tereddütler ve tehditler, evhamlar benzer şeyler. Bunlardan ötürü gelir. Senin içinde kor yanıyorsa eğer, o kor meyvesini verecektir. O ateş, o kor, o ateş aşk, o yakîn, o ateş ihlâs, o ateş iman, o ateş Kur'an yakınlığı, Allah yakınlığı, Allah sevgisi, din-i mübin-i İslâm'ın hadîmi olma muradı... Ancak korsuzluk yok mu? O ateşten noksan yaşamak yok mu? O Allah aşkı ile yanmamak yok mu? Birisi, büyüklerden bir zâta gelmiş. Efendim bana öyle bir yol göster ki Resulullah'ı görmek murad ediyorum. Ona rüiyet etmekle murad ediyorum. Onun rüyalarımında elini öpmek mura

ediyorum. Bastığı yerleri öpmek murad ediyorum. Gülümsemiş, oğlum demiş; yarın akşam yahut bugün akşam çok tuzlu, tuzu fazla fazla olan balık ye demiş. Fazla fazla balık ye. Ve yarın bana gel ne gördüğünü anlat demiş. Çocuk şaşalamış, tuzlu balıkla peygamberin ne alâkası var. Ertesi günde onun dediği gibi yapmış. Basmış tuzu balığa, kilo kilo balığı yemiş yatmış Allah! Ertesi gün o mübareğe anlatıyor. Ne gördün demiş? Efendim emrettiğiniz gibi yaptım, faş faş, harıl harıl buz gibi sular gördüm demiş. Onları içtim içtim doymadım. İşte bu oğlum demiş, Resulullah'a yanarsan Resulullah'ı göreceksin oğlum demiş. Sen balık yedin, su için yandın. Resulullah için yanacaksın ki Resulullah'ı göresin. Onun aşkıyla pür perva olacaksın ki Resulullah'ı göresin demiş. Olur mu ya bedava bir şey yok.

Her şeyin bir bedeli var, bir mânâsı var, her şeyin yapılması gereken şekli var. Sen büyük günah işlemesen bile malayani, masivayla hemhâlsin. Bize günah olarak boş işlerle vakit geçirmek bile yeter. Adam diyor ki ben teheccüd namazına kalkamıyorum. Tabi kalkamazsın. Neden? Sen saat ikilere kadar televizyon bakıyorsun. Sonra yatacaksın zaten dört buçukta imsak kesiliyor. Nasıl kalkacaksın? Yatsıdan sonra yatacaksın ki teheccüd kılınabilsin. Biz, bir tek haber dinleriz haddimiz olmayarak. Afedersiniz evde misafir yoksa, hacı annen bir bardak çay yapar gelir yahut ben pişiririm. Hiç aramızda teklif yoktur, ben kendim de pişirir gelirim. O rahatsızdır, yorgundur, şudur, budur. Hiç perva etmem. Vallahi pişirir gelirim. Bir tanecik meyve varsa ortadan bölüşürüz yeriz. Gider yatarız, bu! Sen gecenin yarısına kadar televizyonun başında oturursan, teheccüd namazına nasıl kalkacaksın? Evvelâ onun vereceği ağırlık, onun vereceği karamsarlık seni zaten mânâ âleminden uzaklaştırıyor. Televizyonda bir takım yanlışlıklar oluyor biliyorsunuz, kadınlar, kızanlar, haramlar şunlar bunlar.

Bizim bir ağabeyimiz vardı. O zamanlarda televizyon bu kadar yaygın değildi. Torbalı'da bir köye gitmiş. Hacı arkadaşı varmış oğlunu evlendiren. Oraya düğüne gitmiş, düğün evinde çalgı var, hadi gel kahveye gidelim demişler. Kahveye gitmişler, birer kahve, çay içmişler biraz sohbet etmişler, orada oyunlar, dumanlar, sigaralar, tam karşıda televizyon böyle yeni gelmiş, televizyon o zaman o kadar yaygın değil. Dansözler, şunlar bunlar. O gece mânâ âleminde onların bağlı oldukları en büyük zâtlar gelmişler. Vallahi eğer bir daha televizyona bakarsan senin iki gözünü şöyle oyuveririz demişler. Ödüm koştum oğlum diyor. O gün mecburen geç vakitlere kadar o haramı işledik, o televizyonlara baktık, yanlışlıkların içinde olduk diyor. Bilemedim ben o gece, feyzimi, imanımı, irfanımı, ihlâsımı kullanamadım. Böyle dediler oğlum diyor.

Bazı televizyonlar uygun, bakılır. Ben ekseri haber dinliyorum. Haber dinlerim, yatarım. Zaten şimdi haberler yatsıdan evvel oluveriyor. Uzun boylu kalmaya hacet kalmıyor.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyuruyor, şu ileri görüşlülüğe bakın diyor ki Resulullah: "Yatsıdan sonra yatmayı, ikindiden sonra yatmayı sevmem." Daha ne desin? Hadis-i şerif bu. "Yatsıdan sonra yatmayı, ikindiden sonra yatmayı sevmem." Caiz değilmiş yani, çok mecbur değilsek uyku gözümüzden akıyorsa, rahatsızlık hâlimiz yoksa mecbur değilsek başımızı tutamaz hâlde değilsek, ikindiden sonra yatmalıyım. Amma yatsıdan sonra yatalım. Bizim ailede zaten böyle olageldi. Tabi o zamanlar televizyon yoktu. Allah rahmet eylesin, babamın bir esnaf kahvesi vardı, çalıştırdığımız. Öyle oyun yok, bir şey yok. Hacı babam yatsıdan çıkar gelir, ortalıkta dönüverir. Babam çay, kahve gazoz bir şey içiverir, yatsıdan sonra oturacağı on beş dakika, bilemedin yarım saat. Çocuklar ben gidiyorum,

Allah'a ısmarladık. Güle güle Allah rahatlık versin, bu! Arkasından biz, tabi nöbetçi olan ertesi gün geç gelir. Nöbetçi olmayanımız da gider evinde yatar. Kardeşlerle böyle azcık taksim yapıverirdik. Terbiyesizlik muvacehesinde bir hâlimiz olmadı. Böyle ana kaideleri çiğner duruma düşmedik. Bunları hayatımızdan örnekler olarak vermiyorum. Bildiğimiz bilmediğimiz bir sürü kusur, bin tane günahımız vardır o ayrı konu. Maksadım, misal vermek, canlı misal vermek, böyle yaşaması lazım geldiğini anlatmak! Hepimizin kusurları, günahları olmuştur.

Çok genç yaşlardaydık. Ağabeyim askerdeydi. On altı, on yedi yaşlarındaydık sanırım. Şehir içi sinemalarına, yazlık sinemalara ineriz. Bazen gittik, yalan yok. Başçam Sineması o zaman yeni açıldı. Orası kendi depolarıydı, tamir ettiler, yeni açıldı. Biz yeni yetişip geliriz, arkadaşlarla gezmeye inerek yatsı ezanı okunmaya başladığında yüreğim cız cız yanar, yüreğim parçalanır. Bu ezan sanki bunlara ait, bakıyorum harıl harıl camiye gelenler. Biz aşağıya keyfe iniyoruz. O yatsı namazını sonra yine kılacağım tabi ama onun keyfini biz sinemada geçireceğiz. Yüreğim yanardı, çok üzülürdüm, hayıflanırdım, kendi kendimi hayıflardım. Ya camiye girenler Müslüman değil mi? Müslüman, sen değil misin? Kendi kendime yer, kimseye belli etmezdim.

Binaenaleyh, onlar da tabi erdem hanesine, fazilet hanesine yazılan şeyler. Bu ıstırap bu elem, kaygısız hâlden kurtulmak bana necilik yapmamak güzel bir hâldir. Övünecek bir hâldir. Övünmek için söylemiyorum hâşâ. İslâm adına güzel bir şeydir yani. Nefsimizi yenme adına güzel bir şeydir. O ıstırap erdemdir, fazilettir, üstünlüktür, güzelliştir, imandır ihlâstır.

Bazen rahatsızlıklarımız, handikaplarımız olabiliyor. Olumsuzluklarımız vuku bulabiliyor. İnsan fakirlik hâli yaşayabiliyor. Bazı imtihanlara tabi tutulabiliyor. Kazalar, kederler, hastalıklar, tasarruflar, tecavüzler, benzer şeyler insanın hayatına girebiliyor. Ama bunlar kimisi için imtihandır, kimisi için cezadır. Biz ceza olarak algılamayalım. Biz diyelim ki Allah'ın bir imtihanıdır. İşte her zaman söylüyorum, Ödemiş'te çok büyük bir ağabeyimiz vardı. Ceketini düğmelemeden karşısına geçemediğin bir ağabeyimiz. Tire'den bir başka değerli ağabeyimiz Ödemiş'e yanına ziyarete gitmiş de felç gelmiş diye ona, ben böyle hasta görmedim diyor. Hacı Adil Efendi, Çapar Hacı Emmi ikisi de. Neden efendim dedim. Yahu felç gelmiş adama, kalkacak hâli yok, konuşacak hâli yok sevincinden ölüp gider. Neden o dedim? Allah beni çok sevmeseydi bana bu derdi, bana bu hastalığı, bu ıstırabı, bu kederi, bu elemi reva görmezdi. Demek ki Allah beni çok seviyor. Algılamaya bakın? İmanın tezahürüne bakınız. Böyle algılayalım.

Bazen çeşitli sebeplerden ötürü insanlar imtihanlara tabi tutulurlar. Hani birazda mizahta şöyle anlatırlar ya! Adam bir hata işlemiş eh demişler kırk gün sonra bunun cezasını görürsün. Adam onların dediği yerden ayrılmış, yirmi adım ötede geceleyin bir çukurun içine düşmüş, kurtarın beni diye bağıryormuş koşmuşlar kurtarmışlar, hani ya demiş kırk gün sonraydı bu benim cezam. Bu kırk gün önce işlediğin suçun cezası demişler. Bu onun cezası değil.

Binaenaleyh, kirâmen kâtibin saniye, salise yazıp duruyor bugünkü plaklar gibi, ne bileyim teyp gibi diyelim. Ben onların isimlerini bile bilemiyorum. Onlar şahitlerim, bize geleceğe ait işaretler değil mi? Bak görüntülü hem de. Ne söylediyse, ne yaptıysan, ne işlediysen, nerde hangi amelin içinde bulunduysan burada kayıt altında. Ben

yapmadım bunu diyemeyeceksin. Zaten azâlarımızda konuşacaklarmış. Onlar da şahitlik yapacaklarmış. El benle kötülük yaptı, göz; benle kötüye baktı, kulak; benle kötüyü dinledi veya iyilikler muvacehesinde benle hayra koştu, cennet bunun hakkı olsun Ya Rabbi diye o azâlar kendileri yalvaracaklarmış.

Binaenaleyh, bir şey yapmadık diye itirazımız söz konusu olamayacak. Her ne hâl işlendiyse o videolar anlatıp duracak. Şeksiz şüphesiz o görüntülü manzaralar bizim önümüze serilecek. Amellerin bunlar denilecek. Ama Allah isterse affeder, o ayrı konu. Biz yine af dilemeye devam edelim. Kimse kendine güvenmesin.

Havf ve reca bu yüzden emir olunmuş. Korkular ve umutlar. Allah'tan çok korkacağız, Allah'tan çok umacağız ve Allah'ı çok seveceğiz. Zaten takva ehlinin de fetva ehlinin de ayrılışı buradan oluyor. Yaşla da ilgili! Kırkına kadar korku hali çok, umut az. Yani korku galip. Kırk yaşından sonra da umut galip korku az. Neden? Kırk yaşından sonra nefsin ve şeytanın tasarrufu ve tecavüzü engellemesi biraz daha hafifliyor. Biraz daha artık derecesi düşüyor. Önlenebilir hâle geliyor. Eğer önlemek muradımız varsa tabi. Ama onun karşılığında Allah diyor ki; yaşlı hâllerde günahlardan kaçınınız. Yaşlı hâlde zina eden, bile bile kumar oynayan, bile bile haram yiyen, yapma dediklerini yapanlar, yap dediklerinden kaçanlar daha fazla ceza alırlar. Bakın burada ayırım yapılıyor. Cezası da mükâfatı da kuvvetli oluyor. Ama kırkıktan sonra nefsin ve şeytanın taarruzu, engellemesi biraz daha hafifliyor. Bu yakasını koyuver mânâsında değil. Daha dikkatli yaşayalım mânâsında. Haddimizi bilelim mânâsında.

Geçen sene burada söyledik. İslâm'ın şartı beş, altıncısı haddini bilmek dedik. İslâm'ın şartını altıya çıkarıyorsun. Hâşâ, sümme hâşâ! Biz kim oluyoruz! Ne haddimize! Bu da ilave konu. Bir ağırlıktır, bir baskıdır, bir kuraldır. Söylenen şeyin değerini anlatmak bakımından vurgudur. İslâm'ın şartlarıyla yan yana gösterilebilecek kadar kuvvetlidir. İslâm'ın şartı beş, altıncısı haddini bilmek! Haddimizi bilelim kardeşim. Bir şey olmadığımızı bilelim. Kendini beğenmek gibi bir kusur yok diyor, bunu da söylüyorum. Kendini bir şey zannetmek gibi felâket yok. Ben neymişim dediğin gün yandığın gün. Kendini bir şey zannetmek gibi felâket yok. Hemen arka sayfada amma diyor, bir şey olmadığını bilmek gibi saadet yok. Bir şey olmadığını bilmek, zayıflığını, küçüklüğünü, zavallılığını, Allah'a muhtaç olduğunu, onsuz olamayacağını, yaratana, yaşatana mutlak mânâda ihtiyacımız olduğunu, hep biliyorsan, hep gündemde tutuyorsan, İşte o güzel. Bir şey olmadığını bilmek gibi saadet yok. Dedik ya demin fenafi'z-zat, ondan sonra fenafi'ş-şeyh, fenafi'r-resul, fenafi'l-lah, bekabi'l-lah oluyor.

Binaenaleyh, haddimizi bileceğiz, zayıflığımızı bileceğiz küçüklüğümüzü bileceğiz, Kaf dağına çıkmayacağız. Neyimize! Hangi ilmimize, hangi hâlimize, hangi üstünlüğümüze! Mutlaka kendimizi bilmek durumundayız.

İlim evvelâ kendini bilmekten başlıyor. İlim mutlaka kitap okumak değil. Kitap âlimleri var, ilmi ledün âlimleri var. Allah'ın verdiği bizatihi enam-ı ilâhi ile verilen ilimler manzumesi var. Ama ona kadar gelmek lazım, ona kadar gelmek için de köprülerin altından çok suların geçmesi lazım. Hani derler ya çok fırınlar ekmek yemek lazım. Allah'ın hıfzını, lütfunu, hidayetini dileriz. Allah bizi bağışlar inşallah. Cihan dağdır, yaptıklarımız sestir, başımıza gelenler o sesin yankılarıdır. Hiçbir

şey esbab-ı mucibeye dayalı olmaksızın gelmez. Ya imtihandır ya cezadır. Mutlaka oralarda meyvesini alalım diye düşünmeyelim.

Bazıları diyor ki bu adamın bir eli yağda bir eli balda yaşıyor. Bu kadar günahların içerisinde, Allah'ı bilmez Kur'an'ı bilmez! Kötüden ibret alınır, iyiden örnek alınır. Sen yanlış yapıp durursun diyorum. Namazı, farzları kim kılacak, Allah için zekâtı kim verecek, hacca Allah için kim gidecek? Dünya metana bağlıysa bu işler, namaz kılan zengin olacaksa, zekât veren zengin olacaksa, efendim takva ehli zengin olacaksa... Zenginlik ne! Zenginlik zaten para, pul, dünya şanı, dünya şöhreti, öyle üç günlük ömür bu. Olsa ne olur, olmasa ne olur? Bu hâle gelebilmek lazım. Bakınız ne demişler? Ya Rabbi! İman-ı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırr-ı ilâhiye ve kalb-i selim ver. Büyüklerin duasına bakınız. Kalb-i selim, selâmette olan bir kalp yakalayalım. Selâmet ne demek? Dünya metanı hiç umursamayan, Ya Rabbi iman-ı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırr-ı ilâhiye ve kalb-i selim ver Ya Rabbi, bunu çekmişler.

Bu maddelerin hepsi de yani iman-ı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırr-ı ilâhiye, kalb-i selim hepsi de tek başına bir dünyayı kurtaran tek başına cennete talip olmanın yollarını açan meselelerdir. İslâm'ın güzellikleri muvacehesinde ne kadar güzel, o kalb-i selim, hiçbir şeyden etkilenmemek, her şeyin vız gelmesi. Büyüklerden mübarek bir zat için söylenmiş. Dünya birbirinin içine girip durur, onun hiç umurunda değil. O kendi hâlinde, işlerinde, talebe yetiştiriyor, birkaç talebesine iman ve ihlâstan bahsediyor, Kur'an okutuyor. Şunlarla, bunlarla meşgul! Sanki hiçbir şey olmamış gibi umurunda değil dünya. Herkes heyecan içinde, korku içinde, heyecan ve helecan içinde kimse yarınundan emin değil. Öyle bir huzursuzluk cihana hâkim olmuş. Dünya

hâli bütün kâinatı sarmış, sıkıntısı, heyecanı, istikbâle muzaf elemi, kederi gönülleri karartmış. O zata soruyorlar: “Efendim diyorlar siz hiç aldırış etmiyorsunuz! Siz onlardan hiç etkilenmiyorsunuz. Bu hâl nedir? Gülümsüyor. “Evladlar biz mümin kardeşlerinizin imanını ile, ihlâsı ile ilgileniyoruz. Bir mümin kardeşinizin cehennem ateşinden kurtuluşunun yanında cihan harbinin ne değeri var? Beni çok etkiliyor bu deyim, bu telâkki, bu yorum bu algılama, çok etkiliyor. Ne kadar güzel. Bir din kardeşinizin kurtuluşunun yanında koca bir cihan harbi ne değer ifade eder demiş.

Başımıza gelenler o sesin yankısıdır demiştik. Herhangi bir esbab-ı mucibe ile bir şeyler vuku buldu ise elem ve keder gelip kapımızı çaldıysa, sendelemeyeceğiz, yere sağlam basacağız. O iman ve ihlâs, o içimizdeki nur bizi ayakta tutacak. Bizi sendeletmeyecek, daha ileri derecelerde yerlere düşürmeyecek. Bizi çiğnetip helâk etmeyecek. Hep dimdik olacağız. Siyasi büyüklerden bir zât ne diyor? Siyasi tarafımız yok ama örnek güzel bir örnek; “Bbiz dik dururuz ama diklenmeyiz.” diyor. Bakınız dik durmak başka bir şey, o haysiyet meselesi, onur meselesi, şeref meselesi fakat diklenmek ukalalık meselesi, kendini beğenmek meselesi izzet-i nefis meselesi değil.

Biz diklenmeyiz, fakat dik dururuz diyor. Dik durmak ne? İzmihlâle düşmeyiz, küçülmeyiz, el ayak öpmeyiz, riya göstermeyiz, namerdin yanında diz çökmeyiz. Ondan bir şey beklemeyiz. Dik durmanın mânâsı budur. Diklenmenin mânâsı ukalalık, küstahlık, kendini beğenmişlik, yüksekte bakmak, herkeslerden üstün olduğunun sanmak.

İzzet, nefis meselesinde büyükler nefsin izzeti olmaz diyorlar. Kenan Rufai Hazretleri öyle söylüyorlar. İstanbul'un büyük âlimiydi, mübarek büyük Mevlevî şeyhlerinden bir zat idi. Onun eserleri vardı. Bir gün birisi gelmiş, talebelerinin yanında tahkir etmiş, tehzip etmiş, talebeleri sinirleniyorlar, öfkeleniyorlar, böyle hazmedemiyorlar adam söyleyeceğini söylemiş, bırakmış gitmiş. Kenan Rufai'de laf yok, ses yok aman efendim demişler, üstadım ne yaptın? Bu adamlar seni yerin dibine batırdılar. Sen bir şey demedin, sende izzet-i nefis yok mu? Gülümsemiş mübarek. Çocuklar, bende nefis yok ki izzeti olsun demiş. Bizde nefis kalmadı ki izzeti olsun. Ne güzel bir cevap ne güzel bir hâl. Kenan Rufai Hazretleri mübarek böyle gelmişler, böyle gitmişler.

Binaenaleyh, vakarlı olmak başka, el etek öpüp riyakâr olmak başka! Bir de diyor ki mesela, Müslüman bir sineği öldürmez, bir karıncayı bile bile ezmez, eyvallah kabul. Amma Allah korusun benim vatanıma düşman gelmişse. Orada tevazu olur mu? Bunu söylemeye gerek var mı? Orada vatanımı, milletimi, bayrağımı, dinimi, diyanetimi, mukaddesatımı, varımı, her şeyimi, var olan her güzel şeyimi korumak durumundayım, aslan kesilirim. Orada tevazu gerekmiyor.

Hacda hervele yapılıyor, Safa ile Merve arasında hervele yapılıyor biliyorsunuz. Elli metrelik mesafe var. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) orada tevazu gerekmiyor diyor. Nasıl oluyor bu iş orada tevazu gerekmiyor diyor. İzin veriyorum, orada dik duracaksınız. Orada heybetli görüneceksiniz. Orada korku salacaksınız. Neden diyorlar? Resulullah seferden dönmüş. Hacca gidenler bilirler. Tavafını bitirmiş say mahalline geliyor. Safa ile Merve arasında say ediyor. Orada da hervele noktasında müşrikler toplanmışlar, bakalım bunlar seferden geliyorlar, nasıl dökülecekler, nasıl yorgunluk alâmetleri gösterecekler,

nasıl kendilerini atacaklar bakalım diye nazar ediyorlar. Resulullah orda yavaşça kulaklarına fısıldadı. Sakın ha bunların hizasına gelince yorgunluk göstermeyin, sakın ha tevazu göstermeyin, sakın ha yavaş yürümezin, dimdik, koşar adım, sanki hiç harpten geliyor gibi değil, onlara korku ve dehşet itham edecek şekilde hareket edilsin diyor. Orada tevazu gerekmiyor. Nitekim öyle yapılıyor. Şimdi ona örnek olmak üzere hacca gidenler bilirler, o hervele mahallinde elli metre mesafede koşarak geliniyor, gidiliyor. Bazı yerde tevazu, bazı yerde değil. Bazı yerlerde kahramanlık yapmak icap ediyor. Ama başka bir yerde, normal zamanda ne diyor Yunus "Dövene elsiz gerek, sövene dilsiz gerek, derviş veya insan diyelim gönülsüz gerek." İnsan gönülsüz gerek kardeşim. Bırak seni dövsünler. Bırak sana sövsünler.

Birisi yerse yerse yerse yerlere batırsa, bıraksa gitse, başka birisi gelse övse övse övse, göklere çıkarsa, o da bıraksa gitse bu iki insan arasında gönlünüzde ufaklık bir fark meydana geliyorsa sizin imanınız olgun iman değildir. Sövenle seveni aynı tutacaksınız. Seni etkilemeyecek. Diyeceksin ki Ya Rabbi bu beni övdü övdü, onun övdüğü gibi olmak murad ediyorum Ya Rabbi sen beni öyle eyle. Öteki yerdi yerdi, Ya Rabbi o beni o kadar yerdi, herhalde benim günahım çok, onun dediği gibiysem eğer affına sığınırım Ya Rabbi, lütfuna, hidayetine sığınırım Ya Rabbi. Özür dilemek lazım!

Salı günüydü ağabeyimle beraber çalışıyoruz. Birisi geldi. "Hoş geldin." dedim. Suratı asık. Ben anladım bunda bir şey var. "Şöyle oturun." dedim. "İstediğim yere otururum sana mı soracağım oturacağım yeri ben?" Ben "Hayır, efendim." dedim. "Ya Hacı Mehmet nerede dedi?" Ağabeyimi soruyor. "Ağabeyim şimdi gelir efendim."

dedim. “Gelin siz rahat oturun.” “Ya ben Hacı Mehmet’i soruyorum sen bana ne cevap veriyorsun. Sen kim oluyorsun.” dedi.

Biz orada mesajı aldık. Orada bir şeyi sezdik. Haddim olmayarak, Allah sezdiriyor, biz kim oluyoruz aciziz, asiyiz, zavallının biriyiz. Siz oturun şimdi gelir dedim, oturdu o. Çocuklar sordular, yemeğini verdiler, ağabeyim geldi. “Efendim Hacı Mehmet geldi.” dedim. “Hım hoş geldin.” dedi ona, hesabını ödedi çıktı, bende kapının önüne çıktım. “Bravo sana.” dedi. Haddim olmayarak, ben kim oluyorum. “Ben buraya boşuna gelmediydim, başka bir şey demeyeceğim.” dedi. Allah senden razı olsun.

Orada taltif, tekzip bakalım ne tür cevap verecek. Ne tür mukabelede bulunacak. Biz kim oluyoruz da. Misal olmak için söylüyorum. Öyle şeyler olabiliyor. Böyle şeyler vuku buluyor. Ama hoş karşılayıvermek lazım. Kavga etmek lazım gelmiyor kardeşim ki burada benim tanıdığım bir insan değil. İlk defa gördüğüm bir insan. Onunla bir alışverişim olur, geçmişim olur, onunla herhangi bir şekil münakaşam, kavgam, gürültüm, sohbetim olur, bilmiyorum böyle bir şey yok. Neyleyim ben onu başıma dolayayım. Sonra çıkarken böyle söyledi. Bazıları da başka türlü düşünüyorlar, hazmedemiyorlar Allah korusun.

Bir ağabeyimiz vardı. Salı günleri İzmir’den gelir giderdi. Bize hayırlı işler derdi. Biz hanın kapısında bakkal dükkânı işletiyoruz. Ufacık bir bakkal dükkânıydı. Allah’ın izni, keremi ile Allah ikrâm edip duruyor lütfediyor, işimiz oluyor başımızı kaşıyamıyoruz. O zaman marketler yok tabi. Selâm veriyor bir iki kelâm bir şey söylüyor. Anlıyorum tabi o adam boş adam değil. Bu sefer başka birisi geldi, Tire’den birisi: “Bak!” dedi. “Bu var ya bu!” dedi. “Keşfi açık bir adam.” dedi. “Ağabey bırak bu

lafları.” dedim. “Onu yakalayacağım.” dedi. “Ben ona söyleyeceğim.” dedi. “Allah aşkına!” dedim “Ya böyle bir adam Tire’ye geliyor. Öyle bir adamın Tire’ye gelişi, salı günü pazara kıymet verir, değer verir, bereketini artırır, sakın ha!” dedim. “Yok” dedi “Onun haddini bildireceğim.

O ağabeyimizde baya bir mesafe almış bir ağabeyimiz. O gün adamı yukarda Yahya pazarında yakalamış. O adam giderken bize pek uğramazdı. O gün dönüşte akşamüstü, “Hacı Kâmil dedi, biz artık dönüyoruz.” Bende “Hayrola ya!” dedim. Kibar nezih bir insan. “Ortalık faş oldu. Bir insan bizi yukarda hep ifşa etti. Hem biraz üzdü.” dedi. “Bunlara da bir daha gelmem.” dedi.

Benbilirimciliğe lüzum yok. Onun ayağını oradan kestir, ne fayda sağladı memlekete zarardan başka ve ondan sonra biz o zararın farkına vardık. Allah muhafaza. Öyle de olmayalım kardeşim. Haddimizi bilelim.

Cömertlik ve yardım etmede akarsu gibi ol. Bu çok meşhur biliyorsunuz. Mevlâna Hazretleri’nin tarihlere geçmiş sözü. Böyle yabancı ülkelerde bile bu levhalara geçmiş İngilizcesi, Fransızcası, Almancası yazılmış. Cömertlik ve yardım etmede akarsu gibi ol. Akarsu biter mi? Cömertlikte, yardım etmede akarsu gibi ol, isteyen istediği kadar gelsin alsın. İsteyen doldursun, gitsin. Kamyonlar, efendim tankerler dolsun gitsin ama sen akarsu gibi olmaya devam et. Kısa kesiyorum çünkü. Sonra bir daha yorum yaparız.

Şefkat ve merhamette güneş gibi ol. Güneş nice zalimleri, nice hainleri hiç ben ısıtmam diyor mu? Güneş her yerde hâzır ve nâzır. Güneşin ışığından, onun enerjisinden, onun faydasından hiçbir noksanlık

oluyor mu? İsterse yüz milyar insan ısınsın isterse yüz trilyon insan ısınsın. Onlarda bir noksanlık oluyor mu? Olmuyor, Güneş yine ışıklarını yolluyor, güneşin ışığı, güneşin enerjisi yine aynı güçte ve kuvvette bize intikal ediyor.

Başkalarının kusurunu örtmede gece gibi ol. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) kusur arayıcı olmayın diyor. Bu ayetlerde de böyle geçiyor. Kusur arayıcı olmayalım, kendi kusurum bu kadar çokken başkasının kusurundan bana ne. Ben kendi kusurlarımın içine gömülmüşken, bu kadar korkuların endişelerin içindeyken, bu kadar Allah'ın beni yarın nasıl bir muameleye tabi tutacağı bilinmezken Başkalarının kusurlarıyla neden alâkadar olayım.

Başkalarının ayıbı bahis konusu olduğu zaman duymayiver, görmeyiver, söylemeyiver, yaymayiver. Allah bizi insan yaratmış. Bir sürü kaidelerle bağlı kılmış. İslâm'ın en mümtaz kanunları ile bizi bağlı kılmış. Onu nasıl çiğneyelim? Bu kadar hoşgörü içerisinde, bu kadar ahlâkın, içerisinde bu kadar namütenahi imkânlar içerisinde, nimetler, lütuflar, ihsanlar, içerisinde isyan etmeyelim artık. Bir şey yapamıyorsak kusurun, günahın veya kebairin içine bari girmeyelim. Çünkü küçük günahlara aldırış edilmez ise büyüye büyüye kebair oluyor, Allah korusun. Ufak günahlardan sakıyalım. Küçük günahlardan berî olalım. Bu küçüktür deyip üstüne gülüp geçmeyelim. Onun tövbesini yapalım, istiğfarını yapalım. Onun ıstırabını duyalım.

Başkalarının kusurunu örtmede gece gibi ol. Hiddet ve asabiyette ölü gibi ol. Hiddet ve asabiyet nefse dair işler. Ne olur ya! Hazreti Kenan Rufai hiddet ve asabiyet gösterseydi nefsin esiri olacaktı. Göstermedi çünkü nefis kalmadı ki izzeti kalsın bizde dedi. Hani bazıları izzetten de

düſerim Ya Rabbim diyor. Bazı tasavvuf ehli de ſahsiyet gibi, kendini beğenmişlik gibi telâkki ediyor. Ona bile ſüphe ile bakıyorlar.

İzzet ne? Şereftir, haysiyettir, olumlu hâldir. Hani kendini beğenmişlik mânâsına alıyorlar bazıları. Öyle alan da öyle almayan da var. Bak din oraya bile tereddütle yaklaşmış. Kendine mâl etmekten korkmuş. Kendini beğenir hâle düşürür diye korkmuş, yaklaşmamış. Oraya bile cevaz vermemiş, oraya bile ihtiyatlı yaklaşmış.

Tevazu ve alçak gönüllükte toprak gibi ol. Bırak seni herkes çiğnesin. Bırak seni herkes çiğnesin. Ahmet Er Rufai Hazretleri için, o sülâleden değildi, sülâleyi mutahharadan değildi, o peygamber yakını değildi gibi laflar olmuş, tabi Ahmet Er Rufai Hazretleri kerâmet sahibi, fazilet sahibi, erdem sahibi Cenâb-ı Hakk'ın lütfuna muhatap olmuş bir zat. Üzülmüş, kendi adına üzülmemiş, öyle düşünenler günaha girecek, onun yüzünden kusur işleyecekler diye üzülmüş. Ey ahali gelin buraya demiş. Medine'de on binlerce kişi var diyor. Ravzay-ı Mutahhara'ya gelin demişler, bir şey göstereceğim! Varmış; İki cihan serverinin kabri şerifinin kabri başına diz çökmüş ağlayarak. "Ya Resulallah! Ben senin soyundan isem, sen benim ceddin isen çıkar öpeceğim elini Ya Resulallah!" On bin tane Medineli buna şahit oldu diyorlar. Feraseti, kerâmeti olan da olmayan da sıradan bütün Medineliler buna şahit oldu diyorlar. Resulullah çıkardı, elini öpmüş, tekrar yerine dönmüş. Ama bakın Ahmet Er Rufai ne diyor burada bakın: "Ey ahali kimse yerinden kılmıdasın." İşte bakınız, toprak ol çiğnesin, bu işte oradan geliyor. Şimdi ona toprak ol diyor da eşik ol seni herkes çiğnesinler. Kapı eşiğini herkes çiğniyor ya! Diğer kapıları kapatın, kapının eşiğine yattıyor. "Buradan benim üstüme basmadan geçip çıkan, benden himmet, yardım, şefaât beklemesin diyor. "Aman efendim!" "Bir kelime laf, itiraz

istemem. Resulullah'ın elini şimdi öptüm. Burada sırtıma basarak geçenlerin Allah kusurlarını, günahlarını Resulullah'ın yüce hatırı için affetsin." diyor. Yatıyor eşiğe, herkes çiğneyip geçiyor. Neydi başının zoru? Neydi başının zoru? Ümmeti Muhammed'di başının zoru. Ahlâk-ı hamîdeydi başının zoru, anlatmak istediği şey buydu. Mesajı buydu. Eşik ol, herkes seni çiğnesin. Burada toprak ol, herkes seni çiğnesin. Mevlâna Hazretleri'nin söylediği şey de bu işte!

Tevazu ve alçak gönüllülükte toprak gibi ol, hoşgörülükte deniz gibi ol. Ya olduğun gibi görün ya görüldüğün gibi ol. Denizin ucu bucağı mı var? Hoşgörü, istediğimiz şey o güzellikler manzumesi.

Kendimizi nasıl insan edeceğiz? Nasıl peygamber ahlâkı ile ahlâklanacağız? Nasıl böyle güzelliklerle muttasıf olacağız? Çekip çevirmekle. Kendimizi sigaya çekmekle. Az önce dedik kalbimize bir polis koyacağız. Oraya vicdan denen, iman denen, ihlâs denen, korku denen, şefkat denen, umut denen, Allah diyen, peygamber diyen, Kur'an diyen, bir polis koyacağız. Herhangi bir hâlimizde bize dur deyip elimize vuran, gönlümüze ilham-ı ilâhiye veren bir polis. Biz böyle muttasıf olacağız. Öyle güzelliklerle donanacağız. Öyle cennet cemâli bulacağız. Bunlar güzel ahlâkın müjdeleri. Lütfen! Çekidüzen verelim.

Kendimizi bir şey zannetmeyelim. Kendimizi zayıfların, küçüklerin arasında görmek umutsuzluk mânâsında değil! Hâşâ sümme hâşâ. Dedik ya havf ve reca yan yana. Umutsuz ve korkusuz olamayız. Ama umut bir dereceye kadar. Umut mutlak mânâ ifade etmiyor. Umut mutlakîyet kesbetmiyor. Umut ancak bizi saadete götüren yollarda ışık tutan bir ailedir. Kendimizi o umuda uygun hâle getirelim. O umutla yaşayalım inşallah. Vaktinizi aldım kusura bakmayın.

Âmin

Essalâtu ve selâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Habîballah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

Sübhâne Rabbike Rabbi'l-izzeti ammâ yesîfûne ve selâmun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatıha

4 Mayıs 2008 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim... Allah razı olsun. Uzaktan yakından gelenler var. Adımınıza cennet sevabı olsun. Bugün cemaatimizi seyrek görüyorum ama olsun. İş cemiyette değil kemiyette. Allah tesir, teksir etsin inşaallah. Allah meleklerle doldursun inşaallah. Bir din kardeşimize faydamız olursa şeref duyarız. Ancak öyle iftihar ederiz, gurur duyarız. Gurur duymak övünmek mânâsında değil de sevinç mânâsında, coşku mânâsında. Allah yardımcımız olsun, Allah kusurlarımızı, günahlarımızı bağışlasın.

Hangi niyetle bu sular konu ise o esbab-ı mucibesince hâlk olsun inşaallah. Namazdan sonra, duadan sonra okuyuverelim. Mucize olan Kur'an'dan, tesirler Kur'an'dan, bizde bir şey yok. Allah rızası için okuyuveriyoruz. Allah rızası için alıyorlar, gidiyorlar. Evlerde hastalarına, dertlilerine içiriyorlar. İnşallah şifa eyleyiversin Allah. Faydası Kur'an ayetlerinden, bize ait hiçbir şey yok. Allah'a sığınırız öyle iddialardan, biz kim oluyoruz, âcizin, asinin, zavallının birisiyiz.

Birbirimize ufak bir fayda edeceğiz. Her zaman söylüyoruz bu işler sadece âlimlerin, abitlerin, zahitlerin, mürşitlerin işi değil. Emri bil maruf nehyi anil münker bütün din kardeşlerimizin işi. Kardeşlerimizi

çok yakından ilgilendiriyor. Komşularımızı, yakınlarımızı, akraba-i taallukatımızı, dostlarımızı, uzak yakın merhaba ettiğimiz insanları çok yakından takip edeceğiz. Onların İslâm hayatına doğru dürüst, güzel yaşamalarına temin maksadıyla biraz takviyede bulunacağız. Biraz tavsiyede bulunacağız, biraz nasihatte bulunacağız. Burada toplanmamızın asıl meselesi budur. Bütün meselemiz bu. Kast-ı mesel budur. O meselenin tahakkukuna, tecellisine Allah'ım yardım etsin inşallah. Allah konuşmalarımıza kolaylık, sözlerimize tesir versin. Bütün iş O'nun elinde, başka bir muradımız olamaz. Olmasın da inşallah.

İllâki hayatımızda O'nun rızası başta, Resulullah'ın şefaati başta, bütün sevdiklerinin himmeti başta olsun. Bütün güzellikler ancak O'nun ol demesi ile oluyor. O güzellikler hep üzerimize yağsın, evimize yurdumuza yağsın inşallah. Gönlümüze yağsın, geleceğimize yağsın inşallah. En güzel şeyler, en güzel şekilde bize ikrâm olsun, bize ulaşsın, her şey gönlünüzce olsun, Allah hepimizden razı olsun inşallah. Şöyle şu kitaptan ufak konu ediverelim.

Bu hafta yukarıdaki camide konuyu açmaya fırsat kalmadı. Başka bir konuya gidiverdik, laf uzadı gitti. Geçen haftada Mevlâna Hazretleri'nin meşhur sözünü işlemiştik. O cümlesini tekrar edelim sonra alt maddeye geçelim. Cömertlikte ve yardım etmede akarsu gibi ol. Şefkat ve merhamette güneş gibi ol. Başkalarının kusurunu örtmede gece gibi ol. Hiddet ve asabiyette ölü gibi ol. Tevazu ve alçak gönüllülükte toprak gibi ol. Evet! Seni herkes çiğnesin. Hoşgörülülükte deniz gibi ol. Ya olduğun gibi görün ya da görüldüğün gibi ol! Geçen hafta bunu işlemiştik. Bunu genişlettik, bunu biraz açıkladık, haddimiz olmayarak. Biz kim oluyoruz, dediğim gibi hepimiz istifade ediyoruz, bunu söyleyen de dinleyen de istifade ediyor. Hepimiz yararlanıyoruz. Bildiğim bir şey

dahi olsa tekrarında fayda var. Gönül hoşlanıyor, rayına oturuyor. İnandığımız şeylerin güzelliklerin rayına oturuyor inşallah. O güzellikler hayatımıza yansısın, ömrümüzün en güzel bahçelerinde onlar çiçekler gibi açsın inşallah. Bu hakikatler. O hakikatler bizi cennete ve cemâle götürsün inşallah.

Şeker gibi söz söylemek istersen helva yemeyi bırak. Şimdi şeker gibi konuşmak, şeker gibi söz söylemek; dilini muhafaza altına almak mânâsında. Burada hep perde arkası mânâ var. Gizli mânâ var. Şeker gibi söz söylemek istersen helva yemeyi bırak. Helva ne demek? Dünya metaı, dünya malı, dünyanın lezzeti, dünyanın balı böreği, ama süfli! Ulvi değil! Süfli yani aldatici, gelip geçici, daimi olarak Allah'ın rızasına muvaffak değil.

Dünyada ekmek parası için çalışmak yok mu? Elbette var, kazanacağız, çalışacağız. Hedefimiz olmasın. Ben bunu kaç defadır söylüyorum, ekmek parası için çaba sarf etmek hedef değil, sebep olsun. Biz sebep ile hedefi karıştırıyoruz. Adam bir defa zengin olmaya başladım mı geç arkasını diyor. Onu sebep olmaktan çıkartıyor, hedef etmeye başlıyor. Bütün yanlısımız burada. Çok kazanmak güzel bir şey, bunu her zaman söylüyorum. Zengin Müslüman fakir Müslümandan yeğdir, üstündür, güzeldir, mutlaktır. Hiç şüphe yok. Ama o zengin Müslüman İslâm'ı yaşıyorsa! O mal, o mülk, o zenginlik, İslâm'dan uzaklaştırmıyorsa! Bunu bütün kitaplar yazar. O güzelliklerle meşgul ve meşru oluyorsa, hayatını öyle idame ettiriyorsa, hayatını o güzellikler üzerine adapte ediyorsa, masaya bütün güzellikleri yatırıp onlar üzerine gönül ve fikir yoruyorsa, imanla, ihlâsla oluyorsa, onunla yaşıyorsa, onunla uyuyorsa, onunla yatıyorsa, onunla kalkıyorsa güzel o zaman o zenginlik. Eh adam kafasını yastığa koyduğu zaman yarınki hesaplarını

düşünüyorsa, zekâtlarını veremiyorsa, o zaman o paralar dünyevi, uhrevi huzursuzluğa dönüşüyor. Bazıları verseler de ucundan, kenarından verip zekâtı verdim deyip geçiyor. Yüzde doksan da böyle maalesef! Hesabını yapacak kardeşim. Tire’de ekseri zekâtlar ramazanda hesaplanır. Yani yılbaşı o kabul edilir. Yılbaşı Ramazan’dır yani. Ramazanda bir yıldan beri ne oldu geldiyse, zekât nereye geldiyse, nereye çıktıysa, nereye düştüyse onun hesabı yapılır. Evdeki kadınların bilezikleri tartılır, zekâta muhatap olan mallar masaya konulur, onların hesabı yapılır ve onlar mutlaka ödenir.

Yılbaşı bizim burada ramazandır. Öyle bir şey yok normalde ama kaidede gelenek olmuş. Ramazanda daha çok sevap yazıldığı için gelenek olmuş. Ramazanda fakirlerin paraya daha çok ihtiyacı olduğu için, ramazanı huzur içinde geçirsinler diye böyle tertip edilmiş. Ramazan diye, ay diye, gün diye bir yılbaşı yok.

Hac ve zekât yalnız zenginlere aittir. Gani olmak, zekât ganisi, hac ganisi olmak lâzımdır. Allah sana kırkın tamamını vermiş, bir olan nimetin kırk katını vermiş. O kırk taneden bir tane ver demiş çok mu? Diyor ki: “Benimle bir mi kazandı?” İşte bunu diyen yandı. Onu sana vereni bir düşün. Sende hiç teslimiyet hâli teveccüh hâli yok mu? Sende hiç İslâmî kanaat yok mu? Sende hiç tavsiyelere, emirlere, yasaklara uygunluk hâli yok mu? Sen hep kendi başına mısın? Dünyaya sen tek başına mı geldin? Cemiyet içerisinde yaşıyorsun, sana verilen vazifeler var. Bunlarla da mükellefsin kardeşim, ancak bunları yaparsan mutlusun, emirleri tutarsan mutlusun, yasaklardan kaçarsan mutlusun. Bunları hem yapma hem sana kırk katını veren Allah’ın yanında bir katını feda etme! Olmaz kardeşim. Bu Allah’ın gücüne gider, gayretullaha dokunur.

Evet! Şeker gibi söz söylemek istersen helva yemeyi bırak. Eğer o derinliklere, o tatlara, o zevke, o feyze, o imana, o irfana, o ihlâsa dalmak istiyorsan, helva yemeyi bırak. Buradaki helva yemek mecaz mânâdadır. Koca Mevlâna söylüyor bunu. Bütün kelimeleri bin türlü mânâsıyla kullanan yüce Mevlâna söylüyor. Helva yemeyi bırak diyor. Helva yemek ne? Dünyaya dalmak, dünyanın zevklerine dalmak, dünya metaı ile meşgul olmak, meşru olmak, onlarla yatıp onlarla kalkmak. Helva yemeyi bırak diyor. Ne güzel bir ima ve ihsas ve harika bir edebiyat yapmış. Helva yemeyi bırak demiş. Helva yemek dünya metaı üzerinden yatmaklar, kalkmaklar, keyfetmekler, yaşamaklar, nefse uymaklar, onunla yatmaklar, onunla kalmaklar, yarınki hesaplar, öbür günkü hesaplar, uzun vadeler düşünmekler, farkında olmadan dünyanın işinde kaybolup gitmekler. Bunları yapmak yok yani helva yemeyi bırak.

Ardında bunun çok daha güzel bir ifadesi var. “Sabret.” Helva önünde dursa bile helvayı kaşıklama, helvaya el uzatma, helvayı yemeye gayret etme. Helvayı yemekten uzak dur. Sabret, sabır bütün ilimlerin anahtarı. Sabır ile meşgul olmak, sabrı kendine hedef kılmak, sabır ile yatıp sabır ile kalkmak, sabrı hayatın parçası hâline getirmek, hatta hayatın bütünü hâline getirmek. Neden? Çünkü sabırla o helva koruk helva olur? Neden sabırla koruk helva olur demişler? Koruk helva olur mu sabırla? Oluyor işte bak. Eğer sen karmasını bilersen, sen eğer sabrı kullanmasını biliyorsan, güzelliklerle yoğurmasını biliyorsan sabret. Sabır korukla beraber helva olur diyor. O helvayı sabırlar yoğuranlar o lezzeti alabiliyorsa, o mânânın derin uçlarına, derin noktalarına ine biliyorsa, o zevkler, o sefalar, o feyizler, imanlar, irfanlar etrafında pervaneler gibi uçabiliyorsa, o makamlar, o dünya mertebeleri, dünya makamları, dünya malları, mülkleri, şanlar şöhretler üzerinde pervaneler uçuyor ve bunlara bakmıyorsa eğer o sabır en değerli sabır.

Sabır gerçek mânâda sabır olmalı. On puanlık sabır, on puan kazandırır. Ama öyle sabırlar var ki, öyle can alıcı sabırlar var ki, öyle dikkat edilen sabırlar var ki, öyle seni heyecana getiren, öyle seni en zayıf noktandan vuran sabırlar var ki onlar yüz puanlık bin puanlık. Oralardan olan sabrı göstermek lazım! Ufacık şeylerden değil, seni can evinden vuran sabırlara karşı sabır göstermek lazım. Metanetle karşı koymak lazım. Allah'ı düşünmek lazım, Allah'a tevekkül etmek lazım. Allah'a teslimiyet etmek lazım.

Allah derken kâinat yerinden oynamalı, bizde nerede böyle hâller kardeşim. Allah'ı canımdan çok severim deriz ama Allah rızası için şuraya beş kuruş at deyince yok onu yapamam diyoruz. Bunu sadece basit bir misal olsun diye söylüyoruz. Allah'ı layığı ile sevemedik. Allah'a layığı ile teslimiyet gösteremedik, tevekkül gösteremedik. Allah'ın Allahlığını layığı ile teslim edemedik inanç dünyamıza kardeşim. Hep işimize geldiği gibi davranıyoruz.

Allah bir diyoruz amma sadece dilimizle birliyoruz. Bakıyorsun adama karısına aşık, malına, mülküne, şanına, şöhretine, çocuğuna, çocuğuna, dünyalık metaı olarak nesi varsa onlara aşık. Allah önem sırasında onlardan sonra geliyor. Eh ben Allah'ı çok seviyorum, Allah bir. O zaman Allah'ı bir kabul etmek gerçekleşmemiş oluyor. Allah korusun. Allah korusun. Allah korusun. Allah'ı bütün dünyevi hazlar şöyle bir kenarı itildikten sonra zikredebiliyorsak, teslim olabiliyorsak birleşmiş oluruz. Allah'ı karşında görüyor gibi konuşabiliyorsan, dua edebiliyorsan, o kadar yakın bulabiliyorsan, o kadar yakın olabiliyorsan, muhatap olabiliyorsan birleşmiş oluyorsun.

Çocuklar kaldılar akşam bizde, hem oğlanın çocukları hem damadın çocukları soruyorlar bana: “Dede sen hacca gittin mi?” diye. “Gittim. Elhamdülillah gittim inşallah.” “Orada sen Allah’ı gördün mü?” “Gördüm kızım.” “Sen orada peygamberi gördün mü?” “Gördüm kızım.” “E görmedik diyorlar ya.” “Kızım; Allah’ı gördüm gibi yaşadım, Peygamberi gördüm gibi yaşadım orada. Onların emirlerini tutmaktan şeref duyduğumu, zevk aldığımı, onlarla olmak için buraya geldiğimi söyledim onlara. Onların koyduğu dini, imanı, ihlâsı orada yaşamak ve yaşatmak için gittim. Ben onlarla beraber oldum orada.” dedim.

Rüiyet etmesek bile, gözümüz görmese bile içimdeki gözüm gördü. İçimdeki mânâ gördü. Lütfen! Lütfen! Geçenlerde bir kardeşimiz var umreye gidecek, şöyle geziye gider gibi diyor. Ben demedim kendisine bir şey, tabi alındım bu laftan. Biraz hafife almak gibi oldu bu hâl. Gezmek için gideceksen İstanbul’a git, Konya’ya git, Türkiye’nin herhangi bir yerine, Avrupa’nın herhangi bir yerine git. Gezinti mânâsında, laf olsun diye şöyle bir gönül eylemeye gidilmez oralara. Mânâsını bile bile gitmek lazım. Değerini bile bile gitmeli kardeşim. Emrini tutuyorum diye seve seve gitmeli. Orada sahih hacılar da var.

Adam hacda bar bar bağıryormuş; Ya Rabbim benim hacım kabul oldu mu? Benim hacım kabul oldu mu? Ağlıyormuş, sızlıyormuş, sonra ona mânâsında demişler ki senin hacın kabul olmadı, bu sene sadece altı kişinin hacı kabul oldu. Eyvah demiş adam. Bu kadar milyon hüccacın arasında benim hac kabul değilmiş diye üzölmeye başlamış. Daha fazla ağlamaya başlamış, boşuna geldik, ne yapmaya geldik buralara, benim hacım kabul olmayacak. O zaman bir ikaz daha gelmiş; Ey Müslüman! Ey Mümin! Orada altı salih kişinin duası kabul oldu amma onlar şöyle dua ettiler: “Ne türlü hüccace Müslüman varsa ufak

büyük günahkâr mümin, Müslüm ne tür Müslüman varsa hepsinin haccını kabul et dediler. Böylece seninki de kabul oldu. Allah'a şükürler olsun."

Binaenaleyh, burada yabana giden bir şey yok. Oradaki altı kişi bütün hüccacın haccının kabul olunmasına vesile olmuş. Hakk'a teslimiyet böyle! O altı kişi kendilerinden geçmiş insanlardır. Nefislerini bir yere atmış insanlardır. Biz hep umutla gidiyoruz. Ne diyor? Bizim kapımız umutsuzluk kapısı değil diyor. Öyle bir kapı ki Allah'ın kapısı, hep umut, hep güzellik, hep böyle yürekten bağlılık, hep murad etmekler. Allah zayıf hâllerimizi biliyor. İsyân hâlimizi, zayıf hâlimizi, günahkâr hâllerimizi biliyor. Af kapısı açtım diyor. Af kapısına müracaat edin, affını kabul etmeye hazırım diyor. Ama tabiiki musır olanlar cehenneme girsin diyor.

Musır; ısrar edenler, günahta isyanda Allah'a karşı gelmekte, Allah'ı tanımamakta, İslâm'ı tanımamakta, Kur'an-ı tanımamakta, peygamberi tanımamakta, yasağı, emri hiçe saymakta ısrar üzere olurlarsa cehenneme girecekler diyor. Allah bizi cehennemlerde yakmak için, eziyet etmek için yaratmadı. Cennetlerde keyif etsin kullarım, benim ihsanımın sefasını sürsün kullarım diye yarattı. Böyle olacak inşallah.

Allah rahmet eylesin Yeni Camii'yi babam çok severdi. Orada bir başkalık var oğlum derdi. Hep severiz Yeni Camii de diğer camileri de inşallah. Ben Yahşibey Camii'ni de çok güzel buluyorum manevi meselede. Altı yüz elli senelik şu mekânda çok şeyler olduğuna inanıyoruz. Şu caminin duvarları arasında feyzi, iman, irfan, ihlâs bakımından burada çok gizli mânâlar olduğuna inanıyorum. Vallahi inanıyorum. İnanıyorum derken kendimden bahsetmek mânâsında değil

de kardeşlerimize mâl edelim. Biz burada da hep birlikte çok mutlu olduk, bahtiyar olduk. Çok hikmetler gizli olduğuna inanıyorum. Neyse, babam o gün çıkmış ikindiden sonra Karşıyaka'dan bir zât bir şeyler anlattı diyor oğlum güzel güzel bal börek bir şeyler anlattı diyor. Ondan sonra başladı ağlamaya diyor, kürsüden, caminin kürsüsünden, cemaat kalabalık diyor. Şunu söyledi oğlum diyor, bakın cemaat demiş şu anda tövbe edin ne türlü tövbe ederseniz ne tür günah işlemiş olursanız olun bakın arkadaşlar bakın kardeşlerim demiş, bir yandan da ağlıyor konuşamıyor diyor babam. Allah demiş bizi vallahi de yakmayacak billahi de yakmayacak demiş üç defa yemin etmiş. Ne müjde aldı kim bilir o orada. O sadık zât, kim bilir ne müjde aldı orada?

Böyle kardeşim, Allah bizi yakmak için yaratmadı. Musır olanları bile belki yakmayacak. Ama din bir konudur, bir disiplindir. Cemaatler de disiplin içinde disiplindir. Bunu korumak için, bir bayrak altına sığınmak için, bir vikaye, bir şemsiye altında yaşamak için vaaz olunmuştur. Din şöyle tarif edilebilir: Maddiyat ile maneviyatın birleşmesinden hâsil olmuş bir kuvvet-i müttehidedir. Yani dünya ile ahiret bir araya gelmişler, yoğrulmuşlar, bir kuvvet-i müttehida ittifak hâline gelmiş, birlik hâline gelmiş, onlarsız bu, bunlarsız o olmuyor. Dünyasız ahiret, ahiretsiz dünya olmuyor.

Binaenaleyh! Kuvvet-i müttehida bu. Maddiyat ile maneviyatın birleşmesinden hâsil olmuş bir kuvvet-i müttehidedir. Buraya oradan, oraya buradan gidiliyor. Burada ne türlü yaşıyorsak, ne elde ediyorsak orada onu buluyoruz.

Evet! Şeker gibi söz söylemek istersen helva yemeyi bırak, sabret. O sabır bir sürü kapının anahtarı, ama sabır gerçek mânâda olursa.

Öfkeyle, kinle, sinirlene sinirlene, damarların kabara kabara sabredersen puanı düşürür. Hikmet var bu işte diyerek sabret. Ne demiş Yunus “Dövene elsiz gerek, sövene dilsiz gerek, insan gönülsüz gerek. Deli mi Yunus! Enayi mi zannediyoruz! Bizi aptal mı zannediyorlar o güzel sabrı gösterince! Geçenlerde söylemiştim bir ikaz gelmiş. Mübarek Hasan Otlakçı Hazretleri, Hasan Şazeli diye dua ediyormuş da, oğlum be demiş mnen bizim bir unvanımız var. Ebdallık makamı. O Hasan Otlakçı, Şazeli mübareğe öyle dua etmeye başlamış. Riya girmesin diye kendimizden bahsetmek istemiyoruz. Ne demiş? Hasan Şazeli derken bir ilave ediver oğlum demiş, ebdal makamı demiş. Hasan Ebdal deyiver oğlum demiş. Bizi böyle anıver demiş. Gönüllerde adım böyle kalıversin demiş.

Adam açkgozlük taslıyor. Ben enayi değilim diyor. Ben aptal değilim diyor. Kabul et, nefsin en ağır kabul ettiği şey, en sevmediği şey enayi yerine koyulmak. Ama enayi yerine konulmak da en güzel makamları elde etmek mânâsında. Nefsini yenmenin çaresinin âlâsı. Nefsini yenmenin âlâsı. Kabullenmek lazım. Bir şey olmadığını bilmek lazım.

Kenan Rufai Hazretleri var, Mevlevi şeyhlerinden İstanbul’da, İstanbullular çok iyi bilirler. Mübarektir, eserleri var. Öyle demiş, gelmiş birisi, tahkir etmiş. Çok mübarek bir zâttı zaten. Biraz ucundan tanıyoruz kendisini biz. Tahkir etmiş birisi talebelerinin yanında bırakmış gitmiş. Ne yaptın efendim! Sinir olmuş talebeleri, hocalarından korkmasalar kalkıp parçalayacaklar adamı. Eh demiş efendim, bizi deli etti bu adam nasıl sükût ettiniz? İzzet-i nefsinize dokunmadı mı? Gülmüş çocuklar demiş; İzzet-i nefis diyorsunuz demiş. Bizde nefis kalmadı ki izzeti olsun. Bizde nefis kalmadı ki izzeti olsun. Güzelliklere bakınız.

Güzellikler üzere olalım inşallah. Evimizde, köyümüzde, yurdumuzda, komşularımızla sokaklarda, hep güler yüz hep tatlı dilli olalım. O tebessüm birçok kapıların anahtarı, o tebessüm Resulullah'a benzemenin birinci şartı, birinci yolu. Ne güzel ya güler yüz, tatlı dil. En güzel şeyleri yapmak istemez misiniz? İstemez miyiz? Abus bir çehre, asık bir surat, sinirli hâller. Bunlar sevgi getirmiyor kardeşim. Yumuşak bir hâl, güzellikler üzere söylerken bile. İnsan farzı mahâl diyor ki kitap hakaret ederken bile gülersen diyor, hakaret yerini başka bir şeye bırakır oğlum diyor. Hakaret ederken gülünür mü? Ama güler yüzle söylersen diyor, hem tesirini icra eder hem o sözü senin söylememen lazım geldiğini düşünürler diyor. Söylememiş gibi kabul ediverirler diyor. Vakian söylüyoruz ama gülüveriyoruz bu olur mu ya? Hem ikisi yan yana olur mu? Olmaz. Oluveriyor işte bak. Yapınca oluyor.

Binaenaleyh, sabret demiş. Feraset biliyorsunuz feraset uzağı görme mânâsını alır. Cenâb-ı Hakk'ın izn-i keremi ile kerâmet var, feraset var. Bir de istidraç var biliyorsunuz. Mucize Allah'tan peygamberlere ait bir iş mucize. Kerâmet, ondan sonra feraset, ondan sonra istidraç. O istidraç tekemmül etmek, etmemek bahsi konusunda çok fevkalade hâllerde zuhur ediyor. O gayrimüslimlerde de olabiliyor arada bir. Onun bir misalini vermiştik daha önce. Feraset uzağı görmek mânâsında. Kerâmetin bir alt kademesi oluyor. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyuruyor: "Müminin ferasetinden korkunuz." diyor. Feraset, biraz perdenin arkasını görmeye başlar gibi bir hâl. Biraz bir şeyler sezme. Ruhunda bir fevkaladelikler fark etmek. Bunun tesadüfünü ortaya koymak.

Feraset sahiplerinin hırsı sabra karşıdır diyor. Sabra hırs ederler diyor. Sabırlı olmayı dilerler diyor. Onu mutlaka isterler diyor. Hedefleri

budur diyor. Allah'ın mümtaz kullarına verdiği en büyük hususlardan bir tanesi fevkaladeliklerden bir tanesi, yüksek ahlâkın umdelerinden bir tanesi, sabırdır. Tevazu ve sabır. Sabreden derviş murada ermiş. Hani bu herkesin dilinde bir gerçektir amma herkese yaparız, ederiz der de kendine tatbik etmez. Kendimize mâl etmeyiz. Sabreden derviş murada ermiş. Murada ermek için bazı şeylere sabretmek lazım.

Sabrın çeşitli kolları vardır. Sabır; fakirliğe sabır, kazaya sabır, belâya sabır, tahkire sabır, tekzibe sabır, şuna sabır, buna sabır, yani bütün istenmeyen şeyler başımıza geldiği zaman, sizin başınıza patladığı zaman öyle hâller tezahür ve tecelli ettiği zaman sabır göstermek lazım. Sonradan pişman olmak da faziletli, erdemli ama anında sabretmek yok mu, anında işte o en güzel şeydir. Rabiyyatü'l-Adeviye Hazretleri yolda giderken ayağı taşa takılmış, kan revan olmuş ama o gülüyor, yanındakiler hayret etmişler. Aman bu ne hâl? İstiraplar, elemeler içerisinde olman lazım sen gülüyorsun. Demiş ki öyle bir sıkıntıya uğradığınız zaman, kazaya kedere uğradığınız zaman, sabredenlere şu verilir diye karşıdan gösterildi. Verdiler de cennette de cemâlle müşerref oluverdim. Ayağımdaki kan duruverdi demiş. Beni hiç enterese etmez hâle geldi demiş. Anında amma anında sabır göstermek gerek. Yani isyana düşmeden, yanlışlık yapmadan sabır. Tabi yaparsak da sonradan tövbe kapısı açık. Tövbe edebilirsin. Bütün kapıların altlarında yazılıdır. Buraya tövbe ile gelinir. Bütün manevi kapıların altlarında yazılıdır diyor kitap. Bak buraya tövbe ile girilir, yazılıdır diyor.

Neden tövbe etmeyelim? Hadi yaptık bir yanlışlık, olur da insanlık hâli, insanız nefis vermiş öyle bir zayıf anımıza geldi ki zaten öyle bir zayıf anımızı arar bizim o nefis denen şey. Bizi avlamak için, bizi zayıf düşürmek için, bizi tuzaklarda eritmek için öyle bir anımızı arar.

Tövbeyi sonraya bıraksın diye uğraşır. O anda o hatayı işlesin diye bize olanca gücü ile yüklenir. Mümkündür, insanlık hâli bu ama tövbe edelim. Tövbenin tadına varalım. Bizatihi, bütün varlığınız mevcudatınızla nâdim olun, pişman olun Allah'tan özür dileyin, af dileyin, tövbenin mânâsı budur. Toplayın kendinizi. İstiğfar çekerken neler düşünüyoruz neler; ister toplu zikirlerde ister şahsi tespihlerde başka şeyler düşünüyoruz. Hep dilimiz söylüyor, gönlümüz söylemiyor. Böyle de güzel olmuyor. İhlâs burada kendini gösteriyor işte. İhlâs ile yapılan tövbeler müstecab olur kardeşim.

Akşam bir ayıp işlemişsin, bir günaha girmişsin. Çeki ver on defa "Settar." Günahlarımızı örtüver deyin ama dil bir şey söylüyor, uçup gidiyor. Gönülde yer bulmalı. Gönülde yer almalı.

Evet, "Feraset sahiplerinin hırsı sabra, çocukların hırsı da helvaya." Bakınız helva yeme dedi ya. Sen daha çocuksun diyor. Helva yemeyi murad ediyorsan eğer, dünya metâna bu kadar baygınsan, bu kadar âşıkısan, bu kadar müştaksan eğer, daha sen çok çocuksun diyor. Sen daha çok fırın ekmekler yiyeceksin de kemâle ereceksin diyor. Helva rızkı çocuklarındır diyor. Çocukken yerdik, demek ki onlar hesaba kitaba gelmeyen duygular. O sınava girmeyelim inşallah. Helva yemeyi bırakalım kardeşim. Helva yemek dünya metaı, dünyaya bağlı olmak, Allah ondan korusun dünyaya tapmak gibi. Hâşâ, sümme hâşâ! Adam bir şey düşünemiyor. Para pul, mal mülk, aile hayatı say sayabildiğin kadar.

Geçenlerde çok sevgili bir kardeşimiz vefat etti de onu anlattılar. Bir gün evvel artık ölümün sesi gelmeye başlamış. Kalp hâli okuyabilen bir kimse, çok da sevdiğim bir insandı. Okuyuverdim, kırk bir gün Yasin

okuyuveriyorum ona inşallah. Ah be demiş, ah be aldanmışım ben demiş. Ah demiş bu his, bu duygu, bu günkü hâlim sağlığımda gelseydi yüzlerimde kayıtlı mal bırakmazdım demiş. İşte bu!

Bazıları en büyükler, isteseler kâinatı avucuna koyacaklar hem Allah koyacak hem talebeleri koyacak hem cemaati koyacak onun muradı o değil kabul etmiyor. Kimisinin cebinden kırk kuruş çıkmış, kimisinin cebinde on kuruş çıkmış, kimisini cebinde bir saat çıkmış, beş kuruş çıkmış ve daru'l-bekaya göçtükleri zaman bu büyükler o kadar üzerinde durmamışlar. Hiçe saymışlar yani. Hiçe saymışlar. Ve bu davanın tahakkuku ve tecellisi yolunda büyük efor sarf etmişler.

Bahaddin Nakşibend Hazretleri sürekli talebe arıyormuş, kimse gelmiyormuş. Oğlum gelin sizin yevmiyenizi şöyle, böyle gelen yok. Kırk tane hamal bulmuş kendi işim var yük taşıtacağım size diye. Dergâhın kapısına kırk tane hamal getirmiş. Çocuklar bakın demiş. Size hem yüksek yevmiye vereceğim hem üç öğün yemek vereceğim kırk gün burada benim istediğim gibi yaşayacaksınız. Olur demişler. Hem hazır yat, kalk, ye, iç, para pul yiyecek içecek oh, oh. Aman demişler peki. Kırk gün onlara tespih dersi vermiş. İkinci kırk gün bakın çocuklar demiş kırk gün oraya geleceksiniz demiş, size demiş oruç dersi veriyorum demiş. Fakat demiş sahurdan sahura bir yumurtayla bir dilim peynir, bir dilim ekmek yiyeceksiniz demiş, sahurdan sahura. Olur efendim demişler. Olsun yine paralarını vermiş. Onlar o kırk günü geçirmişler. Erbain çıkarıyorlar orada, ikinci erbainde başlamışlar artık bir yerlere varmaya. Bir şeyler olmaya başlamışlar. Zevk, feyiz, iman, ihlâs bunları sarmış. İkinci erbain bittikten sonra gelin çocuklar demiş. Şimdi bir tek hüküm daha var ne o? Birer zeytin yiyeceksiniz demiş sahurdan sahura, bakınız! İstedığınız kadar su içeceksiniz, birer zeytin yiyeceksiniz. Maaşta yok,

yemekte yok, oruç var. Evet mi, hayır mı? Evet, efendim demişler hepsi. Ama o üçüncü erbainden çıktıkları zaman diyor her biri deha oldular. Her biri bütün dünyaya bizzat Bahattin Nakşibendi Hazretleri tarafından taksim edildiler, diyor. Yollandılar sefer edildiler diyor. Bütün dünyaya ışık saçtılar diyor. Her biri falanca oldu, falanca oldu. Öyle kardeşim. Bu dine böyle hizmet etmiş böyle yardımcı olmuşlar. Böyle güzelliklere doğru çekmişler, çevirmişler. Bir tek iple bir kuru lafla kalmamışlar Ne yapması lazım geldiğini bilmişler. En şuurlu şekilde davranmışlar.

Biz Müslüman değil miyiz? Biz onların evlatları, ahababı değil miyiz? Onlar bizim ecdadımız değil mi? Ama olamıyoruz. Biz illâki onlar gibi olmak mânâsı almayın ama hiç değilse yukarımıza alalım, hiç değilse İslâm'ın güzellikleri ile yaşayalım. İslâm'ın güzellikleri ile hemhâl olalım. İslâm'ın güzelliklerini takınalım. İslâm'ın güzelliklerini yaşayalım. İslâm'ın menettiği şeylerden kaçınalım.

İki temel unsur ne kadar kolay ne kadar güzel. Emirler ve yasaklar. Emirleri tut, yasaklardan kaç. Emirleri tutmak ne kadar kolay ne kadar güzel. Şunlar, şunlar takvada, şu fetvada, şu takvada... Evvelâ fetvadan başlarız. Sonra takvayı yaşarız. Bir yerlere varmaya, bir şeyler hissetmeye, bir şeyler duymaya; onun tadını, lezzetini, feyzini, imanını, irfanını, ihlâsını almaya başlarız. O zaman her şey bize güzel olur, her şey bize kolay gelir. Bazı mal meta peşinde koşanlara Ya Rabbi, bunları da kurtar bu hâllerden demeye başlarız. Mal meta sahibi olmak haram değil, zengin Müslüman fakir Müslümandan yeğdir. Ama varını, yoğumu, düşünceni, imanını, kalbini, ihlâsını oraya sarf etmeyelim. Onlar gelip geçici şeyler. Onlar seni mutlu etse de bahtiyar etse de bedbaht etse de gelip geçici şeyler. Bakî olan kalıcı şeyler dururken akıllı bir insan neden oralara dalsın ya? Neden yanlışlıklar yapsın ya? Bu kadar

sabit, bu kadar bakî, bu kadar geleceğe ait hiç sönmeyecek ışıklar yanarken neden bir tane mum yaksın da rüzgârın önüne otursun ya? Olur mu?

Dünyaya dalmak bir mum yakıp rüzgârın önüne oturur gibidir. Daha doğrusu onun imanı o mum gibidir. Her an sönebilir. Fanus içine alalım imanımızı, ihlâsımızı. Fırtınalar söküp götüremesin. Fırtınalar söndüremesin. Neyse, oralara geldik mi bilemiyorum.

Helva yemek demek çocuk yerinedir yani çocuk gibidir. Bu dünyanın metana aldanalar, hırslananlar, saldıranlar, onunla meşgul olanlar, onla yatıp onla kalkanlarda ne huzur var ne rahat! Ne zekât var ne namaz, ondan sonra gel Azrail al emanetini, ben cennet isterim de. Cennet o kadar kolay değil. Ne demiş üstad “Cennet ucuz değil, cehennem lüzumsuz değil.” Biraz kendimizi çekip çevirmek lâzım gelmiyor mu? Biraz onlara lââyık olmaya çalışmak lâzım gelmiyor mu? Lâyık olmak demiyorum, lââyık olamaya çalışmak diyorum. Biz onlara lââyık olduk desek, kesin kelime konuşsak çok zayıf kaldığımızın göstergesi olur. Allah korusun.

Bizim babalığımız, bizim amelimiz secdelerden kalkmasak bile bizi kurtarmaz. Ne olur? Ancak yaptıklarımız ile Allah'ın rahmetini celbederiz. O'nun rahmeti üzerimize geldikten sonra mesele hallolmuş oluyor. Kim O'nun kararını değiştirebilir ki? O'nun rahmet nazarını üzerimizden çekebilir. Hâşâ, sümme hâşâ! Biz rahmetine talibiz. Biz O'nun cemâline talibiz, dostluğu, nazarına talibiz. Resulullah'ın şefaatine talibiz. Haddimizi de biliyoruz. İslâm'ın şartı beş, altıncısı haddini bilmek! Onu da biliyoruz. Zayıfız, küçüğüz, aciziz, asiyiz ama umutsuz değiliz. Umutsuz değiliz.

Haf ve reca üzere yaşıyoruz. Korku ve ümit üzere yaşıyoruz. Kırk yaşına kadar her zaman söylüyorum, kırk yaşına kadar olanlar biraz daha korku üzere olacaklar yüzde atmış, yüzde kırk ama kırk yaşından sonraya geçenler, biraz daha ileriye yol alanlarda umut biraz daha galip olacak. Nefsin tasarrufu ve tecavüzü biraz duruyor çünkü, biraz azalıyor çünkü. Durmaz elbette ama azalır.

Evet, bakınız çok güzel bir deyim, hoşuma gidiyor. Sabreden arşa çıkar helva yemeyen de kapıcı. Ne güzel bak. Mevlâna Hazretleri'nin tespitine bakınız. Sabreden yani o sabrı kullanan, helvaya yaklaşmayan, sabrı bütün üniteleri ile hayatına geçiren, bütün üniteleri ile o sabrı yaşayan, sabrın güzelliklerini bal, börek yapan o acı gibi görünen şeyleri helvalardan tatlı kılan insanlar arşa çıkar. Helva yiyenler de o helvaya ait hususlarda kendini gösterir. O helvayı yiyenler, o dünya metama takılıp kalanlar, o dünya metanın zevkine takılıp yerlerde kalırlar. Allah korusun. Mevlâna Hazretleri'nin tespiti bu!

Evet, helâl lokma nuru ve olgunluğu artırır. Lokmalarımızı helâl kılalım. Sofraya oturduğumuz zaman Allah aşkına düşününüz. Şu önünüze konulan lokmalar ev halkınız, aileniz, çocuklarınız tarafından önünüze konulan lokmalar nasıl bir lokmadır? Helâl midir? Değil midir? Velhasıl, sonrası da var yani şüpheli olan da var. Şüpheli olanları terk edin diye baştan emrediyor din. Helâl lokma, heâl lokma kardeşim. Az önce dedik, helâl lokmanın hesabı var, haram lokmanın azabı var. Ama ben bunu diliyorum, başka kapıda ele alıyorum konuyu sofranız oturduğunuz zaman, bir öğlen sofrası, akşam sofrası çoluğunuz ile çocuğunuz ile nasıl toplaniyorsanız aynı çatı altında hiç kimseye bir şey demeden bir tefekkür et bakalım. Aldığın o lokmadan, o yemekten o ekmekten, o salatadan, o turşudan, o zeytinden, o peynirden şüphe var

mı, yok mu? Bunu hep düşüneceksiniz. Bu seni ya batırır ya çıkarır. Ya güzele doğru götürür ya felâketin hazırlayıcısı olur. Diyor ki ben memurum, başka bir kazancım yok! Güzel kardeşim benim için helâl lokma nasıl olur? Haram lokma nasıl olur? Kardeşim, sen devletin memuruysan veya şirketin memuruysan veya özel veya genel neyin memuruysan sen o çalıştığın mekânda alacaklı ol, helâl lokma böyle olur. Yahu koca müesseseye borç paramı vereyim, ben ona nasıl alacaklı kalayım? Sabahleyin saat kaçta kardeşim senin mesain? Saat sekizde! Sekize çeyrek kala gideceksin. O zaman alacaklı olusun. Akşam mesain kaçta bitiyor kardeşim? Beşte, beşi çeyrek geçe çıkacaksın, alacaklı olursun. Şüpheleri izale ediyorsun. Şüpheleri ortadan kaldırıyorsun. Senin lokmaların helâl üstü helâl oluyor. Helâller katmerleniyor. Bunu mutlaka yapmamız lazım.

Geçen gün bir memur kardeşimiz orta Anadolu'dan bir kardeşimiz telefonla souyor: "Ne tavsiye edersiniz?" İşte böyle: "Eh bu sizin söylediğiniz dairedeki diğer arkadaşlarım tarafından tatbik edilmiyor." Ben senin diğer daire arkadaşlarına demiyorum ki kardeşim. Ben seni muhatap alıyorum. Ben diyorum ki katmerli helâl bu. Mesaide beş dakika sonra çık, beş dakika on dakika evvel başla. Gir içeri otur, iş yapma, zararı yok. Ama sen mesaiye başlamış ol. Artık o lokmanın içerisine şek şüphe girmemiş oluyor.

Avrupa'dan telefon ediyorlar, oradan bir kardeşimiz: "Bizim hâlimiz ne olacak?" Ne olmuş senin hâline? Avrupa'da işçi bu kardeşimiz. Gayrimüslimin ekmeğini yiyoruz diye hayıflanıyor. Kardeşim sen emeğinin karşılığını yyorsun. Ama sakın ha kaytarma. Türkiye'deki kaytarmaya benzemez ha. Gayrimüslim ile öteki dünyada nasıl hesaplaşacaksın? Hakkını ver. Sakın o senden alacaklı kalmasın

kardeşim, sakın. Sakın ona borçlu kalma kardeşim. Nasıl helâlleşeceksin? Ahirette sen bir yerde o bir yerde. “Ne yapayım?” Kardeşim mesaine dikkat et. Çalış, ben fazla çalışıyorum diye sıkılma. Fazla çalışıyorum diye sevin. Fazla çalışmayı enayilik sayma. Fazla çalışmayı fazilet say. Helâl lokma yolunda alınmış mesafe say. O yolda sarf edilmiş efor say. Mutlu da olursun, helâl o zaman mümkün olmuş olur. Tescil edilir, helâl üstü helâl olarak tescil edilir. Eh bunlar kimin aklına geliyor! Kim bunları tatbik ediyor? Kaytaran kaytarana! Olur mu hiç! Olamaz, olmaması lazım. Hangi müessesede çalışıyorsanız çalışınız. İster resmî, ister gayriresmî, ister özel, ister genel sen kendi mesaine bak. Beş dakika evvel, on dakika önce gir mesainin içine, ister iş yap ister iş yapma, ama mesaiye girmiş olursunuz. On dakika sonra herkes mesaiden çıktıktan on dakika sonra çık, beş dakika sonra çık ama mesai dakikası tamamlanmış olsun.

Bazı dairelere gidiyorsunuz, mesai bitti, saat kaç? Beşe yirmi var. Eh biz kasayı kapattık, yahut biz defterleri kapattık. Eh bu da güzel bir şey değil. O adamın işi vardır orada. Gelmiştir, bir daha gelemeyecektir. Bir daha gelmemesi için esbab-ı mucibe vardır. Sıkıntıları vardır, engelleri vardır. Her zaman gelip gitmeye vakti müsait değildir. Vatandaşın bu hâlini dikkate almak lazım. Yalnız amirler, memurlar için geçerli değil bu durum. Esnaf kardeşim! Kılı kırk yaracaksın. Büyük kumaş tüccarı Hazreti Enes radiyallahu anh camiye gidiyor. Kalfasına bırakıyor tezgâhını öyle gidiyor, camiden dönerken bir kadın rastlıyor. Yavrum sizi aradım yokmuşsunuz, bir kumaş aldım sizin dükkândan, bakayım diyor bakıyor. Kaça aldın? Mesela iki buçuk akçeye aldım diyor. Gel benimle dükkâna kadar gidelim diyor. Gidiyor dükkâna, oğlum o kadına kaça verdin bunu. İki buçuk akçeye efendim. Eh üzerinde iki yazıyordu bunun ya. Biraz daha fazla kazanıverelim dedim efendim. Ben

sana böyle mi tembih ettim diyor. Şu dakikada işine son veriyorum diyor Hazreti Enes. Ya kadın sende şu yarım akçeyi al helâlleşelim. İşte bu alışveriş. Alışveriş güzelliği bu!

Bir de sattığın mahsulün ayıbını öne koymak. Şimdi meyve alıyorsunuz. Onlar da haklı diyenler var. Kime satsın diyorlar? Çürüğünü ayırsın, ucuza satsın. Sağlamını ayırsın pahalıya satsın. Şimdi önler biraz gösterişli, arkalar yanlışlıklarla dolu. Bunlar da dinimizde yasak. Onlar da helâl lokmaya tesir eden harama doğru gidiş. Yanlış! Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buğday pazarında geziyor, bir adam var buğdayı çok parlak, bu ne kadar? Şu kadar Ya Resulullah. Resulullah Efendimiz elini bir daldırıyor çuvalın yarısına doğru, oradan bir avuç alıp geliyor. Bakıyor sırf rutubet. Bu ne diyor. Ya Resulullah azıcık yağmur altında kalmışta, üstündeki neden kuru? Üstündekini başka yerden takviye ediverdim. Derhal çuvalı tersine çevir diyor. Islak kısmı üste gelsin, kuru kısmı altına gelsin, malın ayıbını saklayan, böyle satan bizden değildir diyor. Bizden değildir diyor bakınız. Bu ne ağır bir hükümdür. Bizden değildir diyor. Eh şimdi adam kime satacağım diyor. Kardeşim sen bunu alırken bakacaksın. Sende alıyorsun bir yerden, sen de bu müşteri gibi bir yerden pazarlık edip alıyorsun. Bunu yapma kardeşim.

Sonra kilo, tartı meselesi var. Yirmi otuz sene evvel Allah rahmet eylesin babam sağ o zaman. Üç eve meyve alınıyor. Ağabeyim alıp geliyor, taksim ediyoruz. Kahvedeyiz, aldı geldi yine, ayıptır söylemesi on beş kilo almış. Beşer kilo portakal üç eve paylaşılacak. Ağabeyim dikkatlidir maşallah. Biz üzerinde duramayız pek. Bazı büyük takva ehli böyle bir şeyler alacakları zaman arkaya dönüverirlermiş. Fazilet meselesi, irfan meselesi! Ağabeyim çok hassastır dikkatlidir, numaraları

yemez. On beş kilo almış gelmiş. Babam dedi, oğlum bu benim gözüme azıcık az görünüyor dedi. Git tart bakalım. Bizim orada ufak bir bakkal dükkânı var. Aldı geldi on iki kilo. Ağabeyim celâlli bir adam, azıcık sinirlidir. Azıcık lafını sakınmaz. Gitmiş adama bir şeyler bir şeyler söylemiş. Aman bir yanlışlık oldu filan filan demiş. Bakınız en ibret alıcı noktaya geliyorum. Değiştirdim baba diyor. Özür diledi benden dedi, bir yanlışlık yaptım diye dedi. Çok pişman oldu filan, filan. Oğlum! Mehmet! Bu gene az. Bir bakıyor gene on üç kilo. Kal gitme artık dedik. Dövüşeceksin sen şimdi orada. Yani adam geri getirmiş, yanlışını yüzüne vurmuş, hala numarasını yapıyor. Bunlar yanlış şeyler. Tenzih ederim haya duyarım din kardeşlerimize böyle bir atıfta bulunmaktan. Haya ederim, haşa sümme haşa.

Tartıda hile yapmamak lazım, dürüst olmak daha güzel. Güzeli ve doğruyu yapmak daha güzel. Allah'ın Resulünün emrettiği, tavsiye ettiği, vasiyet ettiği gibi. Güzelliklerle olmak daha hoş değil mi? Hem dünyaya hem ahirete hizmet etmek daha kolay değil mi? Daha büyük bir huzur değil mi? Daha bir kolaylık değil mi? Daha bir gönül rahatlığı değil mi? Bunları yapmak lazım. Bunları istemek lazım. Bunlardan imtina yapmak lazım. Dönüş yapmak lazım. Tövbeler yapmak lazım.

Biz tövbeleri ihmal ediyoruz kardeşim. Bize o tövbeler utanç mı veriyor? Dalgınlığımıza mı geliyor? Şeytan ve nefis bizi ayakta mı uyutuyor? Bilmiyorum. Tövbeler geçerli. Hulusi kalp ile yaptıktan sonra ben pişmanım Ya Rabbi. Ben bu yaptığım şeylere nadim oldum Ya Rabbi, istemiyordum Ya Rabbi, oldu bir kere demek, gözyaşı dökmek, beni affet Ya Rabbi demek çok güzel bir şey. Çok mükemmel bir şey, insani bir vasıf. Ne güzel feyizdir, irfandır, güzelliştir. Bir üstünlüktür. Onu yaptım diye sevin. Ama yapamıyorsan yapmanın yollarını arayalım.

Evet! Sabreden arşa çıkar, helva yiyen yerde kalır. Allah korusun. Bakın ne diyor. Su korukta ekşidir, üzümde tatlı olur. Ayırt edin diyor, ayırt edin diyor, üzümle koruğu ayırt edin diyor. Hemen devamı var burada, onunla beraber mütalâa ettiğimiz zaman mânâ ifade ediyor. Şarapta haramdır, sirkede helâl! İşte üzüm suyu bunlar. Ama bak korukta ekşidir, üzümde tatlı olur. Onun ekşisi nasıl tatlı oluyorsa sen onu tatlı halde düşünürsün. Koruk değil leçbe helva yap ye. Koruk sabrı temsil ediyor.

Koca Mevlâna koruktan, üzümde bahsederken mecaz mânâ kullanıyor. Gözle görülür, elle tutulur tarafını ele almıyor konunun. Koruğu helva yapıp yiyorsun. Koruk hayatın ıstırapları, hayatın acıları, hayatın sabırları, hayatın imtihanları, inişleri çıkışları, hayatın tuzakları! Koruk bunu temsil ediyor. Koruğu ye diyor. Tatlı diye üzüm yumulursan o tadın üstünde kalır gidersen diyor. Koruğu ikmâl edersen diyor, o tövbeler dünyasını bir taraflara itersen diyor, o koruğun sana verdiği ilham-ı ilâhiyeyi hiçe sayarsın diyor, kaybeder gidersen diyor. Koruk ekşidir diyor. Ama onu tatlılaştır. Onu sen ye, şerbet gibi olur, ama yemesini bilirsen. O koruk sana iman ve irfan getirecek. Sana cennet getirecek diyor. Sana en güzel şeyleri getirecek diyor, yemesini bilirsen eğer. Yemesini bilmezsen, balın üstüne gidersen, üzümün üstüne gidersen, olmuğunun üstüne, hazrın üstüne gidersen orada senin bir eforun olmuyor. Bir harcayacağın güç olmuyor, senin orada bir emeğin olmuyor. Orada koruk yemeye başlarsan o sabırla karışık o acılar, o ekşiler, o damağa hoş gelmeyen hususlar. Yavaş yavaş en olgun üzümlerin vermediği lezzeti vermeye başlayacak. O tatlar damağında kalacak. Üzümlere el uzatmaz olacaksın. Çünkü o koruktaki tat, o lezzet, o ilham-ı ilâhiye, o güzellikler manzumesi seni öylesine saracak ki öteki

helva gibi olmuş üzümler senin nazarında kıymet izafe etmeyecek. Kıymet ifade etmeyecek. Koruğu o hâle getireceksin.

Koruk hayatın cilveleri, koruk hayatın olumsuz yönleri ama senden zuhur etmemeli. Sende güzelleşmeli, sende bal börek olmalı. O korukları yerken o ekşi ekşi acımtırak ekşiler damağında mayhoş his bırakırken lezzetten uçuyor gibi olmalısın. O hâle getirmelisin ki o koruk sana kurtuluş yolları açmalı. Aydınlık yollar emrine amade olmalı. Yürü ey kulum demeli Cenâb-ı Allah. Cemâle doğru, cennete doğru, Resulullah'a doğru, güzelliklere doğru yürü ey kulum demeli. Koruğu o hâle getirmelisin.

Yüce Mevlâna koruktan bahsederken alelâde koruktan bahsetmez. En hâsılı ne diyor. Bu su korukta ekşidir, üzümde tatlı olur. Koruğun acı suyu, ekşi suyu sende güzellikler getirir, yemesini bilersen, içmesini bilersen, koruğun değerini bilersen, nereden geldiğini bilersen, imtihan için geldiğini bilersen! Cennete bununla girileceğini tahmin ile tahayyül edebilirsen, tefekkür edebilirsen. O zaman ancak sana faydalı olur. O zaman güzellikler manzumesi hâline geliyor. Ancak onu o hâle getirebilene kadar bazı acılar içerisinde kıvranacaksın. Bazı olumsuzluklar yaşayacaksın. Bazı dertlere uğrayacaksın. Bazı imtihanlar kapını çalacak. Bazı hiç ummadığın şeyler sana ıstırap kaynağı olacak. Daha büyük hâllerde daha büyük merhalelerde belki de çok daha değişik, çok daha ıstırabı çekilmez acılar gelecek kapıdan. Hep Allah'tan. Bileceksin imtihanı. Zaten kemâle erdikçe imtihanlar ağırlaşıyor. Kemâle erdikçe imtihanlar ağırlaşıyor. Onun da ayrıcası var oraya gelemiyoruz, vakit doluyor çünkü.

Evet, su korukta ekşi üzümde tatlı olur, şarapta haramdır, sirkede helâl. Şarap, Allah muhafaza etsin kimsenin içmediğini biliyorum da. Allah bize nasip etmedi çok şükür. Tadı nasıldır bilemiyorum. Kendimden bahsetmek gibi hâşâ, sümme hâşâ! Bir sürü bir sürü günahlarımız vardır başka. Sirkede helâldir. Şarap, sirke gibi bir şey ise eğer içmek bakımından verdiği tat lezzet bakımından haramdır, yasaktır. En evvel yasak edilmiş içkidir çünkü. Onu takva ehli bir yere düşse bile onu kazımak lazım diye kayıtlar var. Amma sirke helâldir diyor. O da üzümün suyundan, o da ekşimiş damakları yakıyor ama sirkeye helâl denmiş. Salatada yiyorsun onu, bazı dertlerde kullanıyorsun onu, iştahsız insanlara bir kaşık sirke verirler iştahı açsın diye. Tabi bu asittir. Midesi rahatsız olanlara dokunur. Burada bir ima var, ihsas var. Burada bir atıf var. Çünkü Resulullah gününden beri sirke vardı. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ve ashabı ile beraber bir sahabenin ikrâmına icabet etmişler. Adam sirke koymuş, tuz koymuş, arpa ekmeği koymuş. Ziyafet bu! Her zaman orada bulunan bir şey değil bu, o günün şartları altında. Sirke koymuş, arpa ekmeği koymuş, tuz koymuş. Resulullah ile yemişler, içmişler hep beraber, veda ederken aman ne güzel ziyafetti ya, demiş. Aman ne muhkem ziyafetti, şöyle tatlıydı, böyle güzeldi, tadı damağımda kaldı ya demiş. Senden Allah razı olsun. Övgüler, övgüler. Allah'a ismarladık, çıkıp gitmiş. Orada ziyafette buluna diğer zâtlardan bir tanesi de birkaç gün sonra bir de ben çağırayım Resulullah'ı demiş. Onun hâli vakti yerindeymiş. Ya Resulullah! Bu akşam bizim soframıza şeref veriniz, yine arkasından hemen gitmişler. O adam da yine, Resulullah çok övdü diye arpa ekmeği koymuş, tuz koymuş, sirke koymuş hâlbuki onun hâli vakti yerinde zengin bir adammış. Resulullah yine çok memnun olmuş, teşekkür ederim demiş, ondan sonra çıkarken kulağına fısıldamış; servetinle, mali durumunla aynı seviyede olmadı

sofran demiş. O orada fakire iltifat etmişti gönlü olsun diye, bir sirke amma o fakirin sofrasında çok başka bir mânâ kazanmış. Çok güzel bir değer olarak. O zengin de sofrasını böyle süsleyince Resulullah kulağına söylemiş. Senin mali durumun var, yüksek gücünle bu yakışık almadı demiş. Bir daha da başka türlü yap demiş. Yani sirke dediğimiz şey başlı başına tarihte katı olmuş bir şey.

Allah razı olsun Hacı Abdullah Baba Hazretleri biz hacca giderken oğlum size bir şey tembih edeyim dedi. Buyrun efendim dedim ben, bir şişe sirke götürün dedi, aman efendim o nasıl olur? Bak ne diyeceğim dedi, ama ne kadar rahat ettik biliyor musun? Kardeşim. İki şişe sirke götürün, bol soğan götürün dedi. İyice çenteceksiniz dedi çeşit salata yapmayın dedi. Domatesti, biberdi, maruldu çok fazla yapmayın onu. Eh ne yapalım? “İncecik doğranmış soğan var ya, bir tasın içine sirke doldurun.” dedi, “Biraz su koyun o soğanı içine atın, azıcık tuz atın hastalık yüzü görmezsiniz.” dedi. “En güzel iklim değişikliğine cevap veren, yiyilip içilecek şey sirkeli, soğanlı suyudur.” dedi. Ağabey bir gittik yaptık. Hepimiz böyle çivi gibi, nasıl koştuk. Bir de şunu söyledi bize: “Klimalar var oğlum.” dedi. “Sen azıcık rahatsızsın.” dedi bana Hacı Abdullah Babam. Mübarek cennet mekân, “Sen azıcık rahatsızsın, klimanın tam dibine at yatağını!” tabi o zamanda karyola maryola bir şey yok, yeni yeni artık hac modern hâle geliyor. Yatılacak, kalkılacak, barınacak yerler çok değişiyor. “Klimanın tam dibine at yatağını, rahat edersin dedi. Karşıya vurur!” dedi. “Terli, terli hasta olursun.” dedi. Oraya hem serinliği gelir hem hastalık gelmez.” dedi. Aynen öyle yaptım. Onun yeri en güzel cennet olsun inşallah.

Velhâsılkelâm sirkeler, soğanlar şunlar, bunlar oradaki yerinde altın değerinde, altın değerinde güzellikler taşıyorlar. Yapmak lazım,

hayatımıza geçirmek lazım. Hayata adapte etmek lazım kardeşim. Uzaktan uzaktan değil. Bir şey daha okuyalım bitirelim inşallah.

Helâl lokma nuru ve olgunluğu artırır. İlim, hikmet, aşk ve incelik helâl lokmadan doğar. Burayı atlamışız. Bakınız helâl lokma nuru ve olgunluğu artırır. “Helâl lokma!” Helâl lokma kardeşim, çok önemli. Eline lokmanı al, Ya Rabbi bu lokmada eğer şüpheler varsa sana sığınırım, olmasın Ya Rabbi. Senin helâl lokman niyetine yiyorum Ya Rabbi! Soframdaki lokmaları bana helâl rızık eyle Ya Rabbi. Bu kadar zor değil bunu söylemek. Bunu yapiverelim kardeşim. Bazı şüpheler, bazı toz topraklar vardır üzerinde atıverir Allah! O kâdir, mutlak Allah. Şu senin niyetin o helâl lokma olsun.

Evet, burayı atlamışız. “Helâl lokma nuru ve olgunluğu artırır.” İlim, hikmet, aşk, incelik helâl lokmadan doğar. Bütün bunlar, bu yüksek vasıflar bu yüksek insanî ve İslâmî vasıflar, helâl lokmadan doğar. Helâl lokma yoksa tekemmül bulmak olmaz, pek gönlüne ışık tutan misaller doğmaz. Evet. Lokma tohumdur. Bakınız, mahsulü fikir. Lokma tohumdur, Mevlâna Hazretleri buyuruyor bakınız, “Mahsulü fikirdir. Buradaki lokma gerçek mânâda lokma tohumdur, gönlüne ektiğin tohumdur. İmanına, ihlâsına ektiğin tohumdur. Varlığına ektiğin tohumdur. Öyle bir tohum ek ki seni olgunlaştırsın, seni güzelleştirsın. O tohum neşv-ü nema bulduğu zaman, o tohum gün yüzüne çıkıp yeşilliklere, hayatın baharlarına dönüştüğü zaman onun ardından git. Seni nura ulaştırsın. Seni Hakk’a ulaştırsın, seni kurtuluşa ulaştırsın.

Lokma tohumdur, mahsulü fikirdir. Lokma denizdir; incisi fikirdir. Lokma denizdir, öyle bir deniz ki o helâl lokma ama incisi fikirdir. Fikir tefekkür mânâsındadır. Bu tefekkürü gösterebiliyor

muyuz? Zaman, zaman “Ne nedir, ne değildir?” diyebiliyor muyuz? Aklımıza gelen bazı bilmece gibi hâller. Bazı bizi müşküle sokan düşünce tarzları tefekkürümüze giriyor mu?

Vücut bir gemidir, akıl yelkeni, fikir dümeni; kullan gemini göreyim seni. Bakınız, vücut bir gemidir, akıl yelkeni, fikir dümeni; kullan gemini, göreyim seni. Gemini kullan selâmete çıkar, batırma. O fikirle, o tefekkürle bir yerlere var. O geminin nasıl idare edileceğini o tefekkür sana gösterecek. O tefekkür sana ışık tutacak. Onunla selâmete ereceksin.

Lokma denizdir, incisi fikirdir. Binaenaleyh, o inci mevkiinde olan fikir, tefekkür bizim uyarıcımız olsun. İnşallah ışığımız olsun, bize ışık tutsun, bize iman ve ihlâs ilham etsin. Bizi güzelleştirsün inşallah. Allah yardımcımız olsun inşallah. Allah güzeli ve doğruyu bulup yapmak nasip etsin inşallah. Allah buradan kalkmadan muradlarınıza erdirdi inşallah.

Âmin

Essalâtu ve selâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Habîballah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

Sübhâne Rabbike Rabbi'l-izzeti ammâ yesûfüne ve selâmun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatıha

18 Mayıs 2008 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim. Allah razı olsun, hayırlar olsun. Adımlarınıza cennet sevabı olsun, Allah'ın ikrâmı, ihsanı hep üzerimize olsun, şuradan kalkmadan muradlarınız hâsıl olsun inşallah.

Dünyevi, uhrevi saadetler vermeye kâdir olan Allah, yüceler yücesi o Allah, “ol” deyiverince olur, dualarımıza “ol” deyiverir olur inşallah. O'nun kapısında olmak bir şeref! Dualarımız olmuş olmamış, dualarımız müstecâb olmuş olmamış önemli değil. Önemli olan rızasına muaffak hâller içerisinde olmak. Hakkımızda kararı O verecek, biz vermeyeceğiz. Biz O'nun emirlerini tutmakta, yasaklarından kaçmakta, hayırlarda, güzelliklerde coşmakla yarış etmeliyiz. Ayet-i kerime de var, hadisler de var. “Hayırlar üzere yarış ediniz.” diyor, “Şer işlerden kaçınınız.” diyor. Şer işlerde sakın yarış etmeyiniz. Hayır şeylerde ben üstünüm demeyiniz. “Yarış etmek” ifadesi burada kıskanmak mânâsına tazammun etmez. İmrenmek mânâsında tazammun ediyor. Şunun yaptığı hayırlar ah benim de olsaydı. Şu kadcılık param, o kadar maddi durumum uygun olsaydı da ah bende onları yapabileseydim demek, imrenmek yani. Allah hulûsi kalp ile söylendiği zaman, gönülden çıkan duanın mevcudatını yapılmış gibi deftere geçiriyormuş. Hep buna dair geçmişte yaşanmış deliller var. Allah o güzelliklere erenlerden eylesin,

sevmediği şeylerden irak eylesin inşallah. Bir iki küçük mesele vardı, kısaca onları arz edelim ondan sonra bir iki konu konuşuruz, konuştuklarımızı da hayatımızda işleriz inşallah.

Şimdi, bir kız çocuğu telefon ediyor:

- Efendim bir yemin akdi hususunda ne diyorsunuz?

- Kızım nasıl bir yemin bu?

- Efendim benim özel hayatım.

- Kızım özel hayatında neye dayalı, geçmişe dayalı, geleceğe ait mi? Önemi nedir, değeri nedir, kefareti nedir, neyle karşılaması lazım geliyor, neyle ödenmesi lazım geliyor?

- Efendim, özel hayatım onlar sizi ilgilendirmez.

- Çocuğum ben ne olduğunu bilmeden hüküm veriyorum ama üç gün oruç tutuver o yemininin karşılığı olsun madem, dedim.

Yemin üç tane; yemin-i gamus var, yemin-i mün'akid var, yemin-i lağv var. Yemin-i gamus, mutlak mânâda yalan olduğunu bile bile, geçmişe ait herkes tarafından yalanlığı tespit edile edile, hiçbir şek şüphesi olmadığı hâlde yalan olduğunu bile bile yemin etmek. Burada kefaret bile geçerli değil. Yeminden kaçınmanız için söylüyorum. Yemini hemen dil alışkanlığı ile söyleyivermeyelim. Bazen biz bile kaçırıyoruz, sonra çok sıkıldığımızı, üzüldüğümü beyan ederek Rabbimden özür diliyorum. Olur, böyle insanlık hâli.

Yemin-i gamus, katiyen yapmamamız lazım gelen bir şey. Mesela mahkemelerde yemin, yalan yere yemin, bile bile geçmişe ait bir yemin. Mutlak mânâda gerçek olan bir şeyi tersine çevirmek. Yemin-i gamus hakkında kefaret bile yok diyor kitaplar. Bu madde ile ölçülemez diyor kitaplar. Dünyaları bağışlasan, çuvalla para versen bunun kefareti sayılmaz diyor. Eh, bunun kefareti tövbe istiğfardır. İstiğfar, istiğfar, istiğfar, istiğfar, istiğfar! Gözyaşları ile hulûsi kalp ile Allah'ın kapısında af dilemek. Samimi ve candan olmak, pişman olmak, nadim olmak, aman demek, aman Ya Rabbi ne olursun bağışla demek, bağışla demek... Kefareti yok bu işin. Kefaret demek ödemek demek, parayla, pulla, bir takım maddi varlıklarla ödemek mânâsında tazammum eder. Bu yemin-i gamus ise hatası parayla ölçülemeyen bir şey. Ancak gözyaşları ile tövbeler ederek affolunabilirsiniz.

İkincisi “yemin-i mün'akide” geleceğe ait yemin, şöyle olacak böyle olacak diye yemin. Yalan yere yemin ediyorsun. Yalan olduğunu bile bile yemin ediyorsun. Geleceğe ait, ama daha vuku bulmamış, daha vücut bulmamış, daha gerçekleşmemiş, daha ne olacağı belli değil. Orada hem tövbe lazım geliyor hem kefaret lazım geliyor.

Kefaret deyince ne ödememiz lazım? Yeminden yemine o kadar çok fark var ki. Ötekine (yemin-i gamusa) kefaret zaten yok. Burada bir kişiyi on gün sabah akşam doyurmak gerekiyor. Çünkü Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) zamanında bir kişi iki öğün yemek yiyordu. Sünnet olan kuşluklarda yemek, bir de akşamleyin yemek. Bizim gibi bal börek yemek, bol bol yemek yoktu. Arpa ekmeğini tuza bandığı yediği çok olurdu, sirkeye bandırıp yediği çok olurdu Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)in. Her neyse, şimdi ya bir kişiyi sabah akşam doyurmak, ya on kişiyi bir gün sabah akşam doyurmak. Diyelim ki buna

vakt-i hâlimiz müsait değil! O zaman da üç gün Allah rızası için oruç tutuvermek. Şimdi ben onun hâli vaktinin olmadığını biliyorum, yeminin pişmanlığını ruhunda hissediyor. O yemin onu hep tedirgin ediyor, bunların altından kalkabilmek için kefarete vermeye gücü de yok, üç gün oruç tutuvermek onun yerine. Kefaret orucu diyorlar buna.

Üçüncüsü “yemin-i lağv” geliş güzel yemin edivermek demek. Değer ifade etmiyor. Dilinize gelivermiş, olmuş mu? Olmamış mı? Olacak mı? Olmayacak mı? Yalandır, doğrudur o yeminin kefareti yok, günahı da yok diyor fakat dilinizi alıştırmanın diyor. Dilinizi alıştırmanın. O yeminden sarfı nazar ediniz, sakınınız. Allah muhafaza eylesin, Allah o hataları işlemekten korusun inşallah.

Kardeşlerimiz günümüz ahvali, siyaseti ne olacak diye soruyorlar. Kardeşim bizim sahamız içinde değil ki bu. Bizim faaliyet sahamız içinde değil ki bu ahval. O iş siyasetçilerin işi. Biz ancak dua ederiz. Biz ancak vatanımızın, milletimiz, dinimiz, ordumuz, bayrağımız, yurdumuzun selâmeti için dua ederiz. Hatta insanlığın selâmeti için dua ederiz. Bizim vazifemiz dua etmek. Bakın o kadar geniş almış ki İslâm dini, o kadar tolerans koymuş ki ortaya, çevre genişledikçe genişlemiş. Örneğin Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)in hadis-i şerifinde: “Hristiyanların ruhban sınıfı hakkında kötü şeyler söylemeyiniz, zira onlar dua edicidirler.” diyor. Onları bile içine alıyor. Bütün bir insanlıkla cebelleşmek istemez İslâm. Kimsenin kötülüğünü istemez. Ama evvelâ din kardeşlerimizi, evvelâ vatandaşlarımızı, evvelâ yurdumuzu, ordumuzdu, bayrağımızı, evvelâ mukaddesatımızı kayırıp dua edelim hay hay! Fakat sonra bütün insanlığı içine alırız. Bakınız buna bir delil daha var, Ebubekir-i Sıddık Hazretleri ne diyor: “Ya Rabbi! benim vücudumu o kadar büyüt ki cehennemi benim vücudum doldursun.

Benim vücudumdan gayri cehenneme girecek yer kalmasın, hiçbir kuluna cehennemde yer kalmasın, beni o kadar büyüt.” Bunun içinde ateisti var, dinsiziz var, komünisti var, bâtılı var, hak olmayanı var, var, var, var, muarızı var, küffârı var. Bunları bile hep içine almış. Bunlara bir tolerans koymuş. Bunları bile kurtulanlar listesine almış, kurtarılması lazım gelenler listesine almış.

Binaenaleyh, biz dua ediciyiz. Siyaset bir Müslümanın onuncu derecede önemli işidir. Ondan önce dokuz tane önemli işi vardır. Kendi şahsıma konuşuyorum, daha evvel sebebine değinmiştik babam bizi zaten menetti. Biz dua ederiz. Dualarımız inşallah silahımızdır, sermayemizdir, servetimizdir, dualarımız her şeyimizdir. Vatan için, bayrak için, ordu için, din-i mübin-i İslâm için, mukaddesat için, güzel şeyler için hep dua ederiz. Ama o kadar.

Hadis-i şerifte dediğim gibi İslâm dışı unsurlar için bile şu dinin tanıdığı toleransa bakınız. Şu müsemmaya, şu hoşgörüyeye bakınız. Hristiyanların ruhban sınıfı dediği papazlar hakkında çok kötü şeyler söylemeyiniz zira onlar dua edicidirler diyor. Bir dua edicilik vasfı noktasından bakıyor.

Hristiyanlar Allah diyorlar ama onlar İsa da haşa öyle diyorlar, Meryem diyorlar, efendim İncil diyorlar, bir şeyleri karıştırıyorlar. Dinimiz ise dua edici vasfı noktasından ele alıp tolerans tanıyor.

Binaenaleyh, dua edicilerden olalım. Yalvaranlardan olalım. Geçenlerde birisi, yahu Orta Doğu’da neden şöyle böyle diye bir şeyler söylüyor. Din kardeşim onlar. Senin duan buradan ulaşır mı diyor. Yahu benim duam buradan ulaşır ulaşmaz diye onun kaygısı içinde değilim. Ben dua etmekle mükellef sayıyorum kendimi. Dua etmekle vazifeden

sayıyorum kendimi. Hiç değilse lâkayt kalmadığımı beyan edeyim Allah'ın yanında, hiç değilse onların acılarını paylaştığımı beyan etmek istiyorum. Onların acısını kendi ruhumda hissettiğimi anlatmak istiyorum. Benim için önemli olan Allah rızası. Onun için dua ettiğimde dünyevi, maddi bir menfaat sağlamıyor olarak görünse bile dua etmiş oluyorum. Duadan kâinat doğar diyor kitaplar. Duadan kâinat doğar! Dua, tabi ki hulûsi kalp ile yapmak lazım. Benim duam kabul olmadı demek çok yanlış. Kardeşim Allah'tan ne alacağımız vardı da neyin sitemini ediyorsun? Hâşâ, sümme hâşâ! Biz neyimizle dört dörtlük İslâm'ı yaşadık, el açarken, gönül bağlarken kendimiz hazır ettik mi? Cenâb-ı Hakk'ın bize borcu yok, bizim Cenâb-ı Hakk'a borcumuz var. Hem bir can borcumuz var madde olarak hem de mânâ olarak kulluk borcumuz var. Bunları bir düşünün. O yine de bizi hoş görüyor, o yine de bizim dualarımızı geri çevirmiyor, o yine de her istediğimizi veriyor. El açın benden dileyin vereyim diyor. Yalnız buna da ağız lazım. Ona da mide lazım, göz lazım, kulak lazım. Unutma ki o duaya muhatap olacak olan Cenâb-ı Hakk'tır, Ahmet'le Mehmet'le konuşmuyorsun!

“İhsan” denilen bir husus var. Cenâb-ı Hakk ile yüz yüze konuşuyor gibi dua etmek mânâsında olan ihsan konusu var. O ihsanı bulmak lazım, o ihsanı bulmak için de şüpheli lokmalardan arınmak lazım. Bunu her zaman söylüyorum, şüpheli lokmalardan arınmak lazım. Şüpheli nazarlardan arınmak lazım. Şüpheli kelimelerden arınmak lazım. Gittiğin yerlerde şüpheli noktalara uğramamak lazım. Elinle, ayağınla, yüzünle, gözünle, bütün azalarınla, midenle, dilinle, gözünle, beyninle şüphelilerden uzaklaşmak lazım.

Şüphelilerin ardından haram geliyor çünkü. Şüpheler bizi harama götüren yolun aldatıcı noktaları, aldatıcı unsurları, onlardan da

arınmak lazım. Duası geri dönmeyen bir sürü evliyalar, abidler, zaidler var, mürşidler var duası hiç geri dönmemiş. Ama öylesine yaşamışlar ki, öyle değerlileri var ki, Ahmed-i Bedevi Hazretleri'nin mesela hiçbir duası dönmemiş, onun murad ettiği hiçbir şey el, açıp murad ettiği hiçbir şey geri dönmemiş.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) de öyle tabi, onu müstesna sayıyorum. O nâmütenahi.

Ahmed-i Bedevi Hazretleri güneşe bakmazmış. Hep yüzü peçeli imiş. Allah ona öyle bir nazar-ı ilâhi vermiş. Benim nazarıma bak diyor Allah. Güneşe baktığı zaman güneş körelirmiş, azalverirmiş koca güneş. Nereden nereye kaç bin yıllık yol. Ama Allah'ın nafiz nazarı ona verilmiş. Bakınız ha! Böyle bir zat gelmiş geçmiş. Biz dua edici olanlardan olalım kardeşim. Biz dua edici olanlardan olalım, Allah'a yalvaranlardan olalım, Allah'ım duayı seviyor kardeşim. Kabul olundu, olunmadı diye biz bunun endişesine kapılmayalım. Biz bunun üzerine fikir yormayalım. Duayı edelim gönül hoşluğu ile Cenâb-ı Hak ile konuşuyor gibi, samimi ve candan hulûsi kalp Allah'tan dileyelim, Allah'ta bize verecektir. Vermese bile dua, ibadetlerin özüdür diyor kitaplar. Ne tür ibadet ediyorsan et, oruçtur, namazdır, hacdır, zekâtır, efendim, yardımdır, iadedir, iaşedir, ne dersen de. Bütün iyiliklerin mecmuu duanın içinde saklıdır diyor. Dua onların hepsini içine alan nâmütenahi bir okyanustur, bir denizdir diyor.

Dua edelim. Ama edelim derken gelişi güzel dille değil, zikirde de böyledir. Gönlümüzü vere vere zikir edemiyoruz. Hz. Ali (radiyallahu anh) ne yapıyorsunuz demiş? Üç beş sahabe-i kiram istiğfar ediyoruz efendim demişler. Şöyle nazar etmiş. Diliniz söylüyor, diliniz demiş.

Gönlünüzle istiğfar edin demiş. O nazar etmiş, onun istediği gibi istiğfar değil, onun istediği gibi tövbe değil. Dil, bir pişmanlık, bir nedâmet, gönül dolusu aman demek, gönül dolusu af dilemek gibi olsun demiş.

Binaenaleyh, Allah'a sığınırız, Allah'a sığınırız. Tabi bütün bunlar bizi uyarıcı hususlar. Nasıl olmamız lazım geldiği şeklinde kitapların yazdığı şeyler, bir şey bildiğimizden değil. Öyle olmaya gayret edelim inşallah. Allah bize ihlâs versin evvelâ inşallah. İhlâs çok önemli, iman ve ihlâs ne geliyorsa ondan sonra geliyor.

Azıcık şuradan bir şey okuyuverelim. Orada şimdi efendim İmam-ı Gazali Hazretleri'nin tavsiyeleri var, Gavsü'l-azam Abdülkâdir Geylani Hazretleri'nin tavsiyeleri var, Hacı Bektaşî Veli'nin var, efendim Muhyiddin ibni Arabi Hazretleri'nin var, şöyle tek tek azıcık bir şey. Şurada diyor ki mesela; "Bir sabır konusu var, bir tevekkül konusu var, bir razı olmak konusu var, boyun bükmek konusu var, Hakk'tan geliyor demenin faziletini, zevkini, şevkini yaşamak konusu var."

Burada diyor ki bakınız! "Dünyadan ziyade ahirete bağlı olanların çektiği sıkıntı daha fazladır." Bakınız, dünyaya bağlı olanların sıkıntısı o kadar yok diyor. Çünkü dünyaya bağlı olmayanların, ahirete gönül vermiş olanların, ahirete talip olanların sıkıntısı daha fazladır diyor. Neden? Onun meyvesi, muhassalası oraya yani ahirete bırakılıyor, buraya değil! Burada aldatıcı unsurlar, o dünyaya bağlı olanların muradlarını belki tahakkuk, tecelli ettiriyor ama ahirete bom boş sepetlerle, bom boş kaplarla, bomboş bavullarla gidiyorlar. O ahirete bağlı olanlar, ahiret murad edenler, ahirete talip olanlar biraz daha ıstırabı, kederi, elemi yaşıyor. Neden? İmtihanlardan geçmesi lazım da ondan.

Allah'ın sevgisi, Allah'ın rahmeti sadece dünyaya ait değil, çok az kısmı bu tarafı kapsıyor, ahirete ait olan kısmı kâinatı kaplıyor. Zaten benim yüz rahmetim vardır diyor Cenâb-ı Hakk, bu yüz rahmetimden bir tanesini dünyaya verdim, doksan dokuz tanesini ahirete bıraktım diyor. Bu bizim için büyük bir müjde değil mi? Dünya kurulalı beri kıyamete kadar gelip geçecek insanlar bundan istifade edecekler. Büyük bir müjdedir ama hak etmek lazım. Hak etmek derken göğsünü gere gere ben şu işleri yaptım, ben bu işleri yaptım mânâsında değil. Gönül rahatlığına ermek lazım. Ya Rabbi biliyorum zayıfım amma biliyorum küçüğüm amma ben bu kadarım Ya Rabbi, benim zayıf insanlığım, küçüklüğüm sana malûm Ya Rabbi. Ben senin affına, hıfzına, lütfuna muhtacım Ya Rabbi. Sen beni bağışlamazsan benim hâlîm pürmelâldir Ya Rabbi. Ben felâketlerin eşiğinde geziyorum Ya Rabbi, sen beni oradan tut çıkar Ya Rabbi. O mânâlarda tazammum eder. Hakkını vermek bu, yoksa kafayı dikmek değil.

Ben kendimi kurtardım diyen ateşin tam eşiğindedir diyor kitaplar. Ben kendimi kurtardım diyen ateşe düşmek üzeredir. Allah muhafaza. O zaman Hakk'a teslimiyet, Hakk'a tevekkül meselesi orada duruyor. Allah'a sığınırız. Orada büyük bir incelik var, büyük bir nüans var. Bu umutsuzluk mânâsında tazammum etmiyor. Her zaman söylüyoruz, "havf ve reca" yan yana, "umut ve korku" yan yana. Kırkına kadar havf galip umut az, kırk yaşından sonra da umut galip havf az, yani korku ve umut. Kırkıktan sonra umut galip gelecek. Biraz daha feyiz, iman, irfan bulacağız. Biraz daha Hakk'a yakın olacağız. Biraz daha şeytanın ve nefsin yani din dışı unsurların tasallutu, tecavüzü bize ait noktalardan, anahtar deliğinden girer gibi giremez olsun artık. Biraz daha bizim mukavemetimiz artar diyelim inşallah. Nefsin, şeytanın mukavemeti kırılır. Artık ümidi kesmek üzeredir. Bizlerden ümidi

kesmek üzeredir. Mukavemet etmişti bütün gençliğimizde, şimdi artık kırkıktan sonra da umut galip havf az, onun tecavüzü, tasallutu azalacaktır. Bizim galip gelme umudumuz çoğalacaktır. Bizim direnme gücümüz çoğalacaktır. Yoksa hiçbir surette olduk diyemeyiz.

Mevlâna “Ne olursan ol benim kapıma gel.” diyor. “Kaç defa tövbeni bozdunsa yine gel.” diyor. “Bizim kapımız umutsuzluk kapısı değil.” diyor “Umutsuzluk kapısı değil.” ama tabi müellifi şunu da ilave etmiş. “Kapıma gel ama artık benim kapıma geldikten sonra da o yüz defa bozduğun tövbeleri tekrar etme.” Seni bir daha tekrar tekrar tövbe istiğfar etmene sebep olacak hadiselerin içinde bulunma diyor. Tabi durum öyle olmalı çünkü aksi durumda dünya yaşanmaz olur. Umutsuzluğa düşsek, karamsarlığa kapılsak, bu dünya yaşanmaz olur. Neresinden tutsan kapı karanlık olur. Bizi ağır işlere gömer, alır okyanusların dibine götürür.

Binaenaleyh, ümitvar olacağız. Biraz üzerine düşse düşse İslâm'ı yaşamanın gayreti içinde olacağız. Biraz hareket, biraz bereket, biraz gayret, biraz fedakârlık, biraz sabır, biraz şükür. Ahirete müteallik işlerde biraz daha yakın olanlar, biraz daha oraya talip olanlar bazı şeylerde sıkıntılar yaşayabilirler. O sıkıntılar onların aleyhine notlar değil. O sıkıntılar onların lehine notlar. Onların kazanç defterine yazılan notlar. Ancak onlarla yücelecekler. O hâli sabırla, şükürle karşılarırsa, inşallah Hakk'tan geldiğini bile bile hikmeti var diye sineye çekerlerse o hâli, o zaman kazançları namütenahi olur. Ama bunu sağlamak lazım, bunu sağlamak için de iman ve ihlâs lazım, o imanı, ihlâsı sağlamak için de her zaman söylüyorum, gene söyleyeceğim helâl lokma lazım. Helâl lokmanın yanında nazargah-ı ilâhi olan gözlerimiz lazım. Efendim, dilimiz lazım, beynimiz lazım, gönlümüz lazım, midemiz lazım,

ayaklarımız, ellerimiz lazım. Hepsiyle bizi bloke etmiş dini mübin-i İslâm. Çekin çevirin demiş kendinizi. Hani diyor ya şair; vücut bir gemi, akıl yelkeni, fikir dümeni; kullan gemini, göreyim seni. Hepsi bir arada işte.

Vücut bir gemi, akıl yelkeni, fikir dümeni; kullan gemini, göreyim seni. Ne kadar açık, ne kadar güzel. Gemi sana emanet edilmiş, bu vücut gemisi, ruh gemisi, bu varlık gemisi, bu Allah'ın yarattığı namütenahi varlıklar muvacehesinde gözde olan, Cenâb-ı Hakk'ın nazargah-ı ilâhiyesine vakıf olan, Kur'an inen, peygamber inen insanın varlık gemisi! Bu gemiyi iyi yüzdürmek lazım. Bu gemiyi sıhhatle, sağlıklı, selâmete çıkarmak lazım. Hem üzerimize düşeni yapmakla hem Allah'a iltica etmekle başarmak lazım. Nasıl ki bir aspirin içiyoruz, Ya Rabbi bu aspirin bana şifa olsun diyoruz, o da Allah'tan izin ile iyi geliyor. Nitekim her hap, her ilaç herkese iyi gelmiyor. Bazısına iyi geliyor, bazısına iyi gelmiyor. Bu bir misalden ibarettir, hani sebeplere müracaatlar bahsinde, sebeplere müracaat edeceğiz. Ama yine de Allah'a tevekkül edeceğiz. Ne diyoruz! Geliyoruz, burada namaz kılıyoruz, Ya Yabbi hatasıyla, kusuruyla namazımızı kabul eyle. Eh ben namazımı kıldım, sen öyle dedin diye kıldım, ister kabul et, ister kabul etme. Hâşâ, hâşâ, hâşâ bu enayiliğin ifadesidir Allah korusun. Benzer şeyler de aynı hayatın akışı içerisindeki normal dünyevi hadiselerde de bu yaşanıyor.

Zengin bir adamdan yardım talebinde bulunuluyor, benimle beraber mi kazandın diyor. Allah muhafaza, hoş olmayan büyük bir laf. Sen mi kazandın bakalım, yoksa sana ikrâm mı oldu? Sen mi kazandın? Sana verildi mi? Sana ikrâmı mı olundu? Sana lütuf olundu mu yoksa? Sen kim oluyorsun? O birtakım şartlara bağlı, El fakru fahri, El fahru gani. İki sınıftan bir tanesidir, o aradakilerde emsal dua sınıfına girer.

Varlıklar yokluklar konusunda hiç kimse gelişigüzel zengin olmuyor, gelişigüzel fakir hâle düşmüyor. Hiç kimse hayatını yaşarken ben şu kadere uğrarım demesin. Bakınız el fakru fahri, el fahru gani. Zaten insanlar doğarkenden çocuklarının alınlarında yazılı, onlar şöyle bir hayat sürecektir, böyle bir hayat sürecektir... ve de orta yerde, ara yerde olanlar. Bunlar hep gelişigüzel şeyler değil. Ama kimsenin malına, canına efendim, şanına, şöhretine, parasına, puluna göz dikmeyelim. Bizim hayatımız buymuş diyelim. Hareketsiz kal da armut piş ağzımıza düş demek de yok. Çalışacaksın diyor.

Sen ne kadar çalışırsan çalış, senin bir akçendir kaderinde yevmiyen, ötekisi ne kadar çalışmasa, başını dinlese telefonun başında milyarlarla oynasa, onun yevmiyesi milyarlardır kardeşim. Yazı böyledir, hikmet böyledir. O milyarlardan hesap verecek. Diyor zaten; kümeşte yaşayanla saraylarda yaşayan bir değil diyor.

Hesap vermekte, hesaba çekilmekte, hesabı zor olmakta, kolay olmakta, kümeşte yaşayanla saraylarda yaşayan bir değil diyor. Onların liste hesabı çok ağır olacak tabii ki. İslâm'ı yaşasa bile helâ malın hesabı, haram malın azabı bu var diyor kitap. Yüzde yüz helâl bile olsa hesabı var kardeşim. Bunu hep hesap edeceğiz. Bunun hesabını vereceğimizi düşünmeyeceğiz. Helâl malın hesabı, haram malın azabı! Eh biz bunları hiç dikkate almadan ver Ya Rabbi, ver Ya Rabbi. Evet ısrarla isteyiniz diyor, istemek haram değil, yasak değil ama bir yerde de üzerimize düşeni acaba yapıyor muyuz? Bu dünyaya bu kadar gönül bağlamışız, o kadar muradımız dünya üzerine yığılı kalmış ama biz icap eden İslâmî hayatı yaşıyor muyuz, yaşamıyor muyuz? Allah'ın emirlerini ne derece tuttuk? Allah'ın yasaklarından ne derece kaçtık? Bunları hiç hesaba koyuyor muyuz?

Bunlar bizim için çok önemli şeyler. Muhasebe işleri bunlar. Bir fabrikanın, kendi çapında azıcık gelişmiş bir müessesenin muhasebe kısımları var. Muhasebe servisleri var. Onlar muhasebe ediyorlar, onlar hesabını tutuyorlar. Onlar hesabı tutulabilen günlük şeyler, dünyalık, bir kuruluşluk şeyler. Sen hayatının muhasebesini yap. Hayatının muhasebesini yap. Geçenlerde burada söyledim. Ben de dahil hepimiz bugün şöyle bir şey yapalım, başımızı yastığa koyduğumuz an Allah billah hakkı için! Başımızı yastığa koyar koymaz bütün samimiyetimiz ile bugün ne yaptım diyelim. Veyahut bugüne kadar ne yaptım deyin.

Hani beylik laflar vardır duvara levhalar asılı “Bugün Allah için ne yaptın?” Bugün Allah için namaz kıldım, şunu yaptım, onları kendi menfaatin için borçlarındı, ödedin. Sen ancak Allah için ne yaptın? Hayatında Allah için ne yaptın? Sana hayatında bir sürü güzellikler göstermiş yapman hususunda. Nasıl olman lazım geldiği hususunda sana bir sürü güzellikler sunmuş. Şunu yap, şunu yapma. Gel rızama kavuş demiş. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)in şefaatine mazhar ol demiş. Bunu yapalım inşallah. Bir iki gün, beş gün değil! Hayatımız boyunca yapalım. O zaman göreceğiz ki masiva tarafımız, dünyaya değer veren tarafımız biraz daha mağlup olacaktır. Adam ne kadar zengin olursa olsun ne kadar dini mübin-i İslâm âlimi olursa olsun eğer biraz parası pulu ortada dönüyorsa, sabahlara kadar hesabını yapıyor. Kaç tanesine denk geldim bundan nasıl kurtulacağım diyen. Zekâtını veriyor musun? Ağabey hesap ediyorum da şöyle, böyle... hayır hayır kardeşim. O, onun sana verdiği rahatsızlık. Sen evvelâ bir kere kuruş kuruş zekâtını ver. Burada zekât başlangıcı Allah rahmet eylesin babamdan biliyorum hep ramazandır. Ramazan zekât başıdır. Zekât yılıdır, zekât başıdır. Babam liste yapardı. Neyse zekâtımız bizi memur eder, isim isim, kapı kapı buğday hediye ederdik. Kimisi hısım akraba, kimisi tanıdık, kimisi

dost, kimisi fakirin fakiri. Beşer beşer Allah ne verdiyse babam miktar yazar oraya, ihtiyacına göre onu verir gelirdik.

Binaenaleyh, demek ki o ihtiyacı hissedenlerin ayağına gitmekte bir şereftir. O ihtiyacı hissedenlerin şerefini artırmaktır. Onu tahkir, tenzih etmeden, gücendirmeden, güzellikler suna suna, teşekkür ede ede... Bak ben seni aramaya geldim ya bak bin defa tembih ederdi babam aman ha kapıdan uzanıp da geçmeyin ha. Ablamla beraber giderdik. Sonraları başkalarını memur eder oldu. Muhtarlara havale etmeye başladı. Muhtarlar bize liste getirirdi filan, filan neyse! Oğlum! Sakın ha! Kapıyı, bahçeyi çaldılar mı, geldiler mi, hanım teyze biz sizi ziyarete geldik, sizi sıhhatli gördüm maşallah, şu ufacık bir şeyde hediye lütfen kabul ediniz. Size layık değil amma, kusura bakmayın. Bir dahasında daha fazla olur inşallah. Böyle verin derdi babam. O zaman hora geçecek oğlum derdi. Tahkir, tensip olmadan, onu küçültmeden onu gücendirmeden, onu yabana atmadan, onu bir köşeye itmeden, onurunu koruya koruya böyle verin oğlum derdi.

İşte böyle, güzellikler, güzellikler İslâm'ın emri böyle. İslâm'ın demek istediği, insanlar arası münasebatta mutlaka güler yüz, tatlı dilli olmak. Bilhassa evlerinizde, bilhassa çoluğunuza çocuğunuza! Bunu çok kereler yazıyor kitaplar. Çok kereler emrediyor. Yine bunu hadiste okudum Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem); "İnsanların en hayırlısı evine karşı hayırlı olandır." diyor. Evine, eşine, işine, aşına, kesesine. İnsanın en hayırlısı insanlara faydalı olandır diyor. Demek ki insanların en hayırlısı, evine karşı hayırlı olandır, yumuşak olandır. Güzel davranandır. Bunlar bize ait işler. Buradan gidiliyor oraya.

Bergama'da bir mezar bulunmuş, taşında şöyle diyormuş; "Ne kendisi etti rahat, ne âleme verdi huzur, göçtü gitti dünyadan, dayansın ehli kubur." Toprakların içerisinde çıkardılar geldiler, tarihi marihi yok bu mezar taşının. Birisinin mezarına koymuşlar. Orada kazılarda çıktı meydana. Ne kendisi etti rahat, ne âleme verdi huzur, göçtü gitti dünyadan, dayansın ehli kubur. Kabir ehli dayansın artık bu âcizin ıstırabına, bunun vereceği eziyete. Kabir ehli dayansın gari, biz kurtulduk, diyor dünya ehli. Böyle olmayalım. Güzelliklerle olmamız lazım.

Arkamızdan geleni düşünmeyelim. Biz ak defterlerle, ak amellerle huzura varmanın hayali içinde yaşayalım. Onun tahakkukuna, tecellisine yardımcı olmak üzere varımızı yoğunuza ortaya koyalım. Bakın ne diyor kitap: İki tane işin varsa; bir tanesi dünya işi, bir tanesi ahiret işiyse; evvelâ ahiret işini yap diyor. Ahiret işi iki tane ise ve bir tanesi zor, bir tanesi kolaysa; evvelâ zor olanı yap diyor. Bunlar bize emirler, bunlar bize tavsiyeler, bunlar bize aidiyet kesbetmiş meseleler. Bunlarla yoruluyor olalım, bunları tatbik ede ede, bunları hayatımıza adapte ede ede selâmete ereceğiz inşallah. Allah'ın rahmetini bulacağız inşallah. Rasulullah'ın şefaatinin bulacağız inşallah.

Evet, dünyadan ziyade ahirete bağlı olanların çektiği çile, sıkıntı daha fazladır ama o ahirete bağlı olanların çektiği ıstıraplar, elemeler, kederler birer imtihan nev'indedir. Ha ceza sayılmıyor, o kitaplar ceza saymıyor. O zaten Allah'a kullukla meşguldür. O zaten ahiretini düşünmekle meşguldür. O ceza saymıyor. Onu mükâfat sayıyor. Onu imtihan sayıyor. Ama başkalarının başına bazı şeyler geliyorsa onlar cezadır.

Binaenaleyh, hiç kayıp yok gibi düşünmek gerek. Allah affederse olur. Kirâmen Kâtibin bir saniye boş değil. Sağdakiler hayırlarımızı, ecirlerimizi, sevaplarımızı yazarken anında yazıyorlar. Allah emrediyor hemen anında yazın güzellikleri diyor. Anında bir adam hayır mı işledi, güzellik mi işledi, ecir mi kazandı anında yazıyor. Ama adam bir günah işlediyse, yasağa adım attıysa durun bakalım diyor, belki tövbe eder. Bir güne kadar diyor, yirmi dört saate kadar ara verebilir diyor. Yazmaz diyor. Sakın tövbenizi geciktirmeyiniz diyor. Anında tövbe ediniz diyor. Tövbeleriniz geçerlilik kazansın diye hemen o günahın akabinde hemen o günahın sıcağı sıcağına tövbeler edin ki Allah yazmadan o günahın tövbeye dönsün, o günahın sevaba dönsün. O günahın kazanç hanenize yazılsın. Bunları hep bize menfaat olsun diye yazmışlar. Menfaat olsun diye iki cihanda muradımıza erelim diye, saadetlere erelim diye yazmışlar. Bunlar tatbik olunmayacaksa eğer bunları niçin yazmışlar?

İslâm ahlâkı bir sürü umdelerle doludur. Hepsinde güzellikler var, hepsinde fedakârlıklar var. Hepsinde lehimize yazılmış harikulade vakalar var, misaller var. Neler, neler, neler var. Biz onlara uymakla mecburuz.

Bazıları diyor ki: "Eh o devirde öyleydi, bu devir başka!" Hayır, kardeşim İslâm 1400 yıldan beri, 1400 küsur yıldan beri geçerli, ebediyete kadar geçerli olacak. İslâm'ın bütün kanunları geçerliliğine devam etmektedir. Hep geçerlidir, hep yürürlüktedir. Biz o günün devri öyleydi dersek olmaz. Geçen misal verdim. Burada bir zât vefat etti. Onun bir oğlu, bir kızı vardı. Ağabeyi biraz daha Salihlerden, sevgili bir zât, bir insan. Kız kardeşine mal taksiminde biraz daha fedakârlık yapmış. Kız kardeşi yeterli bulmamış. Aralarında münakaşa geçmiş. Tabi ben hem kız kardeşini tanıyorum hem o abisini tanıyorum. Sevgili bir kardeşlerimiz.

Bir gün akşamleyin kız kardeşi çıkmış bizim eve gelmiş. Hacı abi bir müracaatım var. Söyle kızım sen ağabeyine ne verdin? Şöyle, şöyle. Bu kadar malın, ne var babandan mallar? Şu zeytinlik, şu dükkân, şu bağ, şu tarla. Sana ne verdi? Şu kadar. Bu kadar bunları toplamı ne yapar? Şu yapar. Sana verilenin toplamı ne yapar? Mesela şunların hepsinin toplamı elli bin diyorsa, sana verdiği mallar ne yapar? Yirmi beşi aşar. Eh yirmi beşi aşıyorsa sen zaten hak etmediğin kadarını almışsın kızım. Sen hak etmediğin kadarını almışsın çocuğum. Senin hak ettiğinden fazlasını vermiş. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)in gününde şöyleydi; erkeğe iki, kıza birdi. Medeni hukuk var, ona dil uzatmak istemiyorum. Fakat misal olsun diye söyledim. Sen fazla fazla aldın o zaman, yarıyı bile aştın. “O günler geçti hacı abi.” dedi. O devirler kapanalı yüz yıllar, bin yıllar oldu dedi. Boş ver sen o masalları dedi. O günden beri benimle konuşmuyor artık. Kaç yıllar, kaç yıllar, kaç yılalar oldu. Böyle de olmayalım.

Dini mübin-i İslâm bir bütündür. Tatbikatı hepimize aittir. Nüansları vardır. Ara bir takım tatbikat noktalarında ufak tefek değişiklikleri vardır. Fakat temelde değişiklik yoktur. Genelde değişiklik yoktur.

İnsanın Allah’a yakınlığı arttıkça karşılaştığı zorluklar da fazla olur. Allah’a yakınlığı fazla ne demek? Allah’ı daha çok sevmek, Allah’tan daha çok korkmak. Bunu tekmile nasıl bağlamış İslâm? Takva demiş. Bizim gibi zayıflara, bizim gibi küçüklere, suyun yüzünde kalanlara fetva kalıyor, takva biraz daha İslâm’ın derinine inenlerdir. Biraz daha fedakâr olanlar, biraz daha zorluklara göğüs gerenler, gönül dolusu, dünya dolusu, iman ile ihlâs ile hareket edenler, Allah’a teslim olanlar, Allah’a tevekkül edenler, Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)in şefaatinin isterken yürekleri yananlardadır takva. Takva bu işte.

Bütün varlığı, bütün mevcudiyeti ile hulusi kalp ile Allah dediği zaman kâinatı yerinden oynattığı insanlar. Allah dediği zaman artık namütenahi hâller zuhur eder insanda. Ha böyle yakın olanlar elbette ki biraz darlıklara düşer olacaklar, biraz imtihanların içinde kavrulacaklar. İsterse Allah daha ağır imtihanlar verir. Ben her zaman diyorum Ya Rabbi, bizim imtihanlarımızı kolay eyle Ya Rabbi. Ya Rabbi, bizi öyle bir hâllere getir ki seni severken, sana tevekkül ederken, sana teslimiyet eylerken bu imtihanların içinden çıkmış olalım Ya Rabbi. Sen kendiliğinden affınla, lütfünle, hıfzınla, hidayetinle bize mânâları aşmak nasip ve müyesser eyle Ya Rabbi. Böyle diyelim inşallah.

Yakınlık arttıkça karşılaştığı zorluklarda fazla olacaktır. Tabii çok makul. Tabii ki çok makul. Kim kime daha yakîn ise onun nazını daha çok çekiyor. Çok sevgi varsa aralarında, çok muhabbet varsa aralarında, çok samimiyet meydana geliyor. Çok candanlık meydana geliyor. Çok yakın meydana geliyor. Allah'la olan münasebatında da ihsan meydana geliyor. İhsan ne? Denir ki birisi Kur'an okusa kalksa, nerden geliyorsun diye öteki arkadaşı sorsa, Allah'la konuşmaktan geliyorum dese, yemin etse başı ağrımaz diyor. Çünkü Kur'an Allah'ın kelâmı. Kur'an Allah'ın emirleri, yasakları. Kur'an okurken Allah'la konuşuyorsun kardeşim, Allah'la. Ve ihsan aldığın zaman, ihsan mertebesinde olduğun zaman da Allah'la konuşuyor gibi olmanın hazzını, zevkini, lütfünü hissediyor olmalısın. Feyzini, imanını, ihlâsını alıyor olmalısın. Bunlar insanoğlu için bahşedilmiş şereflerin bir yerlere vardırıran basamaklarından, yücelerinden. Ama biz inşallahu Teâlâ Allah'ın rızasını gözetiyoruz. Rasulullah'ın şefaati gözetiyoruz. Hedefimiz budur. Şuradan buraya nefsin şu mertebesine varırsan perdeler açılır diye gayeler ile hareket ediyorsak yanlışlıklar yapmış oluruz. Bizim gayemiz Allah'ın rızası. Bizim gayemiz peygamberin şefaati, Resulullah'ın şefaati. Bizim gayemiz

ahlâk-ı hamîde. Bunu bir daha söyleyeceğim, bir daha söyleyeceğim. Ben güzel ahlâkı tamamlamaya gönderildim diyor Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem). Geliş sebebim bu diyor. Bu güzel ahlâkı tutmamız lazım, bu güzel ahlâkı bulmamız lazım.

Cevizin kabuğunu kırıp özüne inmeyen, cevizin hepsini kabuk zanneder. Evet, suyun yüzündeyiz dedik, zavallıyız dedik, küçüğüz dedik, adiyiz dedik, asiyiz dedik, iyi hâl tarafımız yok dedik ama umutsuzluk mânâsında değil. Biz yinede İslâm'ı yaşıyoruz diye seviniyoruz ama biraz derine inmeyi, yahu şunun altında ne var demeyi ihmal etmişiz. Cevizi elimize alıyoruz, yahu bu yenir mi diyoruz. Bu yenir mi? O ceviz sırf kabuk değil ki kardeşim. O cevizin bir de içi var. İçine inmek lazım. İçini bulmak lazım. İçini bilmek lazım. Sen cevize dışından bakarsan, eline alır alır bırakırsan, bu taş gibi şeyde neymiş dersin, onun bir içi olduğunu, onun yenir bir tarafından lezzet verdiğini, gıda verdiğini, kuvvet verdiğini, Allah'ın sevdiği yiyeceği olduğunu bilmezsen öyle gelir böyle gidersin. Biraz derine inin. Bak işte fetva ve takvada bu ayırım var. Cevizi eline aldığın zaman kır kardeşim içini diyor. Kır içini, öğren içinde ne var diyor. Sana aidiyet kesbeden, sana hikmetler arz eden bir şeyler varsa eğer al çıkart, kendine mâl et diyor.

Kabuğunun içerisinde sana bu kadar hikmetler sunan bir ceviz, bir Allah'ın tatlı meyvesi, böylesine düşündürüyorsa bizi, kabuğunu kırmadan evvelki hâliyle kabuğunu kırdıktan sonraki hâli arasında dünyalar kadar fark varsa kendinde de ara diyor kitaplar. Zayıflığı, küçüklüğü, zavallılığı yardıma muhtaç olduğunu, mutlak mânâda onun himayesi, vikayesi, şemsiyesi altında yaşamaya mecbur olduğunu, onun yardımı olmadan bir şey olmadığını, onun yardımıyla ancak bir yerlere varabileceğini düşün diyor. Bir ceviz sana neler ilham ediyor bak, diyor.

Bir ceviz sana neler öğretiyor bak. Kabuğu taş gibi amma içi hamur gibi meyve gibi güzel. İçini merak etmezsen hiçbir şey anlamazsın. Bu ceviz örneği Kur'an okurken veya bazı ilimler edinirken veya namaz kılarken veya ibadet üzereyken veya hayatın herhangi bir safhasında bir hâl ile karşılaştığımız zaman, yaptıklarımızın içinde ne var demek mânâsında kardeşim. Bunun içinde ne var? O namazda neden cemaati tavsiye ediyorlar? Bir kişinin kılması, bir kişinin kabulü, bütün cemaatin kabulüne medâr olur. Burada bir araştırma yap bakalım. Acaba benim namaz kabul olanların içerisine girdi mi? Girmiştir muhakkak. Belki de senin namazın ötekilerin kabulüne medâr olur. Sen benim namazım ötekilerin kabulüne medâr oldu gibi düşün diyor. Enaniyet babında değil, kendini beğenmek, üstün olmak bakımından değil. Hâşâ, sümme hâşâ! Umutlu olmak bakımından, Allah'ı sevmek bakımından, murada ermek bakımından, dünyevi, uhrevi, saadetlikler bulmak bakımından. Gönül hoşluğuna ermek bakımından benimki de kabul olmuştur inşallah deyiver. Benimki medâr olmuştur deyiver. Övünmek için değil. Yoksa namazlarımız da, amellerimiz de bizi kurtarmaz kardeşim. Ne olur? Ancak Allah'ın rahmetini celbeder. Bizim zaten demek istediğimiz şey bu. Allah'ın rahmetini bulduktan sonra başka bir şey lazım değil bize. Onu rızası, rahmeti üzerimize yağar farkına varmayız, gönlümüzü doldurur farkına varmayız. Ama o Allah'tır. O yüce Allah'tır. O'nun toleransı çok geniş, affı, lütfü çok geniş.

Mübarek hocam vardı eski Türkçe hocamız, 60 sene evvel emekli sorgu hâkimi. Biz daha çocuğuz o zaman. O ılık su içerdi yaz gününde, buz gibi sularımız var, onları istemez katiyen. Hep ılık su zaten çeşmeden akan. Bir de yedeğin altından dolduruveriyoruz, yedekten üç beş damla kaynar su koyuveriyoruz. Su iyice ılıyor, sıcak su oluyor yani. "Oğlum, Kâmil! Bu sıcak suyu içerken var ya Beyler Dere'sinde şır şırın

başında buz gibi doldurdum da onu içiyorum gibi oluyorum oğlum.” derdi. Böyle olmamız lazım. Böyle mütalâa, telâkki etmek lazım. Böyle algılamak lazım, böyle yorumlamak lazım hayatı. Böyle pembe tarafı, yeşil tarafı görmek lazım. Böyle muradlara erişiliyor. O sıkıntılar sevince böyle dönüyor.

Evet, cevizin kabuğunu kırıp özüne inmeyen cevizin hepsini kabuk zanneder. Şimdi bir konuya daha gelelim. Eh oğlum, sen kimin oğlusun? Bu hastalık hâlini almış bizde. Falanca benim eniştem. Falanca benim dayım diyor. Oğlum ben senin enişteni sormuyorum. Ben senin dayını sormuyorum. O söylediğin insanlar, eniştem dediğin insanlar yahut dayım dediğin, halam dediğin insanlar, tanınmış insanlar. Babası sıradan bir insandır ama şerefi yerinde insandır. Filanca babam demeyi zül ahdediyor. Ne kadar yanlış! Hani serçenin kalbinden şahinlik geçer derler. İşte onun gibi bir şey sanıyorum ben bu sözü. Serçenin kalbinden şahinlik geçermiş. Öyleyim ben demek istemiş. Şimdi buna benziyor bu durum. Burada o konuya değiniyor. Atalarının dindarlığıyla kurtulacağına zannedenler, babalarının yemesiyle kendi karınlarının doyacağını, onların içmesiyle susuzluğunun gideceğine, onların okumasıyla bilgili olacağına sananlara benzerler diyor. Bu kadar enayilik olur mu, aptallık olur mu? Bu kadar safdillik olur mu yahu?

Sen yersen, senin midene gidecek. Sen ne içersen, senin midene gidecek. Sen okursan, sen ilim öğreneceksin. İşte şimdi, himmet bahsi geliyor diye konuşuyorlar büyükler. Himmet burada Allah’ın bileceği iştir. Himmeti Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)in şefaati mânâsında alıyoruz. Ahmetlere, Mehmetlere bağlı tutmuyoruz. Şefaati edilenle şefaati edeni Allah tayin edecek. Hak edeni tayin edecek, sen hangi âlimin oğlu olursan ol, peygamberlerin oğulları isyan ettiler. Nuh Aleyhisselâm

oğlunu alamadı gemiye. Kocaman peygamberdi, isyan ettiler. Bir sürü peygamber evlatları, evliyaların, âlimlerin, abidlerin, zahitlerin oğlanları var. Hep isyan etmişler.

Bir gün, Allah rahmet eylesin bir zât vardı, ağzımızdan çıkmış bulundu neyse, devrin büyük âlimi babamın çok aziz bir ahbabıydı. Oğlum, gelmiş geçmiş en büyük âlimlerden bir tanesi derdi bana. Bir gün babamla oturuyorlardı, içeri girdi geldi o âlimin oğlu, kulağına eğildi bir şeyler söyledi, gitti. O âlim, o çocuk gittikten sonra babama dönerek: “Bak Hafız Osman. Bu oğlan zalim.” dedi. Teessüf ederek söylüyorum, öteki hoca harikulade saygın bir insandı. Onun oğluna toz konduracak değiliz. O yaşanmış vaka olduğu için, kendi başımdan geçtiği için, kendim şahit olduğum için anlatıyorum. Çocuk benden ufaktı. 17-18 yaşlarındaydı. Hoca efendinin babasının kulağına bir şeyler söyledi oğlu. Bıraktı gitti. Bende oradayım tabi. Çalışıp dururuz kahvede, kahve götürüp getiriveririm. “Hafız Osman! Bu var ya!” dedi. “Bu zalim bu!” Nasıl olur ya? “Aman!” dedi babam. Bu yaşta, daha 17- 18 yaşlarında, daha çocuk, bu nasıl zalim olur? “Oğlum saatine rastlamadı bu.” dedi. “Nasıl saat hocam?” “Biz fazla konuşmayız.” dedi. “Saatine rastlamadı oğlum.” dedi. Hikmetlere bakınız. Aradan zaman geçti. O kardeşimiz başladı camilere müdavim olmaya. Onun o zalim dediği, oradaki zalim dediği hocanın oğlu. Camilerde müdavim olmaya, Yeni Camii’nden çıkmaz oldu. Orada hadîm oldu, hizmet etti, temizliğine baktı, bakımını yaptı. İmamlar, gençler onun bulunduğu zaman oluyor, bulunmadığı zaman o vekâlet ediyor. Şöyle, şöyle güzel insan dediler. Kendi kendime dedim. Ya dedim hoca efendi yanılmış demek. Belki de tövbe etti, ondan öyle oldu. Tabii ki kimseye bir şey demiyorum. O lafı benden başka bilen yok. Babam da Allah rahmet eylesin, öldü gitti. Aradan zaman geçti. Başladı gevşetmeye maneviyatını. Başladı kötü arkadaşlar edinmeye.

Başladı işret sofraları kurmaya, başladı fenalıklar yapmaya, zinalar yapmaya şöyle, böyle derken yaşantısı tamamen bozuldu. Tamamen dinden diyanetten koptu. Sonra bir gün çok rahatsız bir şekilde o hayatın içerisinde iken sokakta buldular. Çok yağmurlu, sellerin memleketi götürüyor olduğu bir devirde Allah muhafaza eylesin, ölüsünü buldular. Allah affetsin inşallah. Hafız Bekir oca'nın, inşallah himmeti onun da üstüne olsun inşallah, dilerim babası affetmiştir, Allah da onu affeder inşallah. Yani şöyle veya böyle olmak, şunun veya bunun oğlu olmak, şunun akrabası olmak, şunun yakını olmak, kurtuluşu müjdelemiyor. İllâki efor göstermek, illâki bize düşeni yapmak zorundayız.

Şefaat edenler veya himmet edenler, himmet ettiren Allah tarafından belirlenir. Kim kime şefaat edebilecek, şefaat Rasulullah'a ait himmet diyelim. Kim kime himmet edebilecek ve kim o himmete layık olabilecek. Onları Allah yazacak kardeşim. Öyle gelişi güzel o oğullar, evlâtlar, teyzeler, halalar, yengeler, dayılar, amcalar, hayrolmuyor kardeşim. Allah tespit edecek.

Binaenaleyh, şimdi mesela biz! Kardeşliğimiz var. Ana baba bir kardeşlikten ileri sayıyorum ben bu kardeşliğimizi. Biz cemaatiz, böyle cemaat demekle ayırım yapmak istemiyorum. Bizim tabi şuradayken, buradayken insanlar, bir sürü tefekkür içinde olanlar, bir sürü yanlış olmayan şeylerde ayrılıklar yaşayanlar. Bakınız, yanlış olmayan şeylerde ayrılıklar yaşayanlar. Cemaatler, şunlar, bunlar. Bunlar ana baba bir kardeşliğimizden daha yakın geliyor bize. İnşallah hepimiz Rasulullah'ın şefaatine uğrarız, şefaatinin alırız inşallah. Sevdiklerinin hatırı için bizi sever inşallah. Allah'ın rahmeti üzerimize yağar inşallah. Bütün bunlar duadan ibaret, umuttan ibaret.

Her amel sahibiyle beraberdir. Sahibiyle beraber gelir. Sahibiyle beraber yürür. Ancak onunla vardır. Sahibiyle beraber vardır. Üzerimize düşeni yapacağız. Üzerimize düşen bizim çok ağır hükümler taşıyor. Bizim üzerimize düşen, hep hükümler, herkese ait hükümler, zayıf hükümler bile olsa makul hükümler. Böyle algılayacağız. Biz yapmanın gayreti içinde olacağız. Zavallılığımızı bileceğiz. Ama güzel ahlâk üzeri olacağız. Güzel ahlâkın umdelerini yaşayacağız. Emirleri tutacağız, mümkün olduğu kadar yasaklardan kaçacağız. Sen on kaçarsın, ben yüz kaçarım, öteki bin kaçar. Fetva ve takva burada kendini gösteriyor. Ama ümitvar olacağız. Yine de armut piş ağzıma düş demeyiz. Yine de lâkayt kalmayız. Yine de sabahlara kadar bacağımızı uzatıp yatmayız. Geçen gün yukarıda söyledim, adam sabah namazına kalkamıyorum diyor. Kardeşim azmettikten sonra kalkman lâzım. Neden kalkamıyorsun? Eh işte şöyle, böyle! Yahu sen kaçta yatıyorsun? Mırın kırın, yok dedim, doğruyu söyle. Ya madem hesaplaşıyoruz, madem dertleşiyoruz, söyle sen kaçta yatıyorsun? Eh kendimi alamıyorum televizyondan, saat üçlerde dörtlerde. Ya zaten ben kalkıyorum üçte dörtte. Benim kalktığım saatte sen daha yatmamış oluyorsun. Ben uykumu almış oluyorum, kalkıyorum; sen daha yatmamış oluyorsun. Çünkü dördü on geçe imsak kesiliyor. Bir saat evvel kalksan imsakten ancak teheccüdü kılacaksın, haddim olmayarak. Kendimden bahsetmek için söylemiyorum. Hâşâ, sümme hâşâ! Ha böyle de yapmayalım yahu. Sen sabahlara kadar uykuların içerisinde, keyiflerin içerisinde, miskinliklerin içerisinde, günahların içerisinde bocala, kapkara bir gönül, kapkara bir amel, kapkara bir kalp; ondan sonra yat, sabah namazına kalk. Bu olmaz, bu konu zaten Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)in kesin bir hadis-i şerifi var. Bakınız böyle olacağını belki biliyordu, belki başka bir esbab-mucibeye dayalı söyledi. Diyor ki: “Ümmetim içinde, yatsıdan sonra

yatmayı, ikindiden sonra yatmayı sevmem diyor.” Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), bu günlerde olacağını biliyordu tabi. Yatsıdan sonra yatmayı, ikindiden sonra yatmayı sevmem diyor. Ama bir mecburiyet vardır, bir zaruret vardır, hastalık hâli vardır, onlar müstesna. Kaidenin istisnası onlar. Onlara lafımız yok. Ama genel mânâda en sağlıklı günümüzde bile kardeşim zaten yatsı onda oluyor, on buçukta yatsıdan çıkıyorsun. Olsa olsa bizim evde şimdi ben çıkıncaya kadar bir bardak çay içeriz. Bir tane meyve yersek yatarız hemen. Neden? Kalkmam lazım kardeşim, kalkabilmek için. Televizyonu bende açıyorum. Ama şimdi zaten yatsıya gelmeden haberler bitiyor. Hangi kanalın haberini açsan yatsı gelmeden bitmiş oluyor. Haberleri dinliyoruz. İlgiyenmeyiz, gönlümüze koymayız. Haberin tesirine girmeyiz Allah’ın izni keremiyle. Bazı sıkıntılı hâller varsa, kazalar kederler varsa, Mehmetçiklerimiz şehit olmuştur, onlara okuyuveririz. Şöyle, şöyle yapılacak işler varsa yaparız, hepsi o kadar.

Binaenaleyh, lütfen şuurlu olalım inşallah. Akıllı olalım, imanlı, ihlâslı olalım. Akıl, iman ile bir olduğu zaman akıldır. İman ile yan yana olduğu zaman akıldır. Yoksa kendi başına kaldığı zaman ihanettir. Bir sürü akıllı insan var, ateisttir. Bir sürü akıllı insan var, masondur, bir sürü akıllı insan var, komünisttir. Yahut efendim, din dışıdır yahut Hristiyan’dır, Yahudi’dir, şudur, budur... Onlar da akıllı ama onların akılları para etmiyor Hakk katında. Onların akılları geçerlilik kazanmıyor.

Binaenaleyh kardeşim, güzellikler arayan, güzellikler bulacaktır; fenalıklara doğru dönük olan, fenalıklarla karşılaşacaktır. Allah’ın rahmetine inanan, Allah’ın rahmetine sığınan o rahmeti bulacaktır. O rah-

metin himayesine, vikayesine, şemsiyesinin koruması altına girecektir inşallah.

Âmin

Essalâtu ve selâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Habîballah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

Sübhâne Rabbike Rabbi'l-izzeti ammâ yesîfüne ve selâmun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatıha

25 Mayıs 2008 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim... Teslimiyet hâlimiz, tevekkül hâlimiz Allah'ın en sevdiği hâller. Onlar hep Cenâb-ı Hakk tarafından hediye olunsun inşallah. Hani bak, kardeşlerimizden bazıları bilmiyorlar, bazıları biliyorlar. "Ya Vehhab" çekiyoruz ya her farz namazından sonra, on dört defa "Ya Vehhab". Ya Vehhab'ı biliyorsunuz, hatmi on dört keredir. Ya Vehhab, Ya Vehhab hemen Allahumme ente selâmun ve minkes-selâm demeden önce, farzın hemen akabinde. Yani ne demek? Ya Rabbi hibe et demek. Allah'ın Vehhab ismi şerifi hürmetine hibe etmek mânâsında tazammum ediyor. Çünkü bizim amelimiz bizi kurtarmaz diye her zaman söylerim. Bu umutsuzluk mânâsı değildir. Hâşâ sümme hâşâ. Bu haddini bilmektir. Bazen diyoruz İslâm'ın şartı beş, altıncısı haddini bilmektir. Haddimizi bilmektir. Zayıflığımızı, küçüklüğümüzü, adiliğimizi, asiliğimizi, zavallılığımızı ne kadar Hakk'a ihtiyacımız olduğunu, ne kadar O'nsuz olamayacağımızı bilmek, o mânâyâ tazammum eder. Yalnız biz şu kadarını söylüyoruz, kardeşlerim uzaktan, yakından kim geldi kim gitti, hepsinden Allah razı olsun. Buradan kalkmadan Allah muradlarınıza erdirsin. Fakat camiye girişimiz ile çıkışımız arasında bir damla fark olsun istiyoruz. Burada bulunuşumuzun sebebi bu, esbab-ı mucizesi bu, gerekçesi bu inşallah. Bir damla

buradan bir şeyler alıp çıkmak çok büyük bir devlet. Çok büyük bir ikrâm, ihsan. Biz kim oluyoruz biz neyiz.

Bazıları diyor bu görev nasıl görev! Ne görevi kardeşim. Bu görev fahri bir görev! Bu Allah'ın rızasını hedef alan, Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)in şefaatinin hedef alan bir görev. Bu bizim görevimiz. Allah'a sığınırız. Allah'a sığınırız. Bir şeyler, bir şeyler... Hani emri bi'l-maruf nehy-i ani'l-münker yapıyoruz, Allah'ın izni, keremi ile inşallah din kardeşlerimizi bir yerlere alıp, uçurumların kenarlarından alıp, güzelliklere çekmek, güzellikleri tavsiye etmek, onunla muttasıf kılmak ne güzel bir şey. Kazanacağımız budur elhamdülillah. Buradan bir kazancımız var. Küçümseyerek söylemiyorum fakat tevazu noktasından böyle ele almak lazım konuyu. Yoksa gerçek mânâda emri bi'l-maruf nehy-i ani'l-münker yapan kaç yerlerde, kitaplarda, kayıtları var, vallahi şehit sevabı alıyor. Bu iş sadece âlimlerin, abidlerin, zahitlerin, mürşitlerin, ariflerin, şunların şunların işleri değil her zaman söylüyoruz, rayına otursun diye söylüyoruz. Bu hedefimiz olsun. En yakındaki din kardeşimizin elinden tutmak; komşumuzdur akrabamızdır, yakınımızdır, değildir uzaktan, yakından merhaba ettiğimiz insanlardır. Onların ellerinden tutmak, bir kişiyi namaza başlatmak mesela, bir kişiyi kumarı bıraktırmak mesela, bir içkiyi bıraktırmak mesela, bir kişiyi Allah'ın rızasına doğru Allah'ın rızasını anlatmak mesela. Onların nefis noktasında ele aldıkları itirazları kırmak mesela. Güzel şeylerle onları iyiye doğru, güzele doğru, Hakk'ın rızasını çekmek, çekmeye çalışmak, hiç değilse bu gayret içinde olmak. Bunlar en güzel bir şeyler. Şehit sevabı diyor yahu.

Adam cephede anlından 'dan' diye kurşunu yemiş. Şehit olmuş, şehit! Onun kadar sevap veriyor kardeşim Allah. Kaydı ilâhiye var.

Vaadi ilâhiye var. Vaadi Resulullah var. Bütün kitaplarda yazar. Bunları yapmalı. Buradan çıkarken, bir damla, bir nebze, yüzde bir, binde bir, bir değişim göstermek, bir kâr defterimize, bir amel defterimize güzellikler, altın harflerle güzellikler yazdırarak çikalım inşaallah. O zaman Allah'ın rızasını bulma yolunda bir damla kârımız olur, atılmış adımımız olur. Mutlaka buluruz mânâsında değil ama vaadi ilâhiye, sadirü'l-vaad-i ilâhiye diyor kitaplar. Bütün kitaplar. Sadirü'l-vaad-i ilâhiye nedir? Allah öyle bir yüce Allah ki; bütün vaadinde sadıktır. O'nun vaadinin tahakkukunun tecellisine kâinat bir araya gelecek, yüz bin tane kâinat bir araya gelecek engel olamaz. Böyle bir yüce Allah. Öyle mutlak mânâda yaratan ve yaşatan Allah. Buralara gelmişken, bir şeyler duymuşken, bir şeyler dinlemişken, biraz kazançla, biraz hanemize bir şeyler yazdırarak çıkıp gitmek çok daha başka kazançtır. Söyleyene de dinleyene de çok büyük kazanç oluyor. Allah'ın rızası, Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)in şefaati orada olur. Bizim kitabımız namütenahi hak, bir milyonda bir milyon hak, bir trilyonda bir trilyon, yine sayıların erişemeyeceği noktada yine hak. Böyle bir Kur'an'a sahibiz.

Yanlışlıklar bazen hayatımızı yönlendiriyor. Hayatımıza kendiliğinden adapte oluyor. Bunlardan sakınmak, çekinmek lazım. Bunları nasıl yeneceğiz? Elbette imanımız, ihlâsımızla. Bunları nasıl yeneceğiz? Tefekkürümüz ile çok iyi düşünmek ile Hakk'ı düşünmek ile Hakk'ın hakkını teslim etmek ile.

Geçen gün birisi geldi. İncil verdiler bana, İncil okuyorum dedi. Kardeşim İncil Hakk kitap ama bu İncil, o İncil değil. Tahrif edilmiş, yüz dört tane. Ta bilmem kaç sene evvel Roma'da, dünya Hristiyan konferansı toplandı. Dünya Hristiyan kongresi toplandı. Seçelim

bakalım dediler, bu kadar değişik İncil, bu kadar birbirinden farklı İncil nereye götürecek bizi. İndire indire yirmiye indirdiler. On beşe indirdiler. Ona indirdiler. Dörde indirdiler en sonunda. Şimdi dünya üzerinde birbirinden farklı, geçerli saydıkları dört tane İncil var. Bunların hangisine Hakk diyeyim ben yahu? Bunların hangisi Hakk yahu? Bizim elimizde noktası değişmemiş Kur'an'ımız var. Bu tavırda var bir yanlışlık. Öyle dedik.

Bazen İslâm ülkelerini karıştırmak için bazı Hristiyanlar casusluk gayesi ile Müslüman ülkelerin iç işlerine casuslar yolluyor. Onlar Allah korusun İslâm dinini tahkir, tensip edip Hristiyanlığı lanse ediyorlar. Bunlar bizi yanlışlıklara sevk etmesin.

Tire'de Risale-i Nur cemaatinden sevdiğimiz bir kardeşimiz anlattı. Kaç sene evveldi, yağ pazarında bunu biri tutmuş, hem de Tireli birisi. Şimdi yok buralarda. Göç etti başka yerlere. Onun dinini para ile satın almışlar. O da başkalarını satın almanın yollarını arıyor. O vazife ile muvazzaf. Çok büyük paralar teklif etmişler. O kardeşimiz de çok sağlam. Galiba hala sağ, İzmir'de bir kardeşimiz. Bana geldi, anlattı. O zaman için Buğday Dede cemaatindeydi. Urgancıdır kendisi. Sonra İzmir'e göç etti. Çok yıllar, çok yıllar, çok yıllar evvel. Ağabey ne yapayım ben bunu? Hiçbir şey yapma kardeşim. Ona gülüvereceksin sen de, ona İslâm'ın güzelliklerini anlatacaksın. İncil'in güzellikleri, Tevrat'ın güzellikleri yok değil, var. Ama bak sen de ona İslâm'ın güzelliklerini anlatacaksın. Hatta şu geldi aklıma.

Asr-ı saadet devrinde Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz, sahabe-i kiramdan bazıları ile oturuyorlar, sohbet ediyorlardı. Hazreti Ömer elinde birkaç yaprak Tevrat ile giriyor içeriye. Ya

Resulullah ben bunlarda bazı güzel şeyler buldum. Tevrat'tan parçalar bunlar, pasajlar bunlar. Bazı güzel şeyler buldum. Bunları size de okuyabilir miyim? Başlıyor okumaya. Resulullah'ın rengi değişip gidiyor. Ebubekir Sıddık radiyallahu anh Hazretleri de var orada. Sahabe-i kiramın ileri gelenleri de var. Resulullah'ın rengi değişip gidiyor. Üzülüyor, sıkılıyor, buna neden lüzum görüldü diye. Buna hacet mi vardı? Buna gerek mi vardı? Öyle gözleri bir noktada takılı kalıyor. Ebubekir Sıddık Hazretleri meseleyi anlıyor. Keşfediyor Resulullah'ın o hâlini, o tutumunu, o davranışını. Hz Ömer'i dürtüyor ne yapıyorsun yahu sen diye. Bak diyor Resulullah ne hâle geldi. O hemen kesiyor. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) o zaman şu hadisi söylüyor: "Vallahi billahi eğer Hazreti Musa şimdi mezarından kalksa gelse, bana tabi olur, benim peygamberliğime iman ederdi. Benim Kur'an'ıma iman ederdi." diyor. Böyle bir Kur'an var bizim elimizde. Böyle bir peygamberimiz var. Çok adı belli değil peygamberler suhuflar getirmişler. Hükümler getirmişler. Birer satır getirmişler. Peygamber peygamberdir. Başımızın tacıdır. Hiçbir kul, peygamberlerin dışında hiçbir kul, peygamberin makamına, mertebesine eremez. Sayısı belli değil ama kayıtlarda geçen yirmi sekiz bin peygamber rakamını makbul sayalım. Yirmi sekiz bin peygambere Resulullah imam olacak. Yirmi sekiz bin peygambere âlem-i mânâda namaz kıldırarak.

Hazreti İsa meselesini konuşalım biraz. Hz İsa yeryüzüne inecek. Mehdi âl-i Resul ile el sıkışacak. Mehdi âl-i Resul ile teşrik-i mesai edecek. Elbette, amenna ve saddaknâ ama nasıl olacak? Bazıları diyor ki peygamber olarak mı gelecek? Kardeşim o peygamber ama peygamber olarak gelmeyecek artık. Eğer o peygamber olarak gelecekse, bizim peygamberimizin ahir zaman peygamberi olma vasfı nereye gider? Ancak ümmetten olarak gelecek. Zaten gökyüzüne alındığı zaman Hz İsa

gözyaşları içerisinde Cenâb-ı Hakk'a iltica etti, yalvardı, yakardı. "Ya Rabbi, hani senin ahir zaman peygamberin var ya. Şerefli Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)! Benim ona ümmet olmaktan daha büyük bir gayem yok. Beni ahirin ahirinde Ya Rabbi yeryüzüne indir, ona ümmet olma şerefini ver." dedi. Bu bütün kayıtlarda var. Bunu Hristiyanlar da biliyor. Yahudilerin hahamları da biliyor. Şunlar da biliyor, bunlar da biliyor... Tabi salihleri var aralarında, dinlerini ortaya koyamıyorlar, imanlarını ortaya koyamıyorlar. Çünkü kendi cemaatleri kendilerini aforoz edecekler. Geçenlerde bir daha söyledim bir hadis-i şerif var. Bizim dinimiz o kadar geniş, o kadar toleranslı, o kadar hoşgörülü ki bakınız ne diyor: "Hristiyanların ruhban sınıfı hakkında kötü söz söylemeyiniz zira onlar dua edicidirler." Bunun için hep söylüyorum. Bu kadar tolerans sahibi bir din. Bu kadar hoş görülmesi bir din. Bu kadar güzeller güzeli, bu kadar kâinatı kapsayan bir din. Tabi onun içinde ihtilaflar olacak diyorlar. Onun içindeki ihtilaflarda inşallahu Teâlâ Cenâb-ı Hakk'ın emri ile izni ile ilham-ı ilâhiye ile olsun hep ihtilaflar hallolacak inşallah. Mezhepler var, Hakk cemaatler var, Hakk olmayanlar var. Bunun münakaşasını yapmak hoş olmuyor. Tahkirler, tensipler girer araya diye korkuyorum. Allah korusun.

Binaenaleyh, biz bütün insanlığa şefkatliyiz. Bütün Müslümanlığa şefkatliyiz. Hazreti Ali ne yapıyor? İşi uzattık şurada bir şey okuyacaktık. Eskiden ordular karşı karşıya geldikleri zaman savaşlarda, orduların pehlivanları, seçilmiş pehlivanları yirmişer adım öne çıkarlardı, kapışıklardı. Bizim İslâm peygamberinin emri ile Hazreti Ali ortaya çıkıyor. Karşı taraftan da Bizans'ın yahut kâfirlerin diyelim ki ben o kelimeyi çok kullanmak istemiyorum. Çünkü sonradan o cemaatin içinde Müslüman olanlar var. O bakımda azıcık ihtiyatlı konuşmak lazım geliyor diye düşünüyorum. İki kapışıyorlar. Ordular seyrediyorlar.

Katiyen müdahale yok. Hz Ali altına alıyor onların pehlivanını, kılıcı elinden düşüyor. Kılıcı boğazına saplayacak, kılıcı boğazına dayayacak, Hazreti Ali'nin yüzüne tükürüyor onların pehlivanı. Hazreti Ali koyuveriyor yakasını. Kalk bakalım diyor. Ne oldu ya Ali? Bakınız! Şuura bakınız, imana bakınız, ihlâsa bakınız! Toleransa bakınız, hoşgörüyü bakınız, algılamaya bakınız! "Ne oldu?" diyor. "Az evvel, sen bana tükürmeden seni kesse idim Hakk için, Allah için, Kur'an için, millet için, âlem-i İslâm için kesecektim. Ama şimdi nefsim için kesmek durumu oluştu. Çünkü sana öfkelen dim. Benim yüzüme tükürdün. O zaman ben buradan bir hayır, bir ecir alamam." diyor. "Ben bu ikimizin karşılaşmasından meydana gelecek güzelliği defterime yazdıramam." diyor. "Allah nefsim yazarsa diye çekindim ve seni bırakıyorum." diyor. Bu âli cenaplık karşısında o kâfir denilen, o rakip denilen insan Müslüman oluyor. Müslümanların da büyüklerinden bir insan oluyor. İslâm böyle toleranslı, böyle şuurlu, böyle ihlâslı, böyle hoşgörülü, böyle algısı yüksek, böyle teslimiyetli, böyle tevekküllü bir din. İslâm bu. Az önce bir önsöz yaptık. Buradan girişimiz ile bu camiye girişimiz ne zamandır, kaç yıldır buradayız, böyle beraberiz. Biz bilir bilmez bir şeyler konuşuyoruz. Bir şeyler söyleyiveriyoruz. Hep beraber istifade ediyoruz. Ama şuraya girişimiz ile şuradan çıkışımız arasında Allah-u lillâh aşkına bir damlacık gönlümüze bir fark meydana gelsin. İyiyeye doğru, güzele doğru gelişme meydana gelsin. Girdiğimiz ile çıktığımız bir olmasın. Hatta biraz tersine dönmesin bazı işlerimiz büsbütün. Allah korusun.

Binaenaleyh, bütün gayemiz budur. Bütün hedefimiz budur. Allah'ın rızasıdır. Resulullah'ın şefaattir. Sevdiklerinin himmetidir. Bizi böyle bilsinler inşallah. Böyle hükümler üzere olalım, Allah'ın rızasını böyle bulalım inşallah.

Bazen böyle kendi kendime düşünüyorum. Bizim bir ağabeyimiz vardı, çok değerli bir insan. Tabi biz Tireliyiz, babamız bile burada doğmuş. Dedemiz Aydın'dan gelmiş. Çok sevdiğimiz ağabeylerimiz vardı. Ufak bir kahvehanemiz vardı. Çay ocağı gibi bir şeydi. Oyundu, şuydu, buydu başka şeyler yoktu. Velhasıl bir gün oturdum azıcık, dalgın bulunmuşum. Bir ağabeyimiz ne düşünüyorsun sen yahu dedi. Hoş geldin dedim. Hemen ceketimi düğümledim. Ellerinden öptüm. Efendim biraz üzülüyorum dedim. Hâlimiz, edvarımız, akıbetimiz ne olur diye üzülüyorum dedim. Tefekkür ediyorum dedim. Düşünüyorum, düşünüyorum. Kendi kendimi biraz zayıf görüyorum. Biraz Allah korusun, helâka doğru yakın görüyorum. Kendimi hiçe sayıyorum dedim. Gel buraya ayıgovan dedi bana. O öyle konuşurdu. Amiyane tabirle. Tire'nin lehçesi böyle. Gel buraya ayıgovan dedi. Bak ayıgovan dedi. Sana ben bir şey soracağım. Can-ı gönülde, bütün duygularınla beraber, bütün duygularınla beraber, bütün varlığınla, bütün mevcudatınla beraber doğruyu söyleyeceksin. Evet efendim. Buyrun efendim, sorun. Bir yerden bir yere giderken çok külli bir para buldun. Kimsenin görme ihtimali yok. Ama seni ihya edecek bir miktar bir para. Alır mısın, almaz mısın? Aman efendim, Allah aşkına. Aman efendim, Allah aşkına, sakın ha! Aklımdan geçirmem dedim. Hâşâ, sünme hâşâ! Bunu aklımdan geçirmek bile beni yere batırır dedim. Okyanuslara düşerim dedim. Güzel dedi. Şimdi dedi başka bir noktaya geçiyoruz dedi. Giderken gelirken, yolda belde, yakınında, komşunda, çevrende öyle bir teklif aldın ki dedi, dünyanın en güzel kadını sana zina teklif etse ne yaparsın? Tüylerim ürperdi efendim dedim. Vallahi tüylerim ürperdi efendim dedim. Mümkün olmayan bir şey. Hâşâ, sünme hâşâ! Evet demem düşünülemez dedim. Onunla beraber olmam düşünülemez. Aklımın köşesinden geçmez, yemini billâhlar ederim dedim. Gel dedi

ayıgovan daha ne arıyorsun sen dedi. İşte cenneti bulmuşsun dedi. İşte Allah'ın rızası burada dedi. Kahkaha ile gül bakalım dedi. Kalk harmandalı oyna dedi.

Bunları kendi kendimize soralım kardeşlerim. Biz neyiz, ne değiliz. Biz bir şey olmadığımızı biliyoruz. Ama bari sigaya çekmek bakımından, kendimizi muhasebe etmek bakımından bir neticeye vasıl oluruz diye düşünüyorum. Kendi içgüdülerimiz ne bizim. Adam vardır, on lira bulur almaz; adam vardır yüz lira bulur almaz; adam vardır bin lira bulur alır. Nereye kadar mukavemetimiz? Nereye kadar tevekkülümüz, teslimiyetimiz, imanımız, ihlâsımız? Nereye kadar? Adam vardır. Bir teklif vardır kadından. Şuradan zina teklifi. Zaman zemin uygun değildir hayır der. Çok zaman, zemin uygundur, kendisi hazır değildir. Başka esbab-ı mucibeleri vardır. Şunlar, şunlar, şunlar... Ama zaman vardır, öyle bir âna rastlamıştır ki, hem kendi nefsinin esiri olmuştur hem artık dayanılmaz noktaya gelmiştir. Evet der, geçer. Ama bütün bunlara rağmen, bütün bu kayıtlara rağmen, bütün bu ısrarlara rağmen, bütün bu mağlup edici güçlere rağmen, bütün bu koşullara rağmen hayır diyebiliyor musun? Reddedebiliyor musun her şeyleri, yanlış, haram olan, yasak olan şeyleri reddedebiliyor musun? İşte sen o zaman cennetliksin. Ama iman ve ihlâs lazım, ibadet lazım.

İbadetsiz olmaz. Benim imanım yeter diyor. Resulullah'ın imanı yok muydu? Sevdiklerinin imanı yok muydu, ihlâsı yok muydu? Onlar hep böyle namaz ile ibadet ile vakitlerini geçirdiler. Senden çok büyük bir şey istemiyor Allah. Benim varlığımı diyor, inkâr etme. Kabul et. Tasdik et. Benim varlığıma yönelik ibadetlerini yap. Namazını kıl. Orucunu tut. Diğer şartlarını yerine getir. Zaten beş şartın iki tanesi yalnızca zenginlere ait bir iş. O hacc, kurban ve zekât zenginlere ait bir iş.

Onların dışındaki zaten herkese ait bir iş. Bunları acaba yerine getirebiliyor muyuz? Onlarla muttasıf olabiliyor muyuz? Bunları yapıyor olmanın sevincini yaşıyor muyuz? Bunları acaba yerine getirebiliyor muyuz? Bunlarla muttasıf olabiliyor muyuz? Bunları yapıyor olmanın sevincini yaşıyor muyuz, bunları yapamıyor olmanın ıstırabını yaşıyor muyuz? Hep kendimizi bir kere çekip çevirelim kardeşim.

Levhalar asılıdır biliyorsunuz. Beylik laflardır amma onları kendimize mâl edelim. Onları oraya asılmış levhalar şeklinde değil, oraya dikilmiş hükümler, oraya dikilmiş hâkimler şeklinde mütalâa ve telâkki edelim. Bize sual soruyorlar oradaki hâkimler. Bugün Allah için ne yaptın? Namaz kıldım, oruç tuttum, şunu yaptım, bunu yaptım. Bunlar hepsi yapılması lazım gelen şeyler. Borçlar onlar. Bunun dışında Allah için ne yaptın? Bunları tefekkür edelim, yastığı başımıza koyduğumuz zaman, bunu hep bunu istiyorum kardeşlerim sizden. Bunu lütfen bugün, bu gece yapalım.

Bugün Allah için ne yaptın diyene, şunu yaptım diyebilmeli. İftihar ile övünmek şan, şöhret için değil hâşâ, sünme hâşâ! İhlâs ile iman ile tevekkül ile teslimiyet ile gerçek mânâda Allah'ın rızası için bugün ne yaptın? Adamın birisi geçen gün şurada para veriyor. Sağına soluna böyle bakmıyor. Kim görüyor, kim görmüyor. İş azlığında, çokluğunda değil. O paranın oraya veriliyor oluşunda, olmayışında değil. Allah için olmuyor artık işlerimiz. Sağ elin verdiğini, sol el görmesin diyor. Burada büyük mânâ var. Riyalar hayatımızı kaplamasın. Hulûsi kalp ile hulûsi cenâb ile yapalım ne yapıyorsak. İhlâsa sarılarak, nübüvvet nurunu karşımızda görüyor gibi Resulullah'ın bütün sözlerini bütün hareketlerini gözlerimizin önünde canlana canlana yaşayalım inşallah. Resulullah bizim saadetimiz için, bizim selâmetimiz için kendini helâk

etti. İslâmiyet'i yaymak için neler çekti neler. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyuruyor "Belânın, imtihanların en şiddetlisi peygamberlere verildi. Peygamberlerin içinde en şiddetlisi bana verildi." diyor. İki cihan serveri bunu söylüyor. O imtihandan beri değildi yani. O da imtihan edildi. Taif'den, din telkininden dönerken kan revan içinde kaldı mübarek ayakları. Cebrail (aleyhisselâm) geldi öfkeli. Ya Resulullah Cenâb-ı Hakk'ın selâmı var, derhal itlaf edivereyim mi? Güldü Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem). Allah benim ne diyeceğimi, ne cevap vereceğimi bilmiyor mu ya Cebrail? Onlar bilmiyorlar da öyle yapıyorlar. Bilseler hiç böyle mi yaparlar. Onları af ile muamele eyleyiversin Rabbim, selâm söyleyiver dedi. Böyle bir yüce peygamber. Böyle bir telâkki, böyle bir algılama, böyle bir sabır, böyle bir şuur bizlerin örneği, ibreti olmalı.

Günümüzde o kadar çok feveran eden var ki telefonlar durmuyor. Arada sırada efendim şöyle bir sıkıntı, böyle bir sıkıntı... Kardeşim birazda tefekkür et bakalım, nereden doğru geldi? İnsanın manevi makamı yükseldikçe, kimse kendini bir şey zannetmesin ama manevi makamı yükseldikçe imtihanlar, belâlar şiddetini artırır. Sıkıntılar, elemeler, kederler hayatının mühim bir kısmını işgal eder. Bunun bilinci ile hareket edersek dinçlik duyarsın, sükûnet duyarsın. Sabır ve şükür ile karşılırsın. Bütün bunları bilmiyorsan, bütün bunlardan uzak bir hayatın var ise kendi kendini yer bitirirsin, etrafını da yer bitirirsin. O hâlde peygamberin hayatını örnek alacağız kardeşim. O bize güzellikler getirmiş, güzellikler sunmuş. Hadis-i şerifler, başka hükümlerden, başka hususlardan, Kur'an-ı Kerim ayetlerinden neler neler tavsiye edilmiş bize. Şöyle yapın, böyle yapın.

Geçen gün bir kardeşimiz okudu burada. Sure-i Kehf’de Cenâb-ı Hakk buyuruyor. Eğer istikbâle muzaf yani geleceğe ait işlerinizde benim adımı anmaz iseniz, o işiniz akamete uğrar diyor. Aşikâr bir hüküm. Ne yapmak lazım. “İnşallah” deyiver yahu! “İnşallah” deyiver yahu! Allah’ın iznini, Allah’ın rızasını alıver yahu! Hem kesinlikten kurtulmuş olursun. Kesinlik hükmü vermiş olmaktan kurtulursun. Şimdi biz evden çıkarken, inşallah ben camiye gidip gelivereyim. İnşallah, inşallah... Ne güzel Allah’ın adı giriyor işin içine. O camiye gelip gitme işi Hakk’ın rızasına bağlanmış oluyor. Bunu yapmak, söylemek, alışkanlık hâline getirmek zor değil.

Çok kereler söyledim. Aranızda selâmı yayın diyor. Bunu kaç defadır söyledim. Selâm verin kardeşim. Selâmlaşın. Evinize gittiğiniz zaman, köyünüze gittiğiniz zaman, sokakta, yolda, belde kime rastladıysan selâm verin. Selâm bir kere Allah’ın selâmını dilemektir. Allah’ın selâmetini dilemektir. İkrâmını, ihsanını, lütfunu dilemektir. Allah ile beraber olmanın feyzini, bereketini, irfanını, ihlâsını yaşamaktır. Selâm budur. Selâm güzelliştir yahu.

Bir de ayrıca hükümler var. Bilhassa bakınız sabah namazını diyor, cemaat ile kılmayı alışkanlık hâline getiren bir insan, yolda giderken mutlaka, hayatında mutlaka, hayatında bir defa olsun, yüz defa olsun, bin defa olsun Hızır (aleyhisselâm)ı görür diyor. Hükümler bunlar. Bunlar bize teşvik mahiyetinde söylenmiş sözler ama gerçek bunlar. Bizim burada kardeşlerimizden görenler olur. Rastlayanlar olur. Selâmını sabah anında bir takım şöyle, bir takım böyle alanlar, verenler olur.

Binaenaleyh, bunlar çok kolay şeyler kardeşim. Bunlar hayatımızı geçirmekte hiç zorluk çekmeyeceğimiz şeyler. Allah bizim amel defterlerimize, sağ tarafımıza yazılacak güzel amellerimize altın harflerle geçirecek hususlar. Bize çok az bir külfet veriyor. Hiç külfet vermiyor aslında. Alışkanlık yaptığımız zaman, bizim hayatımıza adapte ettiğimiz zaman, hiç bize külfet vermiyor. Dilimiz alışveriyor zaten. Gönlümüz söyleyiveriyor zaten. Ama bunlar ile muttasıf olmak lazım. Bunları hayata geçirmek lazım, bunları ciddiye almak lazım.

Bugün Allah için ne yaptın dedik. Deminki meseleye döndük. Allah için her gün bir şey yapalım yahu. Bir fakirin elinden tutalım, bir damla yardımda bulunalım. Gözleri görmeyen bir insanın koluna girelim, gideceği yere götürelim. Başka bir insanın, başka bir derdine merhem olalım. Komşumuzla iyi geçinelim. Aramızda küs olanlar varsa barışalım. Onlara iltifat edelim. Bir hasta ziyareti yapalım. Benzer şeyler, benzer şeyler, benzer şeyler... Bize Allah için yapılması lazım gelen şeyler bunlar diyorlar. Bunlar deniyor. Bunlar çok kolay şeyler, bize hiç külfeti olmayan şeyler.

Bizim Tire'de Yaşar diye meczup bir kardeşimiz vardı. Bugün nereye gittin, geldin? Bugün Yuvalı Hisarlı'ya gittim, geldim. Bugün nereye gittin, geldin? Bugün büyük kaleye gittim, geldim. O zaman yollar güzel değil tabi. Taşlar şunlar bunlar. Ne yapıyorsun Yaşar oralarda? Yollardaki taşları ayıklıyorum derdi. O da öyle muvazzaf. Ona da öyle bir vazife verilmiş. Çok mutlu oluyorum derdi. Hele az büyükçe taş rastladım mı yollarda, üstüme üstüme sarılıp sarmaşasım geliyor derdi. O taşları oradan alıp atmak için, müminin hayatını kolaylaştırmak için, yolda engel teşkil edecek hususları ortadan kaldırmak için koşarak sarmaş dolaş olmak istiyorum o taş ile derdi. Meczup bir kardeşimiz.

Ama âkil bir kişi. Bunlar Hakk'a yakın meczup. Meczup biliyorsunuz iki türlü. Biri âkil meczup, birisi âkil olmayan meczup. Âkil meczup aynı zamanda mükellef meczuptur. Hakk'ın suallerine muhatap olacak meczup. Öteki de her şeyden müstağni. Onlar da bazı âlemde, araf denilen noktada toplanacak diyorlar, cennet ile cehennem arasında. Allah onlar ile hususi kararlar verecek diyorlar. Ama mevzuyu oraya getirmek değil maksadım. Fakat âkil meczup namazını kılar. Bizim burada kaç tane meczup kardeşlerimiz var. Parayı, pulu bilmezler. Alır, atıverirler. Alır, birlerine verirler. Yanında kabul etmezler. Bilmem ne, bilmem ne... Bir tanesi vardı. Böyle birisi vardı, başka birisinin adını kullanmış o meczup. Hani o elbise veren yüzüne çarpıvermiş. İyi elbise vermiş yahu. Ulen demiş. Sen kim oluyorsun bana yardım edecek bana bir takım elbise ile. Falanca var iken senin bana elbise vermeye ne yetkin var, ne salâhiyetin var demiş. Falanca varken ben anca ondan yardım kabul ederim demiş. Birinin adını söylemiş.

Binaenaleyh, bunlar da gelişi güzel değil yani. O meczuplarda Allah korusun birtakım hadiselerde, birtakım olaylarda ağırlıklarını koymuşlardır. Burada Mustafa Efendi'nin kahvesinde anlatırlar, yukarıda Bardakçı Kahvesi'nde. Birisi gelmiş, meczuplardan. Biraz yardım istemiş. Orada nargile içiyorlarmış. Nargilesini bitirmiş bir adam. Dalga olsun diye, herkes gülsün diye, onu alaya almak için nargilenin ateş yanan kısmını, lüle mi diyorlar, ne diyorlar işte o kısmını başından aşağıya döküvermiş. Ateş ile beraber! Ateş yanmış, silkelemiş falan ama tabi orası yanmış. Başı yanmış. Ooo! Etraftan yapma yahu. Ne yaptın filan demişler. O gece rüyasında o fiili işleyen, yakma fiilini işleyen zâtın, birisi gelmiş. En büyük bir hatayı işledin demiş. Güzel defterlerden bütün isimlerin silindi, bütün amellerin yandı demiş. Git ondan özür dile. Git kendini nasıl kurtarıyorsan öyle kurtar demiş. Şimdi bu adama

telaş düşmüş. Ödü kopmuş. Ertesi gün arayiveriyor, arayiveriyor o meczup yok. Neyse bir yerde rastlamış. Aman efendim demiş. Amman efendim bir yanlışlık eyledik beni affeyle. Kardeşim bir şey söyleyeyim iyi dinle demiş. Buyur söyle. Bizden çıktı iş demiş. Eh bizim bir büyüğümüz var filan şehirde. Oraya gideceksin, ondan helâlleşeceksin demiş. Emir ona geçti demiş. Adam apar topar, vasıta bulmuş bulmamış o şehre, yakın bir şehrin ismini vermiş adam. Oraya gitmiş. Varmış, o büyüğün elini ayağını öpmüş. Aman efendim böyle bir hata işledim ben. Aman efendim benim affıma medar olacak bir fiil söyleyin de onu işleyeyim ben. O mübarek başındaki fesi çıkarıvermiş. Bak demiş o meczuptaki yanık bizde de var. Aman efendim. Ne yapsak boş demiş. Bu yanıktan Resulullah'ta da var. Allah muhafaza. Hafife almayalım. Kimse ile dalga geçmeyelim. Kimseyi küçümsemeyelim. Kimseyi umursamazlık yapmayalım. Onu âlem gülsün diye alaya almayalım. Haddimizi bilelim, haddimizi.

Her zaman söylediğimiz gibi İslâm'ın şartı beş, altıncısı haddini bilmek. Haddimizi bilelim kardeşim. Bizi haddini bilenlerden eyler inşallah Rabbim. Bize haddimizi bildirmesinler. Cezalandırarak, tecziye ederek bize haddimizi bildirmesinler. Babam derdi ki, oğlum bir insanın ıslahını isterken, Ya Rabbi bunu cezalandırmadan ıslah eyle. Şerh koyunuz, tasrih ediniz. Sarahat veriniz. İki türlü ıslah olur çünkü derdi babam. Ne o? Birisi cezalandırarak, birisi affederek. Ya Rabbi bu kulunu affederek ıslah eyle. İslah istiyorsun ama bunu ıslah et demek yetmiyor yani. Affederek ıslah eyle Ya Rabbi. Bunu demek lazım, bunu dilemek lazım.

Hayatta öyle hükümler var ki, öyle hükümlere sahip ki ufacak bir nokta helâkına, ufacak bir nokta saadetine vesile olabilir. Çok dikkatli

yaşamak durumundayız. Kendimizi çekip çevirmek durumundayız. Hesaba çekmek durumundayız, sigaya çekmek durumundayız. Bunları yapmazsak bize yazıklar olsun yahu! Biz nasıl Müslümanız yahu! Bizim kitabımız namütenahi. Bizim peygamberimiz gelmişlerin, geçmişlerin en kıymetlisi, en üstünü. Bir daha gelmeyecek. Gelmiş, geçmiş bütün peygamberler onun peygamberliğine tasdikçiler. Öyle olunca biz bununla şeref duyacağımıza, onunla yetineceğimize bakınız neler neler yapıyoruz.

Binaenaleyh, kıymetini bilelim kardeşim. Böyle bir Kur'an, böyle bir peygamber, bir yüce Allah. Hep O'nunla beraber olmanın yollarını aramalı. Herhangi bir fiilimizde, herhangi bir hâlimizde hatalara düşmemek için hep O'nu hatırlıyor olalım.

Akşam telefon etti birisi. Bugünden ötürü umreye gideceklermiş. Şark şehirlerinden bir kardeşimiz. Bize bir şey tavsiye eder misiniz dedi. Ederim dedim. O'nunla ol. O'nunla ol. Babam derdi Allah rahmet eylesin, Oğlum adam Mekke'ye Medine'ye gidiyor mu? Ondan iki şey isteyiniz, söyleyiniz. Nedir baba? Omuzuna heybe alsın. Heybe biliyorsunuz iki gözü olan, taşıyıcı madde, sepet yerine, sele yerine. O heybenin bir gözüne para doldursun, bir gözüne sabır doldursun. Şimdi o yollarda imtihan biraz ağır oluyor. Biraz da akla, hayale gelmedik imtihanlara düçar oluyorsun. Hemen şuurla hareket ettin mi, hemen nereden geldiğini bildin mi amel defterine altın harflerle yazılıyor. Ondan evvelki bütün kötüler siliniyor. Ama o şuurla hareket edeceğiz. Böyle yapıverelim.

O'nunla ol. Her harikulâde her neyle karşılaşarsan karşılaş Resulullah ile ol. Allah ile ol. Maneviyat ile ol. Emirler ile ol. Kur'an ile ol.

Hadisler ile ol. Lütfen, en güzeli bu! Bize bir iki defa Allah nasip etti, neler ile karşılaştık. Hep aklıma geldi. Bunlar güzel nasihatler. Bunlar hadis-i şerifeler. Bunlar sünnetler. Burada neler olması lâzım geldiği hakkındaki bize ulaşan bilgiler. Dedim baksana ısmarlama gibi, hayatımızın karşısına çıkıveriyor. Önümüze çıkıveriyor. Önümüze yığılı veriyor. Onu hazmetmek lazım. Onu kabul etmek lazım.

1967'de ilk defa hacca gitmek nasip oldu. Kırk bir sene olmuş. O zaman otobüsler Kâbe'nin yanına kadar gidiyordu. Otobüsler ile gidiliyordu. Zaten uçak yoktu. Vazifemizi yaptık, Kâbe'nin önünden biniş emir olundu. Oraya otobüslerimiz gelmişler. Biletimiz belli, numaralarımız belli. Bir zât vardı. Benim yerime birisini oturtturmuş. Eh hareket etmek üzereyiz. Lütfen dedim, benim yerime oturmuş, uyardık. Sen ayakta gideceksin dedi bana. Hayrola dedim. İzmirli bir kumaş tüccarı bu. Onun İzmir'den çok iyi tanıdığı birisiymiş. Beni götür demiş. Pasaportu mu yokmuş neymiş. O demiş benim nüfusum sana yeter. Ben seni götürürüm demiş. Şimdi bunu diyen adam bir yerde onu ayakta götürmesi lâzım veyahut kalkıp kendi yer vermesi lazım. Kendi fedakârlık yapması lazım. Ben tabi gencim, otuz yaşındayım. Yahu nasıl olur efendi amca. Beyefendi bir insan, bir baldızı var, bir hanımı var. Onlarla beraber hareket ediyoruz. Onlarla beraber seyahat ediyoruz. Onları da hacca getirmiş. Fakat kendisi rahatsız, bazı şeyleri yememesi lâzım. Bazı şeylerden sakınması lâzım, içtinap etmesi lazım. Hareket tarzını kontrol etmesi lazım. O da onlardan kaçak bir şeyler yemek murad ediyor. Onlardan ayrı oturdu. Benim yanıma oturdu. Bu defa da benim yerime başka bir arkadaşı oraya oturtmuş. Amca, efendi amca bu olası bir şey değil. Kâbe'nin önünden hareket edeceğiz kardeşlerim. Otobüs ile İzmir'e kadar Tire'ye kadar ben ayakta geleceğim. Olur mu yahu. Onun parasını ben verdim. Orası benim hakkım. Hem olası bir şey

değil oradan buraya kadar ayakta gelinir mi yahu. Gideceksin dedi. Az babam bir şey söyledi. Ağabeyim bir şey söyledi. Neyse, otobüs firması geldi. Olamaz hacı amca dedi. Lütfen indirin dedi. Eh Ya Rabbi, sana havale ediyorum artık, onun kusuruna bakma dedim. Şimdi geldik yoldayız. Şam fuarında mola veriliyor. Orada bir nehir akıyor, Şam fuarının içinde. Orada mola veriliyor. Orada eğleniliyor. Orada şu saate hareket edeceğiz dediler. İyi, herkes orada. Çarşıya çıktık, geldik. Bir şey alınacaksa aldık. Duvarın kenarında arabamız. Eh hacı amca yok. İzmirli o kumaşçı amca yok. Nerede bu. Nerede bu. Nerede bu... Hanımı ile baldızı ağlaşıyorlar, yahu nerede bu. Arayıveriyoruz, tarayıveriyoruz, bekleyiveriyoruz. Saatler bir daha geçti, bir daha geçti. Şirketin sahibi dedi. Artık daha fazla bekleyemeyiz. Bu kadar yolcu, on otobüs birden hareket ediyoruz. Bir tane kamyon var, eşya taşıyıcı. O zamanın hükümleri böyleydi. 1967'de bu. Biz hareket ederiz dedi adamlar. Kadınlar ağlaşıyorlar. Biz de kalalım. Kalın kardeşim. Kalırsanız daha kötü olur dedi. Suriye memleketinde. Ne işin var Şam'ın göbeğinde iki kadın. Haydi, onlar ile yola çıktık. Ağlaşıyorlar. Ağlaşıyorlar. Bıraktık geldik. Sonra Adana'ya geldik. Baktık orada bizi bekleyip durur o adam. Orada uçak mı kiraladı yoksa bir uçak seferine mi bindi! Neredesiniz deyip durur. O kadınların feryadına, boğacaklar. Bu kadarla kurtuldun sen dedim. Bu kadarla atlattın sen dedim.

Binaenaleyh, yemek yemeğe gitmiş. Hanımları müsaade etmiyor çünkü ona. Perhizleri var. Hemen hasta olacak, hanımları katiyen izin vermiyorlar. Şam'ın bilmem neresinde bir tatlılar yemiş. Üzerine oturmuş nargileler içmiş. Saatler, saatler, saatler... Ondan sonra bakmış. Gitmiş. Ondan sonra bir taksi doğru Şam havaalanına. Oradan sonrasını söylemiyor gari. Ya tarifeli uçağa bindi ya da uçak kiraladı. Çünkü çok

zengin bir adammış bu. İzmirli kumaş tüccarları, kaç tane mağazaları varmış. O da öyle atlattı, gitti. Oralarda imtihanlar bitmek bilmiyor.

Uyanık olmak lazım. Hayatın içinde imtihanlar bitmiyor. Hayatın içinde imtihanlara hazır olmak lâzım. Ne dedi Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): “İmtihanların en ağırı, belâların en şiddetlisi, peygamberlere verildi.” diyor. Ondan sonra derece derece müminlere dağıtıldı. Eğer bir yerlere varıldıysa, biraz mesafe alındıysa, biraz Hakk’a doğru yakınlık kesbedildiye veya yol alındıysa bekle belâyı, bekle imtihanı. Ama şuurla, imanla, ihlâsla bekle. İsyarla değil, itirazla değil, nefse uyararak değil, Hakk’a uyararak bekle. Teslimiyet hâlinde, tevekkül hâlinde bekle imtihanını kardeşim. Bekle belânı derken adam belâ anma diyor. Evet, senin anladığın mânâda anmam ama burada belânın gerçek mânâsı imtihandır. Resulullah bile böyle kendine mâl ediyorsa o belâyı, “eş-şedd-ü belâ mine’l-enbiya” diyorsa, tabi ki biz de onu öyle yâd ederiz. Allah’a sığınırız.

Azıcık bir şey okuyuverecektik şurada. Hükümler şunlar bunlar hepimize faydası olan şeyler. Allah yardımcımız olsun inşallah. Mevlâna Hazretleri ile ilgili bir şey var burada. Başına gelen eziyetlerin neyi artırıyor? Bak, şimdi bahsettiğimiz hususlar. Sanki ben okumadım başından. İşaret ettim, okumamıştım. Başına gelen belâlar, eziyetler artırıyor değil mi? Artması lâzım çünkü, artıyorsa sevin. Sıkıntılar seni kuşatıyorsa ve sen onları alıp başına, alıp gönlüne koyuyorsan Hakk’tan geliyor diye. Çaresini arayacaksın hasbel beşer, hasbel kader geliyorsa çaresini arayacaksın. Çaresini bulamıyorsan, bulamıyor olmanın ezikliğini yaşamayacaksın. Ondan sonra diyeceksin Ya Rabbi biliyorum. Senden geliyor bu. Sen benim yüce dostumsun, sen benim yüce yaratıcısın. Sen beni yüce yaşatanımsın diye diye tevekküller üzere,

teslimiyetler üzere, o belâlar sende ruh genişliği yaratıyor. Bu sefer sende tevekkül, teslimiyet hisleri uyanıyor. Halka genişliyor. O'na doğru, Hakk'a doğru gidişte mesafeler alıyorsun.

Hiz. Musa (aleyhisselâm) Tûr-u Sina'ya giderken, Hakk ile mükâlemeye giderken birisini görmüş, tespîh edip durur orada. Hakk ile meşgul. Kendini tecrit etmiş. Ellinde tespîh. Selâm vermiş, geçmiş. Orada Hakk ile konuşmuş Tûr-u Sina'da, yine dönmüş. Aradan zaman geçmiş. Ne kadar zaman geçtiğini kitaplar yazmıyor. Bir süre geçmiş, uzunca bir süre. Yine gidiyor Tûr-u Sina'ya bir esbab-ı mucize ile bakıyor, aynı adam orada, kuşlar kafasını yiyip durur, kuşlar vücudunu yiyip durur. Hazreti Musa: "Ya Rabbi bu ne hâl? Bu zaten kendini tecrit etmişti. Kendini sana adamıştı Ya Rabbi. Seninle meşguldü Ya Rabbi. Bu çölün ortasında ancak seninle beraberdi Ya Rabbi. Bu acılar, elem, keder ona neden reva görüldü? Hikmetinden sual olunmaz, merakımı mazur gör Ya Rabbi." Cenâb-ı Hakk cevap veriyor bakınız. "Ya Musa, ona öyle bir makam vermek murad ettim ki oraya tespîh ile ibadet ile varılmıyor. Bunları da çekmesi lazım." Ya işte! Bunları da çekmesi lâzım. Demek ki bazı şeyleri çekmek lazım. Bazı ıstırapları, bazı elemeleri, kederleri hayatımıza girdiyse alıp başımıza, gönlümüze koymak lazım.

Hazreti Eyüp peygamber (aleyhisselâm) her yanı ıstırap içerisinde. Yine onda da aynı kurtlar vücudunu yiyip durur. Kuşlar vücudunu tiftip durur. Hanımı dayanamadı "Ya Eyüp!" dedi. "Sen peygambersin, duan müstecab, bir el açıp dua edemez misin?" demiş. "Allah senin üzerindeki sıkıntıları alsın. Bir dua edip Allah'tan af dileyemez misin? Sağlık, sıhhat dileyemez misin?" Gülmüş Hazreti Eyüp "Neden güldün?" demiş. "Ya hatun!" demiş. "Azıcık sağlıklı yaşadığım kadar biraz da ıstırap çekeyim de Hakk'a el açmaya yüzüm olsun."

demiş. El açmaya dahi hayâ etmiş. Bana sağlık ve bana sıhhat ver demeye bile hayâ etmiş. Böylesine yakîn. Bunlar peygamberler, tabi isteseydi Cenâb-ı Hakk anında şifaya erdirecekti. Kitapların altındaki antiparantez şerhi böyle. Ama istememiş. İsteyememiş. O teslimiyetini, tevekkülünü devam ettirmiş. O bilir demiş. O farkında değil mi? O ne lâzımsa onu yapar. Sonra da tabi sağlıklar bulmuş, bir şeyler.

Velhasıl başına gelen eziyetler artıyor değil mi? Buğdayı başak olsun diye toprağa attılar. Bakınız yine Mevlâna Hazretleri buyuruyor. Değirmende un olsun diye ezdiler. Hep buralarda büyük mânâlar var, bakınız. Buğdayı başak olsun diye toprağa attılar. Siz de amellerinizi toprağa atın. Siz de güzel amellerinizin yeşermesini bekleyin. Değirmende un olsun diye ezdiler. Siz de eziliniz diyor. Siz de kafayı dikmeyiniz diyor. Siz de enaniyetinizi kırın diyor. Hani ene diyoruz, ego diyoruz, sabır diyoruz ya. Bunlar enaniyetin, isyanın baştacı kelimeler. Dikmeyin kafanızı diyor. Boynunuzu bükün diyor. Sizi de eksinler. Değirmende un olsun diye ezilen ekmek oldu. Fırında pişirdiler. Fırınlarda yaktılar. Ben ilave ediyorum burasını. Sonra dişleriyle ezdiler. Ezilmek edebiyatı devam. Ezilmek edebiyatı devam. Ezil ki can olası, can versin. Ezil ki can olası. Gerçek mânâda can olası. Ezil ki Hakk'a yakîn olası. Canı bulası. Ezil ki canan olası. Can veresin. Etrafına can veresin. Etrafına neşvünema olası. Etrafın seninle yeşersin. Ama ezil, ama piş!

Ara sıra takılıyoruz buralarda. Bizim kalaycı kardeşimiz var. Arkadaşlar ile takılıyoruz orada, kalaylar yapılıyor pırl pırl kalay. Ya Hacı Ali Efendi diyoruz bizim de içimizi böyle kalaylasan olmaz mı? Olur ağabey diyor. Biz onu yapamayız ama olur ağabey diyor. Eh, gel şu ocağın üstüne otur bakayım bir defa diyor. Bu boş kazanın yandığı gibi

yan bakalım. Of, onu yapamayız. Eh ben de ötekini yapamam diyor. Ben de başka türlü yapamam. Ağarmak istiyorsan yanacaksın diyor. Edebi bir mükâleme, karşılıklı! Ne kadar güzel. Ezil ki can olasin, ezil ki can veresin etrafına. Ezil kardeşim.

Ahmet Er Rufai Hazretleri biliyorsunuz büyüklerden bir zât. Ona Medine’de birtakım istinatlarda bulundular. Sen Resulullah sülâlesinden değilsin dediler. Hâlbuki Ahmet Er Rufai Hazretleri’nin hem annesi hem babası Resulullah’a dayalı mübarek bir zât. Üzüldü. Buna bir çare dediler etrafı. Biz seni biliyoruz, tasdik ediyoruz. Tasvip ediyoruz seni amenna ve saddockna. Âl-i Resulullah’sın. Bir gün dayanamadı. Ey Medine halkı dedi. Bizim hakkımızda yanlış düşünüyorsunuz ya da iyi düşünüyorsun, bu bizi enterese etmiyor dedi. Ama bizim yüzümüzden günahlara girmeniz bizi üzüyor. Bizi bu elemden, bu kederden kurtarınız lütfen. Ravza’ya kadar buyurun dedi. Bak ezilin meselesinin devamı mahiyetinde aklıma geldi. Girdi, kitaplar diyor ki en az on bin tane Medineli orada hazır bulundu acaba bu Ahmet Er Rufai ne yapacak diye. Vardı mübarek kabre, kapıları kapattırdı. Herkes pür dikkat nefes almıyor kimse. Heyecan dorukta. Diz çöktü. Etek öper gibi bir tavır takındı. Ya Resulullah sen benim ceddim isen, ben senin evladın isem çıkar elini öpeyim dedi. On bin tane keşfi olan olmayan, kerâmeti olan olmayan bütün Medineliler müşahede ettiler diyor. Bakınız ufak, büyük bütün Medineliler müşahede ettiler. Resulullah elini çıkardı, Ahmet Er Rufai elini öptü, sonra o nurlu el yerine döndü. Ahmet Er Rufai hemen kapıya koştu, bir tek kapı kalmış açık. Öteki kapıları tamamen kapatın dedi. Bakın arkadaşlar dedi. Biz bunu nefsimiz için yapmadık. Kendimizi kanıtlamak için, ispatlamak için yapmadık dedi. Bizim yüzümüzden yanlış şeyler düşünüp de günahlara girmeyesiniz diye yaptık. Tallahi, vallahi bu yüzden yaptık dedi. Attı kendisini kapıya. Bizim üstümüze

basıp da geçmeyene şefaattir dedim. Aman ya Ahmet Er Rufai bu kadar güzellik, bu kadar yücelik karşısında müşahede ettik, şahit olduk nasıl basarız? Basmadan geçene şefaattir yoktur dedim. On bin kişi Ahmet Er Rufai Hazretlerini çiğnedi, geçti kardeşim. Ezilmek bu. Ne idi başının zoru? Ne idi başının zoru? Attı kendini ve ezdirdi.

Ezil kardeşim. Eğil kardeşim eğil. O "ezilin" yanına bir kelime ben ilave ediyorum. Eğil kardeşim. Kafanı dikme kardeşim. Sonra dik kafalıları vururlar kardeşim. Dik kafalıları eğilir gider de, ezilir gider de farkına varmazsın, tezellül noktaya düşersin. Tezellül üzere eğilirsin. Hâlbuki böyle tevekkül üzere eğilmek makamlara, mertebelere, basamaklara çıkmak mânâsında tazammun ediyor. Tezellül ile ezilmek ise küçülerek zayıflayarak, ayıplanarak, birtakım yanlışlıklar yapı yapı cehennemi boylamaktır. Kafanı eğil kardeşim. Kafamızı eğelim kardeşim.

Tevazu en büyük bir vasıftır. Ben bazen şunu ilave ediyorum, haddimiz olmayarak. Biz kim oluyoruz ama aklıma öyle geliyor. Tevazu güzel bir şey. Tevazuu elde etmek için, tevazulu olmak için, mütevazı olmak için bir yerlere varmış olmak lâzım. Oysa biz zaten tevazunun kendisiyiz yahu. Biz zaten tezellülün en zayıf noktasını yaşıyoruz. Biz zaten yerlerde geziyoruz. Neresine tevazu edeceğiz. Tevazunun üstünde olanlar, tevazunun üzerinde olanlar belki doğru bulur yaparlar bunu. Biz tevazunun kendisiyiz zaten. Biz en aşağılardayız, en küçüklerdeyiz. Biz ezilenlerdiniz. Ezilmekten şeref duyanlardanız. Eğiliverelim kardeşim. Kafamızı dikersek o kafayı vururlar. Kafayı dikenler Allah'ın hasmı olur.

Binaenaleyh, boynumuzu bükelim kardeşim. Eğelim kardeşim boynumuzu. Bak burada ne diyor. Can olası, can veresin. Bakınız,

burada çok güzel bir şey daha var. Hoşuma gidiyor benim. Kasırğa, kuvvetli rüzgâr ağaçları yerinden söker ama alçak olan otlara bir şey yapamaz. Bakınız ne güzel. Kasırğa koca koca ağaçları kökünden söker. Buradaki misal ağaçlar değil, buradaki misal çimenler değil. Buradaki misal kafayı dikenler. “Ben” diyenler. Kasırğa seni alıp götürür kardeşim. Allah’ın rüzgârına dayanamazsın. Aşağılardaysan eğer, çimenlerin arasında herkes sana basa basa geçiyorsa eğer, o kasırğa sana bir şey yapamaz. O kasırğa daha seni besler. Sana daha hayat verir. O rüzgârlarla gelişirsin. Çok büyük mânâsı var. Biz o ben çınarlarından olmayalım. O asırlık çınarlar bile o kasırgalar karşısında sökülüp atılıyorlar. Görüyoruz işte bak geçenlerde, bir kasırgada bilmem nerede dünyanın insanı öldü. Kasırğa, kasırğa başka bir şey değil. Kuvvetli fırtına mânâsında tazammun ediyor bu kasırğa. Alt üst etti, binaları uçurdu, ağaçları yerinden kök söktü. Çimenleri bir şey yapmadı. Çimenler ancak yellendi. Havalandı, neşvünema buldu. O çimenlerden olalım kardeşim, eğilelim. Ahlâk-ı hamîdenin en büyük hususlardan bir tanesi, onla muttasıl olma arzusunda olduğumuz en güzel şey tevazu kardeşim. Eğilmek kardeşim.

Ne diyor Yunus? Amenna ve saddockna deli mi bu. Hâşâ, sünme hâşâ! Başımızın tacı gönlümüzün sultanı Yunus. Her okuduğumda böyle teselli bulurum. Dövene elsiz gerek, sövene dilsiz gerek. İnsan gönülsüz gerek. Gelecek herif seni dövecek, bir şey demeyeceksin. Gelecek herif sana sövecek, bir şey demeyeceksin. Yürek ister. İman ister. İhlâs ister. Mesele bu. Mesele bunda. Bu gibi kuvvetli hisler ile dolu dolu olalım inşallah. Hayatımıza onlar yön versin bizim. Hayatımızı onlar süslesin bizim. Onla iftihar edelim, onunla öğünelim. Güzellikler burada kardeşim.

Adam iki beline iki tabanca sokuyor, of en cesur, en cesur. En cesur o değil, o değil kardeşim. En cesur Allah'tan korkan. En cesur nefesine mukavemet eden, nefsinin vur dediği zaman vurmayan. En cesur vatani için, milleti için kendini ortaya atan. En cesur o. Ben diyorum bizim gibi keller, ufacıklar, zavallılar, küçükler yarın vatan müdafaası söz konusu olduğu zaman hepimiz aslan kesiliriz. Neden aslan kesiliriz çünkü imanımız, ihlâsımız var. Nasıl var? Öürsem şehit, kalırsam gazi inancımız var. Ama o kafaları böyle dik gezenler var ya. O şımarıklar hiç kimseyi hedef almıyorum ha! Yanlış anlamayınız. Bir misal olsun, bir mukayese olsun diye söylüyorum. Yoksa yarın onlardan bazı salihler, salihalar çıkabilir. Bir şey demiyorum. Onlara atıfta bulunmuyorum ama bir misal olsun, bir mukayese olsun diye söylüyorum. Onlar öyle bir hâl vuku bulduğunda, vatan müdafaasında bahis konusu olduğunda sandalyenin altlarına girerler, bizim gibi zavallılar göğsünü siper eder düşman kurşununa, onlar sandalyenin altlarına girerler. İman böyle ihlâs, böyle teslimiyet hâli kazandırır insana.

Boynumuzu bükeceğiz din kardeşlerimize karşı, komşularımıza karşı, efrad-ı ailemize karşı, yakın çevremize, uzak çevremize karşı boynumuzu bükeceğiz. Bu tevazunun en önde gelen hususlarından bir tanesi. Amân demeli. Amân derken Allah'tan el-emân dilemeli. Amân derken tezellül noktasına düşüyor gibi bir hâl takınmamalı. Ondan üzüntü duymamalı. Ha nasıl olur o? Amân demek, dünya için amân diyorsan eğer, dünya menfaati için amân diyorsan eğer, o artık hoş olmayan bir noktaya gelmişsin demektir. Halka bağlanmışsın, ona gönül vermişsin. Ondan umuyorsun mânâsında tazammum eder. Ne diyor bak şair:

“Minnet ile kokma gülü, al eline senseni.

Geçme namert köprüsünden, kopartsın su seni.”

Minnet ile kokma gülü, al eline senseni. Senseni diye bir ot vardır biliyorsunuz, hiç güzel kokmaz. Aksine insanın burnunu tırmalar o koku, senseni derler ona. Minnet ile kokma gülü, al eline senseni. Geçme namert köprüsünden kopartsın su seni. Tabi ya. O namerdin köprüsünden geçeceğine, su seni alsın, boğsun yahu. Sen böyle bir şerefli yaratıksın. Böyle bir insan evladısın. Böyle bir kâinatın tezyinatısın. Ziyet eşyasısın sen. Allah seni öyle yollamış bu kâinata. Senin için yaratmış kâinatı. Kur’an sana inmiş. Peygamber sana gönderilmiş. Bütün hükümler seni hedef almış. Onunla yükseleceksin. Onunla yüceleceksin. İnsanın karşısında diz çökmek yok. İnsanlarla halkın karşısında boyun bükmek yok. Dünya menfaati için boyun bükmek yok. Onlara minnet etmek yok. Halktan bir şey beklemek yok. O zaman tezellül noktasına geliriz, Allah’ın rızasından uzaklaşırız.

Tevekkül nedir? Adamın her şeyleri var, hiçbir şeyi yok. Mânâ âlemine bakıyoruz. Bizim burada bir büyüğümüz var. Yukarıdaki Ulu Cami’nin şimdiki odaları tamir oldu. Orada yaşıyordu. Arada sırada bir kaşık çorba yolluyorduk. Oraya yakın oturuyorduk. Bir iki defa götürdük, oğlum getirme dedi. Biz yemiyoruz oğlum bunu dedi. Neden efendim dedim. Helâl bu Allah şahit, hiçbir şüphesi yok her lokmanın. Ondan değil oğlum dedi. Bizim yemeğimiz her zaman hazır burada dedi. Nasıl oluyor efendim dedim. Ali diye bir zât idi. Muttaki, ikinci dünya harbine iştirak etmiş. Söğüt dalını kesmiş, bana bir değnek gösterdi, üzerinde çentikler, hala saklıyor hatıra diye. Üzerinde çentikler. Bu çentikler ne Ali Dayı, dedim ben. Cephede dedi kulağımızın yanında kurşunlar vınıldarken öğle namazım geçti, ikindi namazım geçti diye ben sıkıntidan patlıyordum dedi. Okuması, yazması yok doğru dürüst. Hangi

namazım geçtiyse buraya, değneğe çentik vuruyordum, kaç namazım geçti dedi. Onu sonra kaza ediyordum oğlum dedi. Bak ben bunu kabre koyduracağım dedi. Öyle bir adam. Bize dedi oğlum bu yemek, lüks geliyor bu çorba. Götürdüğüm de zeytinyağlı ya arpalık çorbası ya da tarhana çorbası veya şehriye çorbası gibi bir şey. Bizim evler lüks evler değil ki. Mutfaklarımızda lüks yemekler yapılıyor değil ki. Getirdiğim ufacık bir tas. Bana bunu söyledi. Ali Dayı böyle böyle dedim. Hâşâ şüphemiz yok. Hâşâ bir gram bunun içinde toz toprak yok, mânâ âleminde. O değil oğlum dedi. Bize bu yemek lüks geliyor dedi. Aman efendim siz ne yaparsınız. Orada iki tane taş koymuş üst üstüne, arasına iki tane odun koymuş, duman, is üstünde bir tane güveç. Dumandan zaten içeri girilecek değil. Arkadan dere akıp durur zaten, yarım yamalak bir mekân. Yemeğim hazır bakın dedi. Bende baktım. Utanmadım nedir diye baktım. Kapağını açtım baktım. Bir su kaynamak derecesine gelmiş yavaş yavaş. Ama Ali Dayı dedim bunun içinde bir şey yok. Oğlum onun içinde her şey var dedi. Mesela ne var dedim. Oğlum bak dedi orada, yukarda bir torbanın içerisinde ekmek asılı, kurumuş gitmiş. Biz dedi, azıcık tuz atıyoruz bu suyun içine dedi. Azıcık ekmek doğrayıveriyoruz içine öyle bir bal, börek oluyor dedi. Biz bundan başka bir şey yemeyiz dedi. Bakınız bunlar da insan. Bunlar yarın cennetin köşesine oturmayacaklar mı yahu! Yarın Allah'ın rızasına Resulullah'ın şefaatine muhatap olmayacaklar mı yahu! Onların burada çektikleri orada mükâfat diye, ikrâm diye, ihsan diye önlerine sunulmayacak mı yahu! Burada hep şikâyet üzereyiz kardeşim.

Telefonlar yağıyor. Hanımından şikâyet, beyinden şikâyet, evladından şikâyet, babasından şikâyet, anasından şikâyet, şikâyet, şikâyet... Soruyorum bazısına, kardeşim sen bugün kötü hâlli misin, yani geçim darlığı içinde misin? Değilim ama az çok bir şeyimiz var. Senin

sıkıntın ne? Eh işte geçinemiyoruz, o bağıyor, ben bağıyorum. Neden bağıyorsunuz? Kadına söylüyorum, kadınsa eğer telefon eden. İslâm Türk ailesinde erkek bir adım öndedir. Bu despot bir zihniyet içinde değil, karşılıklı anlayış içerisinde. Biraz sıcak oluver. Biraz yakın oluver evladım. Biraz hoşgeldin deyiver, boynuna sarılıver. Biraz davranışların değişik olsun. Sen dik, o dik olmaz. Allah razı olsun, babam derdi. Oğlum böyle geçimsizliklerde hep şahit olmuşumdur, bir akıllının üzerine bir deliyi sararlar oğlum derdi. Bir tanesi noksan olur derdi, ya evinde ya yakınında. Bir tanesi eğiliversin yahu! Bir tanesi de amân deyiversin yahu! Bir tanesi sen haklısın deyiversin ki öyle diyen elebette kazanıyor. Sen haklısın diyen kazanıyor. Hakk'ı teslim ediveren kazanıyor. Bunu yapabilmek o kadar zor değil kardeşim. Zor olan nefsin galeyân hâlinde oluşu, “ene” deyip duruşu. “Ben” deyip duruşu.

Kadına çok büyük vazifeler veriyor İslâm dini. Burada bazı kadın cemaatlerine söylüyorum, toplantılara çağırıyorlar. Kardeşlerim siz biraz daha yumuşak olmalısınız, biraz daha itaatkâr olmalısınız. Biraz daha kapının arkasında eşinizi bekliyor olmalısınız. Akşam vaktinde gözleriniz kapılarda, pencerelerde, balkonlarda olmamalı. Evinizde, eşinizde, çocuğunuzda, çoluğunuzda olmalı. Sizin için güzel olan şeyler bunlar.

Kadın namaz ile mükellef ama cemaate çağırılmıyor. Kadının en güzel yeri, cenneti evi. Kadın öğlen namazını kılacak diyelim; öğlen namazını evin salonunda kılıyorsa yüz puanlık bir öğle namazının elli puanını alır. Onu eğer köşede bucakta bir odanın içinde kılıyorsa yetmiş beş puan alıyor. Bakınız gizlilik artıkça puan yükseliyor. Ha o kadın namazını yatak odasında kılıyorsa yüz puan alır. Neden? Erkeğinden başka giren olmuyor oraya. Girip çıkılan, çiğnenen bir yer olmuyor artık.

Mahal biraz daha gizlendikçe, biraz daha tedbir alındıkça, tedbir aldıkça kadının namazı, puanı yükseliyor. Bu kadar açık, bu kadar sarih. Bunu bütün kayıtlar böyle ifade ediyor.

Binaenaleyh, böyle güzel şeyleri ailelerimize anlattıcı olalım. Yönlendirici olalım. Güzelliğe sevk edelim kardeşim. Böyle dayakla, dehşetle hâşâ, sünme hâşâ! Bunlar İslâm'ın asla müsaade etmediği, cevaz vermediği hususlar. Bunlardan müstağni olalım kardeşim. Onlar hayat arkadaşlarımız. Bakınız ne diyor (sallallahu aleyhi ve sellem) insanların en hayırlısı insanlara en faydalı olandır. Bir ayrı hadis-i şerifte insanların en hayırlısı evine en hayırlı olandır. Ev halkına en hayırlı olandır. Bunu da söylüyor. İnsanların en fazla hizmet edeni en hayırlı olanıdır. O genel mânâda bir ifade. Adam buradan noktayı ele alıyor.

Geçende söyledim, filanca bilmem ne icat etmiş, eh bunlar ne yapacaklar. Eğer bunlar imanlı değilse buldukları icatlar, insanlara faydalı olma hâli ahirette karşılık bulmuyor kardeşim. İman etmediler ise cennete giremezler. Fakat Resulullah'ın bak tasdik edilmiş, sarahat kesp etmiş bir hadis-i şerifi var. İnsanların en hayırlısı ev halkına iyi davranandır. Güzel harekette bulunanlar, ikrâmda bulunanlar. Bak bir hadis-i şerif daha var. "Sadakaların en makbulü, ev halkı için harcanan paralardır." İfrat mânâsında değil, tefrit mânâsında değil, dünya masraflar edip evini memnun etmek durumunda değil. Tefrit ise en azından hareket etmeyeceksin. Ama icap eder o günkü durumun müsait değildir, uygunluk arz etmez. Bizim çok sevgili bir ağabeyimiz vardı burada. O hep kadın ve ev hayatı hakkında büyük sözler ederdi. Bizi, gelir hep aydınlatırdı. Tembih ederdi. Oğlum evden bir şey mi söylediler, alınması lazım. Sen bir kilo almak istiyorsun ama o gün durumun müsait değil. Almadan gitme çocuğum. İki yüz elli gram al çocuğum. İki yüz elli

gramcık al, bugün bu kadar alabildim de. Almadan gitme. Onu memnun etmek pahasına, onu memnun etmek muvacehesinde azıcık iki yüz elli gramcık. Bak, sen söyledin diye aldım deyiverin. Alacak hâlim yoktu ama sen söyledin diye aldım. Az aldım ama senin hatırın için aldım. Yetiverir bu adım bir gönül almaya. Bak ne diyor Yunus: “Yetmiş kere haccettiysen boştur, bir gönül kırdıysan.” Lütfen, bunlar bize atfedilmiş sözler. Bizi muhatap almış hitaplar. Yetmiş kere haccettiysen yine boştur, bir gönül kırdıysan. Bilhassa ev halkını kırmayalım kardeşim, bilhassa ev halkını! Bilhassa eşlerimize! Ama onlar da bizi ona göre tutsunlar. Kapının arkasında sıcak bir karşılama senin o dışarıda rızık kazanma yolunda harcadığın bütün eforu karşılar. Eşin seni güler yüzle candan sevgi ile karşılarsa yorgunluğun gidiverir. Ona da düşüyor vazife, bize de düşüyor vazife. Fakat bana ekseriye kadınlardan şikâyet geliyor. Onlara da diyorum, evladım bak biraz eğilmen lazım. Biraz sıcak ol, biraz yakın davran. Türk ailesinde bu gelenektir. Erkek bir adım öndedir. Yarım hatme diyor kitap, yarım adım diyelim biz. Biraz onun dediği oluversin. O da bu hakkı despot mânâda kullanmasın. Mutlak mânâda astığı astık, kestiği kestik yapmasın.

Din, kendin evvelâ birkaç adım atacaksın iyiye doğru, güzele doğru diyor. Hani tarikatta söylerler ya fenafiz’-zat, evvelâ nefsinde fena olacaksın. Bizzat fena oluşacak. Fena olmak, yok olmak mânâsına, yani o potada erimek mânâsı. Fenafi’z-zat, fenafi’ş-şeyh, fenafi’r-resul, fenafi’l-lah, bekabi’l-lah sıra sıra koymuş. Evvelâ bir adım atacağız. Kendi ihtiyarımızı, kendi inisiyatifimizi, kendi irademizi kullanacağız. Nereye doğru? İyiye doğru. O zaman Allah’a yalvaracağız, Ya Rabbi, ben bu iyiliğe doğru adım atıyorum, beni muvaffak eyle. Sana sığınıyorum Ya Rabbim. Sana tevekkül ederim Ya Rabbim. Sen bana yardım et Ya Rabbi.

Sen bana destek ol Ya Rabbim. Sen bana ruhsat ver Ya Rabbim. Ondan sonra başka yerlerden himmetler ulaşır.

Binaenaleyh. Birşey başladık, bitiremedik gene. Özür dilerim vakit oluyor. Ufak bir dua edelim.

Âmin

Essalâtu ve selâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Habîballah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn. Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, halîkı, mâliki olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz Hazretleri'nin mübarek hatırları için, Ya Rabbi seni yaratmayacak olsaydım, kâinatı yaratmayacaktım dediğin, o sevgili Resulullah'ın hatırı için, o başlarımızın tacı gönüllerimizin sultanı yüce Muhammed Resulullah hatırı için Ya Rabbi dünyevi, uhrevi bütün işlerimizi güzelleştiriver, kolaylaştırıver, hayırlı eyle, hibe eyle Allah'ım. İnşallahu Teâlâ bize iki cihanda iman-ı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırr-ı ilâhiye ve kalb-i selim ve ihlâs ve huzur ve saadet ve sağlık ve selâmet ve bereket ve şifalar ve şifalar ve sağlıklar ve sağlıklar ver Allah'ım. Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi korusun Ya Rabbi. Kendi himayene, kendi vikayene, kendi korumana al Ya Rabbim. Maddi ve manevi bütün felâketlerden, şerlerden, kazalardan, belâlardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavî ve arzî felâketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlâksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiralarından, sihirlerden ve büyülerden ve zinalardan ve acılardan ve görünür

görünmez bütün kötülüklerden sen bizi koru Ya Rabbi. Sana sığındık Ya Rabbim. Kendi himayene kendi vikayene al Ya Rabbim. Dünyada darda ve zorda olan bütün din kardeşlerimizi kolaylıklara ve güzelliklere erdir

Ya Rabbim. Bilhassa Orta Doğu'daki din kardeşlerimizin üzerlerindeki karanlıkları atıver Ya Rabbim. İlaçları yok Ya Rabbim, gıdaları yok Ya Rabbim, ışıkları yok Ya Rabbim, can emniyetleri yok Ya Rabbim. Zordalar, dardalar Ya Rabbim. Sen onlara kolaylaştırıver, güzelleştiriver. Eğer bir cezaları varsa affediver Allah'ım. Affetmeyi severim diyorsun, affediver Allah'ım. Onlarla beraber cümle ümmeti Muhammed'i affediver Allah'ım.

Şerefliiler şerefliisi, o üstünler üstünü, güzeller güzeli yüce Ya Rabbi, el açtık sana yalvarıyoruz Allah'ım. Kendimize, hanemize, soframıza Halil İbrahim bereketleri ver. Bize verdiğin rızıklara, nimetlere hamd-ü senalar olsun. Olmayanlara da, bulmayanlara da lütfeyle Allah'ım. Allah'ım. İnşallah iki cihanda bizi aziz eyle Allah'ım. Şurada hazır bulunan cemaat-i Müsliminin de helâl olan, meşru olan, güzel olan bütün muradlarımıza da erdiriver Allah'ım. Buradan kalmadan muradlarımıza erdirever Allah'ım. Ordumuzu, yurdumuzu, bayrağımızı, vatanımıza, milletimize, mukaddesatımızı en güzel şeylerimize halel verme Ya Rabbim. Zillet verme Ya Rabbim. Yücelerde olsunlar. Doruklarda olsunlar, aşağılara inmesinler Ya Rabbim. Ya Rabbim şu açılan ellerimiz, yalvaran dillerimizi geri çevirme Allah'ım. Senin kapına geldik. Senin yüce kapından boş dönülmez Ya Rabbim. Sen ol dedin bir kere, bütün kâinat var oldu Ya Rabbim. Bizim dualarımıza, bu acizane, adiane, dilenci gibi kapına yığıldık, kaldık Ya Rabbim. Bizim bu dualarımıza, bu dilenmelerimize sen ol deyiiver olsun Ya Rabbi. Şurada hazır bulunan cemaat-i Müsliminin de helâl olan, meşru olan, güzel olan

muradlarımıza da erdiriver Allah'ım. Sonra da olduğuna işaretler ver Allah'ım.

Sübhâne Rabbike Rabbi'l-izzeti ammâ yesıfüne ve selâmun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatıha

1 Haziran 2008 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim.

Hepiniz hoş geldiniz. Allah razı olsun. Hepinizden nurlar alıyoruz. Gönlümüz neşvünema buluyor. Bu gönlünüz, bu iman dolu gönülleriniz bize aksediyor. Şifa alıyoruz. Feyiz alıyoruz. İman alıyoruz. İrfan alıyoruz. Allah hepinizden razı olsun inşallah. Allah'ın rızası hepimizin üstüne olsun inşallah. Rasullulah'ın şefaati üstümüze olsun inşallah.

Şuraya geliyoruz nutuk atmak için değil elhamdülillah. Kendimizi kanıtlamak için değil. Bir enaniyet eseri değil. Sadece bir din kardeşimize, din kardeşlerimize faydalı olabilmek, bir nebze, bir damla faydalı olabilmek kaygımız, arzumuz. Buraya gelirken bir türlü şekil içindeyiz. Ruhsal yapı içindeyiz. Bir manevi durum içindeyiz. Buraya gelişiniz ile buradan çıkışınız arasında ufacık bir fark göremiyorsanız kendinizde, içinizde, ruhunuzda, davranışınızda, karakterinizde, tutumunuzda, hayati anlayışınızda, hayata adapte oluşunuzda, hayata adapte oluşunuzda ufacık bir fark hissetmiyorsanız, o zaman suç kendimizde arıyoruz. Bizim ihlâssızlığımıza veriyoruz. Bizim zayıflığımıza, küçüklüğümüze, adiliğimize, asiliğimize veriyoruz.

Bir damlacık faydalı olmak murad ediyoruz inşallah. Emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münker bundan ileri geliyor. İnşallah o tesiri Cenâb-ı Hakk "hâlk" edecektir, yaratacaktır.

Hepinizi saygıyla sevgi ile selâmlıyorum. Bastığınız yerleri öperim. Uzaktan yakından kim geldiyse, hangi niyet üzere geldiyse Allah iyi olan, güzel olan muradlarınıza erdiresin, sıkıntıya düşürmesin inşallah. Bir kusur varsa, bir noksan varsa mutlaka bizdedir. Biz o kusurun telafisini, o kusurun affını lütfunu Allah'tan dileriz. İnşallah Allah kusurlarımızı affetsin. Biraz cemiyetimiz tedirgin kardeşim. Biraz dar, biraz stresli, biraz hazmımız dar.

Bazen kendi kendime düşünüyorum, tefekkür ediyorum. Karşıma şükürsüzlüğümüz çıkıyor, hazımsızlığımız çıkıyor. Hayatı kabul edemeyişimiz, olduğu gibi kabul edemeyişimiz, böyle oluşun sebeplerini araştıramayışımız, elimizdeki ile yetinemeyişimiz, hamdetmenin şartlarını yerine getiremeyişimiz çıkıyor.

Darlık var! Allah hamdedenin, şükredenim nimetini artırırım diyor. Nereden çıkardın bunu? Telefonlar yağıyor kardeşim. Şikâyet, şikâyet üstüne. Burada doğduk, büyüdük. Şehrin içinde, çarşının içinde büyüdük. Köklü müesseselerimiz var. Geliyorlar yahut telefon ediyorlar. Ağabey şöyle, ağabey böyle. Kardeşim nedir? İşler çok keskin. Kardeşim bir fakir, bir yevmiyeye gidiyor. Bir dilim kuru ekmek kazanıyor. Memnun oluyor, hamediyor ve mutlu. Şimdi o kardeşimiz, büyük sermaye sahibi, büyük iş sahibi. Yüz bin kazanacağına on bin kazanıyor ama kazanmıyor değil. İhtiras sarıyor. Hazımsızlık, şükürsüzlük, hamdsizlik sarıyor vücudumuza, ruhumuza, varlığımıza, bedenimize, karakterimize. Hamdedelim, elimizdeki ile yetinmeye çalışalım.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): “Bir günü öteki güne eşit olan kayıptadır.” buyuruyor ama bu manevi sahadaki bir deyim, bir tavsiye, bir nasihat. Maddi sahadaki atılımlarınızı yapınız diyor Allah. Maddi sahada da fakat ne dedik? Din, maddiyat ile maneviyatın birleşmesinden usule gelen bir kuvve-i müttehededir. Dinin tarifi bu. Bütün büyük adamlarının, bütün içtihat sahiplerinin bu konuda mutabakatı var. Nedir? Maddiyat ile maneviyatın birleşmesinden usule gelen bir kuvve-i müttehededir. Biz bir tarafını boş bırakırsak, bir tarafına ağırlık verirsek, bize yazıklar olsun. Biz harikulade, bulunmaz kıymette bir dinin sahibiyiz, bir dinin mensubuyuz yahu. Akşamlara kadar şükretsek gene de sadece bu nimetin bile şükrünü eda etmiş sayılmayız. Yalnız bunun karşısında ezilir, büzülür, yerlere yatarız. Gene de hamdını, şükrünü eda etmiş olamayız. Öyle bir Resulullah’a sahibiz ki kâinata örnek olmuş. Kâinat onun yüzünden affolunmuş, onun yüzünden lütuf olunmuş. Onun yüzünden nimetlere ermiş. Seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım diyor Cenâb-ı Hakk. Böyle bir peygambere nasıl ittiba etmeyiz. Onun dediklerine, onun nasihatine, onun sünnetine, onun şer’-i şerifine neden ittiba etmeyiz yahu.

Uzak kalıyoruz, dinimize layık olamıyoruz. Resulullah’ın hayatını hayatımıza geçiremiyoruz. Biz aynen tatbik edemeyiz, aynen öyle olamayız ama yolunda bari oluruz. Bari idealimiz öyle olur. Bizim ilham kaynağımızdır. Bizim değer kaynağımızdır. Bizim Hakk’a giden yolda en değerli şekilde bize güzellikler verecek olan, en değerli şekilde bizi Hakk’a yaklaştıracak olan onun tavsiyeleri, onun nasihatleri. Onun bize verdiği kanunlar, bize ilettiği kanunlar. Bunlar olmayınca, bunlara ittiba olmayınca, bunlar ile muttasıf olmayınca bizim işimiz nice olur.

Bizim dilimiz her şeyimizi söylüyor. Dilimiz izah edip durur. Zikir edip durur. Kur'an okuyup durur ama içimizi veremiyoruz, varlığımızı veremiyoruz. Bütün mevcudatımıza yayamıyoruz. Bizim için önde gelen şey ne? Dünya! Biz dünyayı bir tarafa atalım demiyoruz. Oraya buradan gidiliyor. Ama hiç değilse müsavi tutalım. Demin dedik. Maddiyat ile maneviyatın birleşmesinden meydana gelen bir kuvve-i müttehida. İttihat etmiş, beraberlik sağlamış. Onunla yan yana olunca değer ifade etmiş. Böyle bir din kavramı içerisindeyiz. Hangimiz bunu inceledik? Hangimiz bunu dikkate alıp da önümüze koyduk, masaya yatırdık, inceledik? Bunlar ile muttasıf olmak lazım kardeşlerim.

En başta söylemiştik. Buraya müspet mânâda hiç değişimsiz gelip gitmek bizi rencide eder, bizi üzer. Noksanı bizde olur. Biz kim oluyoruz zaten. Noksanın en az seviyesinde biz varız. Onu mutlaka bir kere kabul etmişiz de fakat eğer bir tesir icra edemiyorsak, sözlerimizden bir noktacak bir din kardeşimiz ufacak bir istifade sağlayamıyorsa, gönlüne bir inşirah gelmiyorsa, imandan kemâlat gelmiyorsa, Resulullah'a giden yolda imanlar, nurlar aydınlatmıyorsa suç bizdedir, kabahat bizdedir. Bu stresler, tahammülsüzlükler, bu zayıflıklar bugünün şartları bahaneler oluyor. Bugünün şartları bahanemiz olmamalı. Bugünün şartları en muhkem şartlar kardeşim. En mükemmel şartlar. Hangimizin evinde bir dilim ekmeği yok. Hangimizin evinde peyniri, zeytini yahut benzer bir şeyi yok. Yağlı yemek demedik. Tencere tencere, tabak tabak lüks yemek demedik. Lüks sofralar demedik. Hangimizin evinde yok. Resulullah'ın gününde bu yoktu. Arpa ekmeğini tuza banıp yiyorlardı gene de şükür ediyorlardı. Bununla din-i mübin İslâm'a hadîm oldular. Hizmet ettiler. Resulullah'ın ayağının dibinde dolaştılar bir emri, bir arzusu, bir diyeceği var mı diye. Öyle saygı gösterdiler. Öyle dine verdiler kendilerini. Buna dahil bir konu var.

Diyorlar ki büyüklerden bir zâta, sahabeyi kiram ile bu günkü insanlar arasında ne fark var? Adam demiş ki. Çok hoşuma gidiyor, çok enterese ediyor bu deyim. Bakın demiş, size ne fark var söyleyeyim. Sahabeyi kiram bugün çıksa gelse sizin hayatınızı görse, bunlar Müslüman değil der. Siz sahabeyi kiramı görseniz, onların hayatını yaşıyor gibi, sinema şeridi gibi gözünüzün önüne getirseler, bunlar deli yahu dersiniz. Öylesine İslâm'ı icra etmişler, öylesine İslâm'a hizmet etmişler. Biz varımızı yoğumuzu İslâm'a verelim demiyoruz. Ama şükürümüzü, hamdımızı ihmal etmeyelim kardeşim. Şükreden, hamdedenin nimetini artırırım diyor Cenâb-ı Hakk. Hamd etmek, şükür etmek bu kadar zor değil. Elindekine razı olmak şükretmek demektir. Başkasının elindekine göz dikmemektir. İhtiras beslememektir. Muhteris olmamaktır.

Muhteris olmak hangi konuda olmalı? Din konusunda olmalı. Güzellikte yarışınız deniyor. Birbirinizle yarış ediniz hayırda, hasenatta, nasihatte ve güzelliklere doğru çekip çevirmekte, emr-i bi'l maruf nehy-i ani'l-münker yapmakta deniyor. Güzellikler manzumesi içerisinde halka halka uzayınız, büyüyünüz deniyor. Ama kötülükte öyle olmayınız. Kötülükten birbirinizi çekip alınız. Birbirinizi ikaz ediniz. Birbirinize engel olunuz. Birbirinizi çekip çeviriniz. İyiye davet ediniz deniyor. Kötülükte katiyen yarış etmeyiniz deniyor. O size kazanç sağlamaz deniyor. O kötülüğe doğru cehenneme giden yolun anahtarındır deniyor.

İyi arkadaşlar edinmek lazım. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) zamanında bir bedevi kastetti canına. Uzaklardan Mekke'ye geldi. Elinde kılıçla geldi, sahabe-i kiram o bedeviyi tuttu apar topar, derdest etti. Çıkardılar Resulullah'ın huzuruna. Nedir senin zorun? Ben emir aldım müşriklerden, büyüklerimden dedi. Sizi kastedeceğim dedi. Öteki sahabe-i kiram deliriyor. Hemen alt edecekler. Hemen derdest

edecekler. Hemen canına okuyacaklar. Durun dedi Resulullah, o bizi bilmiyor ki. O İslâm'ı bilmiyor ki. O peygamberi bilmiyor ki. O yönlendirilmiş. Gelişi güzel, karanlığa atılır gibi atılmış. Bunu mescidin bir köşesine bağlayınız ayağından dedi. İhtiyaç anında biriniz omuzundan tutup götürün getirin, birkaç gün aramızda kalsın dedi. Bakınız ağabeycim Resulullah'ın adalet anlayışına. Resulullah'ın insanlık anlayışına bakınız o günün vaktinde. O gün Bizanslar, Pers imparatorluğu, Mecusiler, ateşe tapanlar, ateistler, şunlar şunlar... Hüküm ferma bulunuyor. Adalet ne, o gün ne. Öyle bir günde Resulullah'ın kendine, vücuduna, canına kastetmeye gelen insana reva gördüğü muameleye bakınız. Ayağından bağlıyorlar; yemesine, içmesinde dikkat ediyorlar. İhtiyaç anında birisi koluna giriyor, birisi kontrolünde tutuyor. İhtiyaç gördürüp getiriyorlar. Birkaç gün böyle geçiyor. Tabi Resulullah'ın huzurunda oluyor bu işler. O bir köşede, Resulullah bir köşede ama adam farkına varıyor işlerin. Ne oluyor? Nedir bu? Bu İslâm ne? Bu peygamber ne? Geliyorlar, gidiyorlar, soruşturuyorlar. Bir sürü insan, bir sürü misafir. Resulullah büyük bir hüsn-ü kabul içerisinde. Büyük bir sabır göstergesi içerisinde. Hepsini memnun ediyor tatlı dille, güler yüz ile hepsinin problemlerini hallediyor. O da oradan nazar ediyor, bakıyor. İslâm buymuş mu yahu diyor. Biraz daha mutmain, biraz daha mutmain. Resulullah farkında tabi işin. Ondan iki üç gün sonra bırakınız artık diyor. Aman ya Resulullah yine kastetmeye kalkar. Kalkmaz artık diyor. O bizi öğrendi burada diyor. Biz ona ders vermedik ama dizimizin dibine oturtup iman telkin etmedik ama ona tatbik-i İslâm'ı gösterdik diyor. İslâm nedir, ne değildir onu gösterdik diyor. Gidin sorun bakalım ne diyecek. Amanın beni çözdünüz, Allah sizden razı olsun. Canıma kastetmediniz, Allah sizden razı olsun. Aman bana din telkin edin diyor. İslâm bu kadar güzelmiş madem. Ben buradan

ayrılmayayım. Ayağınızın tûrabı olayım. Aman beni bu muhitten ayırmayınız artık. Burada bahtiyar oldum, mutlu oldum. Ben burada hayat buldum diyor. İşte bak anlayışımız böyle olmalı. Affetmek, lütfetmek, hıfz etmek, hoşgörülü olmak o günlerden geliyor. Şimdi biz çok hazımsız kaldık. Ufacık şeylere dayanamaz olduk.

Geçende, şu görgülünün önünde azıcık birisine tosmuş Hacı Efendi. Allah! Farkında değil. Külhanbeylik değil. Terslik değil. Tesadüfen, kazara. Böyle şiddet ifade eden mahiyette de değil. Ufak bir toasma. O tosulan adam, önüne baksana lan dediği adam atmış yaşında, konuşan da kırk yaşında. Kendisinden en az yirmi yaş büyük. Hazımsızlık içindeyiz. Orada bir müdahale eden oldu. Bu kasıtlı bir adam olamaz, bu hepimizin bildiği bir adam. Tosmuştur, ayağı kaymıştır. Sendeletici bir toasma değil. Ben hazmedemem. Ben böyle şeylere gelemem. Bağırıyor adam. Kolundan girdiler, götürdüler gittiler. Hazımsızlık bizi sarmış kardeşim. Tahammülsüzlük, hoşgörüsüzlük bizi yıkmış, indirmiş.

O İngiliz büyük devlet adamı var. Ben pek Amerikalılardan, Avrupalılardan, din dışı insanlardan örnek vermek istemiyorum ama hoşuma giden şeyler de oluyor bazen. Klemenso diye bir zat var. Büyük devlet adamı. Bir tane muhalefet lideri var, o çok sövüp sayıyor. Her güzel işine ters gözle bakıyor. Şöyle yapıyor, böyle yapıyor, hep olumsuzlukla suçluyor. Sormuşlar bir gün buna. Ya ne diyorsun. Baksana hepsini ters anlamda mütalâa ve telâkki ediyor. Öyle algılıyor. Sen güzel şeyler söylüyorsun, o kötülükleri anlıyor. Söyleyin ona hayatım boyunca onun söylediği hiçbir şeye evet demeyeceğim. Çok güzel şeyler söylemiyor. Eh, hayatım boyunca da onun beni tenkit etmesine, onun bana bağırıp çağırmasına, benim haklılıklarımı haksız

çıkarmasına hayır demeyeceğim, engel olmayacağım. Bakınız tolerans, hoşgörü... Bir İngiliz bunu yapıyor. Bir devlet adamı, dindar bir insan değil. Bizim âlem-i İslâm'ın güzelliklerini yayan bir insan değil. Hayatım boyunca onun dediği gibi olmayacağım ama hayatım boyunca da onun benim aleyhime konuşmalarına engel olmayacağım demiş.

Binaenaleyh, böyle kardeşim. Milletçe bir hazımsızlık, bir darlık, bir stres içindeyiz. Ufacık bir şeylerden köpürüyoruz. O zaman ben düşünüyorum ufacık bir tosmada ortalığı karıştıranın evdeki hâli nedir diye. Kadınları, kızanları, evlatları, çocukları, gelinleri, damatları ne yapıyorlar acaba diyorum. Bunlara yazık. Bunlar mahkûm.

Cuma sohbetinde söylemiştik bir daha söyleyelim. Bir kardeşimiz şikâyet ediyor eşinden. Beyim bal börek bir insandır ama ramazanda sinirlilik hâlinden ötürü ödümüz kopuyor. Neden? Ramazan güzel bir ay. Toleransı olan, hoşgörüsü olan, rahmetin bol bol yağdığı güzellikler manzumesi bir ay. Gelsin diye dört gözle beklediğimiz, gönlümüze inşirahlar dolan bir ay. Kaç tane kadın böyle şikayetler için telefon ediyor. Beyimiz bal börek bir insandır fakat ramazanda çekilmez oluyor. Neden kardeşim? Neden yahu? Tam tersi. Ramazanda daha yumuşak olacak, daha verimli olacak, daha hoşgörülü olacak, daha müsamahakâr olacak, daha şefkatli davranacak. Hanımı telefon ediyor, bazen çocuklar telefon ediyor. Bazıları, bazıları... Kaç tane. Üç beş tane değil. Eh işte stresli oluyor. Onun geleceği saatlerde biz çoluk çocuk köşeye bucağa sınıyoruz, saklanacak yer arıyoruz. Olur mu yahu! Bunlar güzel ahlâk değil, İslâm ahâkı böyle değil!

Sen geliyorsun diye evinde kapılar ardına kadar açılacak. Beyimiz geliyor diye şenlikler, bayramlar olacak. Dışarılarda, iş haya-

tında sıkıntılarımız hiç olmayacak mı? Elbette olacak. Kapının dışında ayakkabı çıkarmıyor musun kardeşim. O ayakkabının içine kativerin diyor o sıkıntıları, o stresleri, o elem ve kederi. Evinize taşımayın. Evinize sirayet ettirmeyin diyor. Güler yüz ile. Çünkü ev halkı aile reisine tabidir. Bakarlar böyle, herkes aynıdır. Bakarlar nasıl girecek eve. Güler yüz ile mi? Tatlı dil ile mi? Asık ve abus bir çehre ile mi? Bakarlar dururlar. Güler yüz, tatlı dil ile girdin mi eve, çoluk çocuk hepsi neşelenir. Hepsi sevinç ile boyunlarına atılır. Belki stres içindesin, belki sıkıntıların vardır. Onu evine taşıma yahu! Onu etrafa yayma yahu! O sende kalsın yahu! Ayakkabını çıkarırken diyor kitap, onu da orada çıkar koy diyor. Yumuşacık ahlâkınla, güler yüzünle tatlı dilinle efrâd-ı ailene kavuş diyor. Burada kadınların hiç mi rolü yok. Kadınların tabi müthiş rolleri var. Kadınlara da büyük emirler var. Evlilik hayatında, aile hayatında beyinizin geleceği saatte kapının arkasında şöyle olacaksınız, böyle olacaksınız diye onlara da emirler var. Onlara da kesin, tatbiki belki zor olan emirler var. Çünkü belki o gün tatsız ayrılmışlardır. Akşam üstü o kitabın dediği gibi, o emrin geldiği gibi olabilmek mesele. Nefsimizi yenmek lâzım. Kapının arkasında güler yüz, tatlı dil ile beyini bekleyecek hanımlar. İster genç, ister yaşlı, ister orta yaşlı beyini bekleyecek. Beyi belki üzgün gelecektir. Belki stresli gelecektir. Çarşıda belki bir şeye üzülmüştür yahu. Sıkıntı bu, hepimizin başında! Onu hazmeden var, etmeyen var. İçine gömen var, gömemeyen var. Demin dediğim gibi ayakkabının içine sokup da orada bırakan var, bırakamayan var. Kadına da vazife düşüyor burada. Ne yapıyormuş? Hoşgörülü karşılayacak. Güler yüz, tatlı dil, hoş geldin efendim diyecek. O adam sıkıntılarını öyle atacak. Hanımından tatlı dil, güler yüz gördükten sonra evine çoluğuna çocuğuna kavuşup Allah ne verdiyse sofrasında sıcak bir çorbayı euzû besmele çekip Allah'a şükür ede ede, o nimetlerin sahibini ana ana o

sofraya oturacak. O sofraya o zaman bereket olur, güzellikler olur, Allah'ın emrettiği her güzel şey orada terakküm eder, tezahür eder.

Biz bunu tekrar tekrar söylüyoruz. Resulullah buyuruyor (sallallahu aleyhi ve sellem), ben güzel ahlâkı tamamlamaya gönderildim diyor. Bakınız geliş sebebim bu diyor. Bu namazlar abdestler, zekâtlar, oruçlar, bu ibadetler, bu haclar, bu şunlar, bu bunlar, bu İslâmî davranışlar güzel ahlâka götürmüyorsa bizi, silkeleyelim kardeşim. Evvelâ rızık kapımızı silkeleyelim. Şüpheli lokmalar giriyor boğazımızdan. Arkasından neyi silkeleyelim? İmanımızı, ihlâsımızı silkeleyelim. Tozu toprağı varsa gitsin.

Teslimiyete mutlaka çok ihtiyaç var. Allah şöyle istediği için böyle oldu. Allah emrettiği için oldu diye tevekkülü, güzel huyu, güzel davranışları, temel unsurları hayatımızın içine koyalım. Hayatımız bunlar ile muttasıf olmadıktan sonra kâmil mümin, kâmil müslüman değil demektir. Bunları lütfen çok dikkatle, çok hassasiyet ile çok rikkat ve şefkat ile hayatlarımıza geçirelim. Gene tekrar ediyorum. Buraya geldiğimiz andan itibaren, buradan çıkışımız arasında zerre miktar bir nüans, en küçük bir fark kazanmak demektir. Bir nüans görmüyorsanız hayatınızda o zaman noksanlık bizde de var deriz. Feyz, iman, irfan, ihsan noksanlığı hep bizde diyoruz o zaman. Lütfen burada konuşulan şeyler, burada kalmasın kardeşim. İslâm güzel ahlâk ile yayıldı. Güzel ahlâk İslâm'ın temel umdesidir. Tabi iman, ibadet, kelimeyi şahadet, hacc, zekât, bunlar mutlaka lâzım fakat bunlar güzel ahlâkı getiremiyorlarsa, eğer bunlar Resulullah'ın ahlâk-ı hamîdesine yaklaştırmıyorlarsa kendimizi bir silkeleyelim. Tozu toprağı var bu işlerin demektir. Üzerinde menfi tesirleri var bu işlerin demektir. Arayalım yani, neden böyle, araştıralım. Çünkü olmaması lazım. Çok

helâl lokma yiyen, çok takvayı yaşayan bir adam, istenmeyen hâller içinde olmaz. Allah'ın yardımını diliyordur. Büyüklerin himmetini diliyordur. Onların hayatını örnek alıyordur. Resulullah'ın hayatını örnek alıyordur. Sünnetler, hadisler, Kur'an ayetleri ve içtihatlar ve icmai ümmet hep bir örnek olarak önüne seriliyordur. Güzellikler manzumesi olarak gel diyorlardır. Bizi işle, gel bizimle ol, saadet bizimle diyorlardır. Onlarsız olmaz ama onların üzerindeki tozu hep arayıp bulmak lazım. Bunlarla muttasıf olmak lazım. Kurtuluş kapılarının adı belli değil diyor. Hangi kapiya yapışsan o seni kurtuluşa götürür diyor. Hatta sahabe-i kiram hakkında da Resulullah şöyle diyor: "Hangi sahabe-i kiram, hangi ashabımın yolundan giderseniz gidin cenneti bulursunuz." diyor. Sahabe-i kiram öyle bir sahabe-i kiram. Allah'ın peygamberinin tahsilinde, onun tahsilinde, onun öğretisinde, onun dizinin dibinde ders aldılar. Ahlâk aldılar. İlim aldılar. Gerçeklik aldılar. Onlar saadete ermişlerin en başında.

Hiçbir tabiin yani sahabeyi görüp de peygamberimiz zamanına erişememiş olanlar sahabelerin ayarında olamaz diyor. Mevkiine varamaz, mertebesine çıkamaz diyor. Sahabe-i kiram o kadar üstün. Biliyorsunuz Resulullah'ın yüzünü görenler sahabe-i kiram. Resulullah'ın yüzünü görenleri görenler tabiin. Ondan sonra onların yüzünü görenler tebe-i tabiin, tebe-i tabiin... Halka bizim neslimize kadar devam edip geliyor. Tebe-i tabiin, tebei tabiin... Biz tebei tabiin zincirinin son halkalarını teşkil ediyoruz, Allahu âlem! Geleceğin sahibi Allah. Hâlin sahibi Allah. Mutlak mânâda her şeyin sahibi Allah. İstikbâle muzaf beyanlarda bulunmak istemiyoruz. Kim oluyoruz. Ne haddimize. Ne haddimize. Fakat zincirin zayıf halkaları biziz. Ondan büyük müjdeler almışız. Yanıltıcı unsurlar çok olduğu için. Bizi aldatan nefisler, şeytanlar seferber olmuşlar. Konfora girmişler. Medeniyet unsurlarına girmişler.

Bir takım İslâm dışı işler içine bizi çekmeye çalışmışlar. Her şeyler kolay hâle gelmiş. On beş yaşında delikanlı bir adam, cebine biraz para koysa her istediği kötülüğü rahat rahat yapar. Kimse ona sen ne yapıyorsun demez. Böyle bir devir yaşıyoruz. Böyle bir handikap devri. Böyle bir devirde kendimizi çekip çeviriyorsak, mümkün olduğu kadar haramlardan, yasaklardan kaçırıyorsak, mümkün olduğu kadar emirleri tutmaya gayret ediyorsak ve takva yaşıyorsak ne mutlu.

Biz ufacık şeyler ile üzülüveren, kırılıveren, eğriliveren, bükülüveren insanlarız. İmanımız ve ihlâsımız çok kuvvetli olsa, fetvaya dalışımız çok kuvvetli olsa bizi kasırgalar uçuramaz, bizi kasırgalar yıkamaz. Ama ufacık fanus içine alınmamış ışıklarımız, imanımız, tevekkülümüz, teslimiyetimiz, cam koruma içine alınmamış mum gibi yanıyor. Bizim imanımız bu. Bizim hayatımız bu. Bugünkü Müslümanın hayatı bu. Ufacık bir rüzgâr püff deyip söndürüyor, bitiriyor meseleyi. Onu fanus içine almak lazım. Nasıl? Takvayı yaşamakla, takvaya doğru gitmekle. Tam yaşamak mümkün değil. Mümkün de çok fedakârlık ister. Çok zorluklara göğüs germek ister. Fakat takvaya doğru gidişte gene bir fanus içine alınıyor iman. Hemen sötüvermiyor. Diyor ki mesela o kasırgalar, koca ağaçları, asırlık ağaçları yerinden söker, atar. Bu ne? Kafayı dikmekler, ene demekler. Benden alâsı yok demekler. Ne diyor o siyasilerden birisi. Biz dik dururuz ama diklenmeyiz diyor. Bunu misal veriyorum çünkü dik durmak ayrı. O bir edeptir. O bir vakardır. O bir haysiyettir. O bir onurdur. O bir şereftir. Dik durmak odur. Ama diklenmeyiz diyor. Diklenmek ne? Ukalalıktır. Ben bilirimciliktir. Küstahlıktır. Kendini beğenmektir. İki tane bak. Biri dik durmak, birisi diklenmek. Ne kadar farklı. İki tane aynı kelimenin içinden çıkma gibi. Birbirine çok yakın hakikatlerle anlatıyor gibi, tamamen tersi. Yapmayalım böyle inşallah. Ha diyor ki o kasırgalar, koca ağaçları

yerinden söker atar. Neden? Çünkü onlar, diklenen insanlar gibidir diyor. Allah kafayı dikenleri sevmiyor kardeşim. Kafayı bükenleri seviyor. Aman diyenleri seviyor. Benim diyenleri sevmiyor. Ameli az olan cennete evvel girecek diyor kitap. Neden? Ameli az olan cennete evvel girecek diyor kitap. Neden? Bu gerçeğe ters düşüyor gibi ilk nazarda. Ama mütalâa ve terâkki edersen, algılama yaparsan, tefekküre dalarsan gerçeği ifade ediyor. Çünkü ameli az olan biraz boynu bükük olacak. Amelim az deyip erinecek. Amelim az diye üzülecek. Allah'tan hicap edecek. Allah'tan af dileycek. Allah'ın lütfünü, affını dileycek. Allah affeder diye düşünecek. Aman diyecek, Allah'ın kapısına kapanacak, dilenecek. Çünkü kendini beğenmiyor öyle bir adam. Umutsuzluk mânâsında değil.

Haysiyetimizi koruyacağız kardeşim. Vakarımızı koruyacağız. Bu nasıl olur? Halka eğilmemekle. Halkın önünde diz çökmemekle. Bir dünya menfaati için tezellül noktasına düşmemekle. Millet ile kokma gülü, al eline senseni. Geçme namert köprüsünden koparsın su seni. Millet ile kokma gülü, al eline senseni. Senseni diye bir ot vardır. Bilmiyorum arkadaşların bazıları Anadolu'dan gelen var. Biliyorlar mı bilmiyorlar mı? Senseni, yani güzel kokmayan bir ottur. Al onu diyor. Millet ile kokma gülü, al eline senseni. O senseni çirkin koksun varsın ama onu al diyor millet ile gül kokacağına. Geçme namert köprüsünden kopartsın alsın su seni. O namerdin köprüsünden geçeceğine, koy yahu o su seni boğsun geçsin. Halk arasında vakarımızı muhafaza edeceğiz kardeşim. Bu ene demek değildir, tekrar ediyorum. Vakar başka, onur başka, şeref başka, bir de böyle tezellül etmek, zillete düşmek başka. Onlardan bir şey beklemek için onların kapılarında böyle zelil noktalara düşmek bir Müslümana yakışmaz. Bu halkı hor görmek mânâsına değil. Halkın tepesinden bakmak manâsında değil. Halkın içinde fakat ahlâk-ı

hamîdiyeyi kendisine şiar edinmiş insanlar olarak onlara yaklaşımımızı ölçülü surete alacağız. Ölçülü noktalara derecelere indireceğiz. Onlardan dünyevi menfaatler bekliyor hâlde iken onurumuzu koruyor olamayız. Biz o hasiyetimizi, vakarımızı koruyor olamayız. Bunlar hep bize atfedilmiş şeyler. Bunlar bize tavsiye edilmiş şeyler. Şurada bir şeyler var ona dair. Onu geçenlerde okuduydum ama bir daha okuyalım.

Şöyle diyor bak: “Başına gelen eziyetler artıyor değil mi? Buğdayı başak olsun diye toprağa attılar.” Bakınız buğdayı başak olsun diye toprağa attılar. Amaç toprağa aktarmak. En az seviyeye, en alt seviyedeki basılan geçilen çiğnenen bir yer. Değirmende un olsun diye ezdiler. Un olsun diye ezdiler o buğdayı. Bakınız çok dikkathamız, izahını yapacağız inşallah. Ekmek oldu, dişleri ile ezdiler. Ezil ki can olasin. Ezil ki can veresin. Toprak ol, eşik ol seni herkes çiğnesin. Kafayı dikme. Yunus ne diyor bu konuda: “Dövene elsiz gerek, sövene dilsiz gerek. İnsan gönülsüz gerek.” Bunları neden söylemişler, bunlar deli miydi? Bunlar ilmin ve yakîn olmanın, Allah’a has kul olmanın zirvesini yaşadılar ondan sonra öteki âleme göçtüler. Öyle mübarek insanlar. Bizleri kemâle erdirmek için öyle bir şeyler bırakmışlar ki, öyle eserler, öyle deyimler, öyle tavsiyeler, nasihatler bırakmışlar ki onlarla muttasıf olursak, onların dediği gibi olmaya gayret edersek inşallahu Teâlâ yüceliriz. Has kullar mertebesine ereriz inşallah.

Bakınız, buğdayı başak olsun diye toprağa attılar. Evvelâ toprakta, evvelâ herkesin çiğnediği noktada kemâle erecek o tohum, herkes çiğneyip geçecek ama o kemâle ermenin gününü bekleyecek, her kez çiğniyor olduğu hâlde. Arkasından başak olacak, verimli hale gelecek ama dolu başaklar eğilip durur böyle. Ziraat noktasında hepimizin az çok bilgisi vardır. Dolu başaklar, evinli başaklar eğik durur. Doludurlar

çünkü. Başları eğik, içi boş olanlar dimdik durur. Burada da bir atf var. Burada da bir işaret var, bir ima var, bir ihsas var bize. Dolu dolu olalım. Boynumuzu bükelim, eğik duralım. Hakk'ın karşısındayız hep, nasıl olur ya kafamızı dikmek! Bir nefeste iki defa yaşatan, iki defa yaratan, iki defa öldüren, iki defa canını alan. O'nun karşısında bizim ne hakkımız olabilir yahu! Ne haddimiz olabilir yahu!

Bir nefeste iki defa yaşatır, iki defa öldürür. Nefes alırsın veremezsin, nefes verirsin alamazsın. Böyle bir Allah karşısında bizim ne tür bir iddiamız olabilir yahu! Bu kadar zayıf yaratılmış, bu kadar muhtaç yaratılmış fakat bu kadar müzeyyen yaratılmış insan. Ben insanları kâinatın ziyneti olarak yarattım diyor Allah. Ama o ziynet, o ziynet eşyası, o süs eşyası, o değer ifade eden insan, bazen de en tezellül noktasında, Allah'ın en sevmediği hususları işleyebiliyor. Bütün emirleri çiğneyebiliyor. Bütün yasakların üzerine üzerine gidebiliyor. Allah'ın cezası müstahak olabiliyor. Zaten öyle diyor kitapta. Cehenneme kim girecek diyorlar da o büyüklere. Musır olanlar girecek diyorlar kardeşim.

Musır, illâki ısrar eden, illâki ben cehennem isterim diyenler girecek cehenneme diyor. Yoksa Allah'ın ihsanı, hıfzı, hidayeti, Allah'ın rahmeti kâinatı kuşatmış. Hele öteki âlem. Diyor ki Cenâb-ı Allah, ben yüz rahmet sahibiyim, rahmetimin bir tanesini dünyaya salladım diyor, dünyaya yolladım diyor. Üzerimizdeki bütün bir Allah'ın rahmeti, hidayeti, lütfu, o bir rahmetin bize düşen kısmı. Doksan dokuz rahmetimi ahirete sakladım diyor. Böyle yüce Allah, böyle güzel Allah. Nasıl ümitvar olmayalım. Ama nasıl da ona kul olmayalım. Nasıl da Resulullah'a ümmet olmayalım. Nasıl da onun sevdiklerinin yolunda olmayalım. Biz böyle şeyler yaparsak artık ayıp düşer yahu. Ayıp olur yahu bu kadar nimetin karşısında, ikrâmı, ihsanı, lütfu karşısında kafa

kaldırmak, kafayı dikmek, ene demek, benden alâsı yok demek Allah'ın hiç hoşuna gitmez.

Boyun bükenler, ameli az olanlar cennete önce girecek bu yüzden. Ha bütün noktaları içine almıyor ama bu konu. Ne oluyor ameli çok olanlar içerisinde de öyle boyun bükenler var ki, öyle boyun bükenler var ki... Halâ öyle tereddütler, öyle müteredit, öyle Hakk'a karşı mahcup, gecelerini, gündüzlerine katmış muttaki insanlar var ki, öylesine Hakk'a adanmış insanlar var ki, onlar müstesna. Kaidenin istisnası onlar. Dünyada her kaidenin bir istisnası vardır diyor. Bunlar istisnası. Biz genellemede söylüyoruz. Ameli az olanlar cennete evvel girecek. Boyunları bükük, ameli az diye üzülüyorlar. Allah'a karşı mahcup vaziyetler. Hicap ediyorlar, af diliyorlar. Aman Ya Rabbi diyorlar. Benim hâlim ne olur Ya Rabbi diyorlar. Sen bizi koru Ya Rabbi diyorlar. Sen bize acı Ya Rabbi diyorlar. Sen bize rahmet et, rahmet nazarınla bak Ya Rabbi diyorlar. Onlar boyunlarını büküyorlar. Ameline güvenmiyor çünkü.

Benim amelim bana yeter dersek yandığımız gündür. Şöyle ki birisi yetmiş yıl hiç ibadetsiz günü geçmemiş. Neyi varsa, nesi yoksa Allah'a adanmış. Ama enaniyeti yenememiş. O güzel ahlâkı bulamamış. O eğilmeyi, o aman demeyi, o iltica etmeyi, o teslimiyeti, o tevekkülü içine yaşatamamış, içine hazmedememiş. Diyormuş ki benim ibadetim kendime yeter. Hiç yedi yaşından beri ibadetini bırakmamış, hacı, zekâtı, orucu hepsi üstünde, artık başlamış kendine güven gelmeye. Bir gün rüyasında kendisini öldü görmüş. Gene sevilenlerdenmiş ki uyarılmışlar. Yine bir ikaza muhatap olmuş. Yoksa helâk olur giderdi. İkaza muhatap olmuş. Rüyasında melâikeler yaka paça Allah'ın huzuruna götürüyorlar. Cenâb-ı Hakk nida ediyor, sorun bakalım bu

kuluma, benim rahmetimi mi diler yoksa yetmiş yıllık ibadetinin karşılığını mı? Adam geriliyor. Benim yetmiş yıllık ibadetim bana yeter diyor. Cenâb-ı Hakk emrediyor. Bunun yetmiş yılda yediği, içtiği, giydiği, tozduğu nefsi ya da Rabbanî ne türlü haz var ise hepsi onun olsun, yetmiş yıllık hayatı ona bağışladım. Bu yetmiş yıllık hayatının içerisinde yalnız görme nurunu, benim ona verdiğim yalnız görme nurunu bunun yetmiş yıllık ibadetinin karşısına terazide koyuverin diyor. Terazi, Hakk terazi. Bırakıyorlar paat diye yalnız görme nuru ağır geliyor, oturuyor. Alın bunu cehenneme diyor. Bu kendi kazandığı amelini benim rahmetimden üstün sandı diyor. Benim rahmetimden üstün saydı. Benim rahmetime ihtiyacı olmadığını söyledi. Alın hemen bunu. Adamın kolundan zebaniler tutmuş cehenneme götürürken feryâd-ı figan uyanmış. Altlarına etmiş adam korkudan. Demişler yine mânâ âleminde, tövbeye devam et bakalım. Cenâb-ı Hakk ne zaman isterse o zaman af bulursun. Kimi diyor yirmi bir gün sonra, kimi diyor yirmi bir hafta, yirmi bir ay sonra affı geldi deniyor. Ama onun döktüğü gözyaşları seller oldu diyorlar. Haddini bildiriyorlar. Biz neyiz yahu! Nereye geldik, ibadetsiz kalmayacağız hâşâ, olay yanlış anlaşılmasın. Hâşâ, onu demek istemedik. O çok yanlış olur. İbadetimiz ne yapar? Ancak Allah'ın rahmetini celbeder. Bütün mesele orada halloluyor zaten. O'nun rahmetini bulduktan sonra mesele bitiyor. Bize O'nun rahmeti lazım.

O'nun rahmetine muhtacız. Bizim ibadetlerimiz inşallahu Teâlâ O'nun rahmetine ulaştıracaktır. O'nun rahmeti, bizim saadetimizi temin edecektir. O'nun rahmetiyle cennetler, cemâller bizim olacaktır. O'nun rahmeti, bizim her şeyimizdir. O'nun rahmeti ile ancak mutlu oluruz. O'nun rahmeti olmazsa kâinat ayakta duramaz zaten.

Bakınız dün akşam televizyonda söyledi, bir ısı meselesi var. Dünyanın ısısı meselesi. Şu kadar yıl sonra dünya helâk olacak diyor. Allah zaman zaman kıyameti hazırlıyor. Değil mi kardeşim? Şu kadar yıl sonra diyor bu ısınma devam ederse, şu kadar yıl sonra elli, altmış yıl sonra. Tabi bize rakamlar ve isimler saymak yasak. Ama ben televizyonun söylediğini söylüyorum. Desene diyorum şu kadar yıl sonra dünya helâk olacak. Aklıma geldikçe, desene be çocuğum dedim. Allah dünyanın böyle böyle sonunu hazırlıyor. Allah'ın hazırlamaya ihtiyacı yok. Fakat bu hazırlık imâdır, ihsastır, ikazdır. Hatırlayın, hazır olun, benim dünyanın sonunun geleceğine dair bir sürü emirlerim var, bir sürü deyimlerim var, onları unutmayın ha demektir. Onlara hazır olun ha. Onlar sizi mutlaka gaflette bulmasın. Uyanık iken bulsun. Nasıl uyanık? Benimle beraber iken bulsun. Bana kulluk ederken bulsun. Resulullah'a ümmetlik ederken bulsun. Uyanık olmak böyle. Allah'a sığınırım. Allah'a sığınırım. Demek ki her şey programlı.

Geçende söyledim bir himmet meselesi, bir yardım meselesi, şefaath meselesi. Kardeşim onu Allah, tayin edecek. Hep soruyorlar da bize himmet diye... Kardeşim, evladım, kızım, oğlum ne diyeyim. Hangi sıfatla sizi çağırırsam çağırayım, "O" tayin edecek. Eğer bir himmet meselesi varsa, eğer bir şefaath meselesi varsa ki var, elbette var ama "O" tayin edecek. Himmet edenle, şefaath eden ile edilene Allah tayin edecek. O tayin edecek. Kimse burada vaat edemez. Kimse ben şunu şunu şöyle yaparım, böyle yaparım diyemez. Diyorsa bir umudu vardır. Bir gönül hoşluğu olma için söylüyordur. Moralimizi yükseltmek için söylüyordur. Bizi karamsarlıklardan çekip almak için söylüyordur. Yoksa kim kendini kurtardı ki başkasını kurtaracak? İşte öyle, o zatların o deyimleri bizi böyle konuşmaya sevk ediyor. Onlar hoşluk olsun diye, gönül hoşluğu olsun diye, feyzler, imanlar, irfanlar, ihlâslar artsın diye, umutları

yükselsin diye böyle konuşmuş olabilirler. “O” tayin edecek diyor büyüklerimiz. O himmet eden ile şefaata eden ile şefaata edileni adetleri, isimleri, miktarları olarak o yazacak diyor. Çıkacaklar er meydanında bağıraraklar. Filanca zât, filanı, filanı, filanı Allah rızası için himmet edecektir. Allah da onun himmetini, şefaatinin kabul etmiştir. Onlar rahata ereceklerdir. Onlar cennet ile cemâl ile müşerref olacaklardır diye münâdi ilan edecek diyor. “Münâdi” tellâl demek! İlan edilecek diyor.

Binaenaleyh, uyanık olalım. Evet, himmet vardır, yok değil. Yalnız kendine güven yok. Bacağını uzatıp yatmak yok. Benim rahatım iyi, ben nasıl olsa filancanın arkasında yaşarım demek yok. Sen üzerine düşeni yaptıktan sonra o işler gerçekleşir. Sen üzerine düşeni yapmazsan, geceler boyu, sabahlara kadar televizyon bakarsan, haram lokmalara hiç aldırış etmezsen, lak lak yutarsan, sofrana konulan o nimetleri nereden geldiğini düşünmezsen, onlar seni iyiye, güzele, Allah’ın rızasına, Resulullah’ın şefaatine nasıl götürsün! Üzerimize düşeni karınca kaderince evvelâ yapacağız. Biz insanız yahu, Allah bize akıl vermiş. Allah bize iman vermiş, ihlâs vermiş. Allah bize emirler yağdırmış. Kur’an bize gelmiş. Peygamberler bize gelmiş. Yasaklar bize gelmiş. Emirler bize gelmiş. Bunları tutmazsak, bunları yapmazsak, bunlar ile muttasıf olmazsak, bunları hayatımıza adapte etmezsek, armut piş, ağzımıza düş yok ağabeycim. Hani tabir-i amiyane var: “Burada beleş var, orada beleş yok” diye. Eh O isterse, ne yaparsa yapar. Ancak hak eder duruma düşmeye çalışmak lazım. Biraz O’na yakîn olmak lazım.

Muttaki! Ne demek muttaki? Allah’ı en çok seven demek, Allah’tan en çok korkan demek. Bu muttaki sınıfına girmeye çalışmak lâzım. Hadi girelim demiyorum da girmeye çalışmak lâzım. Ne demişler kaplumbağaya. Nereye gidiyorsun diye sormuşlar, o da demiş hacca. Sen

bu gidişle hacca varabilir misin? Varamasam da yolunda ölürüm demiş. Yolunda bari ölmenin üzerinde duralım kardeşim.

Evet dedik ki, buğdayı başak olsun diye toprağa attılar, un olsun diye değirmende ezdiler. Ekmek oldu dişleriyle ezdiler. Bak yine ezilenler, yine ezilenler, nefsi yenenler. Yine kapının eşiği gibi kendini çiğnetenler. Yine itiraz etmeyenler. Yine de nefesine dur diyebilenler, nefesine binenler. Nefis bize binerse, biz hiç farkına varamayız, okyanusların derinine alır, götürür gider bizi. Nefis bizi yenersen farkına varamayız. O gaflet ve dalâlet bizi okyanusların derinliklerine kadar götürür gider, nefisle beraber. Ama diyor siz nefse binerseniz, sizi yukarılara doğru, Allah'ın rızasına doğru, peygamberin şefaatine doğru, saadetlere doğru, nurlu yollara doğru, kıza, söylene çıkarır, gider diyor. Biz nefse binenlerden olalım inşallah. Nefis itiraz mercii, muteriz makam ama onun yolunda gitmemek lazım. Her ilim nefse itiraz ile başlar diyor kitap. Nefse itiraz ile başlar diyor yahu. Nefis itiraz mercii kardeşim. Şeytan ile nefis ile benzer şeylerle, dış unsurlar ile hep beraber çalışıyorlar, ortak çalışıyorlar. Bizi kazalara uğratmak için, bizi çukurlara düşürmek için, bizi kayıplara medar eylemek için. Bizim hep böyle zayıf tarafımızı buluyorlar. Zayıf taraflarımızı arıyorlar. Onlara yem olmayalım. Gayrimeşru hususlara, gayrimeşru güçlere yem olmayalım. Onlardan müstağni kalalım. Varlığını bilelim. Nereden geldiğini bilelim. Sesi bilelim. "Nefsini bilen Rabbini bildi" diyor bakınız kitap. Çok güzel bir şey bu. Bu ayet çok enterese ediyor: "Nefsini bilen Rabbini bildi." Tamam işte mesele burada. Sesi ayırt etmek lazım. Ses illâ, ses kulağa gelen ses değil. Ses, gönle gelen ses. Ses, ilham-ı ilâhiye. Ses yanılmaca mı yoksa takviye edici mi? Bunu anlamak lazım. Bunu anlamak için de doğruyu ve güzeli terazinin kefesine koymak lazım. Abdulkâdir Geylani Hazretleri yolda giderken, bir ses işitiyor. Bakınız saniyelik işler bunlar.

Bir nida, Ya Abdulkâdir! Âleme haram kıldığımı sana helâl kıldım diyor bir ses. Defol kötü şeytan diyor hemen saniyesinde. O zaman bir şekle bürünüyor şeytan, önüne geliyor. Nereden bildin yahu, o kadar kısa zamanda, salisede, nereden bildin yahu? İki şeyden bildim diyor. Nedir? Birincisi, o iki cihan serverine bile reva görülmeyen o kolaylıklar, ona yağmayacak da bana yağacak öyle mi? Bu mümkün değil diyor. İkincisi, sesin cenah tayin etti diyor. Yön tayin etti diyor. Allah'ın kitabında Cenâb-ı Hakk'a yön yoktur diyor. Olduğu gibi kaplar her yeri diyor Cenâb-ı Hakk hitap etmiş olsa. Hitab-ı ilâhiye olsa, olduğu gibi kaplar diyor. Önden arkadan, köşeden, bucaktan, her tarafı birden kaplar diyor. Oradan bildim diyor. Saddak demiş şeytan, seninle uğraşılmayacak.

Binaenaleyh, biz sesi tayin edeceğiz. Nasıl tayin edeceğiz? Biz zayıfız, küçüğüz, adiyiz, asiyiz. Din-i mübin İslâm'a uygun mu? Kur'an'a uygun mu? Hadislere uygun mu? Resulullah'ın hayatına uygun mu? Efendim icma-i ümmete uygun mu? Efendim içtihatlarla uygun mu? Kapılar açmış beş tane. Bunlara uygunluk arz edip arz etmediğini, içimizdeki temayülü böylece terazinin kefesine koymuş olacağız. Böylece ölçüye vurmuş olacağız. Ne denli bizden yana, ne denli arttan yana, şeytandan yana, nefisten yana? O zaman tatbikat sana ait. Onun icabına bakmak veya bakmamak veya tedbirli olmak veya reddetmek veya kabul etmek senin iradene bırakılıyor. Çünkü iki yol seçiyor Allah, zaten var. Hayatın gelişi böyle. Ya iyiye doğru ya da yanlışla doğru.

Bazı tarikat-ı âliyede de böyledir. Fenâfi'z-zat var. Evvelâ insan kendi yönünü tayin edecek, iyiye doğru, güzele doğru. Evet, ondan sonra fenâfi'ş-şeyh geliyor. Ondan sonra fenâfi'r-Resul geliyor. Ondan sonra fenâfi'l-lah geliyor. Ondan sonra bekâbi'l-lah geliyor. Bakınız, evvelâ fenâfi'z-zat geliyor. Ne o? Kendi yönünü tayin edeceksin. İyiye doğru,

güzele doğru ben burayı istiyorum Ya Rabbi, diyeceksin ki, ondan sonra fenâfi'ş-şeyh, ondan sonra biraz ileride fenâfi'r-Resul gelecek. Ondan sonra biraz ileride fenâfi'l-lah gelecek. Ondan sonra biraz ileride bekâbi'l-lah gelecek. Bunların gelmesi için evvelâ yönümüzü seçeceğiz. Yönümüzü tayin edeceğiz. Ben iyiye doğru, güzele doğru dönük olmak istiyorum Ya Rabbi. Senin güzelliklerine talibim Ya Rabbi. Affına, lütfuna, hıfzına talibim Ya Rabbi. Senin yasak ettiğin şeylerden beni irak eyle Ya Rabbi. Talip olduğumuz şeyler bunlar. Çok zor şeyler değil. Çok güzel şeyler ama nefsin tasallutu, tecavüzü, bir takım dış unsurların ağırlıkları üstümüze çökmüş vaziyette, yenemiyoruz, aşamıyoruz, asılamıyoruz, kurtulamıyoruz, düşüp gidiyoruz. İşte bunlar çok iyi düşünmemiz gereken hususlar. Ondan sürekli tekrar ediyor ve anlatıyoruz.

Bizim burada hâşâ, sümme hâşâ hiçbir maddi menfaatimiz yok. Hâşâ, sümme hâşâ, hiçbir suretle dünyaya dair bir menfaatimiz yok. Yemin ederim ki yok. Hiçbir suretle! Biz Allah rızası için geldik. Allah rızası için bir şeyler söylüyoruz. Allah rızasını bulur da gideriz diye düşünüyoruz ve diyoruz ki din kardeşlerimize ufacak bir faydamız olsun. Emr-i bi'l-maruf, nehy-i ani'l-münker olsun, yerini bulsun. Çünkü bu iş yalnızca âlimlerin, abidlerin, zahitlerin, mürşitlerin işi değil. Bu bütün müminlerin işi. Komşularınıza, yakın çevrenize, uzak çevrenize, efrad-ı ailenize, yakınınıza, uzağınıza, merhaba ettiğiniz herkeslere emr-i bi'l-maruf, nehy-i ani'l-münker yapın diyor. Eğer bir yanlışlık içerisindeyse ona yanlışlarını anlatınız. Kemâli bir dil ile anlatınız diyor, lâtif bir hâlde, üzmeden, kırmadan. Bakınız Cenâb-ı Hakk ne kadar yumuşak olmayı, ne kadar güzellikler içinde olmayı emir buyuruyor.

Cenâb-ı Hakk Hazreti Musa'yı Firavun'a din telkinine yolluyor. Bakınız, Firavun ben Allah'ım diyen adam, bunu herkes biliyor. Fakat yarın benim haberim olmadı denmesin diye Cenâb-ı Allah Hazreti Musa'yı din telkinine Firavun'a yolluyor. Allah'ın emri var. Hz. Musa'nın selâmı var. Bu dine girsin, bu iman-ı ilâhiyeye yapışsın yoksa kurtuluş yok diye ona telkinde bulunacak. Din telkinine yolluyor. Cenâb-ı Hakk, Hazreti Musa'ya üç beş adım ayrıldıktan sonra arkasından hitap ediyor. "Ya Musa!" Bakınız, ben Allah'ım deyip durur Firavun denilen zât. Ben Allah'ım deyip durur. Allah'ın düşmanı, Allah'ın hasmı. O din telkinine giderken arkasından Hazreti Musa'ya bir daha sesleniyor Cenâb-ı Hakk: "Ya Musa, Firavun'la konuşurken hilm ile muamele et. Yumuşak kelimeler kullan. Hoşlanacağı şekilde söyle. Sert bir şekilde direktif verir gibi kırıncı mânâda olma." Firavuna bile... Böyle bir yüce Allah ve böyle yüce bir din. Biz ne yapalım yahu! En baştan giriş yaptık. Bu stresler, bu darlıklar, bu çekememezlikler, bu hazımsızlıklar, bu birbirimizi çekemez davranışlar bizim kaybımıza medar olur kardeşim. Oysaki bugün öyle bir gün yaşıyoruz ki, dedik yani. On beş yaşında bir çocuğa cebine parayı doldur, istediği kötülüğü yaptır hiç kimse ayıplamıyor. Yapmıyorsak eğer, hiçbirimiz yapmıyorsak o ayıpları, günahları işlemiyorsak, eğer bütün imkânlar elimizde olduğu halde yapmıyorsak değerli bir devir yaşıyoruz demektir.

Biraz fedakârlık, biraz teslimiyet, biraz tevekkül, biraz iman, biraz ihlâs. Hep bunları söylüyorum. Kaçınıcı defadır, kaçınıcı defadır. Kardeşlerim. Kıymetli şeyler zor elde ediliyor. Kitabın hükmü bu. Kıymetli şeyler zor elde ediliyor. Ufacık şeyler, zayıfça şeyler. Şimdi adam on kuruşluk iş yapıyor on puan alıyor. Bin kuruşluk bir iş yapıyor, bin puan alıyor. Kıymetli şeyler zor elde edilir kardeşim. Hem beş vakit namazımız yapalım Allah'ın izni keremiyle, bu beş vakit bizim kurtu-

luşumuzdur. Bizim kurtuluş kapımızdır. Bir mezar taşında: “İnsan olan benden alsın ibreti, Hakk için beş vakit eyle gayreti.” diyor. Benden alsın ibreti diyor. O öyle tasavvur etmiş, öyle telâkki etmiş, öyle algılamış. Kurtuluşumuzdur namaz. Fakat bu namazın dışında, namazın üstünde namazın dışında, namazların içinde, hepsini toplayın aynı daire, bir teheccüd var. Bunu istiyorum sizden. Bunu lütfen yapın. Allah aşkına yapın. İki rekatçık. İki rekatçık teheccüd. Şimdi saat dördü on kala imsak kesiliyor. İmsak kesilmezden evvel üç buçukta kılın yahut üçte kılın yahut ikide kılın, birde kılın. İki rekatçık kılın. Biz, kolay olsun, kolaylık olsun diye, biz şey yapıyoruz. Biz böyle kalkınca, çalışmıyor olduğumuzdan mütevellit, serbest olduğumuzdan mütevellit, kalktı mı artık yatmayırız. Yatmak, kalkmak daha zor geliyor insana. Uyku tatlı geliyor insana. Dördü on kala şimdi Tire’deki saatlere göre. Dörde çeyrek kala gibi. Üç buçukta kalk kardeşim, iki rekatçık teheccüd namazı kıl el aç Allah’a. Bütün kitapların yazdığı bu. Bütün kapıların açık olduğu an diyor. Ne isterseniz, hulusî kalp ile istedikten sonra, ihlâs ile teslimiyet ile tevekkül ile istedikten sonra geri dönmesi mümkün değil diyor. İsteyin kardeşim. Hem dünyalık isteyin hem ahiretlik isteyin. İsteyin kapılar açık, ardına kadar açık. Vaad-i ilâhiye var. Vaad-i peygamberiye var. Bunları yapalım. Kıymetli şeyler zor elde ediliyor. Tabi kolay değil. O yatak var ya o sıcacık yatak, o kış günlerinde nasıl çekiyor insanı. Abdest bozuyorsun, hemen yatak odasına nasıl atıyorsun kendini. İşte onları yapmıyorsan eğer, o nefsin sesini duymuyorsak, nefsin sesini yerine getirmiyorsak kurtuluşa erenler sınıfına gireriz Allah’ın izniyle inşallah.

Bakınız, İslâm toplumu ne kadar güzel. Hepinize baktıkça içime inşirah doluyor, sevinç duyuyorum, coşku duyuyorum. Nur alıyorum, ışık alıyorum. Feyiz, iman, irfan, ihsan alıyorum. Böyle güzide bir

toplumun içinde harikulade olaylar bunlar. Güzellikler manzumesiniz hepiniz. Burada bulunuşunuz ile en büyük mükâfatlara nail olursunuz inşallah. Hakk tarafından büyük mükâfatlara muhatap olursunuz inşallah. Böyle güzel insanlar topluluğu içerisindeyiz elhamdülillah. İster bu toplum, ister başka bir toplum. Biz tarikatı kastetmiyoruz. Hangi din kardeşimiz olursa olsun genel mânâda Müslüman toplumu, İslâm adaleti, İslâm cemaati, İslâm cemiyeti canımızdır, cevherimizdir, ruhumuzdur, aslımızdır. Birbirinden farkı yoktur. Hepsinin de gönlümüzün içinde, başımızın üstünde yeri vardır. Amenna ve saddakna. Hiçbirini diğerinden ayırmayız. Biz kim oluyoruz ayıracak zaten. Ama bakıyorum hepinizde nurlar parlıyor. Hepsinizde caminin içi karanlık bile olsa, caminin içini nurlara boğacaksınız. Allah'ın verdiği ikrâm ile ihsan ile. Ama bu noksanlarımızı giderelim inşallah. Buradan girişimiz ile buradan çıkışımız arasında bir fark olsun kardeşim. Bir nüans kadorcık hemen. Bir çizgi kadorcık hemen inşallah. Ruhumuza bir aydınlık gelsin. Ömrümüze, buradan çıkışımızdan sonraki hayatımıza bir renk gelsin, bir güzellik gelsin. Bir lütuf gelsin, bir ihsan gelsin. Allah'ın yardımını gelsin. Allah'ın lütfu gelsin. Buradan değişmiş olarak çıkalım inşallah. Bir nebze, bir an, bir nüans onları yaşamış olalım inşallah. Hiç değilse böyle murad edelim. Hani camiye cenaze namazı ve defin merasimine gidiyoruz. İnsan orada bir değişik oluyor. Oradan defnedip çıkarken, dünya çok boşmuş yahu diyorsun. Aman ha bir daha şöyle yapayım, böyle yapayım. Oradan camiden çıkarken, insan bir hoş çıkıyor. Böyle feyz, iman, irfan, uçuyor gibi. Diyorsun ki, şu dünya işi bizi amma da alıkoymuş be. Amma da kendine bağlamış be. Amma da kendine engel olmuş. Filan, filan, filan... Zayıflığımızın, küçüklüğümüzün eseri olarak on beş dakika sonra yine aynıyız. Ama on beş dakika sonra aynı olmayan da var.

Dünya metandan uzak durmak hiç çalışmayın, rızkınızla meşgul olmayın mânâsında tazammun etmez, hâşâ, sümme hâşâ! Rızık mukaddestir. Helâl rızık mukaddestir. Zaten helâl rızık ile bir yerlere varılabiliyor. Haram ile şüpheli ile bir yere varılmıyor. Her zaman söylüyorum, dört kademe önceden bloke etmiş din. Nasıl bloke etmiş? Şüpheli şeylere yaklaşmayın. Yaklaştınız, şüpheli şeyleri yapmayınız. Yaptınız, harama yaklaşmayınız. Harama yaklaştıktan sonra haramı yaptınız. O zaman zaten ipler kopuyor Allah korusun. İpler kopuyor kardeşim. Bak dört kademe önceden sizi alıkoyuyor, bloke ediyor böyle. Şüpheli şeylere yaklaşmayınız diyor, yapmayınız demiyor evvelâ. Şüpheli şeylere yaklaşmayınız. Ardından şüpheli şeyleri yapmayınız. Yaklaştınız ama yapmayınız. Ardından harama sakın yaklaşmayınız. Yaklaştınız, haramı yapmayınız diyor artık. Onu da yaparsanız helâkinizdir, felâketinizdir Allah korusun.

Bilhassa ileri yaşta olan kardeşlerimize, bunu belirtmek isterim. Şimdi bir gencin yaptığı hata ile bir yaşlının yaptığı hata bir değil. Ona göre yazıları var. Ona göre derecelendirme var. Ona göre değerlendirme var. Bilhassa yaşlı kardeşlerim, siz daha çok sakınınız. Gençler ebetteki, mutlaka geleceğe ait umutlarımızdır. Geleceğe ait ışıklarımızdır. Onlar da tabi mutlaka üzerlerine düşeni yapsınlar. Ama bakınız zina konusunda, zina işleyen yaşlı sakın benim huzuruma gelmesin diyor. Zina konusunda mutlaka herkese haram, herkese yasak, herkes için mezmum ahlâkının ifadesi olur. Ahlâk-ı hamîde değil, ahlâk-ı mezmûme. Fakat haram işleyen yaşlı sakın gelmesin diyor. Onlara özel söylenmiş şeyler. Bilhassa yaşlı kardeşlerimiz aman biraz daha dikkatli olunuz. Genç kardeşlerimiz de daha hassas olsun. Biraz daha gayretli olsun. Benim şimdi ayaklarım rahatsız. Buğday Dede'ye gidiyorduk, kırk küsur sene, bilir bilmez. Cuma bayram kıldırıveriyorduk. Babamın mescidi var

orada. Cumaya yine gidiyoruz da, bir kardeşimiz var, o kıldırıveriyor. Kıldırılmaz olduk. Gençlikte kırk küsur yıl oraya taşındık, bilir bilmez. Ümmünün ümmiye, imanına şahit olma bakımından oraya taşındık. Namazımızı kıldırıldı. Hutbemizi okuduk bilir bilmez. Cumaları, bayramları hep orada kıldık. Şimdi yapamaz olduk. Arabayla götürüp getiriyorlar Allah razı olsun. Arkadaşlarımız kardeşlerimiz, Allah eksik etmesin, Allah hepsinden razı olsun. Cennet cemâl ile müşerref olsunlar inşaallah.

Binaenaleyh, ibadet bile sağlam vücut ile sağlam gönül ile sağlam hâl ile mümkün olabiliyor. Hâlinizi bilin. Koşa koşa bir yere gidebiliyorsanız, koşa koşa cemaat olup camilere dolabiliyorsanız bu bir devlettir sizin için genç kardeşlerim. Hep koşun. Ben bunu her zaman söylüyorum, sizden istiyorum. Mümkünse ezanı caminin içinde dinleyin. Eğer bir camide, herhangi bir camide, o vakit namazını cemaat ile kılmak murad ediyorsanız, böyle imkânınız varsa ezanı caminin içinde dinleyin diyor. Ne güzel bir edebiyat. Ne desin din daha. Ne tavsiye etsin daha, ne tavsiye etsin! Ne güzellik istiyorsun sen daha! Lütfen böyle olalım inşaallah. Gayretli olalım inşaallah. Allah bizi bağışlasın inşaallah. Vaktinizi aldık. Allah hepimizden razı olsun. Allah inşaallah buradan muradlarınıza ermiş olarak kalkmayı nasip etsin.

Âmin

Essalâtu ve selâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Habîballah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin, göklerin bütün mülklerin sahibi, halıkı, mâliki olan yüce Allah'ım. Yüceler yüzesi, güzeller güzeli Allah'ım. İki cihan serveri

Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz Hazretleri'nin mübarek hatırları için, o senin hani, seni yaratmayacak olsaydım, kâinatı yaratmayacaktım dediğin, o "Makam-ı Mustafa" için bağışla Ya Rabbi. Bütün dualarımızı kabul eyle Ya Rabbi. Bütün kusurlarımızı bağışla Ya Rabbi. Dünyevi, uhrevi saadetler ver Ya Rabbi. Bizi bağışla, bizi affınla, lütfünle, hıfzınla kucakla Ya Rabbi. Bizi iki cihanda aziz eyle Ya Rabbi. Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi koru Ya Rabbim. Bu beş madde, Resulullah Efendimizin hayatı boyunca her namazında, her duasında ele aldığı konudur. Ya Rabbi, korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi koru Ya Rabbim. Maddi ve manevi bütün felâketlerden, şerlerden, kazalardan, belâlardan kötülüklerden, hastalıklardan semavî ve arzî felâketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlâksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiralardan, sihirlerden ve büyülerden ve zinalardan ve acılardan ve kötülüklerden ve sıkıcı hâllerden sana sığındık Ya Rabbim. Sen bizi muhafaza eyle Ya Rabbi, sen bizi kendi korumana al Ya Rabbi. Bize iman-ı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırr-ı ilâhiye, kalb-i selim ve ihlâs ve huzur ve sağlık ve saadet ve selâmet ve bereket ver Ya Rabbi. İki cihanda bizi aziz eyle Allah'ım. Ordumuzu, yurdumuzu, bayrağımızı, vatanımıza, milletimize, mukaddesatımızı, en güzel şeylerimizi yücelerde eyle Allah'ım. Doruklarda eyle Ya Rabbi. Yere düşmesinler Ya Rabbi. Vatanımıza düşman ayağı bastırma Ya Rabbi. Bize din düşmanlarını musallat etme Ya Rabbi. Onları hükümferma kılma Ya Rabbi. Vatanımıza düşman ayağı bastırma Ya Rabbi. Kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok. Bizim toprağımızda gözü olanlara da fırsat

verme, kuvvet verme, imkân verme, ruhsat verme Ya Rabbi. Kendi korumana, kendi himayene, kendi vikayene al Ya Rabbi. Biz bağışla Ya Rabbim. Şurada hazır bulunan cemaat-i müsliminin de helâl olan, meşru olan, güzel olan muradlarımıza da erdir Ya Rabbi. Bizi iki cihanda da aziz eyle Ya Rabbi. Şuradan kalmadan bütün dualarımıza ol deyiver, olsun Ya Rabbi. Cebimize hanemize, soframıza, Halil İbrahim bereketleri ver. Bizi verdiğin nimetlere ve rızıklara hamd-ü senalar olsun. Olmayanlara da, bulmayanlara da lütuf eyleyiver Allah'ım. Bilhassa Orta Doğu'daki din kardeşlerimize, bilhassa dünyanın neresinde olursa olsun zorda ve darda olan din kardeşlerimize güzellikler, ihsanlar, ikrâmlar, hürriyetler yağdırıver Allah'ım. Üzerlerindeki kara bulutları alıver Allah'ım. O din dışı unsurların tahakkümü, tecavüzünü üzerlerinden alıver Allah'ım. Onları da inşallah affına, lütfuna, hidayetine erdiriver Allah'ım. İlaçları yok Ya Rabbim, ışıkları yok Ya Rabbim, can emniyetleri yok Ya Rabbim, rızıkları yok Ya Rabbim. Mahkûmiyet altında yaşıyorlar Ya Rabbim. Affediver Allah'ım. Affediver Allah'ım. Affediver Allah'ım. Ya Rabbi hastalara şifa, dertlilere deva, borçlulara eda, namuradı olanlara bermurâd eyleyiver Ya Rabbi. Biz şuradan kalmadan gerek şahsi, gerek genel ne türlü hell olan, meşru olan, güzel olan muradlarımız varsa, sen onlara ol deyiver, biz kalmadan olsun Ya Rabbi.

Sübhâne Rabbike Rabbi'l-izzeti ammâ yesîfüne ve selâmun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn

El Fatıha

8 Haziran 2008 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim... Allah'ım muradlarına erdirsin, sıkıntıları sevinçlere çevirsin inşallah. Dünyevi, uhrevi saadetler muhabbetler versin inşallah. Muradları hâsıl olsun, hacetleri tez giderilsin inşallah. Allah hepinizden razı olsun inşallah. Hepinize şöyle bakıyorum, nur gibisiniz maşallah, sizden feyiz alıyoruz, iman alıyoruz, irfan alıyoruz, aşk alıyoruz, ihlâs alıyoruz, Allah hepinizden razı olsun. Sizin sayenizde varız, biz kimiz ki zaten! Ortada bir görev var ise o görev size değil, bizedir. Bununla iftihar ederiz. Hizmet etmek şereflerin en büyüğüdür. Size hizmet etmek Allah'a hizmet etmek, peygambere hizmet etmek, maneviyata hizmet etmek mânâsındadır. Allah hepinizden razı olsun inşallah.

Birisi telefon ediyor, soruyor: "Efendim çok yüksek miktarlarda bir vaad var, bize yalancı şeyhlik teklif ediliyor." Bunu bize nasıl sorabilirsin? Sen neyini satıyorsun farkında mısın? Çok yüksek fiyatlar da verseler neyini satıyorsun, mukaddesatını, maneviyatını, affedersin gurur duyduğun her şeyi satmış oluyorsun! Evinle, yurduyla, çoluğuyla, çocuğuyla, üzerine titrediğin hassasiyetle, benim bunlardan bir noktada zayıyatım olmasın dediğin şeylerle, kısacası namusunla satıyorsun. Hiç

mümkün olur mu böyle bir şey! Zaten yalan ile iman bir arada olmaz. Zaten yalan imanı götürür gider Allah korusun.

Cenâb-ı Rasullullah'ın en büyük tavsiyelerinden, vasiyetlerinden bir tanesi; aman yalancı olmayınız. Anneniz, babanız gelse yakın akrabalarınız, dünyada en sevdiğiniz insan bile olsa eğer bir şahitlik gerektiği zaman gerçeği anlatın diyor. Bu kadar açık, bu kadar aşikâr deyimler, emirler, hususlar bizi biraz bağlamalı yahu. Sonra dinimiz bu şahitlik meselesinde bazı davalarda iki şahit, bazı davalarda üç şahit, bazı davalarda dört şahit istemiş. Tabi hikmet icabı böyle isteniyor. İslâm halifelerinden hükümdar Harun döneminde bizim imamımız İmam-ı Azam Hazretleri'nin kıymetli talebelerinden birisi olan İmam Ebu Yusuf, Bağdat'ta kadı idi. Bir zât geliyor, birisi hakkında bir alacak şikâyeti var, onu dile getiriyor. O derdini anlattığı zaman Harun Reşit'in veziri, o adamı ben tanıyorum diyor. Ben şahidim diyor. İmam-ı Ebu Yusuf kadı, ne diyor biliyor musunuz? Senin şahitliğini kabul edemem diyor. Ama neden, koca vezir? Öyle ama diyor, bir gün sen Harun Reşit'e yaranmak için senin kulun, kölen olayım dedin. Burada şahitlik hakkını kaybettin. Çünkü biliyorsunuz İslâm'da şahitliğin kabul edilmesi için hür olmalı. Şimdi kölelik yok ama o zaman böyleydi. Bu bakımdan kabul edemem diyor. Harun Reşit dikkat kesiliyor. Koca imparator, koca kral, peki diyor ya İmam Ebu Yusuf ben şahit olsam ne dersiniz? Sizininki de kabul edemem diyor? Ama neden? Ben koca bir imparatorum, kralım, bu beldenin hâkimiyim. Nasıl kabul etmezsiniz yahu? Çünkü diyor, sen beş vakit namazı camilerde kılmayan bir adamsın. Ezanlar okunurken işlerinle meşgul olan bir adamsın. Ama halkın işi diyor, Harun Reşit. Bakınız, Hakk'ın işi dururken, halkın işi ikinci planda kalır. Eğer sarayın dibine bir tane mescit yaptırır da oraya ihtiva edersen, orda beş vakit namaz kılmaya gayret edersen, beş vakit namazı imamın arkasında

kılırsan, o zaman şahitliğin geçerli olur. Şahitlik mukaddes bir müessese kardeşim. Şahitlik gelişi güzel bir mesele değil. Şahitlik, cennete taşıyan hususlar, o kelimeler o kadı makamında, o hâkim makamında söylenen sözler cennete taşıyan şeyler. Allah muhafaza eylesin. Çok dikkatli olalım inşallah. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) iman ile yalan bir arada olmaz diyor. Yalancı şahitliğin ne denli menhus olduğuna, ne denli lânete uğradığına, melhun olduğuna bu hadisler bize yeter de artar Allah korusun.

İmam-ı Azam'dan, Mevlâna Hazretleri'nden, Abdülkâdir Geylani'den parçalar var elimizdeki kitapta, deyimler var, tavsiyeler var, nasihatler var, inşallah onlarla amel ederiz. Tabii onların hepsi farzlara, sünnetlere, şariat-ı Muhamediye'ye, din-i mübin-i İslâm'a uygun hususlar. Hepsi başımızın tacı, gönlümüzün sultanı meseleler, onlara iltihak edersek, onlara intiba edersek, onlarlar muttasıf olursak inşallah-u Teâlâ cennet bizim cemâl bizim olur diye düşünüyorum ama onlar tabii bir kısmı şöyle, bir kısmı böyle olmayacak, külliye gönlümüzde yer edecek, külliye hayatımızı kaplayacak. Hayatımız onların tavsiyeleri üzerine adapte olacak, bir şöyle, bir böyle değil. Yalan ile riya ile değil. Allah'a sığınırız. Azmedeceğiz, kendi kendimize yemin edeceğiz, yemin etmeliyiz kardeşim. Ya Rabbi, ben ahdettim, İslâm'ı yaşamaya, İslâm ahlâkı ile muttasıf olmaya, hayatımı ona göre ayarlamaya, düzenlemeye, İslâm'a uymaya, böylece sana kavuşmaya, böylece seninle sıhhat bulmaya yemin ettim. Ya Rabbi, ahdettim. Seninle bu aramızdaki ahit, inşallah geçerli olsun. Hiç kirlenmesin, toz konmasın. Ebediyete kadar sen benim yardımcım ol, sen benim koruyucum ol, sen beni koru Ya Rabbi, saadete erdir Ya Rabbi, yanlışlıklara düşersem sen beni o yanlışlardan çek çıkar Ya Rabbi. Böyle bir ahitte bulunmak ne güzel olur. Bunları yapıyor muyuz, bunları hayatımıza geçiriyor muyuz?

İslâm'ı yaşamamız lazım kardeşlerim. Yukarıdaki cuma konuşmamızda söyledim. Benden size bir ağabey nasihati, bir baba nasihati, bir kardeş nasihati dedim. Gece yastığa başınızı koyduğunuz zaman bir düşünün, Allah aşkına, kitap aşkına. Bugün Allah için ne yaptım deyin. Levhalar var, bugün Allah için ne yaptın diye yazılı. Okuyup okuyup geçiyoruz. Bugün Allah için ne yaptık diye kendi kendimizi hizaya çekelim. Kendimizi kendi kendimize sorgulayalım. Namaz kıldık, oruç tuttuk, zekât verdik, hacca gittik, bunlar vazifelerimiz, bunlar borçlarımız, bunlar mükellefiyetlerimiz, bunun dışında ne yaptık diye soralım. Bunun dışında daha yapılması gereken çok şeyler var. Bunlarla muttasıf olmalıyız. Uyanık gönülle çıkacağız evden, ne diyeceğiz? Ya Rabbi bugün evimden çıkıyorum, dışarı hayata atılıyorum, Ya Rabbi bu dışarıdaki hayatımın içerisinde, evimin içerisindeki hayatımın içerisinde beni koru. Beni güzelliklere daldır. Beni kusurlara erdirme Ya Rabbi. Beni tuzaklardan muaf eyle Ya Rabbi. Allah'a sığınarak, Allah'tan yardım dileyerek, bu dualarla, bu uyanık gönüllerle, her anımızda Allah'ı düşününe düşününe, her adımında, mukaddesat ile yan yana, bir hatam oldu mu acaba diye, bir kusurum oldu mu acaba diye düşününe düşününe yürüyebiliyor muyuz yollarda? Yürüyemiyoruz! Hep şurada şu, burada bu ile meşgul olup duruyoruz. Kendi adıma söylüyorum yani. Biz kim olacağız zaten, zincirin halkalarının en zayıf halkası biziz.

Binaenaleyh, bunları yapmak bir insan için en büyük vasıftır. En büyük erdemdir, en büyük bir meziyettir, üstünlüktür, bunları yapmamız lazım. Din-i mübin-i İslâm'ı hayata geçirmenin yolları teferruattan geçer. Kitaplar diyor, ben demiyorum. Din-i mübin-i İslâm'a talip olmanın, hizmet etmenin, onunla muttasıf olmanın yolları teferruattan geçer. Teferruat, hayatın içindeki ufacak hadiseler. Eğer ufacak hadiselerde, Allah'ı, peygamberini, Kur'an'ı ve hükümlerini

düşünmüyorsak o ufakık hadiseler büyür, hayatımızı kaplar hâle gelir. Aldırış etmezlik, laubalilik, masiva bizi diplere gömüp götürür. Okyanusların diplerine batırır bizi. Resulullah ümmetimin, din kardeşlerimin boş vakitlerine acırım diyor. Boş vakitlerine acırım diyor, boş vakitlerini değerlendiremeyenlere yazıklar olsun diyor. Boş vakitlerini değerlendiriyor musun kardeşim.

Geçen birisi hacı amca vakit geçmiyor ya, günler uzadı diyor. Biz vakit geçiyor diye üzülüyoruz ama o vakit geçmiyor diye üzülüyor. Ne kadar yanlış! O boş vakitler birer altın parça. Hayatımızı şerefle yapılandırır, eğer Allah'ı anmakla, hayırlı işler yapmakla şerefledebiliyorsak. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): "Müminlerin en hayırlısı, müminlere en faydalı olandır." diyor. Bunlarla muttasıf mıyız yoksa bunlara teferruat deyip geçiyor muyuz? Aldırış etmezlik mi yapıyoruz?

Bütün küçük günahlar büyük günahların tohumudur. Aldırış etmezlik yaparsak nemelazımcılıkla yaşarsak, o küçük günahlar büyür ve büyük günah olur. Büyük günahları da geçer, dağlar gibi. Büyük günahların adı belli ama küçük günahlar büyüye büyüye büyük günahları aşıyor. Kaç tane büyük günah oluyor. Allah bizi öyle akıbetten korusun. Allah'a sığınırız. Bu işler hep laubalilikten, dini hafife almaktan, dini tahfif etmekten, küçültmekten, hafif görmekten, kendimize mâl etmemekten. O hükümlerin altında ezilmemekten. O hükümlerle amel etmemekten. Lütfen onlara dikkat edelim, onlarla muttasıf olalım, onlarla hayatımızı süsleyelim.

Takva derinden derine İslâm'ı daha güzel yaşamaktır. Takva ise fetvanın ötesindedir. Fetva suyun yüzeyindeki hadiseler, fetva hafif

hükümler ama takva öyle değil. Takva derinlere inmek, takva basit mânâsı itibari ile Allah'tan en çok korkan ve Allah'ı en çok seven, derinden derine Allah'ı düşünen, tefekkür eden, gece yarılari kalkıp namazlar kılan, zikirler yapan, ufacık hatalarda tövbeler eden, Allah'tan istiğfar eden, Allah'tan hicap eden, Allah'tan utanan, aman diye diye dilleri kabaran! Takva ehli böyle yaşaması lazım. Bu takva lafta kaldığı zaman bizi alt eder. Fetvada bile az geliyoruz, fetva bile yavaş yavaş sonlanmış bizde. Fetva bile yavaş yavaş terkine doğru yol açmış. Oysa takva bizim huzurumuzun temel unsuru olmalı. Bizim hayatımıza yön vermeli, ışıklandırmalı, aydınlatmalı.

Uyanık olalım kardeşlerim. Daha evvel büyüklerimizden aldığımız derslerde "Ya Rabbi beni uyanık eyle, uyanık olmayı nasip eyle" diye akşam derslerimizin sohbetinde geçerdi. Artık başka türlü dualar oluyor. Bakınız, uyanık olalım kardeşim, illâ gözümüzün açık olması bize fayda vermiyor, gönlümüz de açık olacak, gönlümüz uyanık olacak. Takvayı gerektiren her hâlimizde iki eli kanda, iki eli balda, iki ayağı çukurda, iki ayağı sefada Allah ile olmak. Takva bu kardeşim. Bunu mutlaka hayatımıza geçirmeliyiz.

Bir din kardeşini kötülükten alıp iyiliğe doğru sevk etmek o kadar büyük sevap, o kadar üstünlüğü var ki namütenahi, anlatılamaz, kelimeler yetmez. Bu yalnız alimlerin, abitlerin, zahitlerin, müridlerin işi değil, herkesin işi. Konu komşu, tanıdık tanımadık, kaç defadır dile getiriyorum, herkesi kötülükten almak iyiliğe sevk etmek lazım. Aynı apartmanda oturan komşunuz baktınız namaza gelmiyor, din ile iman ile maneviyat ile alakası yok, çaliver kapısını, o kovarsa kovsun sen vazifeni yapmış ol kardeşim. Sen o teklifi o kapıya götür kardeşim, isterse takdir etsin, isterse tahkir etsin, ister kapıdan kovsun, ister tekmelesin sen her

şartta çok kazanç içindesin. Amel defterinize altın harflerle güzellikler yazılacak, Allah'ın rızası yazılacak, bakınız, şehit sevabı yazılacak. Çünkü benim onda dünyevi menfaatim yok, benim zahiri bir menfaatim yok, menfaatim dini, manevi, hakkın emrettiği menfaat, Hakk'ın yap dediği şey, yapma dediği şeyler değil! Orada tahkir edilirse nefsimizi yenmiş oluyoruz.

Dünya için bu işlerde hiç menfaat mi aranır! Dünya menfaati ahirete talip olursa güzel olur. Dünya menfaati geçicidir ama dünya için yine de çalışacağız. Çünkü helâl rızık için çalışmak ibadettir diye düşünmeliyiz. Beş vakit namazını kılan bir insan çocuğunun çocuğunun helâl rızık için çalışıyorsa ister amir, ister memur, ister işçi, ister esnaf, ister şöyle, ister böyle, çocuğunun çocuğunun rızık için çalışıyorsa ve helâllinden kazanıyorsa, o zaman o iki vakit arasındaki yapılan mesai de ecir hanesine yazılıyor. İbadettir o geçen dakikalar. Bu kadar güzel bir din, bu kadar çalışmayı teşvik eden bir din. Böyle güzel, böyle mümtaz, böyle müzeyyen bir din. Bunun kıymetini bilmezsek, bu dini yaşayamazsak, bu dini hayatımıza geçiremezsek olmaz.

Görüyoruz Orta Doğudaki din kardeşlerimiz ne kadar rahatsız hâldeler, ne kadar üzerlerinde kara bulutlar dolaşiyor. Onlara hep dua ediyoruz. Zorla üç beş defa geçtik, biraz oraları etüt ettik, biraz tahkik ettik, biraz dinin zayıf olduğunu gördük gittiğimiz yıllarda. Maddeye düşkünlük, dünyaya meyil durumunu gördük, din adına zayıflıklar gördük. Bunu esbab-ı mucibe olarak koymuyorum ortaya, sebeptir demiyorum, Allah'ın hikmetidir. Başınıza din düşmanlarını musallat ederim diyor Allah. Bu Cenâb-ı Hakk'ın emri. Eğer din-i mübin-i İslâm'a dört elle sarılmazsak, İslâm'ın üstünlüğüne, feyzine, imanına, irfanına yapışmazsak, onunla amel etmezsek, onunla hayatımızı doldurmazsak,

başınıza önce gayrimüslümleri, sonra din düşmanlarını musallat ederim diyor Allah. Onlar o akibete uğradılar gibi geliyor bana ama en iyisini Allah bilir, bir şey demek istemiyoruz, biz beş vakit duamızın içine alalım onları, din kardeşlerimizin üzerlerindeki kara bulutlar tez zamanda dağılıp gitsin inşallah.

Binaenaleyh, demek ki hayatımız geleceğimizi de hazırlıyor. Hayatımız eğer güzellik arz ediyor olsa, Hakk'a bağlılığımız Hakk'ın emirlerini yapmak, Hakk'ın yasaklarından kaçmak mânâsında tasavvur ediyor olsa o zaman toplum olarak ta saadete namzet oluruz. Mutluluk, huzur, bir sürü meseleler kendi kendine hallolmuş olur.

Fakir bir adam ekmeğini yiyip de şükür ediyorsa, hamd ediyorsa zengin bir adamdan daha muteberdir. Evet biliyoruz ki Müslümanlıkta zengin insanlar fakir insanlardan yeğdir ama İslâm'ı yaşıyorsa, zekâtını, sadakasını, iaşesini rahat ödüyorsa, gönül huzuru içindeyse, kılı kırk yarıyorsa, akşamdan sabaha kadar hesaplar yapmıyorsa, o zaman belki biraz daha muteberdir. Ama bir dilim ekmeğe talim eden kardeşlerimiz eğer yine de şükrediyorlarsa, o bir dilim ekmeği bulduğuna dair Allah'a hamd ediyorlarsa, çoluğu ve çocuğuyla mutlu ve bahtiyar yaşıyorlarsa onlar cennete daha evvel gireceklerdir. Daha önce söyledim, ameli az olanlar da öyle! Neden? Ameli az olanlar cennete evvel girecek diyor kitaplar. Ameli az olmak ne demek? Allahtan hayâ etmektir. Ben senin istediğim gibi bir hayat süremedim Ya Rabbi, senin istediğin gibi olamadım Ya Rabbi, ben kendimi sana veremedim Ya Rabbi, ibadete adayamadım kendimi Ya Rabbi, muzdarip oldum Ya Rabbi, senden af diliyorum Ya Rabbi. Bunları diye diye bunları düşüne düşüne haya ede ede onun huzuruna gidiyorsa tabii ki o muteber, tabii Allah öyle seviyor.

Çünkü tevazuu almış, boynunu bükmüş, kapısında dilenmiş aman diye diye huzura varmış.

Gönlünüzde Allah'a karşı mütevazi olun da rahmete eresiniz. Bakınız, rahmete ermenin temel unsurlarından bir tanesi mütevazi olmak. Gerçi her zaman söylediğimiz gibi mütevazi olmak için biraz aşağılara inmek lâzım ama biz neyiz zaten bizlerde aşağıya inmeye bir yükselti yok. Bizler zaten aşağılardayız. Tevazu bizden iki gömlek yukarıda duruyor. Biz tevazudan iki gömlek aşağıdayız. Neyimize yani! Allah bizi yine de ibret olsun diye, bu büyükler buralardan hürmet alsınlar diye tavsiyelerde bulunmuşlar, bize demişler ki mütevazi olun, Allah'ın rahmetine eresiniz. Allah'ın rahmetini celbetmek tevazuya sahip olmaktan, tevazu ile ahlâklanmaktan geçiyor. Allah'ın rızası burada, rahmeti burada, aman demekte, boyun bükmekte, kafayı dikmekte değil! Ne diyor o siyasi adam, bunu geçende yine söyledim, biz dik dururuz ama diklenmeyiz diyor. Ne güzel bir şey. İkisi aynı kelime gibi, arasında hiçbir fark yok gibi görünüyor ama çok büyük fark var, beyaz ile siyah arasındaki fark kadar fark var. Biz dik dururuz, nasıl dururuz; onur sahibiyiz, hayâ sahibiyiz, ihsan sahibiyiz, iman sahibiyiz, ihlâs sahibiyiz, kulların önünde diz çökmeyiz, bunlardan bir şey beklemeyiz diyor ama diklenmeyiz diyor. Diklenmek ne? Ukalalık, kendini beğenmek, küstahlık, tepeden bakmak, aman diyene kahkaha ile gülmek, diklenmek budur! Biz dik dururuz ama diklenmeyiz diyor. Ne güzel bir deyim, hoşuma gidiyor.

Kendimize çeki düzen verelim kardeşlerim. Bugün yine akşam olup başımızı yastığa koyduğumuz zaman, bugün ne yaptık diye kendimize soralım. Namazı, abdesti, zekâtı, benzer şekilde tesbihi, zikrimizi değil de bir komşunun kapısını çaldık mı diye soralım. Bir

hastayı ziyaret edeceksin, hatırını soracaksın. Bir fakirin eline beş kuruş para vereceksin, az veya çok varlıkta ve darlıkta infak edeceksin. Yalnız var olan değil! Var olan parası olduğundan, yok olan hayâsından vermeli. Bir fakirin kapısını çal, beş kuruş para ver kardeşim, bir fakire bir hediye götür, bir akraba ile bayramlaşma yap. Herhangi bir husustan dolayı ona epeydir ziyarete gidilmemiş olabilir. Ondan özür dileyiver. Benzer şeyler, benzer şeyler; yolda bir ihtiyar gördük, koluna girip yürütmesine yardım edeceksin. Yolda birisini gördün, elinde yükleri var, taşıyamayıp durur, sırtına alıver. Hamallar gibi sırtına al, o şeref o! Onda enaniyet yok. O enaniyet, o benim demeler, o kafayı dikmeler işte bunları kırmak erlik ister, Allah'a iman ister, ihlâs ister, teslimiyet ister, tevekkül ister. Oradan kazanacağını bilmek ister. Bunlar ahlâk-ı hamîdenin ana konuları. Yine tevazunun içinde zikredilen hususlar bunlar. Böyle olacağız kardeşim. Bunlarla muttasıf olacağız. Boynumuzu bükeceğiz.

Allah bir nefeste iki defa öldürür, iki defa yaşatır. Nasıl olur? Nefes alırsın veremezsin, nefesi verirsin alamazsın. O halde, böyle bir yüce Allah, bir kere var ol demekle cihanı var eden Allah, bizi unuttur mu yahu, biz şerefli mahlûklarız yahu, mahlûk demek Allah'ın yarattığı mânâsında tasavvur ediyor da söylüyorum. Biz şerefli insanlarız, şerefli yaratıklarız.

Kendi kendime tefekkür ediyorum. Dünya üzerinde bu kadar insan var, bu kadar insanın şu kadarı Müslüman, bu kadarı Müslüman değil, şu kadarı itikat sahibi, şu kadarı bir yerlere intisaplı insanlar, ince eleyip sık dokuyan insanlar, kala kala bir avuç kalıyoruz yahu. Bunun şerefi bize yetmez mi! Bunun şükürünün, bunun hamdının altından kalkılır mı? Nasıl hamd etmek lâzım ki, hayatımızı vermek lâzım, hayatımızı onun uğruna feda etmek, heba etmek lazım ama böylesini

istemiyor Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), vasat hâlde olunuz diyor, vasat hâlde olunuz yeter, hayatımızın her safhasında. Hayatınızın bütün ünitelerinde, vasat hâlde olunuz diyor. Bakınız sahabeyi kiram öylesine İslâm yaşadılar ki hadîm oldular, yücelttiler, kanlarını, canlarını er meydanında vere vere bize hazır bir İslâm bıraktılar, hazır bir din bıraktılar. Balı böreği üstünde bir din bıraktılar ama kıymetini bilmiyoruz. Demişler ki sahabeyi kiram hakkında ne düşünüyorsunuz? Eğer siz onları görseydiniz, bunlar deli derdiniz. Bizim nesil görse, onlara deli derdi, bunlar Müslüman değil derdi. Böylesine askıya almışız dini, böylesine uzağında kalmışız dinin. Böylesine oldum olası, biz Müslümanız deyip geçiyoruz. Takvayı yaşayalım kardeşlerim. Yarın ak yüzlerle, ak amellerle, huzura ak defterlere varmak istiyorsak, yarın mezat ehli melekler eşliğinde, bize kol kanat gere gere; “hoş geldiniz Allah’ın huzuruna, Allah’ın sevgili kulları” hitabını işitmek istiyorsanız, daha mezara girerken, bu hitapları duyan arkadaşlarımızdan olmak istiyorsanız biraz dikkat sahibi olalım. Biraz takvaya dalalım arkadaşım, biraz ince eleyip sık dokuyalım kardeşim. Hayatımıza yön verelim, içimizi bozmayalım. Asli mesele bu!

İçini bozanın, işini bozarım diyor Allah. İçimizi bozmayalım, içimizi kirletmeyelim. Her hangi bir hususta, ticari konularda, diğer özel konularda, diğer şöyle, diğer böyle, evimize karşı, eşimize karşı, çoluk çocuklarımıza karşı, arkadaşlarımıza karşı, komşularımıza karşı, yakın, uzak ne türlü merhaba ettiğimiz insanlar varsa, hepsine karşı, içimizi bozmayalım kardeşim. İçimizi toza toprağa bulamayalım. Mesele burada. İçimiz ruhumuzdur, o nuru söndürürsek, o nuru kirletirsek, iman zayıflıyor. O iman fanus içine alınmamış olur eğer içimizi kirletirsek. O kirlilik iman zayıflığı alâmeti oluyor, ufacık bir rüzgârda, ufacık bir eltemde sönebilir hâle geliyor. O hâl olmasın, imanımız tahkik olsun,

gerçek mânâda olsun, bunları elde etmek için biraz gayret lazım. Biraz üzerinde durmak lazım, biraz fedakârlık lazım. İman başlıca dayanağımız, başlıca servetimiz, başlıca sermayemiz. İman olmazsa hiçbir şey olmaz. İman olmazsa cennette olmaz, cemâl de olmaz. İmam-ı Azam mezhebinde, bizim mezhebimizde imanının şubeleri var, zayıf iman, orta iman, kuvvetli iman. Ama başka mezheplerde böyle değil. Mesela Şafi mezhebinde, Maliki mezhebinde, iman namazla ölçülür. Namaz kılmayanın imanı olmaz diyorlar ve Malikî mezhebinde namaz kılmayan, mürted muamelesi görür diyor, mürted! İrtidat; dini terk etmiş, dinden çıkmış, başka bir dine girmiş yahut başka bir dine girmemiş dinsiz kalmış, onun namazı kılınmaz diyor. Onlar Hakk mezhepler; İmam-ı Azam, İmam-ı Şafi, İmam-ı Maliki, İmam-ı Hanbeli, bunlar Hakk mezhep. Mürted muamelesi görür diyor. İrtidat etmiş olur diyor. Ne demek? Dinden çıkmış. İslâm'ı yaşamamış, İslâm'ı hafife almış, İslâm'ı alaya almış, İslâm ile muttasıf olmamış, İslâm'ı kendine mal etmemiş, İslâm'dan uzaklaşmış ya da başka bir dine girmiş, ya da dinsiz kalmış, açıkta kalmış. Ondandır kork, namaz kılmayanın hâli böyle olur diyor o mezhep mensupları. Bizimki toleranslı kardeşim, bizim mezhebimiz toleranslı.

İleride din içi ihtilaflar hallolacak diyor kitap. Din içi ihtilaflar, din içi itirazlar kırılacak, ihtilaflar hallolacak diyor, ondan sonra bazı beklenen şeyler zuhur edecek diyor, beklenen huzurlu bahtiyar günler gelecek diyor ama tabii zaman ve mekân yok bu işlerde, Allah'ın bileceği iştir, bize zaten öyle diyorlar. İsim koymayız, rakam koymayız diyorlar, bizim zaten ne haddimize, o mutlu günler inşaallahu Teâlâ zuhur edecektir ama bakınız evvelâ İslâm içi ittifak hâsıl olacak, İslâm içi ihtilaflar hallolacak, onlar bir kere mesele olmaktan çıkacak. Herkes ehli sünnet vel cemaat olarak safta toplanacak. Resulullah (sallallahu aleyhi

ve sellem) ne diyor, ümmetim yetmiş üç fırkaya ayrılacak, yetmiş ikisi dalâlette, bir tanesi saadette. Saadette olan nedir ya Resulallah, saadette olan fırka, fırkayı naciyedir diyor. O nedir ya Resulallah? Ehli sünnet vel cemaat fırkasıdır diyor Resulullah, gerisi dalâlettedir diyor.

Dalâlette olmak küfür mânâsına tasavvur etmez, onlar da inşallah tövbelere geçecektir, tövbelere geleceklerdir, Allah'ın izni keremiyle. İsterse Allah bir günde hâlleder, bu iç huzuru, bu iç dayanışmayı, İslâm içindeki ihtilafları, yok olsun isterse bir günde hâlleder Allah. Hani diyoruz ya, ol dedi bir kerede var oldu cihan, O ol deyiverir olur, isterse biraz zaman içerisinde yavaş yavaş yapar. Kur'an 23 senede indi. Allah onu bir günde indiremez miydi? Bir sefer de indiremez miydi? Hadiselerin tahakkuku, tecellisi ve cereyanı, zaman zaman hadiselerin vukuunda parça parça 23 senede indi. İsteseydi bir günde, bir seferde, Kur'an hazır olurdu çünkü levhi mahfuzda, Adem (aleyhisselâm)dan beri, ümmül kitap duruyordu. Bütün kitapların özü Kur'an. Allah isteseydi 23 senede indireceğine, bir günde indirirdi. Çünkü O'nun gücü, kudreti altında, amenna ve saddekna. Öyle yapmadı Allah, isterse bir günde din içi ihtilafları hâlleder. Mezhepler, tarikatlar, cemaatler, toplumlar, bir günde tek bir bayrak, tek bir sancak altında, tek bir hüküm altında, Hakk için, Hakk hükümler için içinde ehli sünnet vel cemaat fırkasının uydusu olarak, uyarı olarak, mensubu olarak, saadete selâmete erecekler inşallah.

Binaenaleyh, isterse zaman içinde isterse bir seferde yapar, Cenâb-ı Allah kendi gücü kudreti tahkikatında bileceği iştir. İsim ve tarih koymayınız. Bizim zaten ne haddimize, ne haddimize, neyimiz var ki biz neyimizi ortaya koyacağız. Binaenaleyh hani İslâm'ın şartı beş altıncısı olsa haddimizi bilmek olurdu diyoruz ya işte Allah o haddimizi

bilmekten bizi alıkoymasın inşaallah. Biz kendimizi bir şey zannedenlerden olmayalım inşaallah.

Gönlün, kalbin sende Allah'a karşı mütevazı ol, rahmete er. İnsanların ayıbını ört ki senin de ayıbını örtsünler. Mevlâna'nın sözleri bunlar, ört ki neyi ört, âlemin ayıbını ört, âlemin kusurunu ört, âlemin boş olmayan taraflarını araştırma, âlemin gizlilerini defter karıştırır gibi, böyle gözünü dört açıp da, kulağını dört açıp da elâleme satacağım diye uğraşma. Gerçek mümin, kâmil mümin, olgun mümin, kendi kusurlarına bakmaktan, kendi kusurlarını aramaktan, kendi kusurları ile meşgul olmaktan, başkasının kusurlarını görmez, kusur arayıcı olmaz.

Biz kusurları örtücü olalım, ayıpları örtücü olalım, araştırmacı, karıştırıcı, meydana çıkarıcı olmayalım inşaallah. İnat edici olmayalım. Güzellikler sunalım. Bazı insanların, bazı güzel taraflarını örnek alalım. O insanların güzel yönlerini anlatınız fakat kendinizden bir şey koymayınız diyor kitaplar. Kendiniz ne biliyorsanız onu anlatınız. O adam hakkında gerçek olan neyi biliyorsanız, onu anlatınız, övmekte de ileri gitmeyiniz diyor. Belki yanlışlıkla yaparsınız diyor, belki olmadığı şekilde onu övmüş bulunursanız, insanları aldatmış, yanıltmış olursunuz diyor ama güzellikler yine güzelliklerdir, yine hoş olan taraflardır. Allah'ın rızasına muhatap olan, Resulullah'ın şefaatine muhatap olan hususlardır. Güzel ahlâkın ürünleridir, bunlarla iştigal edelim, bunlarla muttasıf olalım. Hayatımızda yaramazlıklar olmasın.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bir yerden geçiyormuş, sahabeyi ikrâm orada bulunmayan birisi hakkında konuşuyorlarmuş, ey ahabım ne yapıyorsunuz? Efendim filanca hakkında konuşuyoruz demişler, eh o burada değil, olsun efendim demişler, söyleyeceğimiz

şeyler hakikat! Bakınız Resulullah Efendimizin güzel cevabına, gıybet ediyorsunuz, hakikat olduğu için gıybet! Eğer hakikat olmasaydı iftira olurdu. Biri yanımızda yok iken onu rahatsız edici hakikati söylemek bile yasak, gıybet oluyor, haram diyor. En kötü bir şey, en melun şey.

Yanımıza gelen bir ağabeyimiz, orada bulunmayan birisi hakkında bir şeyler söylemeye başladı, yanlış şeyler. O hakkında konuştuğu adam bizim çok sevdiğimiz bir adamdı, bizim hakkında hüsnüzan sahibi olduğumuz bir insandı. Böyle yanlışlıklar yapmayacağına inandığımız bir insan hakkında anlatıyor bir şeyler, onun kötülüğünden bahsediyor, şöyle bahsediyor, böyle bahsediyor, sıkıldım tabii ben, bizim mekânda oluyor bu iş. Yapma ağabey be dedim! O senin bildiğin gibi bir adam değil, o muteber, müzeyyen, sevdiğimiz, Allah'ın sevgililerinden bir insan gibi görüyoruz. Onu biz o böyle hâller içinde olduğunu sanmayız dedim, o ısrar etti. Ben sıkıldım iyice, ondan sonra o adam kalktı gitti oradan. Bakınız, sonra oradaki daha evvel gelen muhterem, ceketimizi düğmelemeden karşısına geçmediğimiz o ağabeyimiz, o çok sevdiğimiz, Allah'ın da çok sevdiğine inandığımız insan, dedi ki ne yaptın be çocuğum dedi bana, hayrola efendim dedim ben, tahaccup ettim, nedir bir kusurumuz mu oldu? Oğlum dedi, böyle vallahi diyerek söylüyor bak, yemin ederek söylüyor. Vallahi dedi, melekler dedi, bu kelimeyi kullandı bak, kelter nedir biliyor musunuz siz? Böyle örme büyük sepetler. Hayıttan, kargıdan, kamıştan, örme kelter, büyük sepetler, iki saplı, biz kelter deyiveririz burada, başka diyenlerde var. Oğlum dedi vallahi dedi, melekler dedi kelter kelter o hakkında konuştuğu adamın alıp gelip bunun tepesinden aşağı döküyorlardı dedi. O müşahede ehli bir zattı, gözü açık, gönlü açık, feraseti açık, kerameti açık bir zattı, yeminle söyledi, kelter kelter dedi, bu adamın günahlarını getirip, bu adamın başından aşağı döküyorlarmış.

Yapmayalım kardeşim ya. Bu ahlâkı melhune bu! Biz ahlâkı hamîde arzusundayız. Güzel ahlâk, bizi toza toprağa bulamayacak. Allah'ın huzuruna ak yüzlerle, ak defterlerle kabul ettirecek bir amel istiyoruz. O güzel ahlâka bütün okuduklarımız, bütün ibadetlerimiz bizi götürmüyorsa, noksanlarımız var demektir. Kusurlarımız var demektir. Amellerimizde veya gıdalarımızda, açıklıklar var demektir. Toza toprağa bulanıyor demektir. Lütfen bunların dikkati ile yaşayalım inşallah. Huzur bulmak istiyorsak, rahat bulmak istiyorsak, iman bulmak istiyorsak, lokmalarımıza çok dikkat etmek mecburiyetindeyiz.

O sofrada yediğimiz kuru lokmalar veya bal börek olan lokmalar, içlerinde eğer birtakım şüpheler taşıyorlarsa illâki kaçınalım kardeşlerim. O şüpheli şeyler illâki lokmalar değil. Şüpheli nazarlar, şüpheli adımlar, şüpheli düşünceler, şüpheli eller, şüpheli ayaklar, şüpheli kafalar, şüpheli tefekkürler, bütün şüpheler etrafa yayılmışlar bizi istila etmişler. Biz hiç onların menine gayret sarf etmiyoruz, efor sarf etmiyoruz. Onlardan kurtulmak için çareler aramıyoruz. Hayatımızı temize çekmenin yolunu aramıyoruz. Bugünden itibaren, şu saniyeden itibaren gayretinde oluverelim inşallah. O'na karşı güzel duralım inşallah.

Tövbe kapıları açık, hemen bugün tövbe edelim. Allah herkesin ne yaptığını biliyor. Günahsız olanımız var mı? Kusursuz olanımız var mı? Bizim öyle bir hâlimiz yok ama hulûsi kalp ile tövbemizi edelim, Allah'ın kapısında tövbe etmenin şerefi en yüksek bir şeref diye hep söylüyor ve düşünüyoruz. Suçu kabul etmektir, itiraf etmektir. Babam derdi hep Allah gani gani rahmet eylesin: "Oğlum istiğfar, istiğfar!" Yani tövbe etmek diyelim biz, tövbe etmek en güzel bir husus. Eğer yoldan birisi geçiyor olsa, onu buraya çağırırsak, desek ki; "Ya ben senden özür diliyorum" adam şaşırır. Ben sana ne yaptım ki, sen benden özür

diliyorsun ama Allah'a karşı durumumuz o değil oğlum" derdi babam. Allah rahmet eylesin, Allah'a karşı hep suçluyuz, hep zayıfız, hep küçüğüz, hangi hâlde olursan ol, hangi mekânda olursak olalım, hangi zamanda olursak olalım, hep suçlu durumdayız. Tövbe edenlerden olalım. Hep tövbe üzere olup, hep af dileyelim inşallah. Bize verilmiş görevler bunlar, İslâm'a, Müslüman milletine hep ikazlar, ihtarlar. Büyüklerin laflarından çıkardığımız mânâları hayata geçirmezsek olur mu hiç! Bunlar bize ışık tutacak yollar, ışıklar, ışıklar nur olmuş önümüzü aydınlatıyor haberimiz yok. Ufacık bir adım var, ufacık bir teşebbüsle, ufacık bir inisiyatif ile o 'nur'a eriverceğiz. Nur kendi kendine gelmiyor kardeşim. O nura biz gideceğiz, o 'nur'a doğru biz adım atacağız. O nuru biz çağıracağız, o nurun üstüne biz gideceğiz Allah'ın izn-i keremiyle! İnisiyatifi biz kullanacağız. Allah irade vermiş, iyiye doğru, güzele doğru o iradeyi biz kullanmak mecburiyetindeyiz. Hayra doğru, Allah'ın rızasına doğru, Resulullah'ın şefaatine doğru! Hep bunları nesi var, nesi yok hayatımızda kontrol edelim bakalım. Biz bunların neresindeyiz, hangisini yaptık, hangisini yapamadık. Tabii kimse kendini suçlu hissetmez ama dedik ya Allah'a karşı suçluyuz kardeşim.

O kadar inceden inceye hesaba çekileceğiz ki bir şeyler söyleyip kalacağız. Mesela dünya hayatı bakımından geçenlerde birkaç ay evvel anlatmıştık, burada bir kardeşimiz var. Babası market işletiyordu. 10-15 gün sonra babası vefat etti. 10-15 gün sonra bakınız ahiret hayatının inceliklerini, hassasiyetini, dikkatini! 10-15 gün sonra oğlunun rüyasına geliyor babası, baba ne hâldesin, oğlum müşküldeyim diyor. Babası hacı bir insandı, dikkatli bir insandı, takva üzerine gayret eden bir insandı. Baba ne hâldesin, oğlum müşküldeyim. Neden ya baba? Oğlum diyor, elli bin sayfalık bir defter getirdiler önüme, onun hesabını veriyorum.

Aman baba bu ne? Elli bin sayfa nereden çıktı? Oğlum diyor hayatım boyunca elli bin kişi ile alışveriş etmişim, hepsi için bir sayfa tutmuşlar, hepsi için inceden inceye kalemler oynatmışlar. Daha birinci, ikinci sayfadayım diyor. Bunlar bize ibret, bize örnek! Oraya gitmeden, ölümü tatmadan, ne diyor, ölmeden ölünüz diyor, ölmeden ölmek ne demek? Nefsimizi yenmek demek, nefsimizi hesaba çekmek demek, sorguya çekmek demek, nefsimizi ezmek demek, ezmeye çalışmak demek, onunla amel etmemek demek, onun yolunda gitmemek demek. İman, nefse itiraz ile başlar.

Evet, nefsin dediği gibi olursa nefis bizi istediği gibi oynatır. Bir platform düşününüz; bir masa diyelim! Bir merdiven aşağı doğru kurulu, bir merdiven yukarıya doğru kurulu. Eğer biz nefse uyarsak yavaş yavaş aşağı doğru inen merdivenle bizi okyanusların derinlerine batırır. Okyanusların kuyularında bizi öldürür gider, mahvolur gider, mânâ hayatın biter, cehennemler bizimle dolar. Allah korusun ama biz nefse binersek, biz nefse itiraz edersek, biz nefsin dediğine muhalefet edersek o zaman kıza söylene bizi sırtına alır, yukarılara doğru taşır. Neresi o yukarısı? Derecelere doğru, Allah'ın rızasına doğru, Resulullah'ın şefaatine doğru, sevdiklerinin huzuruna doğru, cennete, cemâle doğru taşır. Biz nefse binelim, nefsin sözüne itibar etmeyelim. Nefis itiraz makamıdır. Evet, diyorlar ki Nefs-i Emmâre, Nefs-i Levvâme, Nefs-i Mülhime, Nefs-i Mutmainne, dördüncüsü yani Mutmainne de perde asılı diyorlar. Ben buna da karşıyım kardeşim, perde açılmak meselesi bizim hedefimiz olamaz, eğer bize verilecekse bir şey, Allah istediği derecede, istediği makamı verir. Hepsini tamamlamış olanlar var; Nefs-i Emmâre, Nefs-i Levvâme, Nefs-i Mülhime, Nefs-i Mutmainne, Nefs-i Raziyye, Nefs-i Marziyye (mavziye), Nefs-i Safiyye. Yedi makamı aşip da bir tek işaret almayan var. Bir tek iz bulmayanlar var, kerâmete doğru, ferasete

doğru! Neden? Belki kaybına neden olacaktı, Allah isterse olur. Hedefimiz kerâmetmiş, ferasetmiş değil. Hedefimiz Allah'ın rızası. Burada bilhassa tevazu ettirmek istiyorum. Burada hedefi şaşmayalım. Hedef – sebep yanlışlığına gidiliyor. Yanlışlıklar oluyor, Hedef Allah'ın rızası. Allah'ın rızasının üzerine başka bir hedef arıyorsak yazıklar olsun. Kâinatta O'nun rızasının üzerinde bir şey olabilir mi? O ben bu kulumdan memnunum dedikten sonra, başka bir mesele kalıyor mu? Kulum desin yeter.

Hazreti Musa Cenâb-ı Hakk ile mükâlemeye gittiği zaman Tûr-u Sina'ya, birisi bir şey demiş. Aman Ya Musa! Rabbime selâm söyle de benim şu hacetimi gideriversin demiş. Bir şey söylemiş, alelâde bir şey! Hazreti Musa gidiyor, dönüyor. Heyecanla bekliyor o zât, acaba ne olacak. Görünüyor Hazreti Musa. Adam hemen soruyor. Ya Musa, Rabbim ne dedi? Ne dedi biliyor musun? “Söyle o kuluma dedi.” “Neeee!” deyip irkilmiş o adam. Benim için “Söyle o kuluma!” dedi mi, dedi. Başka ne derse desin artık, beni kulluğa kabul ettikten sonra, arkasından bana ne verecekse, ne vermeyecekse, benim dileğimin yerine gelip gelmemesi, bunlar beni enterese etmiyor artık demiş. Bana kulum dedi mi? Dedi! Yeter demiş ya Musa! Arkasını söyleme, Allah aşkına demiş. Bana bu yetti. Secdelere kapanmış. Kulum dedi, diye. Böyle iman lazım bize, böyle ihlâs lazım bize. Bunları hep takınalım, bunları hep ahlâkımıza adapte edelim. Değişilmezler noktasına getirelim kardeşim, değiştirilemezler noktasına getirelim inşallah. Öyle bir kesin çizgiler koyalım ki, onların yanına kimseler varamasın. Hiçbir art niyetler oralara ulaşamasın, tertemiz bir fanus içerisinde iman ile ahlâk ile, iman nuru ile Hakk'ımıza yürüyelim inşallah.

Evet, isterim de ayıpları örtsünler. Ayıp karıştırıcı, günah kusur bulucu olmayalım. İnsan kendi kusuruna, kendi günahına bakmaktan başkalarının günahına bakamaz, başkalarının günahını göremez. Gerçek kâmil mümin, olgun mümin, başkalarının günahını göremez. Görse de örtbas eder. Gözleri kapalı geçivermek bazı günahların yanından büyüklük işaretidir, kıymet ifade eden hususlar ve davranışlardır. Kıymet taksiminde en önde olalım kardeşim, neden araştırmacı olalım. Neden kusur bulucu olalım. Neden güzellikler arıyor olmayalım da onun, bunun kusurunu, günahını araştıralım. Bunlar Allah'ın sevmediği şeyler, ahlâk-ı mezmune, biz ahlâk-ı hamîdeyi arıyoruz.

O verdiğin zekât kesen için bir bekçidir. Geçen gün birisi dedi ki: "Ben zaten sadakayı bol veriyorum, ayrı zekât vermiyorum." Yanlış, senin zekâtın ayrı, sadakan ayrı, iaşen ayrı, yardımın ayrı! Ne diyor; varlıkta ve yoklukta infak diyor. O infak sınıfına girer, zekât sınıfına girmez. İnfak; sadaka demek, yardım demek, iaşesini temin demek, yiyeceği, içeceği noktasında, o yardım elini uzatmak demek. Tahkir, tenzip etmeden, onu küçük düşürmeden yaptığımız şey ama burada zekât ayrı bir şey. Zekât ramazan da verilir diye bir kayıt olmasa da Tire de genellikle ramazanlarda taksim oluyor! Zekât yıllık bir borç, zekât mükellefi olduğun malının zekâta müstahak kısmından kırkta bir ayıracak. İster malı, ister parası, malını içine alan zekât kısmından kırkta birini alacak. Kırkta birini dağıtacak. Ekseri ramazanlarda yapılıyor bunlar. Ramazan daha muteber olduğu için, daha çok yardıma ihtiyacı olanlara ulaşınca kıymeti artıracak duruma gelmeleri için! Rıfat, saadet bulmaları için verilebilen bir miktardır zekât. Zekât aynı zamanda silah, zekât aynı zaman da erdem, zekât aynı zaman da bir koruyucu! Burada onu diyor bakınız, Mevlâna Hazretleri buyuruyor, ben demiyorum: "O verdiğin zekât senin kesen için bir bekçidir." diyor. Senin kesen için,

senin evin için, senin çocukların için, senin namusun için, senin evlatların için, senin efradın için, senin malın mülkün için, bir bekçidir, bekçi dikiyorsun ağabeycim! Allah öyle emretti diyorsak, zekât diye ayıracaksın. Arkadaş diyor ki, ben zekâtımdan fazla sadaka veriyorum diyor, kardeşim bak ne diyorsun, sadaka diyorsun. İnfak, bakınız varlıkta, yoklukta infak veriniz diyor, zekâttan farklı olarak mükellefi olmayanın da üzerine düşüyor, varlıkta ve yoklukta diyor bakınız. Varlıkta ve darlıkta infak diyor. İnfak, sadakadır, yardımdır, iâşedir ama zekât ayrılmıştır. Hesabı, kitabı bellidir. Bizim çok tanıdıklarımız var, kadınlar bileziklerini giderler kuyumcuya tarttırırlar. Adam kendi satış malzemesinden, zekâtı aidiyet kesbedenlerin hesabını yaptırır. Kırkta biri mutlaka hemen ramazanın içinde vermesi hoştur ama veremediği an olur fakat hesabı bellidir. Ramazandan sonra da verebilir. Ramazandan evvel de verebilir. Ramazan içinde vermesi daha muteberdir, daha müstecâbtır, daha hoşâ gider. Daha fakirlerin yardımlarına koşan bir el mahiyeti taşır.

Binaenaleyh, bakınız zekât zekâttır. İâşe, yardım ayrı bir şey! Ayırt etmek lazım. Benim babam Allah rahmet eylesin, hep böyle verilecek isimleri bile yazılıydı. Bizi ağabeyim olsun, beni olsun, ablalarım olsun memur ederdi. Yukarı mahallelere isimler yazılı olanlara dağıttırırdı; şuna 250 kuruş, şuna 500 kuruş, şuna 10 lira, böyle koca bir liste! O liste kenarda durur, onların içinde ölenler olduysa, Ulu Cami'den yukarıya fakir mahallede yeni isimler tespit edilip yazılırdı. Hep bildiğimiz insanlar, ev ev, tıklar tıklar verir, geçeriz. Ben ekseri amcamın kızı ile giderdim, ağabeyim de giderdi. Allah selâmet versin ama miktarı belli, hesabı belli. Şuna şu kadar, buna bu kadar, zekât diye ayrılmış. Babam kılı kırk yaran bir insandı. Allah yerini yurdunu cennet eylesin, bizi güzel yetiştirdi elhamdülillah. Rabbim günahlarını affetsin inşallah. Böyle kılı kırk yaran bir insan, her sene böyle ramazanda on beşinden

sonra bilhassa, daha bir ihtiyaç hâsıl olur, daha hayırlı günler içinde olur diye, daha bir hora geçer diye bizimle yollardı. Filan eve şu kadar, filan ablaya bu kadar, filan beye bu kadar hep böyle miktarlar yazılı ama ölçü, miktar, bu seneki zekât ne kadar, şu kadar, onun mutlaka tahakkuku tecellisi, mutlaka malından ayrılması lazım. Senden çıkması lazım, senden teşhis olunması lazım, senle alâkasının kesilmesi lazım. Sadaka başka, iâşe başka, zekât başka, o kardeşimiz yanlış söylüyor. Ben zekâtтан fazla sadaka veriyorum zaten diyor, zekât niyetine vermiyorsan, o sadaka olur kardeşim. Zekât ayrı bir müessese. Kur'an da namaz ve zekât diyor, namaz ve zekât diyor, namaz ve zekât diyor, yan yana zikrediyor hepsini. Bundan müstağni kalamayız, bunlara dikkat edilmesi gerek. Bak ne diyor; o diyor, senin kesen için bekçidir diyor. Kesene bekçi çoluğuna, çocuğuna, evine, barkına, artık kıymetli olan neyin varsa, hepsinin bekçi. Oraya Allah art niyetlileri yaklaştırmaz, zekâtı ödüyorsan eğer, bir hakkını ödüyorsan eğer, Allah oraya art niyetlileri yaklaştırmaz, oradan uzak tutar, halkayı geniş tutar, halka dar olmaz. O geniş halkanın dışında kalır art niyetler. Senin çevrene rahat, huzur, güven, iman, ihlâs ile dolu o çevrene, o dairenin içine giremezler o art niyetliler. Öyle bir çember çevirir ki Allah, öyle bir koruma altına alır ki Allah! Neden? Sen O'nu dinledin, sen O'nun emrini yaptın, sen O'nun dediğini yaptın da Allah seni mi mahrum edecek, mahcup edecek. Hâşâ mutlaka bunlar, hesaba gelmesi lazım, dikkat edilmesi gerek davranışlarımız. Müessese sahipleri var, çoğu aynı şeyi düşünüyorlar ama böyle olmayacak kardeşim. Şimdi bir iâşe, sadaka ayrı bir şey, o zekâtını sen ayrı hesap ettireceksin kardeşim, bizim yakın çevre de akrabalarımız eğer hanımların kollarında bilezikleri varsa, o müessese sahibinin zekâta aidiyet kesmeden, malı, mülkü varsa hepsinin hesabı çıkartılır, şu kadar da senin zekâtının bu yılki tutarı nedir? Bunu panik olarak yapmayalım.

Ne güzel bir şey verebilmek ama bakın varlıkta olan on bin verir, bizim gibi darlıkta olan bir buçuk verir ama gene geçerlidir. Yine geçerlidir, Allah razı olsun, Allah rızası için veriyorsa, Allah rızası için ne yapıyorsa, mutlaka onun defterlerine yazılıyor, mutlaka ve mutlaka hiç şek şüphe yok. Amel defterlerinin en baş sayfalarına yazılıyor.

İhlâsız yapılan işler, insanlara hiçbir şey kazandırmıyor kardeşim. Adam piyango oynuyor, çıkarsa öyle yapacağım, evvelâ böyle yapacağım! Çıkarsa da çıkmasa da sen kumar oynamış oluyorsun. Onu söylüyorum yani nereden nereye atladık fakat bu da bilincimizde olsun, bu da gönlümüzde yer etsin. Nedir, ne değildir. Sen piyango bileti mi aldın, evet. Çıkarsa hastane yaptıracağım, okul yaptıracağım, efendim çıkarsa şöyle iyilik yapacak, böyle iyilik yapacak, çıkarsa dahi sen onlardan bir istifade edemezsin. Onların sen avuntusu olarak cezasını görürsün ahirette ve dünyada. Neden biliyor musun? Kumar olduğu için, at yarışları böyle, o iddia denilen şey böyle, spor toto, spor loto hepsi böyle! Haramdan bir şey beklemeyelim kardeşim. Yakışksız, harama yakın iş, haramın kendisi olan iş diyelim.

Binaenaleyh, böyle hayaller şöyle olursa güzel olur. Adamın birisi ölmüş, dar-ı bekaya düşmüş. Amelini tartıveriyorlar, hasenesini tartıveriyorlar, kazancını, kaybını tartıveriyorlar. Bakmışlar azıcık ameli zayıf ama ihlâsı var. Cenâb-ı Hakk nida etmiş meleklerine o kuluma söyle filan yerde yaptırdığı bir hastane var, onu da amelinin içine koyuveriniz ağırlık yapsın. Adam hayret etmiş, aman Ya Rabbi demiş, ben fakir bir adamım, muhtaç bir adamım. Ben öyle bir hastane yaptırmadım, öyle bir eserim yok, o zaman melekler anlatıyorlar, Allah'ın emri var, Allah'ın izni var, Allah'ın uyarısı var. Hani sen oradan evine giderken, evi ile çarşı arasındaki bir yer hastane yapılmaya uygun,

insanın aklına gelebileceği bir hususmuş, hani sen evine giderken her gün, ah be, benim param olsaydı da şuraya Allah rızası için hastane yaptırıyordum diyordun ya, işte onun muhassalası bu demişler. Bir de böylesi var bakınız, yaptırmadan ameli ya da ihlâsı var. Allah rızasına bunları düşündüğü için, bundan yapamadığını düşünüp hayıflandığı için, üzüldüğü için, hicap ettiği için Allah amel defterine koyuveriyor. Tabi koyunca tak diye oturmuş terazi, alın bunu cennetime demiş.

Binaenaleyh, Allah rızası için olacak her şey! Allah derken ürpereceğiz. Bunlar çok önce olan hususlar, çok evvel gelen hususlar. Allah bir, hepimiz bir diyoruz, kimse Allah iki demiyor ama evdeki hanımlarımız, evlatlarımız, malımız, mülkümüz, şanımız, şöhretimiz, içtimai mevkiimiz, dünyaya müteallik ne varsa Allah'tan önce geliyor mu tefekkür edeceğiz kardeşim. Allahtan evvel kimseleri, hiçbir varlığı, hiçbir kulu, hiçbir mefhumu sevemeyiz kardeşim. Önde tutamayız kardeşim. Evvelâ Allah! 'İllâllah' diyoruz zikir halakalarımızda bakınız! Onun önüne, kim gelebilir, kim konulabilir ama hepimiz koyuyoruz! Başımızı yastığa koyduğumuz da bunları tefekkür edelim kardeşim. Bunlarla iştigal edelim kardeşim, bakalım diyelim ki yani, hanımlarımız, çocuklarımız, evimiz, barkımız, malımız, mülkümüz, şanımız, şöhretimiz, şu kıymetli şeyimiz, şu kıymetli şeyimiz, Allah'tan evvel mi geliyor, bunun hesabını, muhasebesini mutlaka yapalım kardeşim, göreceksiniz, çok müspet, çok olumlu cevap alamayacağız kendimizden. O hâlde tebdil'i iman lâzım, amenna diyerek abdest alıp iki rekât namaz kılmak lâzım, kelime-i şهادet getirmek lâzım, Allah'tan af dilemek lâzım, senden başkası yok Ya Rabbi demek lâzım, senden önce hiçbir şey olamaz Ya Rabbi, yaratan sensin, yaşatan sensin Ya Rabbi, rızkımızı veren sensin Ya Rabbi, en güzel şeylerle bizi bezeyen, bizi müzeyyen kılan sensin Ya Rabbi, senden başkası yok Ya Rabbi, her şeyler bütün

mevcudatın senden sonra gelir Ya Rabbi diye tevhidi iman etmek lazım, la ilâhe illâllah Muhammeden Resulullah diye diye Allah'tan af dilemek lazım kardeşim, bunları yapalım inşaallah, Allah bizi bağışlasın inşaallah.

Âmin

Essalâtu ve selâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Habiballah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn. Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, mâliki, halıkı olan Yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimizin yüce hatırı için, o senin sevgili peygamberin, o "seni yaratmayacak olsaydım, kâinatı yaratmayacaktım dediğin" yüceler yücesi, güzeller güzeli Muhammed Mustafa hatırı için Ya Rabbim, dünyevi, uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırır ve güzelleştirir ve hayırlı eyle Allah'ım, bize iman-ı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırr-ı ilâhiye, kalb-i selim, ihlâs, huzur ve sağlık ve saadet ve selâmet ve bereket ve şifalar ve şifalar ve sağlıklar ver Ya Rabbim. Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden, kabir azabından bizi koru Ya Rabbi. Bizi kendi himayene, kendi korumana, kendi şemsiyene al Ya Rabbi. Maddi ve manevi bütün felâketlerden, şerlerden, kazalardan, belâlardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arzi felâketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahl Ya Rabbi ksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiralarından, büyülerden ve sihirlerden ve zinalardan bizi koru Ya Rabbi, bizi himayene, kendi korumana, kendi şemsiyene al, bizi koruman altına al Ya Rabbim. Orta Doğudaki din kardeşlerimize üzerlerine kara bulutlar serili, bütün din kardeşlerimize kolaylıklar ve güzellikler ver Ya Rabbi, dünyevi, uhrevi

saadetler, selâmetler ver Ya Rabbi. Evlerinde ekmekleri yok Ya Rabbim, ışıkları yok Ya Rabbim, ilaçlar yok Ya Rabbim, can emniyetleri yok Ya Rabbim, iki cendere de kalmışlar, sıkışık durumdalar Ya Rabbim, onların kusurları varsa ki vardır, hepimizin var Ya Rabbim, affediver Allah'ım, lütfediver, hidayet ver Allah'ım, , dünyevi, uhrevi saadetler, selâmetlikler ver Allah'ım, şurada hazır bulunan cemaat-i müslimin de meşru olan, helâl olan, yüce olan muradlarımızı da erdiriver Allah'ım; cebimize, hanemize, soframıza, Halil İbrahim bereketleri ver Allah'ım, kusurlarımızı, günahlarımızı bağışla Allah'ım, bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamd-ü senalar olsun, olmayanlara da bulamayanlara da lütfeyle Allah'ım. İki cihanda bizi aziz eyle Allah'ım, ak defterlerle, ak amellerle, ak yazılarla, huzurlarına gelmek murad ederiz Ya Rabbim, bizi muvaffak eyle Allah'ım, bizi muktedir eyle Allah'ım, bizi affınla, lütfunla, hıfzınla karşıla Ya Rabbim, o topraklara girerken, senin meleklerin bizi inşallahu Teâlâ, o en sevdiklerini nasıl karşılıyorlarsa, hoş geldin Allah'ın misafirleri diyorlarsa, mezarlıklara, o kara topraklara, gül bahçelerine girer gibi girelim Allah'ım. Hayatlarımızda, buradaki ömürlerimizde, öteki hâlimizde gül bahçelerinde yaşar gibi, gül bahçelerinde olur gibi olsun Allah'ım inşallahu Teâlâ hastalara şifa, dertlilere deva, borçlulara eda, namurad olanları berhudar eyle Allah'ım. Dünyevi, uhrevi saadetler, selâmetlikler ver Allah'ım. Sen ol dedin, bir kere var oldu cihan, bizim dualarımızı da ol deyiver, olsun Ya Rabbim. Ordumuza, yurdumuza, bayrağımıza, mukaddes olduğunu bildiğimiz her şeyimizi, yükseklerde eyle Allah'ım, ayak altlarına düşürme Ya Rabbi. Kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok, bizim topraklarımızda gözü olanlarada sen fırsat verme Ya Rabbim, imkYa Rabbim verme Ya Rabbim, güç verme Ya Rabbim, tezellül verme Ya Rabbim, din düşmanlarının emrine koyma bizi Allah'ım, onlara hüküm

verme, olmasınlar başımıza Ya Rabbim, sen bizi koru, kendi himayene al Allah'ım, bizi bağışla Allah'ım, bizi affeyle Allah'ım. Şurada hazır bulunan cemaat-i müsliminin helâl olan, meşru olan, güzel olan muradlarımızı biz şuradan kalkmadan sen ikrâm ediver, ol deyiver olsun Ya Rabbi.

Sübhâne Rabbike Rabbi'l-izzeti ammâ yesîfüne ve selâmun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatıha

15 Haziran 2008 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim... Allah yardımcımız olsun, Allah doğruyu ve güzeli, bulmak ve yapmak nasip etsin, hayırlar ve sağlıklar üzere olalım inşallah. Uzaktan yakından hoş geldiniz, sefa geldiniz, şeref verdiniz. Allah razı olsun. Çok teşekkür ederim. Adınıza cennet sevabı olsun. Buradan kalkmadan Allah muradlarınıza ve muradlarımıza erdiresin, sevdiği kullar listesine alsın inşallah.

Haddimizi biliyoruz. Zayıfız, küçüğüz, adiyiz, asiyiz ama O'nun rahmetine, O'nun affına, lütfuna, hıfzına ihtiyacımız var. O'nsuz olamayacağımızı biliyoruz. O'nsuz kâinat olamamış, biz nasıl olalım! Allah'a sığınırız inşallah. Allah sevdiği kullar sınıfına alsın inşallah. Bizi bağışlasın inşallah. Bizim amellerimiz, bizi kurtarmaz ama bu umutsuzluk mânâsında tazammum etmez. Bizim amellerimiz O'nun rahmetini cezbeder. Ben kendimi kurtardım dedik mi, yandığımız gündür Allah korusun. Kafayı dikmeyelim inşallah. Allah muhafaza eylesin.

Bir ara anlattık, çok sevdiğimiz bir kardeşimiz var. Az çok zekâtına haccına, imanına, ihlâsına düşkün. İki lafından birisi, benim

adım Hacı Hasan. Bana Hacı Hasan derler. Kitap diyor ki, böyle diyenler daha nefsi emmareyi geçemedim ben diye bağırmuş oluyorlar. O mânâyâ tazammum ediyor. Kendini lanse edenlere, kendini öne koyanlara, örnek gibi, üstün gibi, bulunmaz Hint kumaşı gibi lanse edenlere amellerini yabana götürme diyor. Namazını, haccını, ibadetini her türlü güzel hâlini ortaya koyup durma diyor. Bu lafın, neyin varsa, neyin yoksa götürür senin diyor. Benim adım Hacı Hasan veyahut Hacı Ahmet. Bunu söylüyorsa ben halâ nefsi emmaredeyim diye ilan ediyor. Ben daha nefsi emmareyi aşamadım. Ben daha bir çizgiyi geride bırakamadım diye ilan ediyor, demektir diyor. Eneyi yaşıyor yani. Ene, yani “ben” yaşıyor halâ. Böyle olmayalım.

Az önce bir kardeşimiz diyor ki bir karı koca var. Kadın namaz kılıyor, adam içki içiyor. Birbiriyle atışmışlar. Kadın diyormuş ki içkiyi bırak. Adam da ben içkiyi bırakacağım ama sen de namazı bırak diyormuş. Şimdi adam içkiyi bırakmış, kadın da namazı bırakmış. Olmaz dedim yahu. Şeriat-ı Muhammediye, dini mübin-i İslâm’da böyle bir şey yok. Ne pahasına olursa olsun bırakılmaz. Seni boşarım demiş. Boşasın ağabeycim. İslâm’da biliyorsunuz dayak yok. İslâm’da şiddet yok, tahşidat yok. Ama namaz konusunda diyor ki din, bir defa ikaz ettin kılmadı eşin, erkek için söylüyor. Erkek bir defa teklif etti, eşi namaz kılmadı. Zaman geçti ikinci defa namazı teklif etti, kılmadı. Üçüncüde tahşidat yapabilir, şiddet uygulayabilir diyor.

Namaz terk edilebilir bir şey değil. Namazsız olunamaz. Her zaman bunu söylüyorum. Bir adamın iki eli olmasa, iki ayağı olmasa, iki gözü görmese, iki kulağı duymasa namazdan yine de sual olunacak. Sadece bizim gibi sağlamlara, dimdik gezenlere değil, pervasızca yaşayanlara değil, herkese namazdan sual olunacak. Buraya dünyaya

insan olarak gelmişse, bir de ben 'Müslüman'ım diyorsa kılacak. Bu kadar kesin. O kadar mutlak, bir namaz.

Bir konu var orada. İslâm dini, iki temel unsur üzerine kurulu. Birisi yasaklar, haramlar. Kitap diyor ki evvelâ yasakları bıraktırın. Ama helâli terk et demek mânâsında değil. Evvelâ yasağı bıraktırın diyor ilk iş olarak. Ondan sonra günele doğru, helâle doğru çekip çevirin diyor. Onu bıraktırırken ötekini terk edin demiyor yani. Evvelâ, öncelik sırası kötülükleri terk etmekte. Adam bütün kötülükleri yapıyorsa, içki içiyorsa, zina yapıyorsa, haramları işliyorsa yapma denilen her şeyleri yapıyorsa, bir de namaz kılıyorsa, o namaz ona bir şey vermemiş demektir. Onu bir yere getirmemiş demektir. Bir makam, bir mertebe, bir yakınlık, bir hususiyet vermemiş demektir.

Allah'ın izni ile o namazlar, o abdestler silkelemesi lâzımdı o namaz kılanı. Allah affeder, Allah affetmez oralara girmek istemeyiz. Biz dış hükümler üzere bahsini ediyoruz. İslâm dairesi içerisinde neler olması gerekiyor, neler olmaması lâzım geldiğini anlatmaya çalışıyoruz. Namaz terk edilemez kardeşim.

Allah diyor ki en sevmediğim helâl, talâk diyor. En sevmediği helâl diyor bakınız, helâl kılmış. Biz Hıristiyan değiliz. Hıristiyanlarda biliyorsunuz boşanmak yok. Yahudilerde boşanmak yok. Ben Yahudi mahallesinde büyüdüm. Çocukluğum onların arasında geçti. Onlarda boşanmak yoktur. Her türlü kötülüğü işlerler ama boşayamaz karısını. İlle onlar bir çatının altında çocuk yetiştirecekler. Hepsinde bozukluk var demiyorum. Belki de var, belki de yok. Ama boşayamıyor. Boşanmak yasak Yahudilikte. Hıristiyanlığın Protestanlık kısmında, Katoliklerde biraz daha şöyle, biraz daha böyle. Onlarda da boşanmak diye bir şey

yok. Bizim dinimizde öyle bir şey yok. Bakınız, ne demiş Allah “hel âl kıldım ama en sevmediğim helâlîdir.” Hemen boşanmak da, hemen kopup gitmek de çözüm değil.

Biz evvelâ konuşmak yoluyla, diyalog yoluyla, hayat tecrübesini ortaya koya koya. Yahu şöyle geldik, böyle gidiyoruz, şunlar olmalı, bunlar olmamalı. Biz senle şunları yaşadık, bunları yaşamadık. Biz senle şunların hasretini çektik. Biz senle bugün bunlara kavuşmuşken neden yikalım, indirelim yahu? Neden ailemizi darbelere uğratalım... demek lâzım. Hemen boşanmak demiyorum ben. Bakın, Allah, helâl kıldım diyor. En sevmediğim helâl, boşanmaktır diyor, talâktır diyor ama en sevmediğim helâldir diyor. Helâl kılıyor ama yasak değil, haram değil. Biz Yahudi değiliz, Protestan değiliz Elhamdülillah.

Biz Muhammed ümmetiyiz. Hamdüsenalar olsun. Bunun şerefi bize yeter. İdrak edene, düşünene, bir damla şöyle tefekkür edene. Vallahi billahi kendi inancım bu, bundan büyük şeref olamaz. Muhammed ümmeti olmak! Bu yeter yahu. Ne demiş hani, kulum desin yeter demiş, işte öyle. Hazreti Musa Tûr-i Sina'ya giderken biri çıkmış önüne “Aman Ya Musa, benim şöyle bir muradım var. Benim şöyle bir hacetim var. Allahu Teâlâ'ya duyuruver.” Dönüyor heyecanla bekliyor adam. “Ya Musa duyurdun mu?” “Duyurdum.” “Ne dedi?”, “Söyle o kuluma dedi.” “Ne, söyle o kuluma dedi mi?” “Dedi!” “Bana başka bir şey lâzım değil. Benim için ne hüküm verirse versin, beni enterese etmiyor artık. Bana kulum dedi mi, kulağınla duydun mu?” “Duydum!” “Bana bu şeref yeter, arkasını anlatma artık, bunlar bana lazım değil artık.” demiş. İşte böyle bir iman lâzım. Böyle bir ihlâs lazım. İşte böyle bir teslimiyet lâzım. Böyle bir tevekkül lâzım. İman ve ihlâs bu işte.

Binaenaleyh yanlış şeyler yapmayalım inşallah. Keskin tavırlar koymayalım inşallah. O demin dediğimiz arkadaş da benim adım Hacı Hasan diye bağırın arkadaş da ailesinin içinde terör estiriyor. Üzülerek söylüyorum tabi bunu. Bu bizim çok yakınımız bir insan. Üzülerek söylüyorum. Olmaması lâzım gelen bir şey yapıyor. Bizi de üzdü. Allah inşallah ıslah etsin. Babam derdi ki: "Oğlum Allah ıslah etsin derken, Allah cezalandırmadan ıslah etsin deyiniz." derdi. Çünkü Allah iki türlü ıslah ediyor. Birisi cezalandırarak, birisi de affederek. Allah onu affederek ıslah etsin inşallah.

Binaenaleyh, tedbirli olalım. Bu ömür bir daha ele geçmeyecek. Biliyorsunuz bazı tasavvufî gruplarda tahayyül-ü mevt vardır. Biz bunu yapardık. Biz ufacak genç çocuktuk, diğer meclise gelenler hepsi yaşlı başlı memleketin sayılan sevilen simaları. Ceketimizi düğmelemeden huzurlarına varmayız. Öyle insanlar arasında yaşadık. Onlarla beraber düştük, kalktık. Onların feyzinden, imanından, ihlâsından, irfanından hissedar olduk. Bir tahayyül-ü mevt var. Ölüyorsun, ölmüş gösteriyorsun kendini. O ölüm safhaları, seni gaslediyorlar. Seni yıkıyorlar. Seni tabuta koyuyorlar. Seni musalla taşına koyuyorlar. Sonra mezar hâli...

İşte öyle kardeşim bunları hep hatırlamamız lâzım. Tahayyül-ü mevte yaşamamız lâzım. Gerçi bizim cemaatimize böyle bir emir verilmemiş ama biz bunları yaşadık. Ölümü hatırlamak mânâsında o cemaatlerde vardı. Ölmeden önce kendine mezar hazırlama, kendini mezara hazırla. Kendimizi, nefsimizi hesaba çekelim. Bugün Allah için ne yaptık diye düşünelim. Bunu tekrar tekrar söylüyorum. Bunun bilinci ile hareket edelim. Bugün Allah için ne yaptık? Namaz kıldık, oruç tuttuk. Bunlar hep borçlarımız.

Her gün tefekkür edelim. Her gün başımızı yastığa koyduğumuz zaman, diyelim ki bugün Allah için ne yaptık? Bugün Allah için ne yaptık? Şunu yaptık, bunu yaptık diyebiliyorsak eğer, o tefekkürü dünyaya getirebiliyorsak, vücuda koyabiliyorsak, gönlümüze bağlayabiliyorsak eğer, o da bir devlet. O tefekkür etmekler birer devlet. Bir şey yapamamışsan onun üzüntüsünü duymak da bir fazilet, bir erdemdir ama onu hissetmek lazım. Onu hayata geçirmek lazım. Hayata adapte etmek lazım. Bilmek yetmiyor. En güzel şey bulmak ve yapmak. Bilmek yetmiyor. En güzel şeyle muttasıf olmak, onu hayata geçirmek. Onu hayata adapte etmek. En güzel şey bu. Onlarla dolu geçirelim ömürlerimizi inşallah. Üç günlük ömür bu.

Ben kaşla göz arasında yetmiş yıllık ömür nasıl geçti anlamadım, Allah şahit. Nasıl geçmiş anlamadık. Arkama baktım yetmiş üç saniye yok. Nasıl geçti bilemedim. Tasavvur edilmesi mümkün değil. O cemiyette delikanlı iken kırk yaşında adam görürdük de oh maşallah kırk yaşında adam derdik. Biz kırkı ikiye katladık şimdi. Öyle durup yerimizde saydıksa yazıklar olsun. İnşallah Allah'ın affına uğramışızdır. Amellerime güvenmiyoruz hâşâ ama amellerimizi karınca karınca tatbik sahasına koymaya çalışıyoruz. İnşallah Allah onları değerlendiriverir. Bizim kirli, tozlu amellerimizi silkeleyiverir de nura çeviriverir. O'nun elinde olan bir şey bu ama hep O'ndan bekliyoruz. Mülkün sahibi, halıkı, mâliki. Ol dedi bir defa, var oldu cihan. Günahlarınızı sildim deyiverir, siliniverir. Dualarımıza ol deyiverir, oluverir. O'nunla olmak lazım. O'nunla hemhâl olmak lazım.

Adam hacca gidiyor, orda ne yapayım diye bize soruyor. Kardeşim O'nunla ol. Medine de O'nunla ol. Hani var ya o O'nunla ol. Kâbe'de şununla ol. Hiç aklından çıkarma. Hiç gönlünden çıkarma. Yat,

kalk, ye, iç, gez, toz, oranın sefasını sür. Gönlün her şeyle bahar ülkelerine dönsün. Gönlün inşirahlarla açılsın. Feyzler, imanlar, irfanlar, aşklar hayatını doldursun. Öyle git. Seni kaidelere bağlamak istemiyorum kardeşim. Kaideler şunlar, şunlar, şunlar. Bizde bir sürü kitaplar var. Hangi sûre neye iyi gelir, neye güzeldir, güzeldir de okuyan ağız lâzım. İnanan gönül lazım. Tatbik sahasına koyarken onunla hemhâl olmak lâzım. O'nunla fani olmak lazım. O'nunla kaybolmak lazım, O'nda saadet bulmak lâzım. Kuru kuru okumakla olmuyor. Gır gır etmekle olmuyor. İşte hacca gidince öyle ol kardeşim. Kabe'de O'nla ol. Ravza'da bunla ol. Sen en büyük saadete er de gel. En büyük saadetler orada. En büyük saadetler böyle olmakta.

Kimisi geliyor, Kâbe'nin karşısında kaç tane kapısı var, kaç tane penceresi var onu sayıyor. Ben halâ bilmem, Allah şahidim. Allah bana altı defa gitmeyi nasip etti. Söylemek gibi değil hâşâ. Yazmıştır inşallah. Allah şahit ben halâ Kâbe'nin kaç tane kapısı var, kaç tane penceresi var bilmem. Ben oraya onları saymaya gitmedim ki yahu. Benim oradaki işim başka. Ben oraya O'nu bulmaya gittim. O'nla olmaya gittim. O'nla hemhâl olmaya gittim inşallah da boş çevirmemiştir.

Binaenaleyh, işin ruhunu bırakıyoruz. Kelimelere bağlıyoruz, rakamlara bağlıyoruz. İşte şunu yapacağım, yap kardeşim. Sen yine yap onları. Şu kadar rakam. Şu kadar ifade. Bu kadar bunu okursan şu olur, bu olur. Evet, sûrelerin esrarı diye bir kitap var. Çok müessir, çok güzel ama okuyan dil de lâzım. Okuyan ağız lâzım. Hani hazret demiş ya: Bırakın artık bu Ali'nin ağzı olsun demiş. Yahudi'nin biri, biliyorsunuz dava etmiş Hazreti Ali (radiyallahu anh) Hazretlerimizi. Benim bunda on altın alacağım var demiş. Haydi, kadıya havale edilmiş iş. Kadıya başvurmuş, benim bundan on altın alacağım var. Hz. Ali Efendimiz,

efendim ben bunu tanımam. Hiçbir işimiz olmadı bununla. Hiçbir alışverişimiz olmadı. Fakat kendiliğinden çıktı geldi böyle. Ya Ali sen bu adama borcun olmadığına dair yemin eder misin? Biliyorsun kadı efendi biz asla doğru ya da yanlış yemin etmeyiz. Ürpeririz, korkarız, Allah'ın güvenmesinden korkarız, endişe ederiz. Kadı, sen yemin ediyor musun etmiyor musun? Ben şer'i şerif üzerine hüküm vereceğim. Etmeyorum efendim demiş. Kadı da on altın borcun var demiş, on altın öde.

Çıkmuş dışarı. Müteessir, müteelim. Orada yerden bir avuç kum almış. Oradakilerde bakıyorlar Hz. Ali'ye, ne yapacak diye. Yahudi de meraklı, merakından o davayı açmış. Bir avuç kum almış. Ya Rabbi demiş, sen benim niyetimi biliyorsun. Altınlar, bilmem neler bizim murad ettiğimiz şeyler değil. Gönül bağladığımız şeyler değil. Ama bunun yanında beni mahcup etme Ya Rabbi demiş. Bu benim elimdeki kumu bu adamın istediği kadar altın eyleyiver Ya Rabbi demiş. Üç İhlâs, bir Fatıha okumuş üflemiş. Bakmışlar on tane altın. Ötekiler görmüş. Aman ne güzel yahu. Hemen duvarın arkasına geçmişler. Bir avuç kum almışlar ellerine. Üç İhlâs, bir Fatıha okuyup üflüyorlar. Açıp bakıyorlar kum. Açıyorlar kum. Ya Ali! demişler. Sen ne yaptın? Olmadı bu. Bizimkilerden avucumuzdan sırf kum döküldü. Altına dönmedi. Bırakın artık demiş. Ali'nin ağzı o kadar fark etsin demiş. İhlâs bu işte. Ağız bu. İhlâs bu, teslimiyet bu, tevekkül bu, güzellik bu işte! İmanda ve ihlâsta kendini verebilmekte iş. Bütün mevcudatınla oraya bağlayabilmekte. Gönlünü o saadet ülkelerinde uçurabilmek de. İnşallahu Teâlâ biz uçurandan oluru. Allah yardım etsin inşallah.

Şurada azıcık bir şeyler okuyalım. Yine bir konu açılır inşallah. Mevlâna Hazretleri olsun, Hacı Bektaş Veli Hazretleri olsun, Abdulkâdir Geylani Hazretleri olsun, İmam Gazali Hazretleri olsun. Bazı tavsiyeleri

var, emirleri var, nasihatleri var. Onlardan bazıları işte. Şöyle yapalım bakınız. Hırs rüzgârı, namaz ehli olmayana siler süpürür diyor. Hırs, huşim, şehvet tabi bunları güzel olmayan şeyler Allah'a sığınırız. İşte bakınız ümitsizlik köyüne gitme, ümitler var. Hayata pembe gözlükle bak kardeşim. Karamsar olma. Ruhuna karartan bu kadar güçler, bu kadar unsurlar seferber edilmiş, sen bunlara uyacak mısın, uymayacak mısın? Bunlara mağlup olacak mısın olmayacak mısın diye. Sana bir sürü tereddütler verilmiş. Bir sürü hususlarda şüpheler doldurulmuş. Bunları yenecek misin, yenmeyecek misin? Bunları açmayınca bir yerlere varmak yok. Bak, ne diyor ağabeyciğim. Ümitsizlik köyüne gitme, ümitler var. Ümitsizliklerle yaşama kardeşim. Hazreti Mevlâna ne diyor! Büyük Üstadımız. Bastığı yerleri öptüğümüz büyüklerimizden bir tanesi. Bizim meşrebimiz umutsuzluk meşrebi değil diyor. Gel, ne yaptıysan gene gel. Bin defa diyor, bazı kitaplar yüz defa diyor. Tövbeni bozsan gene gel diyor, ama bizim kapımız ümitsizlik meşrebi değil. Umutsuzluk kapısı değil. Bizim kapımız umut kapısı, sevgi kapısı, şefkatle bakma kapısı, merhamet kapısı. Bizim kapımız Allah'ın Yüce kapısı, gel diyor.

Ortaokullarda öğretilirdi biliyorsunuz, yarım bardak su, bunu tanımla bakalım diyordu talebeye. Talebe de olumsuz bir şey ise, hayata karamsar bakıyorsa, yarısı boş bardağın diyor. Ama adam olumlu bakıyorsa, hayatı seviyorsa, pembe gözlükle bakıyorsa, murada doğru gidiyorsa yarısı dolu efendim diyor. Olumlu ve olumsuz. Olumlu ve olumsuz. Bunlar insanların ruhunu aksettiriyor. Adam oradan, pencereden bakma demiş çocuğa. Düşersin. Akıl bir insan, dur demiş. Yanlış söylüyorsun. Oradan bakma, düşmeyesin. Oradan bakarsan düşersin dersen, saniyesinde pat diye düşer çocuk. Olumlu ifade kullan. Ne diyeceğiz? Çocuğum, oradan bakma düşersin değil. Ne? Oradan bakma düşmeyesin. Olumlu yönüyle ele alacağız konuyu. İslâm, sevgi

dini, şefkat dini, umut dini. Umutsuzluk İslâm'da yok. Hangi şartlar muvacehesinde yaşarsan yaşa.

Bir dilim ekmeğe, bir dilim kuru ekmeğe muhtaç olsan da umut senin ekmeğin olmalı. Umut senin azığın olmalı. Umut senin imanın, ihlâsın. Umut senin Allah'a tevekkülün, Allah'a teslimiyetin. Umut o ileriye doğru baktığın zaman dümdüz yolunun nuru, ışığı, aydınlığı. Bunlardan mahrum yaşarsak bize yazık olur. Biz nasıl Müslüman olacağız o zaman! Bunlar bize tavsiye edilmiş. Bunlar bize tevekkül ve teslimiyet muvacehesinde emredilmiş. Ancak bunlarla mutlu olursunuz denilmiş.

Adam milyardermiş. Her gün yanındaki fakir evinde kahkahalar uçuşuyormuş. O milyarderin evinde karamsar hava hâkim, ses yok, seda yok, karı koca somurtuk oturuyorlarmış. Demişler bu nedir Allah aşkına? Bizim bir altın topumuz var demiş adam. Nereden geliyor bu sevinç, bu coşku. O fakire sormuşlar. Bizim bir altın topumuz var demiş. Onu bir ben atarım hanıma demiş. Hanım bana atar demiş. Öyle gülüşürüz. Bir altın top da onlar yaptırmış. O atıyor hanıma gülmüyor. Bu atıyor gülmüyor. Demişler, bu ne yahu. Onların da evlatları var ama o saadette değiller, o mutlulukla değiller, o havada değiller, o coşkuda değiller. Varmış ufacık bir çocuk, bir hanım alıyor kucağına, bir bey alıyor kucağına, kahkaha kahkaha, sevinçler, coşkular, şükürler, hamdler. Anlaşılmış yani mesele. Mesele anlaşılmış. Öyleyse mesele buymuş demiş.

Binaenaleyh, o fakir hayata güzel bir gözden bakıyor. Hani demiş ya şair: "Sana rüyalar âleminden güzel renkler seçtim. Hayatı sevmek için pembeyi. Murada ermek için yeşili getirdim." Ne güzel bak. Sana

rüyalar âleminden renkler seçtim demiş şairin bir tanesi. Sana rüyalar âleminden renkler seçtim. Hayatı sevmem için pembeyi, murada ermen için yeşili getirdim. Bunlar murada ermek için de, hayatı sevmek için de ne lâzımsa onları yapacağız. Karamsarlık bizim ruhumuzu karartmasın. Bizim ruhumuzu üzmesin, toza toprağa bulamasın. Bizim ruhumuz, bizim gönlümüz iman dolu olmalı, ihlâs dolu olmalı, umut dolu olmalı, sevgi dolu olmalı, coşku dolu olmalı. Bizim temel unsurlarımız bunlar. İslâm bunlarsız olmuyor. Somurtursan keh keh yukarı yukarı. Âleme tepeden bakarsan. Selâm sabah almazsan, vermezsen. O imanlar, o ibadetler silkelenmeli. Onlar sana bir tesir icra etmemiş, bir fayda sağlamamış. Onlardan silkelenmek lazım. Onlardan kurtulmak lazım. Onları bir yere itmek lazım. Ama gönlünü güzel düşünceye açmak lazım. Coşkular hanesine, sevinçler hanesine, iman, ihlâs hanesine boşaltmak lazım. Onlar ile doldurmak lâzım. Bunlar amel ile oluyor. Helâl lokma ile oluyor. İbadetli feyz ile iman, irfan ile oluyor.

Şimdi geliyor adam ben hiç namaz, abdestten zevk almıyorum diyor. Bırakacağım ben bu camiye. Kardeşim gel. Bunu zevk almak için yapmıyoruz. Şimdi feyz ile iman, irfan bulan, feyz, iman, irfan için o sevinçlerle, o coşkularla gelip camilerde namaza duran, o imanı, o feyzi tadan bayılıp, şükreder gider. Ama kendini zorlayarak gelenin de namazı kabul olunur. Allah'ın vaad-i ilâhisi var. O nefsini zorlayarak geliyor. Nefsi ona dur diyor. Senin diyor bak, zevkin yok, feyzin yok, senin oralarda bir kazancın yok, bir şevkin yok, bir iştiağın yok. Ama diyor bak ileride zuhur edecek. Onlar bakî olacak. Onları bulacaksın. Eğer ısrar edersen, eğer tasvip edersen, eğer sadakat gösterirsen, eğer ısrar edersen onları bulacaksın. Namazı bırakmak da iş yok.

Geçen gün vaiz efendi söyledi. Yalancının mumu yatsıya kadar yanar dedi, vaiz efendi. Doğru, adam geliyor diyor. Üç gün, beş gün bakıyor bitecek değil, tükenecek değil bunlar namazlar, abdestler. Çarşıda rastlaşıyorum diyor. Eh hani gelmez oldun. Yahu hoca efendi be, sorma yahu. Ben ömrüm boyunca bunu yapamayacağım galiba dedi, diyor. Biz oturduk, onu ikna ettik diyor. Şöyle yaparsan şöyle. Bunu yaparsan böyle. Bunlar bir mazeret değil. Sen zevk alır hâle geleceksin. Eğer ihlâs ile namazını kılıyorsan ve helâl lokma ile besleniyorsan Allah sana onları ikrâm edecek mutlaka.

Camiye koşa koşa geleceksin ve ezanı bekler hâle geleceksin. Okunsa da şu namazımı eda ediversem, başka hangi dinde var böyle beş vakit yahu. Hristiyanlar haftada bir defa kiliseye gidiyorlar. Onunla övünüyorlar. Şu gün gitti, bugün gitmedi. Orada şarkılar söylüyorlar karolarla, bilmem neler. Şu İslâm'ın güzelliğine bak yahu. Fakat ağırlığına bak. Fakat hafifliğine bak. Öyle diyorum yine, o vaiz efendi öyle diyor, dinledim yine birkaç gün evvel. Yeni camiden veriyorlar buraya sohbetin sesini. Öyle diyor adam. Hele sabah namazı diyor, böyle bir günde kısa bir gecede, sabah namazı camiye gelebilen adam bahtiyardır kardeşim diyor. O Allah'ın yardımını üzerine almıştır diyor. O Allah'ın ihsanını, ikrâmını üzerinde hissetmiştir, diyor.

Geçende gene anlattım. Bir sabah namazı bahsi geçti de yine aklıma geldi. Birisi gelmiş Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)e. Sahabe-i kiram ile oturuyormuş. Ya Resulullah demiş. Bugün sabah namazının farzını kaçırdım. Fakat demiş onun yerine, bir cariye serbest bıraktım demiş. Affettim demiş. Sahipsiz bıraktım, git ne olursan ol dedim, demiş. Benden çıktın demiş. Ona hediye ettin demiş herhangi birisi. Orada Ebubekir Sıddık Radıyallahu anh da varmış. Hazreti Ali de

varmış. Ömer de varmış. Hz. Osman da varmış. Sormuş Ebubekir Sıddık Radıyallahu anh Hazretleri'ne Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) "Ne diyorsunuz siz buna?" demiş. Ya Resulullah demiş. Eğer demiş benim kırk devem olsa. Kırk devenin hepsi mücevher ile yüklü olsa, onların hepsini tasadduk etsem, karşılıksız birden hepsini dağıtsam, helâl ettim desem dağıtıversem, bir vakit sabah namazının iftitah tekbirini ödemez demiş. Bakınız, Allah şahit buna. Hazreti Ömer'e soruyor. Hazreti Ömer de aynı şeyi söylüyor. Hazreti Osman, yüksek ahlâk ile mükerrerem hâle gelmiş olsam, bütün güzellikler şöyle olsa, böyle olsa. Ömrüm bin sene olsa, yüz bin sene olsa. O ahlâkın tatbikçisi olsam. Bir günlük sabah namazının iftitah tekbirini ödemez. Hz. Ali' ye soruyor. Hepsi orada ayrı ayrı da, kısa kesiyorum. Ya Resulullah demiş. Medine'de söylüyor. Tüm Mekke müşrikleri karşıma gelse, dini mübin-i İslâm adına hepsiyle savaşsam ve zafer kazansam. Hepsinin kafalarını uçursam ve hepsini İslâm'a dâhil etsem, burada kazanacağım sevap senin arkanda kılacağım bir sabah namazının iftitah tekbirine karşı gelmez demiş. Onu ödeyemez demiş. Sabah namazının değeri bu kadar yüksek ve sabah namazının iftitah tekbirinin değeri bu kadar yüksek. Bazı kardeşlerimize söylüyorum her zaman ben. Başka namazlar da öyle ama yalnız sabah namazının farzının iftitah tekbirinde yani birinci tekbirinde "Allahu Ekber" dediği zaman imam, orada bulunmak lâzım geldiğini anlatmak gerektiğini anlatıyoruz. Bir kuvvet koymuş, bir baskı koymuş. Allah'ın izn-i keremiyle. Yoksa her namaz böyle. Şimdi etrafımız dükkânlar, dükkânlar. Diyorum ki, oğlum, kardeşim siz burada hep imkân sahibisiniz. Hepiniz namazkârsınız, hepinizden Allah razı olsun.

Kitap diyor ki, edebiyat yapmış. O bir incelik, bana çok bir incelik gibi geliyor bu deyim. Yok, işte şöyle yapın da, ezanda böyle yapın da

dememiş. Demiş ki eğer öğle namazı, yahut sabah, namazı yahut, ikinci namazı cemaat ile kılmak murad ediyorsanız ezanı, abdest alıp da caminin içine girip caminin içinde dinleyiniz. Bire bin oluverir demiş.

Oralarda ezanlar okunuyor geçiyor ağabeyciğim. Geliyorlar burada abdest bozuyorlar, far far far. İmam farza durmuş. Ya ikinci ya üçüncü rekâta yetişiyorlar. Kardeşim kendi yükünüz, kendi malınız. Hepiniz iş sahibisiniz. Sana neden terk ettin diyecek olan yok. Alt tarafı on dakika oynar. Gel abdestini al, ezana iki dakika kala gel, içeri otur. Ezanı burada dinle. Ezanı lekesiz dinle. Sana birisi gelecek selâm verecek. Birisi gelecek iş danışacak. Ezan güme gidecek. Ezan muhterem, ezan mukaddes!

Ben evvelden Hisar Camii'nde bir şey sordum da, elini kaldırıp dikkat et der gibi parmağını salladı. Sandalye aldım oradan, yalan yok. Fakat sandalye bir tane. Sonra koymuşlar, şimdi çok çok. Benim dediğim epey yıl oldu. Bu rahatsızlığa yeni yakalandığım zamandı. Dedim ona alabilir miyim? Ezan okunuyor. Adam ellini kaldırdı, yanlış bir şeyi uyarırmış gibi parmağını salladı. Ama beyefendi bir adam. Giyimli, kuşamlı. Bu ne demek istedi acaba dedim ben, çekildim geriye. Ah kardeşim dedi. Ezan okunurken mi soruyorsun bana bunu yahu, dedi. Bu ne yahu böyle, dedi. Sen kimsin yahu, dedi. Aman dedim dur, yahu. Aman ben değilim. Aman affet. Gafil bulundum. Boş bulundum. Aman özür dilerim.

Binaenaleyh, adam ezanı böyle dinliyormuş, benim haberim mi var. Biz sandalyeyi düşünüyoruz. Ezanı bırakıp sandalyeyi düşünüyoruz. Adam elini kaldırıp parmağını yanlış yapıyorsun der gibi

sallayınca, korkup çekildim geriye. Binaenaleyh kardeşim. Kendimizi vereceğiz. Kendimizi adapte edeceğiz ibadetlere. O güzelliğe, o nura.

Çan sesi dinliyor birileri acayip acayip. Görmüyor musun bir sürü hikâyeler anlatılıyor. Eski hikâyeler İstanbul'da bir sürü gayrimüslim, o güzel ezana kulak vermişler. Mihlanıp kalmışlar yerlerinde. Bu ne diye. Bak astronot Armstrong ben bu sesi ayda duydum diyor. Uzayda duydum diyor. Bunu kaç defa okudum. Sonra Müslüman oldu o adam. Armstrong, astronot Armstrong ben diyor, uzayda duydum ezanı, diyor. Neydi bu ses, neydi bu ses. Sonra Kahire'de duymuş. Orayı ziyarete gelmiş. Orada ezan okunuyor. Hah demiş. İşte buydu yahu, demiş duyduğum buydu yahu, demiş. Oturmuş hemen diz çökmüş iki elini kafasının arasına almış, buydu işte, buydu işte. Ne yapıyorsun sen yahu, demişler. Bu delirdi galiba, ne yapıyor bu. Ezan bitmiş bu ne yahu. Bu Müslümanların ezanı demişler. İşte vallahi, tallahi kendi lisanı ile yemin-i billah etmiş. Ben demiş uzayda duydum işte. Bunu unutamadım demiş. Bu kulaklarımda kaldı. Gönlümde kaldı demiş. Bu neydi yahu diye, bu tadı, bu feyzi, bu lezzeti bir daha alamadım demiş. Ne kadar sevinmiş. İslâm'ın ezanıymış yahu bu demiş. Hemen beni İslâm'a sevk edin demiş. Ezan böyle bir ezan. İslâm, böyle bir İslâm. Duymalıyız abi. Kuru kuru bir şey söylemekle olmuyor.

Hız. Ali bir yerden geçiyormuş da ne yapıyorsun demişler. Zikir ediyoruz demişler. Tespih çekiyoruz demişler. Şöyle nazar etmiş. Dilleriniz söylüyor, dilleriniz demiş sahabeyi kirama. Verin kendinizi demiş. Verin kendinizi, dilleriniz söylüyor demiş. Bir kuru söylenti, gene kazanç sağlar. Biz neyiz yahu. Biz evliya, asfiya, abid, zahit, müftü değiliz ki. Kimiz yahu! Biz zayıfız, küçüğüz, adiyiz, asiyiz. Bizim dilimizden çıkan da bize kazanç sağlar. Ama temele inmemiz lazım. Öze

dokunmamız lâzım. O güzeller güzeli Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) iman tahtamıza vurması lâzım. Tak tak ben geldim demesi lâzım. Onunla hemhâl olmamız lâzım. Onu tahayyül etmemiz lâzım. Onunla dolu olmamız lâzım. Onu çok sevmemiz lâzım. Sevgi temel unsur kardeşim. Sevgi temel unsur. Seveni sev! Eh işte teröristler bunu yapamıyor. Şu dışarıdaki PKK falan değil. Benim siyasi tarafım yok. Siyasetle alâkam yok. İçimizdeki teröristler, içimizdeki yalnızlıklar, içimizdeki sahipsizlikler terör estiriyorlar. Aman Ya Rabbi, ailelere rahat vermiyorlar.

Hani hep söylüyorum ya. Demiş mezar taşında; ne kendisi etti rahat, ne âleme verdi huzur. Göçtü gitti dünyadan, dayansın ehli kubur. Usanmışlar bıkmışlar. O adamdan lânet etmişler. Nefret etmişler. Öldüğü zaman da mezar taşına bunu yazmışlar. Ne kendi etti rahat, ne âleme verdi huzur. Göçtü gitti dünyadan, dayansın ehli kubur. Dayansın ehli kubur. Ehli kubur demek, kabir ehli demek. Onlar çeksin artık azıcık acısını, eziyeti demişler. O kadar nefret etmişler. Öteki ne demiş bak. Bir hiçten ibaretmiş hayatımın varlığı, ölümüne sebep oldu nefesimin darlığı. İnsan olan benden alsın ibreti, beş vakit Hakk için eyle gayreti. O bunu demiş. Birisi onu söylemiş, birisi bunu söylemiş.

Namazı kılıp gidenler ile namazı tamam olmayanlar diyelim. Hangimizin tamam, hangimizin tamam olmadığını bilmiyoruz da fakat arkadaşlar öyle diyor. Müşahede ehli söylüyor. Mezara girişleri çok farklı diyorlarmış. Oraya girerken ki o meleklerin telaşı, o meleklerin saygıda kusur ediveririz diye Allah'ın gücüne gidiverir bu sevgili kulun diye onların dikkati, onların hassasiyeti görülmeye değer diyorlar. Müşahede ehli böyle bakıyorlar. Böyle görüyorlar ağabey. Biz bir şey bilmeyiz. Biz bir şey görmeyiz de görenler böyle. Namazlarını ifa edenler, namazları

tam gidenler böyle. Allah'ın şartlarını yerine getirenler ak yüzlerle, ak amellerle, ak defterleri ile gidenler. Çekilin derlermiş melekler, önünde karşılamaya gelen meleklerle sıkılıyorlar. Çekilin derlermiş, yol açın buna. Öteki meleklerle bile bağırıyorlar. Yolda takılmayın diyorlar. Onlar da tabutun ucundan tutacaklar. Onlar da eşlik edecekler, uğurlama merasimi yapacaklar. Çekilin diyorlarmış, öteki melekler. Birbirlerini kıskanırlarmış. Önünden çekilin, yolda devam etsin bu. Böyle gidenlerden olalım inşallah. Ama umudumuz var, muradımız var.

Bu üç günlük ömür bir gün bitecek mutlaka. Elli sene, yüz sene, bin sene ne olacak. Süleyman (aleyhisselâm) dokuz yüz elli sene yaşadı. Sormuşlar, Ya Süleyman ne diyorsun bu dokuz yüz elli sene hakkında? Gülmüş. Bileydim ölüm vardı, koymazdım taş taş üstüne demiş. Dokuz yüz elli sene yaşamış da vız gelmiş, az gelmiş, küçük gelmiş. Hiç yaşamamış gibi. Ah demiş be, göz açıp kapayıncaya kadar geçti be, demiş. Bileydim ölüm vardı, koymazdım taş taş üstüne demiş.

Binaenaleyh, hazırlıklı olalım kardeşim. Bu ömür bizi yanlışlıklara götürmesin. Hele boş saniyelerimiz, boş dakikalarımız! Resulullah, yazıklar olsun o ümmetimin en acıdığı noktalarından bir tanesi, boş boş saniyeleri, boş dakikaları, boş zamanları boşa harcaması diyor. Bazı arkadaşlara rastlıyorum yolda. Ya hacı abi, çok canımız sıkılıyor. Ne oldu? Bir hadise mi var? Bir olay mı var? Yok, hacı abi. Vakit geçmiyor yahu. Ben vakit geçiyor diye yanıyorum. O vakit geçmiyor diye yanıyor. Öyle olmayalım inşallah. O vakit geçirmenin yolunu arıyor. Gafletlerin içinde malayani, masiva işlerin içinde vakit biraz daha geçsin. Bedava, boşuna, yazıklar olsun diye diye. Ondan sonra dizine vur. Âlem vakit geçiyor diye ağlıyor. O vakit geçmiyor diye ağlıyor. Böyle

olmayalım inşallah. Allah sevdiği gibi eylesin inşallah. Nasıl sevecekse öyle eylesin inşallah.

Binaenaleyh, ümitsizlik köyüne gitme, ümitler var. Karanlığa doğru yürüme, güneşler var. Bu kadar aydınlıklar varken, bu kadar güzellikler var iken, bu kadar imanlar, ihlâslar var iken, bu kadar yol gösterici ayetler hadisler, bu kadar yol gösterici büyükler, irşatlar varken, halâ karanlığı arıyorsun kardeşim. Halâ yasakların içinde dolaşıyorsun kardeşim. Haramlar ile iştigal ediyorsun kardeşim. Senin yarının yok bu işlerde yahu. Bugünden tövbe etmezsen, senin yarının yok yahu. Bugün tövbe et ki, kapılar kapanmasın. Tövbe et ki, af ve lütuf sahibi Allah, seni de bağışlasın. Aff-ı ilâhiye var. Vaad-i ilâhi var. Vaad-i peygamberi var. Hangi türlü günahımız olursa olsun. Bak ne diyor. Yüz defa tövbeni bozsan, yine gel. Ama müellif diyor ki hemen. Artık onun kapısına gittikten sonra, günahı bir daha işleme diyor. Utan artık Allah'tan hayâ et, hicap et artık, diyor. Affedildin diye artık diye müjde verildiyse, benim kapımda da rezilen mi diyor yüce Mevlâ. Olur mu yahu! Orada bari kendini çek, çıkar diyor. Tövbe kesinlik kazansın. Kalın çizgilerle bir perde örülsün. Oradan öteye nur gibi bir hayat başlasın. Umut bu, güzellik senin hayatını kaplasın.

Bir daha yaparım nasılsa tövbe, nasılsa tövbe. Öyle iş yok ağabeyciğim. Öyle de Cenâb-ı Hakk güceniyor evvelâ. Evvelâ diyor bak, ne günah işlediysen gel. Bizim kapımız umut kapısı. Ama bizim kapımıza geldikten sonra da ilave ediyor, Mevlâna'yı öne sürmüşsün. Onun sayesinde aflara düşer olmuşsun, ondan sonra bir daha bir daha işlenmez artık o günah, o kusurlar tekrar edilmez artık. Hayâ edilir, hicap edilir. Lütfen, insanoğlu yüz­süz yahu. İnsanoğlu azıcık bir şey verdin mi arkasını ister. Nasıl olsa tövbe var diye. Öyle de kabul etmiyor ki Allah.

Nasıl olsa tövbe ederim diye günah işliyorsan. Nasılsa arkasından tövbe geliyor diye günah işliyorsan, onu da kabul etmiyor Allah. Belki kabul eder orasını ben bilemem de fakat kabul olunmuyor derecesinde bazı iddialar var. Ondan sonra af var arkasında, öyle iş yok ağabeyciğim. Sen hasbel kader, hasbel beşer bir hata işlemişsin. Kusurlar günahlar çerçevesine girmişsin veyahut zincirleme işlemişsin veyahut en büyüğünü işlemişsin. Af var diyor Allah. Affettikten sonra, af olunduktan sonra, af kapısına girdikten sonra, tövbe ettikten sonra, istiğfarlar ettikten sonra, o kapıları kirletme, tozlandırma. O kapıları da günahlara sokma artık. O kapılar beyaz olsun. Bembeyaz olsun, nurlu olsun. Karanlığa doğru yürüme, güneşler var. Sen, koca güneşleri, ışıkları, nuru, imanı, ihlâsı, tövbeyi Allah'ın vaad-i ilâhisini, Resulullah'ın dua edin şefaati, bir yerlere at da, hiçe say, onları dikkate alma, karanlıkların içerisinde boğuş. Hayatını mahvet. Geleceğini mahvet. Kendi inisiyatifini iyiye doğru değil de kötüye doğru kullan. Bütün bunlar, ne diyor bak "fena-fiz-zat!" Evvelâ, kendin iyiye doğru yol alacaksın kardeşim. İyiye doğru döneceksin. Fani olacaksın orada. İstedığın nedir? Ne değildir? Allah tarafından tescil olacak. Kayda alınacak. Fena-fiz-zat diyen de var, fena fizat diyen de var. Aynı hesap. Ondan sonra fena fiş şeyh, fena fir resul, fena fillah, beka billah. Ondan sonra aşk-ı ilâhi var. O çok yüksek bir makam.

Binaenaleyh, onlar nerede, biz nerede ama bazen lafını ediyoruz. Hiç değilse, lafını bari ediyoruz. Velhasıl kendimizi çekip çevirelim kardeşlerim. Güzele doğru, iyiye doğru.

Bu sözlerimiz hepimiz için geçerli. Bilhassa genç kardeşlerimiz, kendinize yol çizin. Nura doğru, güzele doğru, imana, ihlâs'a doğru. Bu ömür böyle bitiveriyor kardeşim. Böyle devam edip gitmiyor. Bakıyorsun

ihiyarlamışsın. Bakıyorsun, gücünüz elinizden alınmış. Ama gücün yerinde iken işlemiyor musun kardeşim. Gücünüz yerindeyken o günahların içine batmıyor musun kardeşim. Kuvvetin yerinde iken Allah'ın verdiği o yücelik, o güç ve kuvvet, o nereye sarf edeceğin belli olmayan, senin iradene bırakılmış olan, o tasarruf, güzele doğru, iyiye doğru gidiyor ise sen çaldın düdüğü demektir. Sen çaldın düdüğü kardeşim.

Kadınlara da böyle söylüyorum. Kardeşlerim, evlatlarım sizin için cennet çok kolay. Sizin için cennet çok ucuz yahu. Evinizin içinde dolaşın. Çoluğunuzla, çocuğunuzla, işinizle, aşınızla, kesenizle, kasanızla meşgul olunuz. Gözleriniz kapılarda, pencerelerde, balkonlarda olmasın. Eşinizin geleceği saatte, kapının arkasında bekleyin. Bir hoş geldin deyin. Sıcak bir ilgi, sıcak bir alâka. Cennet senin kardeşim işte. Senin namazın bile üçe bölünmüş. Kadınlara bunu söylüyorum yani. Hepimizin evi barkı var. Hepimiz bazı şeyleri bilmek durumundayız. Senin namazın bile üçe bölünmüş. Diyelim ki yüz puanlık namaz: Eğer her zaman evin içinde gezilen, tozulan bir yerde kılırsan elli puan; eğer biraz daha az ayak basılan bir yerde kılırsan, mesela misafir odası, bilmem şimdi var mı yok mu bilmiyorum. Bizim eski evlerde hep misafir odalarımız vardı. Artık giren, çıkan olmaz orada kılırsan yetmiş beş puan. Gizlendikçe kıymet artıyor. Ama o namazını yatak odasında gidip de kapıyı kapatıp da orada kılırsan, yüz puan. Mahremiyet artıyor, oraya eşinden başka kimse girmiyor. Çoluk çocuk bile girmez annesinin, babasının yatak odasına pek. Demek mahremiyet arttıkça, kendini koruma iffetine sahip çıkma arttıkça, senin kazancın yüceliyor. Senin rakamın yükseliyor. Senin puanın arşa dayanıyor. Senin mahremiyetin arttıkça, senin iffetin korumaya alındıkça, senin bütün ibadetlerin altından yazılıyor. Zümrütten, zeberecetten, yakuttan yazılıyor. Neden kadın evliya, erkek

evliyadan daha fazla. Kadın evliya var ama kadından mürşit yok. Kadınlardan peygamber yok. Bir noktaya kadar gidiyorlar, orada duruyorlar. Ama o noktaya gelince de ikrâma ihsan'a uğruyorlar. Lütfa uğruyorlar. Bunlar hep güzel şeyler.

Sahip çıkın kardeşim kendinize, evinize, yurdumuza diyorum hep. İşinize, aşınıza, kasanıza, kesenize, çoluğunuza, çocuğunuza, evladınıza, eşinize sahip çıkın. Bilhassa eşinizin geleceği saatte. Kitapta öyle hükümler var ki, ben burada söylemekten, içtinap ederim. Kapının arkasında bekleyecek kardeşim kadın. Eşine geleceğe saatlerde kapısının arkasında bekleyecek kardeşim kadın. En derin, en sıcak alâka ile karşılayacak. Gülüyüz ve tatlı dil ile hoş geldin diyecek.

Ben erkeklere de bunu söylüyorum, haddim olmayarak. Hepimiz için geçerli. Hepimizin yapması lâzım gelen şey. Adam sıkkın. O gün işi rast gitmedi. Adam sinirli, adam stresli. Geldi insanlık hâli. Her gün bal börek değil hanelerimiz. Azıcık sıkıntın mı var kardeşim. Kapının önünde pabuçlarını çıkarıyor musun? Çıkıyorum. O sıkıntıyı pabucun içine sıkıştırır ver yahu. Dışarıda kalsın o. O sıkıntı seninle beraber içeri girmesin. Kadına sirayet etmesin, evlatlara sirayet etmesin. Bunlar ahlâki örneklerin en güzelleri.

Evet, ayakkabım yok diye üzülüyordum. Yolda karşıdan gelen, ayaksız bir adam gördüm. Bakınız, ayakkabım yok diye üzülüyordum, diyor. Mevlâna'nın hikâyelerinden bir tanesi. Mevlâna'nın tavsiyelerinden bir tanesi. Ayakkabım yok diye üzülüyordum, sıkılıyordum diyor. Yolda diyor, karşımdan ayaksız bir adam geldi. Ayağı olmayan bir adam diyor. Aman diyor, irkildim. Ben niye sıkılıyorum. Bu adam neyin nesi. O adam yalın ayak gezmeye dünden

razı. Harmandalı oynayacak, o ayağı olsa. O, onun yokluğu içerisinde üzüliyor. Ben sağlam ayakla, bir ayakkabının üzüntüsü. Yazıklar olsun bana diyor. Bu nasıl işliyor. Bana verilen nimeti, ben nasıl takdir etmem diyor. Nasıl üzerinde durmam diyor. Nasıl teşekkür etmem Rabbime diyor. Ne kadar güzel bakınız burada.

Ey ekmek uğruna iman cevherini atan! Ekmek uğruna, iman cevherini atan! Nedir? Kendi asaletini, kullar önünde diz çökerek harcayan insan. Menfaatini, ekmeğini kullardan bekleyen insan. Tezellül noktalarına gelen insan. Ondan menfaat umacağım diye, menfaat değil aslında o da menfaat gibi geçiyor. Menfaat, kalıcı menfaattir. Menfaat, manevi menfaattir ama biz buna dünya menfaati deyiveriyoruz işte. Onun için kendi gururunu, kendi asaletini, kendi aziz varlığını bazı kulların önünde harcayan adam diyor. Bir dilim ekmek için, bu tezellüle değer mi diyor. Senin haysiyetin var diyor. Senin imanın var diyor. Senin ihlâsın var diyor.

Bakınız, bu konuda da bir şair şöyle demiş. Millet ile kokma gülü, al eline senseni. Geçme namert köprüsünden, kopartsın su seni. Bak, millet ile kokma gülü. Al eline senseni. Senseni diye bir ot vardır, çirkin kokar. Millet ile gülü kokacağına, elin elinden diyor, senseni otun al onu kok diyor. Ama o senindir. Millet ile kokma gülü, al eline senseni. Geçme namert köprüsünden, koparsın su seni. Bırak boğul diyor. Namert köprüsünden geçeceğine diyor. Koparsın su seni, boğsun diyor. Daha şerefli yaşarsın diyor. Daha şerefli gidersin diyor. Tezellül noktasına inmeden diyor. Hasiyetini, gururunu, asaletini bozmadan diyor. Onlar hep bize söylenmiş laflar. Hep bize ithaf edilmiş tavsiyeler, nasihatler. Tezellül noktasına gelmeyelim kardeşlerim. Kullara boyun eğmeyelim. Kullarla cebelleşelim değil ha! Yanlış anlamayın. Sevelim

sevilelim, fakat bu dünya menfaatine bağılı olmasın. Bizi küçültücü unsurları esiri hâline gelmesin. Esiri eylemesin bizi o küçültücü unsurlar. Nedir? Dünyevi paralar, dünyevi menfaatler, namlar, şöretler, paralar pullar. Şunlar, şunlar, şunlar, şunlar. Elle tutulur, gözle görülür şeyler. Ha bunlar olmasın diyor bak. Bunlar için sakın tezellül noktasına inme diyor.

Diyor ki, büyüklerden bir tanesi; halk, hep halktır diyor. Gelir diyor. Beni diyor sevgi ile şefkat ile basa basa gömer diyor. Üstümü çiğneye çiğneye bırakır gider diyor. Ben orada kimle kalacağım Ya Rabbim, diyor. Ben orada amelim ile kalacağım. Ben orada amelim ile suale muhatap olacağım. Ne götürdüysem o. Hani demiş ya Hz. Fatıma validemize, burası amel sandığı demiş. Burası hasep, nesep yeri değil. Resulullah'ın Fatıma validemize şefa'at etmeyeceğı mânâsında tazammum etmez. Hâşâ! Nasıl olsa filanca benim ağıam, filanca benim büyüğüm, filanca benim beyim. Bak ne diyor yine burada Mevlâna Hazretleri. Bazıları çok aptalca, çok akılsız olarak hareket ederler, diyor. Zannederler ki dindar ataları vardır. Onlar âlemi, ahireti ellerinde tutacak. Bu neye benzer biliyor musunuz, diyor. Bazı komşuları, bazı yakınları, yemek başında yiyip dururken, onların yediğı kendi midelerine incek zannedenlerdir diyor. Bu kadar safiyane olur mu yahu, diyor. Bu kadar kendinden geçme olur mu yahu, bu kadar yanlışlık olur mu yahu, diyor. Onların nasıl yediğı kendi midelerine iniyorsa, senin yaptığın da kendi ameline yazılıyor. Öyle iş yok ağabeyciğim, avanta yok ama bir himmet meselesi var bunu her zaman söylüyorum. Bir şefa'at meselesi var. Bunu Allah tayin edecek. Kim himmete layık görüldüyse, kim himmet etmeye layık olduysa, hakkında tasarruf verildiyse ona tasarruf veren, tasarruf edecek insanların listesini de verir diyor. Gelişi güzel değil. Sen burada küflü yaşa. Sen burada din dışı yaşa. Sen burada

din dışı unsurlarla hemhâl ol. Kapkara defterler ile git. Senin elinden Allah tutturmaz. Senin elinden Allah tutturmaz. Ne diyor bak. Kime tasarruf verecekse diyor. Kime himmet tasarrufu verecekse. Kimisine on kişilik. Kimisine yüz kişilik. Kimisine bin kişilik tasarruf verir. O mübareğin derecesine göre ama diyor, tasarruf eden ile tasarruf edeceği kimselerin listesini, Allah kendi tutar diyor. Allah kendi verir diyor. Layık olacaksın yahu. O himmete, o yardıma, o şefaate, o himmete layık olacaksın kardeşim. Hak edeceksin. Sen armut piş, ağzıma düş dersen, sabahlara kadar televizyonun başında sabahlarsan olmaz. Sonra da eh ben sabah namazına kalkamıyorum demek olmaz.

Telefon ediyor bazıları diyor ki ağabey bana bir yol göster. Çok kolay oğlum diyorum, çok kolay çocuğum. Sen yatsı namazı kılıyor musun? Kılıyorum ama çok geç vakit kılıyorum. Neden çok geç vakitte kılıyorsun çocuğum? Eh işte şöyle televizyonlarda bir şeyler var da... Eh onları bırakamıyorum da falan da filan. Kaçta yatıyorsun kardeşim. Saat bir buçukta, saat iki de... İki buçukta biz kalkıyoruz zaten oğlum diyorum. Allah muhafaza çünkü dörde çeyrek kala imsak kesiliyor. Anca teheccüdü kılacaksın. Anca abdest alacaksın. Anca şöyle, anca böyle. Âlemin kalktığı saatte yatmamışsın oğlum. Sen sabah namazına nasıl kalkacaksın yahu? Erken yatacaksın öyle kalkacaksın.

Resullullah (sallallahu aleyhi ve sellem) çok izah etmiş. Bugünlerin yaşanacağını Cenâb-ı Resulullah biliyor tabi. Bugünlerin, bizim gibi keyf ehli ümmetin geçeceğini biliyor tabi. Yatsı namazından sonra yatmayanı, ikindiden sonra yatanı sevmem diyor. Ama mecbur kalmışsın. Hastalık vardır. Yorgunluk vardır. Tahammülsüzlük vardır. Azıcık uzanıvermişsin, canın geçivermiştir. O mesele ayrı. Biz özel mânâda konuşuyoruz. Hakikat mânâsında. Yatsıdan sonra yatmayanı

diyor. Ben yatıyorum. Nedir başımın zoru yahu. Ben sonra istediğim zaman kalkamayacağım ki yahu. Rezil, zebil olacağım. Ya kalkamayacağım, Allah rezil edecek. Ya kalkacağım, vücudum rezil edecek. En kısa geceleri yaşıyoruz. Eh sen bu gecelerde, iki buçuklara kadar televizyona bakarsan sabah namazına kalkabilir misin yahu. Kalksan da sarhoşlar gibi olursun ağabeyciğim. O ifa ettiğin namazın feyzini, imanını, irfanını, ihlâsını bulamazsın, alamazsın. Eh devlet yayın yapıyor ya. Sen istersen devletin yayınladığı programı izlersin, istemezsen izlemezsın. Sen onlarla işğal etme kardeşim. Sen onların sorumlusu değilsin. Onların sorumlusu onlar. Onların hesabını benden sormayacaklar. Senin hesabını senden soracaklar. Gece yarılarında kadar hatta sabaha karşı, sen televizyon başından kalk, yat. Ondan sonra sabah namazına yetişmedim de. Olur, mu hiç!

Az önce dedik. Sabah namazının iftitahtekbirinin değerini anlattık. Hele böyle kısa bir gecede. Hele böyle yaz gecelerinde, sabah namazının iftitahtekbirine yetişenler. Vaad-i ilâhiyede yazıyor. Ben birçok kitapta da okudum. Büyüklerin sözlerinde de okudum. Ne diyor biliyor musun ağabeycim. Zaten yaz, kış, öğlen, akşam, soğuk veya sıcak sabah namazını cemaat ile kılmayı âdet hâline getiren mümin hayatında bir defada olsun Hızır (aleyhisselâm) ile mutlaka yüz yüze gelecek diyor. Yüzde yüz. Ama bir defa ama yüz defa, o bilinmez. Arkadaşlardan onu görenler var. Bizim arkadaşlardan yüz yüze gelenler var, kaç defa. Gayret edelim kardeşlerim.

Ben, efendim samimi söylüyorum. Biz kim oluyoruz! Günahlarımız bizden yüz kat, bin kat, milyon kat fazla. Fakat hakikaten çok hasta olmadığımız zaman, çok büyük mazeretimiz olmadığı zaman ya yılda bir ya da on yılda bir. Elli seneden beri, ayıptır söylemesi Allah'a

sığınırım, vallahi billahi hiçbir gayeye vakıf değil. Kendimi beğendirsem ne, beğendirmesem ne. Adinin, asinin biriyim. Elli seneden beri ben sabah namazını evde kıldığımı bilmem. Büyük söz ise, tövbe. Soğuk, sıcak, yaz, kış, rüzgâr, yağmur, kar ne varsa. Ama feyzi büyük, imanı irfanı, ihlâsı, kazancı büyük. Bana, benim defterime altın harfler ile yazılan yazılar büyük. İşte böyle. Böyle mütalâa ve telâkki edelim inşallah. Sonra işte dediğim gibin Hızır (aleyhisselâm)ın mutlaka vaadi var diyor. Göreceksin kardeşim, selâm ver. Selâm ver yalnız. Bildik, bilmedik kim olursa olsun. Bazen tabi, arkadaşlara selâm veriyorum. Gidiyor iki adım bir daha dönüyor. Sonra gidiyor üç adım, beş adım bu kim acaba diyor, selâm veriyor bana diyor. Desin varsın diyorum, kendi kendime. Desin varsın yahu. Ben selâm verdim ya. Ben emri tuttum ya ona bak. O da aleyküm selâm diyor ama adam yabancı. Adam hiç tanımadığım bir insan. Gidiyor beş adım tekrar dönüyor. On adım atıyor bir daha dönüyor. Bu kim yahu diyor. Olsun varsın, desin. Tahkir değil. Tensip değil. O öyle düşünsün varsın. Ama ben selâmımı yine veririm. Allah'ın izni keremi ile.

Ekmeğe uğruna imâ cevherini atan. Ey bir arpaya, bir hazineyi satan zavallı. Bak, nasıl tasavvur ediyor. Bakınız, nasıl tasvir ediyor! Bak, başkalarının kapısına tezellül noktasında gelene, zelil zebil gelene. Bir arpa tanesine, iman cevherini satan adam diyor. Allah muhafaza. Bir boğaz tokluğuna. Bir lokma kuru ekmeğe, iman cevherini satan adam diyor. Mevlâna bu. Ne harikulade bir deyim bu. Ne büyük bir uyarı! Ne büyük bir ikaz, bir ihtar! O bir dilim ekmeğe. O bir arpa tanesi, diyor artık o. İndirmiş de indirmiş. Bir arpa tanesine, iman cevherini satan adam diyor. Bize yakışır mı ya. Bize düşer mi ya. Bize uygun olur mu yahu! Bir dilim ekmeğe tezellül etmek, zelil noktaya düşmek. Onun bunun kapısına sığınmak. Onun bunun merhametine sığınmak, Allah'ın

kapısı varken. Evet, insanlık hâli bu. Bir ihtiyaç arz edersin. Fevkalade bir hâlin olur. Yavaşça kulağına fısıldarsın. Bir arkadaşındır. Bir yakınıdır. Bir kapı komşudur.

Hazreti Ali Efendimiz akşam namazı vakti yemek yenecek tak, tak kapı çaldı diyor. Hz. Fatıma'yı yolladım. Git bak bakalım kimdir bu. Ya Ali demiş. Dibimizdeki komşu. Eh ne diyor? Çok zorda, çok zaruret halde kaldım. Bana az bir yardım edebilir misiniz demeye gelmiş. Hazreti Ali indi geldi diyor. Birkaç basamak yukarıda oturuyormuş. İndi geldi diyor. Birkaç akçe cebinde ne varsa, çıkardı o komşuya verdi diyor. Bakınız ağabeycim. Bakınız bir de böylesi var yani. Komşuluk hakkının nasıl mütalâa ve telâkki edildiğine, nasıl algılandığına, bununla şahitlik bulacağız artık. Buradan yola çıkacağız. İndi geldi diyor. Birkaç akçe varmış cebinde, onu teslim etti diyor. Komşu kapıyı kapattı gitti, diyor. Kapandı yere, ağlamaya başladı hüngür hüngür diyor Hazreti Ali. Fatıma validemiz hayret etmiş. Hem bu kadar yardımda bulun hem seve seve, güle güle de, al harcan de. Eline birkaç akçe tutuştur. Hem de sonra pişman ol. Kaldırdım diyor sonra Hazreti Fatıma annemiz anlatıyor. Ya Ali bu ne hâl? Hem teslim ettin hem büyük hayır işledin. Kapını çalanı boş çevirmedin. İaşe, ibate, iane ne varsa teslim ettin. Sonra pişman oldun. Ah demiş Fatıma! Ah demiş Fatıma! Bana yazıklar olsun, sana yazıklar olsun. Neden Ya Ali? Dibimizdeki komşuyu bile kapımızı çaldırarak kadar mecbur bırakmışız, demiş. Lakayt kalmışız demiş. Onunla ilgilenmemişiz demiş. Ondan ağlıyorum demiş. Yazıklar olsun sana. Yazıklar olsun bana demiş. Şuura bakınız. İmana, ihlâsa bakınız. Şimdi o adam kapısını çaldı diye, tezellül etti mânâsına gelmez. Kapısı çalınan adam koca Hazreti Ali. Kapıyı çalan adam da dip komşusu. Başka kime gitsin. Bir dilim kuru ekmeğimiz yok demiş. Çoluğumla,

çocuğumla iki gündür açız demiş. Bu ne demek yahu, düşünabiliyor musunuz?

Şimdi iki gün aç duran bir tane adam var mı yahu memlekette? Adam hangi fırıncıya gitse, şu üç odunu, beş odunu atıvereyim, bana bir ekmek ver dese, verir. Yine emeğinin karşılığını almış olur. Hangi aşçıya gitse, kullanılmadık ekmeklerden, dünden kalmış ekmeklerin içinden birkaç tane alabilir miyim dese, gık demez. Al der ya, helâl olsun. Bugün aç kalmak bahis konusu değil. Bugün ekmeksiz kalmak bahis konusu değil. Ama o gün öyle değildi. Arpa ekmeğini bulan, tuza banıp yiyordu, sirkeye banıp yiyordu. Buğday ekmeğini bulan da lüks bir yiyecek sayılıyordu ve yanına katık aranmıyordu. Resulallah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz buyuruyor. Bir gün gelecek ümmetim, buğday ekmeğinin yanında katık arayacak diyor. Buğday ekmeği de şimdiki buğday ekmeği değil. Taşların arasında gacır gıcır öğütüyorlardı. Kaba kaba onları bazlama yapıyorlardı. Onlar has ekmek, katıksız ekmek, öz ekmek sayılıyordu. Zenginler yiyorlardı. Sofrası zengin olanlar. Biraz hâli vakti yerinde olanlar yiyorlardı. Öteki fakirler arpa ekmeği yiyorlardı.

Bizim bir ağabeyimiz vardı, fırıncının birine öyle demiş. Filanca öyle dedim çok memnun oldu dedi. O fırın da çok güzel ekmek çıkarıyor. O biraz da ofis ununun yanında dışarıdan un getiriyor. Biraz daha kaliteli ekmeği. Herkesten evvelâ ekmeği bitirir o. Şu demek, bu demek doğru olmaz isim vermiyorum. Çok hoşuma gitti diyor. Neden dedim ben ağabey. Ne dedi bana biliyor musun, diyor. Senin ekmeği aldığım zaman demiş ona, onun has ekmek kokusu yanında ne zeytin istiyor, ne peynir istiyor, ne yemek istiyor, demiş. O koku kayboluverir diye. Evde gülüyorlar bana, o ekmeği kuru kuru yıyorum, demiş. Fırıncının da hoşuna gitmiş, böyle kaliteli çıkarıyorum ben diye. Düşün bak öyle

demiş, o fırıncıya. Hep kuru kuru yiyorum demiş. O ekmeğin kokusu kayboluverir diye demiş. Peynirle, zeytinle, yemekle yemiyorum demiş. Kuru kuru yiyorum demiş. Zevk veriyor bana demiş, kuru kuru yemek. İşte has ekmeğin kokusu bu. Şimdiki buğday ekmeği bu. Be hey kardeşim yahu haddimizi bilelim! Şükürümüzü edelim. Hamdımızı edelim. Biz ne kadar zayıf kaldık yahu! Bir yerlerde yaya kaldık yahu!

Ey bir arpaya bir hazineyi satan zavallı. Bakınız Nemrut gönlünü İbrahim'e kaptırmadı. İbrahim'e meyil etmedi. İbrahim'e iman etmedi Nemrut. Meşhur Nemrut. Onun tarafına geçmedi. Onun iman, ihlâs ve cennet vaat eden noktalarındaki hareketlerini tasvip etmedi. Onun daima karşısında oldu. Onu daima kötiledi. Onu daima aşağıladı. Nefis onu ezdi, büzdü. Yaramazlıklara doğru götürdü. Toza, toprağa buladı. Amma diyor bak. Nemrut gönlünü İbrahim'e kaptırmadı, ama canını bir sivrisineğe teslim etti. Biliyorsunuz burnuna bir sivrisinek girdi Nemrut'un. Hiçbir doktor bir çare bulamadı. Beynine işledi. Bir çareleri olmadı. Öldü gitti. Bir sineğe teslim etti bak canını diyor. İbrahim'e kapılmadı ama İbrahim'in doğru yoluna, nurlu yoluna girmedi ama diyor. Canını bir sivrisineğe teslim etti. Allah istedi. Allah öyle emretti. İbrahim'e karşı geldi, Allah'a isyan etti. İbrahim'e karşı geldi. Kitaplara peygamberlere inanmadı. Doğru yolun nuruna inanmadı. Doğru yolun üstünlüğüne inanmadı. Güzelliğine inanmadı. Onları hep kendi nefsi için, kendi karanlık yolu için tatbik etti. Karanlıklarda kaldı. Ama ufacık bir sivrisinek burnuna girdi. Beynine işledi. Öyle öldü, gitti. Bir çare, doktorlar, hekimler, müdaviler bir tedavi şekli bulamadılar. Neler, neler orada o inliyor, o Nemrut! En son öldü gitti.

Binaenaleyh, Allah cümlemizi korusun inşallah. Biz artık meşgul ettik. Çok bir şey okuyamadık. Geldik geçtik. Allah hepimizi nurlara boyasın. Allah inşallah rızasını bağışlasın.

Âmin

Essalâtu ve selâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Habiballah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn. Ey yerlerin, göklerin bütün mülklerin sahibi, halıkı, mâliki olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimizin mübarek hatırları için, o seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım dediğin, o sevgili peygamberin, o aziz, o bulunmaz, o güzel, o mutahhar, o gönlümüzün sultanı, o hayatımızın mânâsı Resulullah Efendimizin yüce hatırı için Ya Rabbi, şu açılan ellerimizi, yalvaran dillerimizi geri çevirme Ya Rabbi. Senin kapın geri çevirici kapı değil ki, bunu dile getirelim Ya Rabbi. Sen hiç geri çevirir misin zaten. Senin şanından mı Ya Rabbi zaten. Biz ne kadar adi, asi olursak olalım, ne kadar zavallı olursak olalım, senin kapın öyle bir kapı, senin kapın öyle yüce bir kapı ki; bize örnek, bize ibret. Bütün güzelliklerin membaı ve menşei kapın. Bütün güzellikler senin kapından çıkıyor. Sen yaratıyorsun bütün güzellikleri Ya Rabbim. İşte bu kapıya geldik dileniyoruz artık. Bu kapıya geldik, dayandık Ya Rabbi. Şu açılan eller senin için açıldı Ya Rabbi. Senin rızan için, senin ikrâmın, ihsanın, lütfun için açıldı Ya Rabbim. Hiç geri dönülür mü Ya Rabbim. Geri döndürme Ya Rabbim. Bizi inşallah sevdiklerin listesine al Ya Rabbim. Biz kusurluyuz, günahkârız. Zavallılığımızı biliyoruz Ya Rabbim. Aman sen bizi bağışla Ya Rabbim. Korkaklıktan, hasislikten, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi koru Ya Rabbi. Dünyevi ve uhrevi bütün işlerimiz kolaylaştırıver ve

güzelleştiriver ve hayırlı eyle ve hibe eyle Allah'ım. Her birimiz iman-ı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırr-ı ilâhiye, kalb-i selim ve ihlâs ve huzur ve sağlık ve saadet ve selâmet ve bereket ve şifalar ve şifalar ve sağlıklar lütfeyle Allah'ım. Maddi ve manevi bütün hatalardan, kazalardan, belâlardan, kötülüklerden, hastalıklardan semavi ve arzi felâketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlâksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiralarından, sihirlerden ve büyülerden ve zinalardan ve acılardan bizi koru Ya Rabbi, bizi koru Ya Rabbi, bizi iki cihanda aziz eyle Ya Rabbi. Bizi bağışlayiver Ya Rabbi. Ordumuzu, yurdumuzu, bayrağımızı, mukaddesatımızı, en mukaddes saydığımız şeyleri yücelerde eyle Ya Rabbi, zirvelerde eyle Ya Rabbim. Vatanımızı elden ayaktan düşürme Ya Rabbi. Hiç kimsenin tecavüzüne müsaade ettirme Ya Rabbim. Hiç kimsenin vatanımıza ayak basmasına izin verme Ya Rabbim. Din dışı unsurlara kuvvet verme Ya Rabbim, imkân verme Ya Rabbim. Onlar başımıza musallat olmasınlar Ya Rabbim. Başımıza hüküm-ferma olmasınlar Ya Rabbim. Şurada hazır olan cemaatle birlikte hepimizi helâl olan, meşru olan, güzel olan muradlarımıza erdiriver Ya Rabbim. Sen ol dedin bir kere, oldu cihan. Sen ol deyiver, olsun Ya Rabbi. Cebimize, hanemize Halil İbrahim bereketleri ver Ya Rabbi. Bize verdiğin nimetlere, rızıklara hamdüsenalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara da lütfediver Allah'ım. Orta Doğudaki din kardeşlerimize de, dünyanın hangi noktası olursa olsun, mahrum ve mahkûm yaşayan din kardeşlerimize yardımlar eyleyiver Allah'ım. Kusurlarını ve kusurlarımızı affediver Allah'ım. Cemâlinle, cennetinde müşerref eyleyiver Allah'ım. Bu dünyada da inşallah yaralarını sarıver Allah'ım. Üzerlerindeki kara bulutları da sıyrıver Allah'ım. Onların ekmekleri yok

Ya Rabbim. Rızıkları yok Ya Rabbim. Işıkları yok Ya Rabbim. İlaçları yok
Ya Rabbim. Can emniyetleri yok Ya Rabbim. Onları da bu din dışı
unsurların tasallutlarından, tecavüzlerinden koruyuver, kurtarıver
Allah'ım. Onları saadetlere, selâmetlere erdiriver Allah'ım. Şurada hazır
bulunan cemaatinde ne türlü helâl, olan, meşru bulunan, güzel olan
muradlarımız varsa, biz buradan kalkmadan ol deyiver olsun Ya Rabbi.

Sübhâne Rabbike Rabbi'l-izzeti ammâ yesîfüne ve selâmun ale'l-
mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatıha

22 Haziran 2008 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"Allâhümme salli alâ seyyidînâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim" Allah hepinizden razı olsun inşallah. Niyetimiz, muradımız, bütün doruk noktadaki arzumuz Allah'ın rızasıdır. Allah, o rızaya erenlerden, o rızayı bulanlardan, Resulullah'ın şefaatinin gönül huzuru ile huşu ile dünya dolusu bulanlardan eylesin. Allah kusurlarımızı ve günahlarımızı bağışlasın inşallah. Bazı meseleler var ufak tefek. Tabi konu başlığı açarız, cebimde kitap var, okuruz da. Bazı tacizler geliyor biraz. Bizi müteessir etmez de. Söyleyene biraz rahatsızlık verir. Allah korusun. Sıfatını açıklasın demişler. Bizim burada ne sıfatımız olur. Bizim burada ne sıfatımız. Biz Müslüman kardeşlerinizden, bir kardeşiniziz. İnşallah öyledir. İnşallah bundan büyük sıfat mı olur. Bundan büyük makam, mertebe mi olur. Allah aşkına, bizim sıfatımız din kardeşi olmak. Din kardeşlerinin arasında ufak bir fayda sağlamaya çalışmak. İyiye doğru, güzele doğru mesafe almaya çalışmak. Onların inkişafına medar olmak bâbında bir damlacık bir şey söyleyivermek. Bizim sıfatımız ne olacak başka. Bizim gibi adilerin, acizlerin, zavallıların sıfatları ne olur. Bizim sıfatımız Allah'ın rızası üzere, Müslüman sıfatı, mümin sıfatı. Resulullah'ın şefaatinin hedef almış bir sıfat. Allah'ın rızasına hedef almış bir sıfat, başka

ne olabilir! Bu tip tacizler bizi müteessir etmez. Zaten kendimizi kanıtlamak durumunda değiliz. Böyle bir iddiamız yok. Hâşâ, sümme hâşâ! Her zaman bundan içtinap etmişimdir. Her zaman bundan uzak durmuşumdur. Allah'ın affına, lütfuna sığınmışumdur. Kimiz ki biz! Kim oluyoruz ki zavallı hâlimizin üstüne bir makam bina edeceğiz. Bu kadar küçüklüğümüz, adiliğimiz, asiliğimiz üzerine hangi makamı bina edeceğiz. Bizim en büyük makamımız haddimizi bilmek. Bir şey olmadığımızı bilmek. Bununla gurur duymak.

Elhamdülillah. Küçüklüğümüz, zavallılığımız, hiçliğimiz bize bildirildi. Bütün bu zayıflıklarımız üstüne, hengâmenin üstüne bir de bize bir şeyler verildi gibi bir havaya girerek yandığımız gündür. Allah'a sığınırız. Hani o söyleyen kardeşlerimize de üzülmedim. Böyle şeyler onlara da fayda sağlamaz. Bizim sıfatımız, mümin sıfatı kardeşim. Eğer bunu kazanabiliyorsak, Allah'ın defterine böyle yazdırabiliyorsak, Allah bunu affedip, lütfedip, hıfzedip defterimize yazıyorsa bundan büyük makam, bundan büyük mertebe yok bizim için. Ne kelime yahu! Ne kelime yahu! Ne sıfatı! Sıfatımız mümin sıfatı olsun. Bundan büyük sıfat mı olur, bundan büyük bahtiyarlık mı olur! Bundan büyük mürüvvet mi olur! İnşallah o sıfatı gerçek mânâda taşıyanlardan, kazananlardan oluruz. Bizim için başka ne olabilir! Bunlardan başkası için içtinap edelim. Başka kardeşlerimiz de var. Öyle iç dünyamızda bazen kargaşalara sebep oluyorlar. Bazı dalgalanmalara sebebiyet veriyorlar. Onları da ayrıca konuşacağız Allah sağlık verirse inşallah. O toplum içi, cemaat içi bir hadise. Onu bir ara konuşacağız inşallah. Allah yardımcımız olsun. Sevdiği gibi eylesin inşallah.

Bizim şurada bulunuşumuz bir devlettir. Bahauddin Nakşibend Hazretlerine sormuşlar. Sizden kerâmet sadır olmuyor. Diğer evliyalar,

asviyalar, abidler, zahitler gibi olmuyor efendim neden böyle diye. Gülmüş. Çocuklar demiş, benim şöyle ayakta geziverdiğim, sizin için kerâmet değil mi, demiş. Allah bana kerâmet vermiş olmuyor mu? Bana ikrâm etmiş olmuyor mu? Beni böyle müzeyyen kılmış olmuyor mu? Bundan büyük kerâmet mi arıyorsunuz siz! Bizim için de kerâmet böyle oturuverdiğiniz, buraya geliverdiğimiz. Elhamdülillah yüzünüzdeki nurlarınız, içimizi aydınlatan içimizi dolduran nurlarınız benim içimi dolduruyor. Ben sizin hepinizden özür dilerim. Bir şey bildiğimden bir şey gördüğümde değil. Ama zevk alıyorum. Güzellikler buluyorum. Feyz, iman, irfan, ihlâs buluyorum. Sizin yüzlerinizde, sizin gözlerinizde, sizin nurunuzda kendimi bir hoş hissediyorum. Kendimi Cenâb-ı Hakk'a yakîn hissediyorum. Bu sizin nazarlarınızdan. Bu sizin yüzlerinizden, cemâlinizden. Allah'ın cemâli tecelli ediyor, tahakkuk ediyor yüzlerinize.

Binaenaleyh, daha ne isterim. Az önce bahsettiğim husus cemaat içi işlerimizde güzelliği sağlamak için bazı enkazı tekrar güzelliklere erdirmek, bina etmek, sağlam hâle getirmek ve güzel hâle getirirken de güzellikleri bol bol yaşamak, hem efor sarf etmek, hem de saadete ermek mânâsında tazammum eder.

Binaenaleyh, belki bunlar size muhkem ifadeler oldu ama. Şimdi cemaat içi mesele olduğu için onun haricinde konuşacağız tabii. Bizim sıfatımız ne olabilir? Bizim sıfatımız olsa olsa Allah'ın kulu olmak. Bundan büyük şeref yok. Resulullah'a ümmet olmak! Bundan da büyük şeref olmaz. Sevdiklerine ümmet olmak. Sevdiklerine evlat olmak. Bundan da büyük şeref olmaz. Allah bizi o şereflere erenlerden eylesin inşallah. O büyük şerefi, o namütenahi, o dilimizle söyleyiverdiğimiz şeylere erdirdin, Ahmet ağanın şerefi değil ki bu! Hasan ağanın oğlunun şerefi değil bu. Bu şeref İslâm'ın şerefi. Namütenahi, kâinat bir tarafa,

Allah'ın verdiği İslâm şerefi bir tarafa. Hiçbir şey onun ağırlığını taşıyamaz. Hiçbir şey onun ağırlığına ulaşamaz. Bunun bilincinde hareket edelim. Bunun şükrünü eda edelim. Bunun hamdını eda edelim. Muhammed ümmeti olmanın zevki, sefası, feyzi, imanı, irfanı, ihlâsı başka ne ile ifade edilebilir. Hangi kelime bunu içine alabilir, bunu taşıyabilir. Bunun bilinci ile hareket edelim. Lütfen kardeşlerim. Biz çok şerefli bir ümmetiz. Çok kıymetli bir ümmetiz.

Yaşadığımız hayatı bilmiyoruz. Bize öteki âlemde neler getireceğini bilmiyoruz. Biliyoruz ama az biliyoruz! Veyahut tefekkür etmiyoruz veya kendimizi veremiyoruz. Veyahut algılama noktasında değişik cereyanlar, rüzgârlar bizi etkileyebiliyor. Bunlardan kurtulalım. Bunlardan inşaallah içtinap edelim. Allah'a doğru yönelelim. O'nun emirlerine doğru yönelelim. O'nun yasaklarından kaçalım. Gerçek Müslümanlık bu kardeşim.

Çok iyi işler yapmışsındır, sadakalar dağıtıp zekâtlar vermişsindir, haclara gitmişsindir, şöyledir, böyledir fakat ene hâli olmasın içimizde. Benim adım "Hacı" diye söyleyen insan iyi bir insan olur mu? Yüce Allah nahnu diyor Kur'an'da. Bir sürü ayetlerinde nahnu diyor, 'biz' diyor. Bunu nasıl içimize sindirelim, aciz bir kul iken nasıl ene diyelim! Şiddet ayetlerinde, ceza ayetlerinde 'ene' diyor Allah. Çok müstesna ayetlerde. Ondan sonra kendinden bahsederken nahnu diyor. Böyle diyor koca kebir Allah yaratığı kullarına. Kendi yaratığı, kendi beslediği, iki cihanda yer verdiği kullarına nahnu diyor. Lütfen kendimize şiar edinelim kardeşlerim. Eneyi kaldıralım. Bu ben lafzını, ben bilirim, ben üstünüm, ben söyleyim, ben böyleyim laflarını bırakalım. Her zaman bunu söylüyoruz, belki gına geldi ama bunun için varız. Güzel ahlâkın birinci sıfatı eneyi yenmek, benim demekten kurtulmak, ben demekten

kurtulmak. Bu ene yoksa bizi yer, bitirir. Biz iyi bilmenin iddiasında değiliz ama burada sizin kaybınıza medar olacak bir mesele vardır, onu söylemenin gayretindeyiz. Var git işine yahu diyorlar. Sen on bilirsin, ben yüz bilirim diyorlar. Senin enen demek ki bu. Nasihat kabul etmeyen bir ene. Ne diyor kitap, bir arpa tanesi için iman cevherini harcama. Yani bir haklılık namına, ben demek namına, ben bilirim demek namına bir cevheri, bir iman cevherini kaybetme diyor.

Haklı olduğumuz ve bildiğimiz konularda bile ben söyledim, ben bildim, ben bunlardan daha iyi bildim demek hissi, duygusu bizi öldürür. Başkası söylemiş gibi telâkki ve mütalâa edeceksiniz. Oradaki insanlardan herhangi biri söylemiş gibi algılayacaksınız diyor kitaplar. Ben söylemiş gibi yaparsam, en iyisini ben biliyorum dersem, yandığım gündür diyor. Burada bile ne kadar büyük bir incelik sergiliyor İslâm, tasavvuf ilmi, telâkki ilmi, inceden inceye ilim. Orada bile en iyisini, en doğrusunu, en mükemmelini siz söylüyorsunuz ama kendinizdenmiş gibi dilinizde zuhur ettirmiyorsunuz.

Geçende yine söyledim: “Bârîka-i hakikat, müsâdeme-i efkârdan doğar.” diyor kitap. Ne demek o? En güzel hakikat, fikirlerin çarpışmasından meydana gelir. Bârîka-i hakikat, müsâdeme-i efkârdan doğar. İşte o hakikatin içerisinde, o hakikatin meydana gelişinde, bârîka-i hakikatin doğuşunda, vücut buluşunda, sizin rolünüz, sizin katkınız en ön plandaysa bunu unutun diyor. Ha sizin yanınızdaki kardeşiniz söylemiş, ha siz söylemişiniz. Eğer o doğruyu söylemekte, benden iyisi yoktur diye düşündüğünüz an kaybınız nerelere varır, Allah bilir diyor. Ene yok, ben yok. Onun için adam bize sıfatını söylesin diyor. Bizim sıfatımız mümin olma sıfatı. Peygambere ümmet olma sıfatı. Bana bundan daha büyük bir sıfat anlatma, olamaz! Olamaz! Peygambere

ümmeî olma sıfatı, Allah'a iman etmiş olma sıfatı. Bundan alâsını, bundan mükemmelini, bundan üstününü, bundan namütenahisini nereden bulayım ben. Orada zaten bütün sırlar gizli. Bütün hakikatler orada cem olmuş. Güzelliklerin hepsi imana müteallik, İslâm'a müteallik, ahlâk-ı hamîdiyenin güzelliklerine müteallik. Her şeyler orada cem olmuş. Nasıl olur başka! Cenâb-ı Hakk'a kul olmak. Resulullah'a ümmeî olmak, sevdiklerine evlat olmak. Bundan daha büyük mutluluk, bundan daha büyük bir bahtiyarlık olabilir mi? Neden bir kademe geriye alıyoruz bunları. Neden ileri sürmüyoruz bunları, neden masanın üzerine yatırmıyoruz? Neden tefekkür etmiyoruz? Bârîka-i hakikat, müsâdeme-i efkârdan doğar. İşte o efkârdan, o fikirlerin çarpışmasından hakikatin en güzeli doğar. Hakikatin en güzeli de Allah'ın varlığıdır, birliğidir. Kur'an'ın hak oluşudur. Resulullah'ın hak oluşudur. Bundan daha alâ hakikat olamaz. Bizim sıfatımız işte bu, onların ayak tozu olmak.

Size hep söylüyorum. Eğer varsa ortada bir görev ki o halkanın zincirinin zinciri uzayıp gider. O zincirin en zayıf halkası bize isabet etti kardeşlerim. En zayıf, en küçük, en zavallı, en hemen tıp deyip kopabilecek bir halka bize isabet etti. Yoksa o geçmişlerin hayatını okuyoruz, o evliyaların, asfiyaların, abitlerin, zahitlerin, mürşitlerin hayatlarını okuyoruz. Ansiklopedik bilgiler olsun, genel mânâdaki izahları ile anlattıkları olsun biz çok zayıf kaldığımızı anlıyoruz. Herkes için geçerli, hepimiz için ama bu umutsuzluk mânâsında değil yanlış da anlaşılmasın. Bizim devrimizin büyük kazançları da var. Büyük avantajları var. Onlarla geçştireceğiz artık bu devri. Onlarla avantaj hanesine baka baka, dezavantaj hanesine uğramadan, onlarla geçştireceğiz bu devri. Çünkü bu devir, altın bir devir. Çünkü sahabeyi kiram, sonra tabiin, tebei tabiin, tebei tabiin... Tebei tabiinin en uç noktasındayız artık. Zincirin son halkalarındayız artık. Büyükler çok

yakın olduğumuzu söylüyor bazı hadiselerin. Tabi biz bilemeyiz. Biz kim oluyoruz bilecek zaten.

Binaenaleyh, çok uygun olduğunu söylüyorlar. O hâlde, uyanık olmak lâzım, tedbirli olmak lâzım, hazırlıklı olmak lâzım. Ne demiş Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): "Kendine mezar hazırlama, kendini mezara hazırla." Böyle demiş Resulullah. Mezara hazır mıyız kardeşim, hangimiz hazırız? Bugünün avantajlarını kullanabiliyor muyuz? Bugünün avantajları ne? Çok değil elli sene evvel delikanlı adamdık. O günlerde Tire'de yaşanan İslâm, bugün yok. Bunu umutsuzluk mânâsında söylemiyorum. O günlerdeki sıkıntılar, elemeler, kederler vız gelirdi. Hiç kimse üzerinde durmuyordu. Hani rahat bir hayatımız vardı. Çekip çevirenler vardı. Üzerinde duranlar vardı. Bir maişet sıkıntısı, bir müzayaka hâli, darlık hâli çok az dillendiriliyordu. Vardı tabi. Herkesin bal, börek akıyor ellerinden, kollarından. Ama bir teşekkür hâli vardı. Bir iman, bir ihlâs hali vardı. Bir tezekkür hâli vardı. Şimdi artık onlar, yavaş yavaş kaybolup gitti, yerini konfor aldı. Rahatlıklar aldı.

Mehmet Şevket Eygi diye bir muhabir gazeteci vardı. Bir zamanlar öyle yazmıştı, rahat Müslümanlarıyız diye yazmıştı. Hiç unutmuyorum. Bu kelime bende çok tesir icra etti, ondan tekrar söylüyorum. Bugün gazetesinde yazıyordu, bundan kırık ya da elli sene evvel. Var mı yok mu bilmiyorum. Halâ hayatta mı bilmiyorum. Mehmet Şevket Eygi diye bir zât. Her neyse. O öyle yazdı, rahat Müslümanlarıyız diye. Hakikaten rahat Müslümanlarıyız. Kılıımız kimse kıpırdatmasın, sabahlara kadar hor hor uyuyalım. Uyumak da değil. Gecenin yarısına kadar, sabah vakitlerine kadar televizyonların başında oturalım. Ondan sonra horhor uyuyalım, ezanlar okunsun geçsin. Ondan sonra kalkalım

filancalar gibi, falancalar gibi soframızın başına geçelim, rahat rahat, güm güm yiyelim. Bunlar değil ki bizden istenen. Biraz fedakâr olmak lâzım. Biraz kendinden katkı yapmak lâzım. Biraz efor sarf etmek lâzım. Biraz çekimser davranmak lâzım. Zorluklara göğüs germek lâzım. Zor şeyler, kıymetli şeyler zor elde edilir. Neden madenlerin en kıymetlisi, en az olanı? Altınlar, gümüşler, zebercetler, yakutlar, zümrütler şunlar şunlar. Ama içinde en az olanı, dünyada en az bulunanı, en değerli olanı. Biz neden o en değerli olanlardan olmayalım. Bunlar bize bir fırsat, bunlar bize bir ölçü. Biz az olanların sınıfına girelim inşallah. Biz o kazananların, değer ifade edilenlerin sınıfına girelim. Bizim de ismimizi o altınlar, gümüşler, yakutlar, zebercetler hanesine yazsın. Neden olmasın! Bir daha dünyaya gelmeyeceğiz.

Bugün biraz üzüntülü geldim buraya. Sabahleyin bizim çok değerli bir aile büyüğümüz vefat etti. Şimdi ikindide inşallahu Teâlâ, Mehmet Akif Ccami'nden kalkacak. Oraya da yetişeceğiz. Tabi sizinle yüz yüze gelmek şerefini daha uygun bulduğum için oraya bir uğrayıverdim hemen döndüm.

Binaenaleyh, ölüm var bu dünyanın ucunda. Bugün varız, yarın yokuz. Kıymetli bir aile büyüğümüzdü. İnşallah çok iyi gitmiştir. Hakkında hayırlısıdır. Hüsnüzan sahibi bir insan. Allah yerini, yurdunu cennet eylesin. Bunlar bizim için. Ya bugün yapabileceğiz ya da yarın. Ha geldik, gidiyoruz. Ölüm genç, ihtiyara bakmaz. Ama şunu belirtmek istiyorum genç kardeşlerimize. Şimdi iki rekât namaz kılıyoruz. O namaz bana yirmi puan getirir. Yetmiş üç yaşımdayım. Artık ahir ömrümü yaşıyorum. Ama delikanlı eğer o iki rekâtlık namazı Allah rızası için, hulûsi kalp ile hulûsi cenap ile sen kılıyorsan en az yüz puan. Bunun değerini bile bile yaşa. Gerçi biz yüzümüzü karartacak, bize artık

umutsuzluklara sevk edecek, çirkeflilere batmadan geldik bu yaşa. Elhamdülillah. Çok şükür. Ama o günlerin kadrini, değerini belki de bilmemişizdir diye düşünüyorum. Genç yaşta elde edilen muhassalanın ne derece yüksek mânâlar ifade ettiğini belki de bilmeden gelmişizdir diye düşünüyorum. Yine de tekrar ediyorum. Yüz karası hâlimiz olmadı hiç. Çok şükürler olsun. Dindar bir ailenin evladı olarak dünyaya geldik. Öyle de gidiyoruz işte, sıradan insanlar, sıradan insanlar. Ama buradaki delikanlılar. Cevher küpü gibi delikanlılar. Nur gibi insanlar artık meclise oturuyorlar. Cemaatin içinde yer alıyorlar. Bunların bire yüz, bire bin kazancı inşallah.

Yaptığınızı ibadetin kıymetini bilin. Ama kire, pasa batırmayın. Arkasından o ibadeti hemen toza, una bulamayın. Eğer ufak da olsa hatanız, kusurunuz olduysa anında tövbe edin. Anında tövbe etmenin feyzini, imanını, irfanını, ihlâsını kitaplar anlata anlata bitiremiyorlar. Anında hatırlamalı, anında tövbe etmeli, anında pişman olmalı, anında nadim olmalı. Çok güzel şeyler bunlar. Ama yapmamak daha iyi diyor. Yapmayı vermek daha iyi. Sonradan edilen tövbeler, biraz daha geciktirilmiş tövbeler olduğu için, yeni alınmış bir ayakkabının yüzüne yama vurmak gibidir diyor. Yabana değil yani gene. Yabana değil. Tövbeler, o istiğfarlar, o nedâmet yabana değil. Hani vaktinde olması lâzım!

O vaktinde kılınan namaz demişti kitaplar hatırlarsınız. O vaktinde kılınan namaz bile içtihat sahiplerini ikiye ayırmış. Vaktinde kılınan namaz, bunu genç kardeşlerimize ithaf ediyorum. Ezan sesini duyduğunuzda ya camiye koşun ya da namazı kılın. Eğer vaktiniz müsaitse, imkânınız varsa, fırsatın varsa sonraya bırakmayın. Vaktinde kılınan namaz demek, ezan okunur okunmaz, birinci içtihat hemen

camiiye girmek, imamla beraber o vaktin namazı kılmak. İkincisi de vaktinde kılınan namaz diyoruz. Amellerin en efdâli, vaktinde kılınana namaz diyoruz. Birincisi camiiye koşmak, imamla beraber hemen o namazı kılmak. İkincisi de o namaz çıkmadan, o namazı kılabilmek. İster ferdi, ister cemaat ile. Yani öğle namazının ezanı okundu, ikinci namazının ezanı okunmadan o namazı kılıvermek, vaktinde kılınmış olmak mânâsında tazammum eder, o değeri kazandır diyor içtihatlar. Ama daha bir önemlisi, işte vaktinde kılınan namaz mânâsı hemen kılınan namaz, ezan okunup da hemen vaktinde kılınan namaz bilhassa cemaat ile kılınan namaz.

Ben kardeşlerime her zaman söylüyorum. Bir daha, bir daha söyleyeceğim. Bir de ezan bahsinde diyor, çok güzel bir edebiyat yapmış orada kitap. Eğer sen namazını cemaat ile kılmak murad ediyorsan, abdestini beş dakika evvel al, ezanı camide dinleyiver. Kusursuz, bölüntüsüz, inkisarsız, sana kimse laf etmeden, senin kimse beynini karıştıracı düşüncelere salmadan, tasallut, tecavüz olmadan. Hulûsi kalp, hulûsi cenap ile o ezanı dinlemekte, işte camiiye gelip o ezanı dinlemek var ya! Edebiyat yapmış adam, mümkünse o ezanı caminin içinde dinleyiver demiş. Neden? Diğer dış tehditlerden münezzehtir. Onlardan müstesna ol. Onların dışında kal. Onlar seni tesire almasınlar. O camideyken huşu ile o ezanı dinlemek de namütenahi bir feyz kaynağı. Büyükler söylüyorlar. Bunlara hep dikkat edeceğiz kardeşim. Bunlar bizim için söylenmiş nasihatler, vasiyetler, güzel şeyler.

Binaenaleyh, bizim sıfatımız Allah'ın yanında inşaallah mümin sıfatı olmak, kardeşim. 'Benim' diyen yandı! Onlar ki hangi makama geldiye gelsin, hangi mertebenin adamı olursa olsun zaten 'Benim' demez. Deli değiller ki kendi kendilerine kaybetsinler. Yunus deli miydi?

Merdivenden iterler diyor. Yunus, işin içine ene bulaştırtırsak merdivenden iterler diyor. Buna benzer bir şeyler diyor mealen. Merdivenden itiverirler mânâ âleminde diyor. Mânâ âlemidir bu, şakası yok. Allah'a sığınırız. Allah yanılmaktan korusun.

Allah yanılmayanların sınıfına alsın ve kendi himayesine, hıfzına alsın inşallah. Biz çünkü yanılmaya mahkûmuz. İlmimiz yok, hâlimiz yok. Zavallı durumdayız. O'nun himayesi, O'nun koruması olmasa, O'nun yardımı olmasa bizim hâlimiz pürmelâldir. Allah bizi kendi korusun, kendi korumasına alsın inşallah.

Mevlâna Hazretleri buyuruyor: "Bin zulme uğrasan da bir zulüm yapma." İnsanlar sana ne kadar zülüm ederlerse etsinler, ne kadar haksızlıklara uğrarsan uğra, sen onun karşılığı olarak, mukabili olarak sakın ha, bir zulüm bile yapma. Bizim yolumuzda kin tutmak küfürdür, diyor. Bakın, kin tutmak. Kinlenmek, garaz beyan etmek, asla affetmemek. Onu gördüğün zaman sevmediğin, kin tuttuğun, lânet ettiğin adamı gördüğün zaman ateşler içinde olmak. Binler, binler, binler mesele olabilir. Sakın böyle olmayalım. Küfürdür diyor bak, küfür! Bizim yolumuzda kin tutmak küfürdür, diyor. Küfür etmek, nedir küfür? Küfür, cahil olmak demektir. Allah korusun. Onlardan müstağni yaşayacağız. Bu mübarekler, bunları bize keyif için söylememişler. Böyle bir devrin geleceğini biliyorlardı. Onların gününde bile "bin defa tövbeni bozduysan yine gel!" diyor. Bizim kapımız umut kapısı, umutsuzluk kapısı değil. O günün vaktinde bile söylüyor ve sonra ekliyor, ama benim kapıma geldikten sonra yapma diyor. Bu da müellifin sözü.

Binaenaleyh, küfür çok ağır bir itham, çok ağır bir isnat. Bunu sinemize çekmek ister miyiz hiç? Bunu kendimize mâl etmek ister miyiz

hiç? Bu, bizim amel defterime yazılsın ister miyiz hiç? Asla! Lütfen toparlanalım kardeşim. Kızgın olduklarımız için, işte ona şöyle yaparım, ona böyle yaparım diyoruz. Bir de o laf onun kulağına gidiyor. Gerginlikler büsbütün artıyor. Bakınız insanlar arası ilişkileri düzeltmek için yalan bile uygundur, diyor bizim büyüklerimizden Hacı Mustafa Efendi Hazretleri. Yalan haramdır. Yalan yasaktır. Yalan ile iman bir vücutta bulunmaz. İki bir arada mümkün değil olamaz diyor. Ama diyor, iki kişinin arasını bulmak için söylenen yalan orada dua oluyor. Bakınız, Hacı Mustafa Efendi'nin sözü bu. Yalan uydurabilirsiniz diyor. İkisinin arasını bulmak için. İki kişinin arasını bozmak ne kadar kötü, ne kadar melun, ne kadar lânet edilmiş bir husus ise iki kişinin arasını bulmak o kadar methedilmiş. O kadar Cenâb-ı Hakk tarafından tavsiye edilmiş. Büyüklerin yolu olarak gösterilmiş.

Diyelim ki iki kişi dargınlar. Ahmet Ağa hani sizin dargın olduğunuz Hasan Ağa var ya! Sizle aranızda geçen o hadiseden dolayı çok müteessir olmuş. Ah bir fırsatını bulsam da barışsam diyor. Cidden böyle söylüyor. Hâlbuki haberi yok böyle bir şeyden adamın. Ötekine gidiyor. Mehmet Ağa, hani bu Ahmet Efendi ile bir şey geçmiş aranızda, birbirinize kırılmışsınız. Görsen nasıl müteessir olup durur. Nasıl gözyaşı döküp durur. Ah bir yüz yüze gelsem de ellerini öpsem, özür dilesem deyip durur. Yarın onu bir ara getirivereyim de bir sarmaş dolaş oluverin. Bu harikulade bir olay! Bu olay arayı bulanın belki ahiretini kurtarır. Bu davranış, bu güzel ahlâk-ı hamîde davranışı o adamın belki ahir hayatını kurtarır. Defter-i amelindeki bütün tozu toprağı silkeler, belki bir tek hareketi. Yalanın bakınız müsaade edildiği noktası. Hacı Mustafa Efendi bunun için dua diyor. O hâle yalan denmez artık diyor. Bu dua oluyormuş orada. O mânâyâ tazammum ediyormuş. Onunla adam iki cihanı kazanıyor. Bir amelle hem Resulullah'ın şefaatinin alıyor

hem de kendi bahtiyar oluyor. Onun içine genişlik veriyor, inşirah veriyor Allah. Sevgiler, şefkatler, umutlar dolduruyor içine. Ömrü gül bahçelerinde geçer gibi geçiyor.

Bizim yolumuzda kin tutmak küfürdür. Kalbimizi ayna gibi saf ve temiz tutmak âyinemizdir. “Âyinesi iştir kişinin lafına bakılmaz.” Şair öyle demiş. İnsanı ele verecek olan, hakkında intiba elde edinilecek olan husus, adamın işidir, hayatıdır, tatbikatıdır, hayatındaki yaşantı tarzıdır. Âyinesi iştir kişinin lafına bakılmaz. Bizim âyinemiz diyor, Mevlâna Hazretleri kalbimizdir diyor. Bizim kalbimiz işimizin âyinesidir. Biz o âyine ile kalbimiz apaydınlık tutarız. Pırıl pırıl nurlara boyarız. Zaten başka bir deyim daha bunu söylüyor “İçini bozanın, işini bozarım” diyor. Bu içimizi bozmanın işimizi bozacağına çok bariz bir delili. Ne güzel yakıştırmış bak. İçini bozanın, işini bozarım diyor. Farkına bile varmayız. Şahıslara karşı içimizi bozarız, cemiyete karşı, cemaate karşı. Herhangi bir hususta ister nefsi, ister gayriresmi içimizi bozarız, arkasından bir izmihlâl gelir. Bir darbe gelir. Bizi helâk edecek noktaya kadar hususlar tecelli eder, tezahür eder. Nereden geldiğini bilemeyiz. İçimizi bozduğumuzdan mütevellit olduğunu bilemeyiz bile. Oraya yorum yapamayız. Oraya yorum yapmak için tefekkür etmek lazım. Oraya yorum yapmak için bir yerlere varmak lâzım. Allah’ın kapısında dilenmek lazım. Doğru ve güzeli bana göster Ya Rabbi, demek lâzım. O’nun teslimiyeti, O’nun tevekkülü içerisinde o hadiseyi yaşamak lâzım. İçini bozanın, işini bozarım diyor Allah. Mevlâna Hazretleri de kalbimiz âyinenimizdir diyor. Âyinesi iştir kişinin, lafına bakılmaz. Bizim işimiz kalbimizdir diyor, kalbimiz! Oraya hiçbir suretle ne toz, ne toprak, ne leke, ne karanlık, ne şüphe hiçbir şey girmez diyor. Hâşâ, sünme hâşâ! Apaydınlık aynamızdır, kalbimiz bizim diyor. Koca Mevlâna, yüce Mevlâna. Kurban olduğumuz şahıslar bunlar.

Biz ne yapıyoruz kardeşim? Biz ne yapıyoruz! Ufacık şeylerden sinirleniyoruz, bozuluyoruz. Küfürlere giriyoruz. Kinden bahsettim az önce. Ben şahit oldum çok üzüldüm tabi. Böyle kin güden insanların neler yapabileceklerini düşündüm farkına vardım. Gözümün önünde cereyan etti hadiseler. Mesafe almış gibi görünen insanlarda ne küfürler, ne küfürler. Aman Ya Rabbi! Ne kinler, ne garezler. Baktım ucunda beş kuruş menfaat. Beş kuruş menfaat! O da menfaat değil hani. Menfaat dediğin şey gerçek mânâda menfaattir. Paraya, pula bilmem neye, dünya matahı diye süflü menfaat bile değil. Onlardan da içtinap edin, imtina edin diyor. Gerçek menfaat ahirete müteallik, din-i mübin-i İslâm'a, maneviyata müteallik menfaatlerdir. Gerçek menfaat bunlardır. Bunlar ile iştigal edeceğimize üç günlük ömrümüzün içinde hadiselerde kendimizi harap ediyoruz, gidiyoruz. Maneviyat defterlerimiz alt üst oluyor, kapkara kesilip kalıyor. Pişman olmuyoruz. Nâdim olmuyoruz. Tövbeler etmiyoruz, Allah'tan af dilemiyoruz. O'nun kapısında dilenmiyoruz. Maalesef!

Bugünkü neslin en güzel tarafı hemen tövbe etmekteki kabul derecesinin yüksekliği. Çünkü devir fitne devri. Kolay kazanç devri!

Adam eskiden, otuz yaşına geliyormuş, yirmi beş yaşına geliyormuş, kahvelere oturduğunda ne işin var kahvede diyorlarmış. Efendim oturmaya geldim. Git annenın babanın evine otur diyorlarmış, yirmi beş yaşındaki adama. Şimdi on yaşındaki çocuklar kahvelerde oyun oynuyorlar. On beş yaşındaki çocuklar her türlü kötülüğü yapıyorlar. Ceplerine parayı koydukları zaman kimse onları ayıplamıyor. Kimse onları yolundan alıkoymuyor. Mesela geçen sene oldu. Bir çocuk başka birisinin çocuğu ile kavga ediyor. Ayırmışlar. Çocuklardan biri terbiyesizlik yapıyormuş. O zayıf çocuğu tekme tokat öldürecek. Bir

tokat vurmüş o da, o güçlü çocuğa. O da gitmiş babasına. Şimdi böyle bir durumda böyle telâkkiler, böyle algılamalar, ne kadar yanış. O çocuğu da babası elinden tutmuş gelmiş. Benim çocuğa sen mi tokat vurdun, diye. Ne olduğumu bilemedim, dedi. Tanıdıklardan, komşulardan birisi oluyor. Benim çocuğumun akşam önüne yemeği sen mi veriyorsun ulan. Eskiden öyle değılmiş kardeşim. Eskiden çocuğa bir tokat vuran adama teşekkürle giderlermiş. Benim çocuğumu terbiye ediverdin diye, benim çocuğumla ilgileniverdin diye. Benim çocuğumun hayâsızlığına terbiyesizliğine bir perde çektin, engelledin diye. Sana teşekkür ediyorum, diyorlarmüş. Maalesef yanlışlıklar manzumesi bunlar kardeşim.

Binaenaleyh, şunu söylemek istiyorum. Ayna gibi gönül ister kardeşim. Toz konmadık, çamura bulanmadık gönül ister kardeşim. Sövmekler, siymekler, küfürler! Deli miydi yahu Hazreti Yunus! Dövene elsiz gerek, sövene dilsiz gerek, insan gönülsüz gerek. Deli miydi de söyledi bunları? Demek yüksek ahlâkın umdelerinden bir tanesi de bu. Tevazu göstermek. Aşağıdan almak. Ene dememek. Ben deyip de direnmemek. Kafayı dikmemek. Tepeden bakmamak. İlle ben, ille ben dememek. Bunu diyen adam ister hoca, ister hacı, ister on defa hacca gitsin, ister bir çuval altın tasadduk etsin anca daha nefsi emare dairesinin içindeyim diye ilan ediyor demektir. Böyle yapmayalım, yabana mı götürelim o kadar amelimizi, dikkate şayan hayatlarımızı. Burada özene bezene doldurduğumuz amel defterimizi girdaba, çamura mı atalım? Cehenneme mi atalım? Allah korusun.

Binaenaleyh, güzellikler üzere olsun inşallah. “Çıkılacak makama sabrı merdiven yapalım.” Mevlâna Hazretleri söylüyor bunu! Sabırsız hiçbir şey olmuyor. Sabır temel, tevazu temel unsur. Temel unsurların

arasında sabır da var. Sabrın kademe kademe yedi türlüğü var. Kimi bir kuruşluk Şeye giriyor orada sabır ediyor, ben sabırlıyım diyor. Yüz kuruşluk Şeye giriyor orada feveran ediyor. Feryat figan ediyor. Orada bağırp çağırıyor, orada sabırsızlık gösteriyor. O bir kuruşluk sabır, onda sabırlı intibasını veriyor güya! Nefsine ben neymişim diyor. Bir kuruşluk sabırla oldum sanıyor. Kendisini hiç enterese etmeyen alerji noktalarına basmayan, üstüne üstüne gidilmeyen bir sabır. Gelmiş geçmiş ufacık bir nokta, o sabır ettim zannediyor. Güzel ama arkasından daha büyük sabırlar geliyor. Daha büyük sabır gerektiren hadiseler geliyor. Orada yaya kalıyor. Orada sabrı çiğneyip geçiyor. Sabır da neymiş diyor. Feveran ediyor. Yüz kuruşluk sabır, öteki bin kuruşluk sabır, öteki sayısız kuruşluk sabır. Alerji noktalarından bizi vuran sabır, asıl önemli sabırdır. Bizi en derinden enterese eden sabırlar önemlidir. Ufacık bir noktada sabır göstermişiz, onunla övünmeyelim. Kendimizi ölçüye vuracaksak, daha büyük sabırlı işlerde ne yapıyoruz ona bakalım. Sabır çok önemli bir konu.

Birisi ben demiş Ya Rabbi merak ettim! Bana bir evliya göster. Bana bir evliya göster. Çok yalvarmış, çok yakarmış. Ona demişler filan yerde bir bakkal var. Yarın eline bir kese al, oraya git. Adam, rüyada tarif edildiğı gibi mânâ âleminde, ertesi gün uyanmış bakmış. Gösterilen noktada adam, aynı adam. O Şekil, aynı Şekil. Gösterilen dükkân, aynı dükkân, Şahıs, aynı Şahıs. Demiş bu rüya demek ki hak! Ona tarif edilmiş. Bir tane kese almış gitmiş elinde. Amca demiş o rüyasında evliya olduğu söylenen bakkala, ben biraz alışveriş edeceğim iznin var mı? Hay hay oğlum. Biz bunları satmak için koyduk demiş. Ben iki okka pirinç alacağım. Buraya kat. İki okka Şeker alacağım. Buraya kat. Oğlum karışır bunlar. Koy amca sen karışma ötesini. Tek kesenin içine dolduruyor hepsini. Őekerini, makarnasını, nohutunu, pirincini, bulgurunu, buğda-

yını nesi varsa taneli maddelerin hepsini katmış. İkişer kilo, birer kilo ne kadarsa! Hepsi dolmuş kesenin içine, kese olmuş kocaman. Amca demiş, ben bunları almayacak oldum, almaktan vazgeçtim. Adamı delirtir bu hâl bakınız. Eh oğlum sıkılma sen. Eski bir leğen var şurada. Onun içine boşaltırım, azıcık azıcık, tane tane elim boşaldıkça, seçer ayırırım onları. Sen sıkılma oğlum. Sen bilirsin, istersen alma demiş. Al keseni boşalt buraya demiş. Bunun üzerine adam Ya Rabbi senden evliyalık istiyordum ama ben bunu yapamam demiş. Vazgeçtim ben böyle evliyalık istemem. Benim yapacağım iş değil bu demiş. İşte bu, sabır bu! Dikkat bu! İslâm'ı yaşamak bu! En ağır şekilde gelen imtihana sabır göstermek bu! Bu çekilir sabır mı? Adamı oradan sağ mı çıkarır mıyız biz? Sen benimle dalga mı geçiyorsun diye sağ mı çıkartırız biz? Ama bizim sağ çıkarmayışımız bir değer ifade etmiyor. Bir kıymet îsaf etmiyor. Hay hay oğlum demek, Gayet sakin olmak. O teklifi bekliyormuş gibi koca leğeni çıkarıp ortasına boşaltmak değer ifade ediyor. Bir haftada bitmez onun ayıklanması. Ben onu azıcık azıcık ayıklarım artık diyor. Sen sıkılma diyor.

Binaenaleyh, sabır bu! Öyle üç kuruşluk işlerde sabır değil. Mesela trafik işlerinde hemen arabanın önüne atlıyorlar. Yaka paça aşağı indiriyor. Ya kardeşim dur yahu. Bir kazadır. İster sarhoş olsun, ister ayık. Şiddet gerekmiyor. Orada biraz sakin ol. Orada biraz sükûnetli ol. İn kardeşim bakalım. Senin arabana ben kasten vurmadım, aklımdan geçmez. Kabahat bendeyse ödemeye hazırım. Fakat bu şiddete, bu dehşete gerek yok. Tahşidat bize göre işler değil. Esiyor, köpürüyor, stresler sarmış, kabakuvvet baş tacı olmuş. Hemen evimiz şurada veyahut burada. Nedir başımızın zoru. Çözülemez bir durum yok. Kimse kimsenin arabasına kasten vurmaz ama şiddet hissi var ya işte orada yazıyordu. İçinizdeki şeytanı durdurun diyor ya hani. Onu durdura-

mıyoruz. İçimiz de şeytan, içimizde nefis. Hep beraber dururlar, sarmaş dolaş yaşayıp dururlar. Siz ne yapıyorsunuz demiyoruz onlara. Durun bakalım diyeceğiz onlara. Durun bakalım diyeceğiz. Akl-ı selim ile hareket edeceğiz. İman-ı kâmil ile hareket edeceğiz. Etmiyoruz, bütün bunları söylüyoruz yine eski tas, eski hamam.

Ne şiddet hareketleri görüyoruz kardeşim çarşıda. Böyle en ummadığım noktalarda, en umulmadık şahıslar. Hayret ediyorum, hayret. Olmaması lazım. Üç kuruşluk işler. Beş kuruşluk işler. Adam kahveciye kahve söylemiş. Daha evvel söyleyenler var. Biz bu kahveciliği yaptık. Çok zordur kahvecilik mesleği. Adam oradan bağıyor. Ey bilmem nesini bilmem ne yaptığım. Oraya geliyor, bize neden gelmiyor. Kardeşim o daha evvel söyledi. O benden önce söylediye de benimki daha evvel gelecek. Bağıyor: “Neden evvelâ seninki gelecek?” Adam kahveyi sıraya koymuş. Çayı sıraya koymuş. Seninki de gelecek. O bağıyor karşıdan, benimki öncelik ister diyor. Benimki öncelikli gelecek diyor. Benim işim var diyor. Ötekilerin işi yok mu? Senden önce söylendiyse sırana razı olacaksın. Dövüştüler, kakıştılar. Bir daha senden içmem. Kahveci de nefret ediyor artık. Kardeşim sen bilirsin. Ben sana zorla gel benden iç demiyorum. Bu kadarcık işlerden, bir kahve meselesinden ötürü onun onuru zedeleniyor. Şerefi, haysiyeti, izzeti, nefsi zedeleniyor. Bunlar olmaması lazım gelen şeyler kardeşim.

Sonra tabi, helâl, haram meselesi var. Pazarcılardan çok dikkat ettiğim çok hassasiyet gösterdiğim, sevdiğim insanlar var içlerinde. Bazı yanlışlıklar olabiliyor. Şimdi gideceğim bunu kafana çarpıvereceğim. Adam iki tane çürük koymuştur içine. Yahut üç kilo yerine, iki üç tane noksan koymuş. Şimdi fileyle beraber kafasına geçirivereceğim. Dur kardeşim. Bunu bile bile yapmaz bu kimse. Çürükse sineye çek, o da

çürük aldı. Bu onun kendi yetiştirdiği mal değil. Bazısı dolduruveriyor. Fakat bazısı çok sabırsız oluyor. Meşhur Zembilli Hacı Ali Efendi Hoca varmış. Mübarek eski diyanet işleri başkanlarından. Oradan geliyor doğru bu Zembilli Hacı Ali Efendi'nin zembil meselesi. Zembil değilmiş onun aslı 'sen bil'miş. İçindeki sen bil. Ne koydun, ne koymadın. Öyle mübarekler varmış ki, ben hep okudum bunları Allah şahit. Bir yerde bir şey alırken, meyve sebze alırken arkasını dönüverirmiş mübarek. En çürüğünü en yaramazını koysun da daha helâl olsun diye. O zaman çok sevinirmiş, kazıklandım diye. O kazıklayan adam sevinecek diye. Param helâl olacak ona diye. Onun da verdiği mal, ne kadar çürük de olsa bana helâl olacak diye. Çok sevinirlermiş. Kazıklandım diye çok sevinirmiş adam. Arkasına dönüverirmiş adam, mahsus bir şeyle meşgul gibi! İsteddiği gibi doldursun diye o domatesi, biberi, patlıcanı, meyveyi, portakalı, üzümü, şeftaliyi en kötülerini koysun diye. Bunlar yüksek ahlâk umdeleri. İşte bunlar teferruat sayılan fakat ana meselelerden nasipdâr olan küçükten büyüğe meseleler. Küçükten büyüğe mesele, hayatın cilveleri. Seni burada ölçen, seni teraziye koyan, teraziye koyduğu o meyveler sebzeler değil. Seni bizzat teraziye koyuyorlar. Şimdi mesela çarşılarda Ödemiş'te varmış, belediye kantar koymuş. Aldığın şeyden şüphe duyduysan, gidiyorsun bedava çekiyorsun, o ibre gösteriyor ne kadar olduğunu. Bu aldığın, meyve aldığın, sebze aldığın insanlara itimatsızlık, güvensizlik meselesi değildir. Öyle bir mânâ tazammum etmez. Ancak seni emniyete getirir. Senin rahatlığını sağlar. Olur ki eksiktir. Ben böyle bir şeyle muhatap olsam diye düşünüyorum. Belki o an için yapamam. Belki bu günkü sükûn hâldeki, sakin hâlimdeki, tefekkürümdür, fikrimdir, intibamdır ama eğer ben orada üç kilo bir şey alsam. Ben orada teraziye koysam da yarım kilo noksan gelse o adama gidip de bana yarım kilo daha vereceksin diyemem. Birincisi kendim

üzülürüm. İkincisi onu mahcup ettim diye üzülürüm. Onun yüzü kızarıp gidecek, ağabey özür dilerim diyecek. Bile bile olmadı diyecek, bir şeyler diyecek ama orada yerin dibine batacak. Ben de ayrı batacağım yerin dibine yarım kilonun ardını mı aradım diye. O zaman diyeceğim ki bu bilerek yapmamıştır. Onun kusurunu affediver Ya Rabbi. Bunun kastı olmadığı için, benden ona gitsin, ben affettim Ya Rabbi. Sen yazmayiver kusurunu Ya Rabbi. Böyle demek lazım.

O öfkeler, o kinler, o garazlar insana hiçbir şey kazandırmıyor. Öfke ile kalkan, zarar ile oturur deniyor. Öfkeler ve kinler bizim şiarımız değil. Bizim hayatımızın çizgileri değil. Bizim hayatımızın masaya yatırılmış güzelliklerle dolu manzumesi değil. Biz hep güzellikler üzere olacağız. Biz hep aflar, lütuflar, hıfzlar, hidayetler üzere olacağız. Resulullah güzel ahlâkı tamamlamaya gönderildim diyor. Ben güzel ahlâkı tamamlamaya gönderildim diyor. O güzel ahlâkın içinde, ahlâk-ı hamîde saymakla bitmez diyor. O güzel ahlâkın maddeleri saymak ile bitmez diyor. O kadar çok ki diyor. O kadar hayatın içindeki teferruatlar o kadar çok ki diyor, saymakla bitmez. Biz onu hergün, her saniye yaşıyoruz ama farkında olmadan, kırıp geçiriyoruz. Öfkeleniveriyoruz. Streslere batıyoruz. Etrafımızı sirayet ediyor o öfkeler. Hele aile reisleri, çoluk çocuk, babamız eve nasıl gelecek diye bekliyor. Yüzde doksan ailede böyledir. Çünkü Müslüman Türk ailesinde erkek yarım adım ilerdedir, diyor kitaplar. Yani bir sözü bir adım ilerde. Kadından bir fazla sözü vardır. Onu hazmetmek lazım, onu sineye çekmek lazım. Erkek de benim hakkım var diye baskı üzerine despot bir idareye yeltenmeyecek. Buna izin vermiyor din. Orada tolerans tavsiye ediyor. Hoşgörü tavsiye ediyor. Eşinden tam olgunluk görmeyebilirsin diyor. Senin ne kadar hakkın olursa olsun bu insaniyettir, güzelliştir, senin üstünlüğün var ama onu kullanmayiverirsen fazilettir, erdemdir diyor. Mükemmeliyettir

diyor. Sen onu kullanmayiver zaman zaman diyor. Ateş, ateş üstüne gitmesin kardeşim.

Binaenaleyh, o kadınlar, erkeğin yüzüne bakıp dururlar kardeşim. Bakalım öfkeli mi gelecek? Sıkıntılı mı gelecek? Neşeli mi gelecek? Bugün işi rast gitti mi, rast gitmedi mi? Şöyle mi, böyle mi? Çarşıda aksilikler mi oldu? Yoksa güzel şeyler kazandı da, güzel şeyler mi iştiğal etti diye, tereddütler içerisinde. Çünkü erkeğin yüzüne bakıyor kadın. O gün o babanın durumu herkesi tesir altına alır. Evdeki çoluk çocuk, eş, ne varsa yaşayan ev halkı onun gelişiyile ya neşelenir ya da mâtemlenir. Gülüverin kardeşim. Azıcık kapının dışında bırakiverin öfkeleri, kinleri! Ayakkabıyı dışarıda bırakiverir gibi. Bunları kaç defa söylüyorum ama onlar söylene söylene azıcık alışılabilecek şeyler. Söylene söylene rayına oturabilecek şeyler, güzel ahlâkın umdeleri bunlar. Evvelâ ev halkının reisi, evin havasını tayin ediyor. Evin manevi havasını tayin ediyor. Eğer yüzü biraz gülüyorsa evde biraz neşe hâkim oluyor. Biraz sevinç hâkim oluyor, çoluğun, çocuğun yüzü gülüyor.

Geçenlerde yine söyledik, bir daha söyleyelim. Bilhassa ramazan yavaş yavaş gelip, gelir. Size şunu da söyleyeyim üç Temmuz'da inşallahu Teâlâ Regaip Gecesi. Eğer işi olmayan Çarşamba, perşembe oruç tutsun. Yani haddimiz olmayarak iki günlük oruç tavsiye ediyoruz. perşembe günü üç Temmuz oluyor. İş uygun olan Çarşamba, perşembe tutsun. Ya da perşembe, cuma tutsun. İki gün tutsun. Yani bir gün tutmasın. Başka ümmetlerin orucuna benzetmeyin benim orucumu diyor peygamberimiz Hazreti Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem). Bu perşembe değil de öbür perşembe Regaip Gecesi inşallah, yazın göbeği oruçların bire bin yazıldığı günler kardeşlerim. Sağlıklı olan, biraz dayanabilirim diyen, bu orucu yapsın kardeşim. Ne demiş

hani o Hızır (aleyhisselâm): “Söyle” demiş “Rabbime, Ya Azrail! beni muserra kılın.” Neden? “Ben yazın orucuyla, kışın abdestine doymadım.” demiş. Biz şimdi onlardan tamamen müstağni yaşıyoruz. Konfor üzere yaşıyoruz. Tüm bunlara rağmen demiş ki Hızır (aleyhisselâm) “söyle Rabbime aman beni muserra kılın.” Neden? “Ben yazın orucu ile kışın abdestine doymadım.” demiş. Hadi söyleyin ona, onu muserra kıldım, kıyamete kadar demiş.

Bizim kolumuzdan tutup şu günahı işle diyen yok ama kolumuzdan tutup da şu sevabı gel beraber işleyelim diyen de yok. Emr-i bi'l ma'ruf ve nehy-i anil münker önemli. Bu âlimlerin, abidlerin, zahitlerin, mürsitlerin işi değil sadece. Bu din kardeşlerimizin hepsinin birbirlerine olan vazifeleri, birbirlerine karşı yükümlülükleri, yapılması lâzım gelen işleri. Almaları lâzım gelen tavırları, uyarıları, önlemleri.

Geçen gün bir arkadaşımıza ne zamandır namaz teklif ediyorduk. O da bu tarafa doğru geliyormuş. Denk geldik. Hadi giriverelim dedim. Ağabey yarın girelim dedi. Ağabey yarın, yarın, yarın... Bugünkü olsun artık, bugünküne girelim dedim. İşte şöyle, işte böyle. Nefis dokuz dereden su getiriyor. Zor geliyor tabi. Bir başkasında durum daha feci. İki namazkar arkadaş ezan okunmaya başladığında namaz kılmayan ve kahve önünde oturanlar onlara bağıyor. Hadi ülen sizi çağırıyor, diyor. Demek seni çağırıyorlar! Sen kendini müstağni sayıyorsun. Sen İslâm dışı oluyorsun Allah korusun, haberin yok. Demek seni çağırıyorlar. Bunlar hep yanlışlıklar. Bunlar hep büyük günahlar muvacehesinde yazılan kurallar. Bunlardan kaçınalım. Ağzımızdan çıkanı duyalım. Yaptığımız işi bilelim İslâm'a uygun mu, değil mi. Allah'ın yap dediklerinden mi, kaç dediklerinden mi? Araştıralım kardeşim. Tefekkür edelim.

Evet çıkacağım makama sabrı merdiven yaparım diyor Mevlâna Hazretleri. Sabrı yaşamadan bir basamak atlayamazsın diyor. O sabrı şükre çevireceksin. O şükür, Allah'ın hoşuna gidecek. Kapıları açacak. Yolları nurlandıracak. Sabrı, çıkacağım makama merdiven yaparım diyor. Sabrı basa basa, sabrı çiğneye çiğneye fakat sabır ile yücele yücele o makama varırsın diyor. Sabırsız olunmuyor. Şuurla, imanla, ihlâs ile müzeyyen kılınacak hareketlerimiz, vücudumuz ve yaşantımız. Sıra sıra, güzel güzel, zincirin halkaları takip ediliyor gibi. Bir falso yapmadan, bir günaha girmeden. Hatta ufacık, kendisinden aldırış edilmeyen günahlar, ufak günahlar, basit günahlar kebairi geçebilir diyor kitaplar. Kebair biliyorsunuz, yedi büyük günah. Onları bile geride bırakır diyor, aldırış edilmeyen küçük günahlar için. Hadi dersin ya bu da günah mı? Hadi bu da günah mı? Birike birike kebairler gölgesinde kalır. Onlar bile küçük kalır. Öyle büyük günahlar birikir diyor. Öyle terâkki eder, dağlar gibi. Ufak günahlar hep tehlikeli noktalardır.

Yukarıda cuma günü sormuştu birisi. İşte insanlar içlerinden, gönüllerinden geçirdikleri hakkında mesul mü, değil mi diye. Bazı büyüklerimiz var. İsim vermeye gerek yok. İnsanlar gönüllerinden geçen, biraz yaramaz duygular için mesul olmayacaklardır, diyor. Yeter ki onları fiiliyat safhasına koymasın, hayatına geçirmesin, tatbik sahası bulmasın. Bazıları da diyor ki onlar ne olunursa olsun, gönülden geçtiği için, bizi meşgul ettiği için, bizi yasağa doğru götüren duygular olduğundan mütevellit hesaba çekileceğiz diyor. Öyle de olsa, böyle de olsa yine Allah'a sığınırız. Fakat biraz âkil olan insana şurası yakın geliyor. Eğer tatbik sahasına koymuyorsan, onların içinden geçen şeylerin tövbesini edivermek daha rahatlık verir insana, diye düşünüyoruz. Fakat hiç o kötü şeyleri düşünmemek elinde olmuyor bazen. İhtiyarın dışında oluyor.

Adamın biri, zâtın birine “Yahu enseye bak, nasıl mürşid-i kâmil bu!” demiş. Yeni camide oluyor bu hadise. Nazillili Hacı Ali Efendi Hazretleri için söylemiş. İşte böyle şey düşünmemek lazım. O da arkasına doğru bakmış. Arkadaşlar var hep bizim orada. Arkasına doğru bakmış, o sözü söyleyen adama. Bayağı üç beş saf önde, öteki de arkada. Öyle bir bakış yapmış ki, ciğerini delmiş o sözü söyleyenin. Biraz kilolu oluyor Nazillili Hacı Ali Efendi. Daha sonra zayıfladı ilerleyen yaşlarda. Öyle bir bakış yapmış. Böyle, bu kiloyla, bu enselerle terli, yaşlı bir adam nasıl böyle olur, demiş. Şöyle ya da böyle sana ne enterese eder. Çünkü muarız gözle bakıyor. O da o saniye dönüvermiş geriye. Duyması imkân yok normalde. Fısıldaşiyor yanındaki arkadaşıyla. Dönmüş böyle, cebinden bir yağlık çıkarmış. Büyük mendil biliyorsunuz. Yağlık derler bizim buralarda. Yağlık derler, büyük sarı ya da mavi mendil. Onu çıkarmış cebinden. Hemen katlamış omuzuna koymuş. Ensesini kapatmış. Tekrar arkasına bakmış. Bu yeter. Böyle şeyler üzerimize farz değil. Ne o? O mübarek senin oraya gelmiş, misafirin. Muhterem bir insan. Kendini kanıtlamış bir Allah’ın sevgili kulu. Tasarruf verilmiş bir insan. Neyine kardeşim karıştırıyorsun? Neyine, onun hakkında menfi fikir beyan ediyorsun? Seni vebale sokacak o düşünceler neden sende vücut bulsun? Neden diline gelsin? Olmamak lazım.

Aynı konuşanlar değil de aynı duyguyu paylaşanlar anlaşır. Hepimiz aynı dili konuşuyoruz ama git bak şimdi Tire’nin yarısına. Allah’tan, Peygamber’den, Kur’an’dan, kitaptan, sünnetten, farzdan, vacipten, şunlardan, bunlardan bahset. Yahu bırak bunları diyecek. Bırak bunları diyecek. Demek aynı dili konuşmak yeterli olmuyor. Burada bir izah var. Burada bir cinas var. Burada bir atıf var. Aynı dili konuşan da değil de aynı duyguyu paylaşanlar. Biz burada aynı duyguyu paylaşanlar sınıfıyız elhamdülillah. Allah’tan korkanlar. Hayâ edenler.

Din-i mübin-i İslâm uğruna biraz mesafe almaya gayret edenler. İnşallahu Teâlâ cennet, cemâl umanlar. İnşallah güzel ahlâk ile muttasıf olanlar ve inşallahu Teâlâ Allah'ın sevdiği gibi olmaya gayret gösterenler, efor sarf edenler. Budur aynı duyguyu paylaşmak. Çok güzel bir şeye temas etmiş Mevlâna Hazretleri. "Aynı dili konuşanlar değil de aynı duyguyu paylaşanlar anlaşır." diyor. Biz burada aynı duyguyu paylaşıyoruz. Yanlıslıklar manzumesi yok içimizde. Hep güzel şeylere doğru, iyiye doğru dönük yaşıyoruz elhamdülillah. Söylediğimiz şeylerde hep böyle hikmetler var. Söyleyenler, söylenenler hep büyükler. Biz kim oluyoruz arada.

Binaenaleyh, demek ki bizim anlaşmamız uygun. Aynı dili konuşuyoruz, aynı duyguyu paylaşıyoruz. Türkçe konuşan insanlar dolu ama o Türkçe'nin ihtiva ettiği mânâ ve mefhumu yaşamayanlar, hayatlarına geçirmeyenler, hayatlarına adapte etmeyenler, adapte olmayanlar, uzak duranlar, o mânâyı içlerinde nur gibi saklamayanlar, o mânâ ile umut dünyalarına dalıp gitmeyenler, o Allah'ı seviyorum derken, Allah derken, içleri ürpermeyenler, sırdan işler gibi sayanlar, bu namazı farz olan, vacip olan bir sürü ibadetleri güzellikleri cem etmiş olan namazı anarken, yatıp kalkmak değil mi yahu diyenler çoğunlukta Allah korusun. Allah korusun. Aynı dili konuştuğumuz hâlde, anlaşamayanlar, aynı duyguyu paylaşmadığımız için anlaşamayanlar dolu ortalık.

Binaenaleyh, Allah bizi anlaşılanlardan eylesin inşallah. Kusurlarımızı bağışlasın inşallah.

Âmin

Essalâtu ve selâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Habîballah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn. Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, haliki, mâliki olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz Hazretleri'nin mübarek hatırları için, o senin çok sevdiğin, seni yaratmayacak olsaydım, kâinatı yaratmayacaktım dediğin, o cihan serveri, iki cihan serveri güzeller güzeli, yüceler yücesi Muhammed Mustafa hatırı için Ya Rabbi el açtık yalvarıyoruz Ya Rabbi. Dünyevi ve uhrevi bütün işlerimiz kolaylaştırır ve güzelleştirir ve hayırlı eyle ve hibe eyleyiver Ya Rabbim. Dünyada ve ahirette sağlıklar ve selâmetler ver Allah'ım. Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi koru Ya Rabbi. Dünyevi ve uhrevi bütün işlerimiz kolaylaştırır ve güzelleştirir ve hayırlı eyle ve hibe eyle Allah'ım. Bizi iki cihanda da aziz eyleyiver Allah'ım. Şurada hazır olan cemaati Müsliminin dahi, helâl olan meşru olan muradlarımıza erdiriver Allah'ım. Şuradan kalkmadan, şuradan gitmeden muradlarımızın tahakkukuna tecellisine sen evet deyiver, ol deyiver olsun Ya Rabbi. Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi koru Allah'ım. Maddi ve manevi bütün şerlerden, kazalardan, belâlardan kötülüklerden, hastalıklardan semavî ve arzî felâketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlâksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftirallardan, sihirlerden ve büyülerden ve zinalardan ve acılardan bizi koru Ya Rabbi. Bizi kendi korumana, kendi himayene, kendi şemsiyene al Ya Rabbi. Bizi koru Ya Rabbi. Bütün dünyadaki din kardeşlerimize bilhassa Orta Doğuda mahrum yaşayan, mahkûm

yaşayan din kardeşlerimize, kolaylıklar ve güzellikler ve saadetlere ve bereketlere erdir Ya Rabbi. Onlar karanlıklar içinde Ya Rabbi. Işıkları yok. Gıdaları yok. Sofraları ya kurulu ya da kurulmuyor. Tencereleri ya konuyor ya da konmuyor. Ya Rabbimahrumiyetler içerisinde yaşıyorlar. Onların kusurlarını affediver Allah'ım. Üzerlerindeki kara bulutları sıyrıver Allah'ım. Nurlara boyayıver Allah'ım. Hepimizi iki cihanda aziz eyleyiver Allah'ım. Ordumuzu, yurdumuzu, bayrağımızı, mukaddesatımızı en güzel şeylerimizi sen kendin koruyuver Allah'ım. Yücelerde eyle Ya Rabbim. İzmihlal verme Ya Rabbi. Ayakaltlarına düşürme Ya Rabbim. Hiç kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok. Bizim topraklarımızda gözü olanlara fırsatlar verme Ya Rabbim. İmkânlar verme Ya Rabbim. Onların hükümferma oldukları noktalarda bizi mahrum eyleme, mahkûm eyleme, mahcup eyleme, mahsus eyleme, müşkül eyleme Ya Rabbi. Dünyevi ve uhrevi saadetler ver Ya Rabbi. Şurada hazır olan cemaati Müsliminin dahi, helâl olan, meşru olan, güzel olan muradlarımıza erdiriver Ya Rabbi. Cebimize hanemize, soframıza Halil İbrahim bereketleri ver Ya Rabbim. Bize verdiğin nimetlere, rızıklara hamd-u senalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara da ikrâm eyle, ihsan eyle, lütuf eyle Ya Rabbi. Şu ellerimizi yüzümüze vurmada, Ya Rabbi yerimizden kalkmadan, Ya Rabbim bütün dualarımı kabul ediver Allah'ım. Bütün kusurlarımız günahlarımızı bağışlayıver Allah'ım. Hepimizi cennet ve cemâl ile müşerref eyleyiver Allah'ım. Sen 'ol' dedin bir defa, var oldu cihan. Bizim dualarımızı ol deyiver, olsun Ya Rabbim. Ol deyiver, olsun Ya Rabbim. Ol deyiver, olsun Ya Rabbim.

Sübhâne Rabbike Rabbi'l-izzeti ammâ yesıfüne ve selâmun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatıha

29 Haziran 2008 Pazar Sohbeti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin en-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim" ...hayatımızı güzel şeylerle doldurmak lazım. O güzellikleri Allah bize versin inşaallah. Hüsn-ü ahlâk, hüsn-ü hâl üzere bizi huzuruna alana kadar saadette eylesin, selâmette eylesin inşaallah. Hepinizden Allah razı olsun. Hep söylenen şeyler bilinen şeyler amma tekrarda fayda vardır. Düşünceler rayına oturur. İman ve ihlâs, apaydın bir yola doğru konulur inşaallah. Cenâb-ı Hakk doğruyu ve güzeli bulanlardan eylesin, yapanlardan eylesin. Allah kusurlarımızı, günahlarımız bağışlasın inşaallah. Dünyada ve ahirette saadetler, selâmetler versin inşaallah. Hayırlar bizim olsun, şerler bizden uzak olsun inşaallah. Dünyevi uhrevi saadetler bizim olsun inşaallah.

Allah'ın izn-i keremiyle çok güzel günlere doğru gidiyoruz. Aklıma o geldi şimdi. Zaten hepimizin aklından çıktığı yok, yukarıda cuma günü biraz bahsettik. Şimdi kısaca anlatalım. O gün onu uzunca konuşuruz, yüreğimiz tazelenir. Aşkımız, imanımız, hepimizin aşkı, ihlâsı tazelenir inşaallah. Regaip gecesini yaşayacağız Allah'ın izn-i keremiyle. Çok güzel bir gün. Regaip, raibenin çokluğu mânâsında. En çok rağbet edilen, en çok itibara layık, en çok onure edilmeye layık. En çok şereflendirilmeye layık bir gün mânâsına. Çünkü o gün İslâm'ın

temelleri atılıyor. O gün biliyorsunuz Tire 'de de benim evlendiğim güne kadar mesela 45 sene evvel perşembenin dışında düğün yapılmazdı. Perşembeden başka gelin gelmezdi. Şimdi artık o günler haftanın her gününe dağılıyor. O zaman Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)in annesi Âmine validemizle ve babası Abdullah ibni Muttalip mübarek ile Recep ayının ilk perşembe günü o nurlar nuru ile o gün dünya evine giriyorlar. Kitaplar öyle diyor, Kureyş'in bütün kızları hayranmış mübarek babasına. Diğer bütün çevre kabilelerden akın akın Hazreti Abdullah'a gelirlermiş. Kitap diyor ki en güzel yaratılmışların başında belki Hazreti Yusuf (aleyhisselâm) amma nur taşımak bakımından, etrafını aydınlatmak bakımından, gözleri kamaştırmak bakımından güzellik Hazreti Abdullah'a verilmiş. O gün diyor o nur gerdek gecesinden sonra Hazreti Amine'ye intikal etti, diyor. Sanki diyor Âmine tonlar ton bir yük aldı üstüne diyor. Nur ona geçti ama sanki o naif vücudu o nuru taşıyamaz hale geldi, diyor. Büyük bir değişiklik oldu kendinde diyor. Nurdan nura boyandı diyor, nurdan nura boyandı ve Hazreti Abdullah'ın nuru da Hazreti Amine'ye intikal etti diyor. Onun güzelliği, şekil olarak, suret olarak, nazar olarak, varlık olarak, öz olarak Amine'ye intikal etti, diyor. Böyle güzel, böyle fevkalade bir gün.

Raibe. Regaip, raibenin çoğulu. En çok rağbet edilen, en çok rağbet edilmesi gereken, en çok onura edilmesi gelen, en çok huzurdan eğilinmesi gereken günlerin bir tanesi, belki başı, belki en önde geleni. Çünkü İslâm'ın temeli o gün atıldı. Hazreti Resulullah o gün ana rahmine düştü. Ne fevkalade bir gün, ne fevkalade bir gün! Diller ile anlatmaya yetmez. Sahifeler o nuru, o hadiseyi, o kâinatın yaratılmasına vesile olan o şerefli zatın buraya intikalini, dünya hayatına intikalini anlatmaya yetmez diyor, öyle tahakkuk ediyor tecelli ediyor. Denizler mürekkep olsa, ağaçlar kalem olsa, onu anlatamaz, bitiremez diyor.

Çünkü seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım diyor Allah. Biz onun sayesinde varız. Seni yaratmayacak olsaydım dünyayı yaratmayacaktım, kâinatı yaratmayacaktım diyor Allah. Seni onun hatırı için yarattım diyor. İki cihan serverine Cenâb-ı Hakk bizatihi bunu hitap ediyor. Bizim yaşayış sebebimiz, dünyaya geliş sebebimiz bunlar. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) sayesinde, ister şöyle, ister böyle. Tabi Allah hepsini daha iyi bilir.

Melekler, 'insanoğlunu yaratacak Ya Rabbi' dediler. Bunların içine nefisler vereceksin. Bunlar sana isyan edecek, asi olacaklar. Emirlerini tutmayacaklar, yasaklarından kaçmayacaklar. Bunları sen ne yapmaya yaratacaksın? Bak biz seni tesbihle, tehmidle meşgulüz. Bize çünkü nefis vermedin. Cenâb-ı Hakk: "Onlar bana mûti olacaklar sizin zannettiğiniz gibi değil." Şimdi bazı tefsirciler, bazı müçtehitler ancak iman-ı kâmil ile muttasıf olan, ancak iman ile İslâm ile aydınlanan ve İslâm'ı imanı kendine şiar eden insanlar, insan sıfatında görünüyor meleklerle diyor.

Bakınız zaten bizim mezhebimiz İmam-ı Azam mezhebi, geniş bir mezhep, mülayim bir mezhep, toleranslı bir mezhep, hoşgörülü bir mezhep. Diğer mezheplerin içinde öyle mezhepler var ki namaz kılmayanı Müslüman saymıyor. Hakk mezhepler, İmam Şafi, İmam Hanbel, hak mezheplerin içerisinde dahi namaz kılmayanın namazı kılınmaz diyen var. Namaz o kadar önemli. İslâm böylesine cihanşümul, namütenahi bir dairenin içerisinde almış ve demiş ki bununla şereflenin. Ne diyor Cenâb-ı Hakk, acaba bu Kur'an'la amel etmeyenler çıkar mı? Bu Kur'an'ı tahfif edenler, hafife alanlar olur mu acaba? Tahkir, tekzip ayrı! Bugün neler var. Çöl kanunu diyorlar Allah korusun, Allah onları da affetsin. Biz onların affını diliyoruz. Çünkü Ebubekir Sıddık Hazretleri

bize burada önder oluyor. Diyor ki Ya Rabbi benim vücudumu o kadar büyüt ki oraya benim vücudumdan başka kimsecikler giremesin Ya Rabbi. Bütün gelecek olan, gelmiş olan bütün insanlar dışarıda kalsınlar, cennete dolsunlar ben orayı doldurayım Ya Rabbi diyor. Hainler, komünistler, ateistler, ne dinsizler, şunlar, bunlar hepsi bakınız o da o duanın için giriyor, diyor. Biz tabi Ebubekir Sıddık değiliz. Biz kim oluyoruz, onun ayağının tozu bile olamayız ama burada belki hata yapmıyor olmanın rahatlığı içine düşüyoruz. Onun dediği gibi yaşamanın, iştiağı içinde olmanın yolunu arayacağız.

Bakınız böyle bir İslâm, böyle bir Muhammed ana rahmine düşüyor. Hayretler ediyorlar, hayretler ediyorlar Amine'nin yüzüne bakamaz olduk, diyorlar. Hazreti Safiye validemiz Hazreti Abdullah'ın kız kardeşi, Abdulmuttalip'in kızı. Hazreti Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in halası, doğumunda da bulundum diyor. Fakat o gerdekten sonra Amine'nin yüzüne bakamaz oldum, gözlerim kamaşıyordu diyor. Bu nur etrafı aydınlatıyordu diyor. Geceler onun için yoktu gibiydi, diyor. En kuvvetli ışıklar saçılıyordu etrafa diyor. Böyle bir nur. Hazreti Abdullah'tan Hazreti Amine'ye böyle bir gecede intikal ediliyor. İşte bizim de cuma gecesi düğünler yapılıyordu. Şimdi tabi haftanın düğün yapılan günleri kalabalıklaştı.

Düğünler, benzer telâkkiler, yorumlar artık haftanın her gününe yayıldı. Bizim zamanımıza kadar Tire'de bile perşembenin dışında düğün olmazdı, gerdeğe girilmezdi. Onu tenkit için söylemiyorum. Ne yapalım şimdi zaruriyet var. Fakat recep ayının ilk perşembesi olmak bakımından ölçü budur. Recep ayının ilk perşembesi Regaip gecesidir.

İşte böyle günler içerisindeyiz. Ramazan'a az kaldı. Ramazanın otuz günü oruç farz. Farz gönlümüzün sultanı! Farz deyince artık terk edilemez, üzerinde münakaşa edilemez, mutlakiyet arz eden hiçbir surette itiraz götürmeyen demek oluyor. Hayatımızın mutlak mânâsı, mutlak emirleri demektir farz.

Allah cümlemize doğruyu ve güzeli bulmayı nasip etsin inşallah. Bulmayı ve yapmayı nasip etsin. Regaip gecesinde ayrı teferruatıyla konuşacağız. Hatırlatma yapmak için söyledim hazırlıklı olalım. O geceye, o güne! O gün öyle bir şey ki duaların geri dönmediği günlerden bir gün. Eh tabii ki ihlâsa da bağlı. İhlâs ile hulûsi kalp ile hulûsi cenap ile Allah'ım dediğin zaman yeri göğü inletiyorsan, sadece sesle değil gönül ile kalben duygu ile hak bir ses ile yeri göğü inletebiliyorsan, o gün sen ne istersen iste avucuna koyacak Allah. O gün ne istersen avucuna koyacak Allah. Öyle günler yaşıyoruz. Tabi istemesini bilmek lazım. Tabi isterken sırf dünyevi, sırf maddi hususlara değer vermeyelim. Onlarla muttasıf olmayalım, gönlümüzün derin köşelerine yazdırıp durmayalım. Allah'tan rıza isteyelim. Cemâlullah isteyelim. İnşallahu Teâlâ güzellikler dileyelim. Hem dünyada hem ahirette saadetler, selâmetlikler dileyelim. Bizim için en hayırlısı ne ise onu nasip et Ya Rabbim diye ağlayalım, sızlanalım. Secdelere kapanalım, teheccüdler kılalım inşallah.

Rağbet edilendir. Regaip raibinin çokluğu. Rağbet edilenlerin en yüksek noktası, onure edilenlerin, şerefgâh bulunanların en yüksek noktası. Öyle bir rağbet edeceğiz ki o gecede Allah da bize rağbet edecek. Şuradan şimdi bir şeyler okuyuverelim de konu başlığı yapmış oluruz. Bu kitapta mübareklerin kıymetli sözleri var, böyle bize tavsiyeleri var. Bazen böyle bir, iki madde çıkarıveriyoruz buradan, okuyoruz. "Bakın aynı dili konuşanlar değil, aynı duyguyu paylaşanlar anlaşılır. Tabi

bunu okuduk. Aynı dili konuşmak marifet değil, aynı duyguyu paylaşmak. Aynı gönül birliği içinde yaşamak, aynı elektriklenmeyi sağlamak. Aynı beyin içerisinde beyin gibi yaşamak. Hedefimiz Allah 'ın rızası, Resulullahın şefaati olur. Gönül birliği bu. Aynı dili konuşmak bir marifet değil. Aynı duyguları paylaşmak, aynı rıza için, aynı şefaati için, ter dökmek, efor sarf etmek. Buradaki ter ve efor vücuttan değil fikirler, tefekkürler birtakım pişmanlıklar, tövbeler, birtakım yaklaşımlar. Hakk ile dertleşmek, Hakk'a sırlarını söylemek. Hakk'tan sırlar istemek, Hakk'ın sırlarını paylaşmak. "Her kime aşkın sırlarını öğretirlerse, onun ağzını söz söylememesi için dikerler."

Her kime aşkın sırlarını öğretirlerse, onu ağzını dikerler diyor Hazreti Mevlâna. Şimdi bazı şeyle var, bazı şeyler var anlatılmamak üzere! Biz hep bunun savunucusu olduk. Bu nefse gurur, kibir gelmesi noktasından değil. Anlatmıyorum amma yahu ben bunlardan bir değilim ya, ben neymişim ya gibi değil. O sırrı şöyle gönül süsü gibi, kandiller gibi, ışıklar gibi, aylar gibi, güneşler gibi, gönlüne doldurmak. Sır meselesi bu! Bazı sırlar verilir fakat o ağzını dikerler diyor, dikerler! Anlatırsa yanar. O sır ondan alınır. Kaç defa müdafaasını yaptık bu işlerin. Bazı şeyler vardır. Kişiyi özeldir. Doğan her çocuk Allah ile arasında bir sır ile doğar diyor. Kimi o sırrı azaltır gider, kimi o sırrı çoğaltır gider, kimi o sır ile cemâli bulur gider, kimisi o sırrı kaybeder gider diyor, Allah korusun. Mutlaka o sır her insanoğluna veriliyor. Yetişme tarzına aile davranışına, hayat, tarzına bağlı oluyor. Kendi kişisel temayüllerine bağlı oluyor. Esbab-ı mucibesince sebepler çeşit çeşit tezahür ediyor ama ya kaybediliyor ya zirveye çıkılıyor.

Büyükler iman-ı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırr-ı ilâhiye ver demiş. İman-ı kâmil, başta demiş. Aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye ve sırr-ı

ilâhiye ver Ya Rabbi ve o sırrı ortaya atayım da kapan kapana gitsin diyerek, değeri düşürür mânâda söylememişler. Sırta sarıl, bir şeyler verildiye. Bazı arkadaşlar var, bir şeyler anlatıyorlar. Bak kardeşim çok güzel bir şey ama bunu bana anlatmaktan ne kazandı sen diyorum. Sır ki çok icap ederse, çözüm icap ederse, o sır bazı çözümler arattırıyorsa biz de dilimizin döndüğü kadar, aklımızın erdiği kadar bir şeyler söyleyiveririz. Böyle bir durum yoksa bu sırrı sakla, bu sırrın artsın. O sırrı sakla ki sırdaş ol. Herkes bir damla sır ile yüklü ama o sırrı kaybedip giden var. Çoğaltıp giden de var, azaltıp giden de var. Temelli batırıp giden de var Allah korusun. Sırda çünkü Allah'ın adaleti tahakkuk ve tecelli ediyor. Sır herkese verilmiş. Hatta gayrimüslimlere de verilmiş ama onlar tabi gayrimüslim annenin, babanın eğitimine göre yetişip büyüyorlar. Bunların biraz Allah'tan fazla korkanları, biraz daha İslâm'a yakın yaşayanları istidraç görebiliyorlar. Gayrimüslimlerdeki istikbâle dönük, geleceğe ait, istikbâlden uzak bazı hâllerin tahakkuk tecelli ve bildirilişi istidraçtır. Bazen onlara da sır verilebilir, diyor. İstidraç olur sadece. Kerâmet ya da feraset değil. Daha evvel söyledim. Milano'da bir kadın bir tatil günü, annesinden izin istiyor. Anne biz arkadaşlarımızla bir yerlere gidip geleceğiz diyor. Git gel oğlum dikkatli yürü diyor. Yarış yapmayınız yollar tehlikeli diyor. Çocuk gittikten yarım saat sonra sesleniyor 'Anne, anne!' diye bir ses duyuyor. Mutfakta uğraşıp duruyor, yemeklikle uğraşıp duruyor, bakıyor oğlu, hayal zannediyor. Bir daha bakıyor, oğlu anne beni gel kurtar, oğlum neredesin? Filan yerde düştüm anne. Bisikletle asılı kaldım. Önüm uçurum. Düşersem parça parça olacağım. Anne koş, ben filan yerdeyim, beni kurtar. Athıyor hemen arabaya kadın. Doğru gidiyor oğlu orda asılı, kurtarıyor. İşte bu diyor kitap, müellif şerh veriyor, bazı ihlâs sahibi gayrimüslimlerin Allah'tan aldığı sırlar. Allah onu üzmeyecek, ıstiraba sevk etmeyecek, hemen

yardımını esirgemiyor ama onun adı istihraç. Bir tahmin yoksa manevi bir makam, mertebe meselesi değildir. Onlara verilmiyor.

Yani ağabeycim, Allah'la senin aranda bir sır varsa bırak aranda kalsın bazı sırlar. Bazı sırlar yanlış tahakkuk ve tecelli ediyor. Mesela bir kadın telefon ediyor, efendim ben şöyle gördüm, böyle gördüm. Kızım, evladım sen o zaman temiz miydin? Değildim efendim. Eh bana anlatma bunları. Bunlar geçerli değil. Bunlar kıymet ifade etmiyor. Çok boş işler bunlar, o normal zamanda bile anlatma kardeşim.

Binaenaleyh, bunlar nefse gider sonra. Ben ister istemez neymişim der nefis. Bazen mezar ziyaretlerinde bazı hadiseler oluyor. Kimimiz görüyor, kimimiz görmüyor, birtakım bir şeyler, bir şeyler, onları orada izhar etmek lâzım gelmiyor. Ha derler ki anlat, evet anlatmada fayda vardır, kardeşlerimize fayda var anlatırsın, yoksa bunlar kalbimize medâr olabilir. Kalbimize medâr olmasa bile işi bayağılaştırabilir. İşi masaya yatırırın gelen bir parmak alır gider, bir parmak alır, o bir parmağı beş parmak diye anlatır, öteki iki parmağı on parmak diye anlatır. Böyle tezahur teceli eder, gider yayılır, genişler gider ve değer kaybına uğrar. Allah 'a sığınırız. Bazı şeyler vardır anlatılmak zorundadır. İçinden çıkamıyoursundur, bir îma, bir ihsas verilmiştir, bir ipucu verilmiştir. Bunu güvendiğin büyük ağabeylerden birine anlatabilirsin. Böyle bir şey var, ne yapalım? Ne mânâya geliyor? Bunun içinden nasıl çıkılır? Bunun çözümü nedir? Bunlar anlatılabilir, bunlar görüşülebilir. Bunlar açık açık herkesin yanında da söz hakkı olabilir fakat benim dediğim gibi, benim dememek için kardeşim, eneyi kırmak için geldik. Bu ene bizi zaten yaktı, bitirdi. Bu ben diye diye nerelere vardık, neleri kaybettik. O benler bizi uçurumların kenarına göttürdü. Bazen bizi uçurumlardan aşağı attı farkında değiliz. Bu eneleri

kullanmayalım kardeşim. Sırdan bahsederken ne diyor bak: “Her kime aşkın sırları öğretirlerse onun ağzını dikerler.” O sırrı bahsetmesin diye, o sırrı ortaya dökmesin diye! O sır o zaman artar gider, değerlenir gider. Mutlak mânâdan o sahibine faydalar sağlar. İstikbâlde uzak, geleceğe ait aydınlık günler onu bekliyor olur. Bu bilinçle hareket ederse şayet!

Evet, her kime aşkın sırrını öğretirlerse diyordu ya Mevlâna şimdi devam ediyor: “Aşk davaya benzer. Cefa çekmek de şahide benzer.” Bakınız çok değerli mânâlar bunlar. Çok düşünmemiz lazım, çok tefekkür etmemiz gereken mânâlar bunlar. Aşk davaya benzer, cefa çekmek de şahide benzer, şahidin yoksa davayı kazanamasın. Kardeşim bak ne diyor; Bazı şeyleri çekmezsen, bazı zorlukları sineye çekmezsen bazı zorluklara katlanmazsan, bazı zorluklar seni canından bezdirse bile Hakk’tan gelir olduğuna dikkat etmezsen, oraya yormazsan, oraya algılamazsan olmaz. Elbette bazı çekilmez sandığın çileler seni ebedî saadete götürüyorsa, bunlar senin tarafından kıymetli şeyler, değerli şeyler, bunları sineye çekiver kardeşim. Bu dava böyle yürüyecek. Cefa çekmek şahide benziyor bak. Cefa çekmek o davanın şahidi. Şahitsiz hiçbir şey kazanamazsın diyor. Bazı belâlar var, bazı elemeler, sıkıntılar var. Bizi isyanlara sevk ediyor. Bazı olumsuzluklar var. Oralarda hikmetler var diyemiyoruz. İşimize, kesemize, aşımıza, eşimize, efendim günlük hayatımıza geliyor olumsuzluklar. Bir sürü engeller, bir sürü handikaplar olabiliyor ama bak ne diyor kitap; eğer Hakk yolunda biraz mesafe almak murad ediyorsan belâyaya hazır ol. Belâ imtihan demek. İmtihana hazır ol diyor. Eğer Hakk yolunda yol almak istiyorsan, Hakk’ın rızasını kazanmak istiyorsan, Resulullah’ın şefaatinin kazanmak istiyorsan bu belâlara hazır ol diyor. O belalara hazırlıklı ol diyor. Sineye çekmeye hazırlıklı ol. Onlar sana makam verecekler, mertebe getirecekler

diyor. Onlar sana makam verecekler, mertebe verecekler. Onlar senin sabrın nispetinde yücelere taşıyacaklar. Sabrın ve şükrün nispetinde!

Bir eli yağda bir eli balda cennet, cemâl bulunmuyor. Bakınız Hazreti Musa Cenâb-ı Hakk ile mükâlemeye giderken birisini görüyor tespih edip durur. Çölde olan bu kişiye selâm verip geçiyor. Aradan biraz zaman geçince oradan bir daha geçiyor. Tûr-i Sina'ya giderken bakıyor aynı adam orda oturuyor. Kuşlar tepesini yiyip durur, kurtlar ellerini yiyip durur. Hayret ediyor Hazreti Musa. Ya Rabbi bu ne hikmet? Böyle bir kulun vardı, daha önce sağlıklıydı. Seni tespih ile meşguldü, kendisini sana adanmış idi! Mücerret bir hayatı var idi. Mücerriyet bir hayat ile tecrit eylemiş, kendini cemiyetten sana adanmış idi. Şimdi bakıyorum, kuşlar tepesini yiyip durur. Kurtlar vücudunu yiyip durur. Bu ne hikmet Ya Rabbi? Bakınız Cenâb-ı Hak'ın duasına, sorusuna karşı bir ifade: "Ya Musa, ona öyle bir makam vermek murad ettim ki oraya tespih ile ibadet ile varılmıştır." Oraya bunları çekerse varacak. O yüksek makamlara, rızalara, cemâllere, şefaatlere bunları çekerse varılacak. Eyüp (aleyhisselâm) bize en büyük örnek ve ibret. Hanımı diyor: Yâ Eyüp, sen peygambersin. Sen el açarsan Allah senin duanı geri çevirmeyecek, bu kadar ıstırap, elem, keder, acı içerisinde. Fakat Allah'tan yardım dilemiyorsun." Hazreti Eyüp'ten cevaba bakınız, peygamber cevabı bu! "Yâ Hatun, sağlıklı yaşadığım kadar biraz da ıstırap çekeyim de Allah'a el açmaya, Allah'tan bir şey istemeye yüzüm olsun. Allah'ın kıymetli peygamberi. Sabır timsali Eyüp, el açmaya bile hicap ediyor. Bana sağlık ver demeye bile hicap ediyor. Biz şimdi ufacak şeylerde feryat figan ediyoruz.

Doksan dokuz kişiye şikâyetler ediyoruz. Ben şunlara uğradım, ben bunlara uğradım. Sağlık sebeplerimiz var, darlık sebeplerimiz var,

hastalık sebeplerimiz var, çoluğumuz çocuğumuz, eşimizle aşımızla, kasamızla, kesemizle sıkıntılarımız var. Az biraz sabırlı olamıyoruz. Nerden geldi demiyoruz. Eğer deyiversek rahatlayacak her şey. Sükûta eriverecek o ıstaplar, elemeler, keremler. Bir oh yelkenleri suya inecek. O'nun haberi yok mu sanırsın bu işten? Ya da benim bir hatam varsa onun tespitini yaparım, onun tövbesini yaparım, onun telafisi cihetine giderim. Böyle bir şey varsa, sezgim beni oraya götürüyorsa! Çünkü Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyuruyor: "Müslümanın ferasetinden korkun." diyor. Feraset, ileriye dönük uzak, istikbâlde bazı hadiselerin veya perde arkası hadiselerin gün ışığına çıkarmak mânâsına, sana verilen bilgiler muvacehesinde hususi bilgilerdir. Özel bilgilerdir. Müminin ferasetinden korkunuz. İşte böyle kardeşim. Eğer biliyorsan olabilir diyorum. Öyle mi acaba deyip istiğfar çek. İstiğfar et. Tövbe ederim de! Tövbe kapıları ebediyen açık. Ta kıyamet gününe kadar. "Ya Rabbi sen, ben beni bırakmadan, sen beni bırakma!" diyoruz. Ben beni bırakırsa zaten her şey bitmiş olur. Tövbe kapıları kapanmış olur. Son nefesi vermiş olur. Şimdi topyekûn olduğumuz için şöyle diyelim: "Ya Rabbi, biz bizi bırakmadan, sen bizi bırakma! Amin inşallah. Bırakmasın, bizi kendi himayesine, korumasına alsın. Kendi vikayesi, kendi şemsiyesi altında tutsun. Nefislerimiz insanların yüceliği için yaratıldı. Bu nefisler insanların Hakk'a yakîn olması için, safi hâller takınabilmesi için hâlk edildi. Ne dedi meleklerle Allah: "Benim o kullarım isyan etmeyecekler. Benim has kullarım sizlerden daha kıymetli." İnsanoğlu eğer iyi yaşıyorsa, İslâm'ı yaşıyorsa, İslâm'ın yolundan gidiyorsa, Hakk'a ittiba etmişse melekler bile çok zayıf kalıyorlar yanında.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) mirac-ı nebeviye çıktı. Cebrail ki bütün peygamberlere vahiy getiren melektir, meleklerin şahıdır! O Cebrail Aleyhisselâm "Ben buradan öteye geçemem." dedi.

Böyle bir şerefli insan ve şereflerin şerefli de Hazreti Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem). O şefefi, namaz gibi müjdeleri onunla paylaşan da mümin kullar, mümin kardeşler, mümin evlatlar, ona imtina edenler. İnsanoğlu eşref-i mahlûk, şefefli mahlûk. O şefefi kaybedip gidenlerden olmayalım inşallah. Aman Ya Rabbim, o zaman bize yazıklar olsun diyecekler. Bizi melekler ayıplayacaklar. Ancak o şefefi yüceltip de gidenler, ahirete öyle gidenler yok mu, o ak defterlerle, amellerle, pırıl pırıl sayfalarla Hakk'a ulaşanlar yok mu? İşte melekler alkış tutacaklar. Onları defni esnasında, onların ahirete intikali esnasında melekler onlara alkışlar tutacaklar da hayâlarından tutamıyorlar ayıp ederiz diye. Öyle kullardan olalım inşallah. Meleklerin benimsediği, imrendiği!

Melekler imreniyor insanoğluna! Nefse hiç itibar etmeden, nefsin bütün kademelerini aşmış, nerelere varmış! Nefsi çiğnemiş. Nefis sana binerse, şeytanla kol kola cehennemi boylar gidersin. Bir platform kurulmuş gibi düşünün. Bir merdiven yukarıya doğru, bir merdiven aşağıya doğru. Eğer biz gaflet üzere olursak veyahut Allah 'ın dediği yoldan yürümüyor da şeytanla beraber kol kola geziyor olursak hiç farkına bile varmayız. O platformda aşağıya doğru kurulu olan merdivenden aşağı nefis indirir bizi. Nefsi bizim sırtımıza bindirir. Hıh diye diye farkına varırız, varmayız okyanusların derinliklerine gömer gider bizi. Ama eğer nefse biz binersek, o platformun yukarıya doğru kurulu merdiveninde nefsin sırtına binmiş yukarı gideriz. Nefis şikayetçi olur. Çünkü itiraz merciidir. Biz onu dinlememiş, ona itiraz etmiş, gel buraya demiş, çıkar beni yukarılara demiş, senin dediğin gibi olmayacağım demiş ve yükselmişiz. Senin dediğin benim için Allah'ın emrettiklerinin dışında, Allah'ın yasak ettiği şeyler muvacehesinde ben sana ittiba etmeyeceğim, sana bineceğim, beni Hakk'a götüreceksin

demişizdir ki inşallahu Teâlâ öyledir, O'nun dediği gibi inşallah nefse biz bineriz de yukarılara doğru çeker gider.

Makamlar nefislere veriliyor. Neden ruha verilmiyor? Çünkü nefis itiraz mercii. Allah öyle bir namütenahi kanun koymuş ki, öyle bir nizam kurmuş ki diller bunu anlatamaz. Gönüller bunun farkına varamaz. Öyle bir kanun koymuş ki Cenâb-ı Hakk, nefisler için işte makam, işte mertebe demiş. Neden ruha verilmiyor makamlar? Nefis her zaman darbe aldığı anda bir makam alır. Nefsin izzeti zilletindedir diye söylüyoruz. Çünkü ne zaman bir tokat yese, bir aşağılanma, bir tahkir, bir tekzip görse o zaman bir makam alır.

Nefis dayağı yiyor mertebeleri kazanıyor. Fakat her zaman zillete uğradıkça, her zaman dayağı yiyip aşağılandıkça! Dördüncü makamda ise perde açılır deniyor. Bu da yanlış bir ifade! Neden? Allah'ın dördüncü makamı bekletmeye ihtiyacı yok. Bir iki hadise var, onun üzerine bina etmişleri konuyu. Nefs-i emmare, nefis-i levvame, nefis-i mulhime, nefis-i mutmainne. Nefs-i mutmainne de perde açılıyor diye amelini bunun üzerine kurmaya zorluyor. O zaman yanlışlık oluyor. Bizim perde açılın, açılmasın diye bir davamız yok. Bizim böyle bir muradımız yok. Verirse alırız başımıza taç ederiz. Öyle insanlar var ki nefis makamlarının hepsini geride bırakmış, nefis-i aşkiyeye ulaşmış ama kendine bir tane görüntü verilmemiş. Bu onun için kayıp mânâsına gelmez. Bu O'nun hikmetidir. Bu "Rabb"imin bileceği iştir. Biz illâki bir perde açılın, bir şeyler görelim, bir şeyler bilelim diye ibadet ediyorsak yanlış yapıyoruz demektir. Eğer Allah'ın rızasını hedef almıyorsak, eğer Resulullah'ın şefaatinin hedef almıyorsak, eğer bütün sevdiklerinin himmetini hedef almıyorsak noksanlar içerisindeyiz demektir. O zaman bizim ibadetimiz ıslaha muhtaç. Bizim nefsi ıslah etmede amacımız ihlâs ile olacak. İhlâs

ile muttasıf olması lâzım gelir. İhlâs nedir? “Ya Allah için, ya değil.” diyerek özetlediğimiz mesele. Allah bize bakıp duruyor. Allah için mi, değil mi yaptığın iş? Bütün mesele bu. O ibadetler, o salâhlar, o haclar, o şunlar, bunlar ihlâsı getirmek için, Allah’ın yakınlığını getirmek için. Hepsinin sonunda da ahlâk-ı hamîdiyeyi edinmek için. İhlâs, mutlaka ihlâs! Her bir şeyi Allah için yapmak.

Ameller niyetlere göredir. Bazı Allah için yapılan şeyler tam tersi tahakkuk edebiliyor. Adam atıyla beraber gelmiş. Çayırda, dağda, ovada bayırda bir su arıyor, bakmış bir kuyu bulmuş ama atını bağlayacak bir yer yok. Oralarda kan ter, bir ağaçtan çubuk kesmiş gelmiş, bir kazık kesmiş gelmiş, kuyunun başına çakmış, kazığa atını bağlamış. Abdest almış, su içmiş, dinlenmiş, sonra bırakmış gitmiş. O gittikten sonra yaya bir adam gelmiş. Yahu demiş, kuyunun başında koca bir kazık. Bunu çakan adamda hiç mi akıl yok. Zar zor o kazığı çıkarmış. Herhangi bir gecede gündüzde bir adam gelir ayağı buna takılır, kuyuya düşer. Şimdi ikisi de cennetlik. Birisi kazığı çakıyor cennetlik. İhlâs! Allah için. Diğeri de öyle. Mesele bu kardeşim, bunun tayinini iyi yapmak lâzım. Bir sadaka verirken, bir yardım, bir iaşede bulunurken mümkün olduğu kadar kimseler bakıyor mu, görüyor mu diye mümkün olduğu kadar dikkat ediniz. O bir kuruş para bazen insanların kurtuluşu oluverir. Bizim de kurutuluşumuz olur inşallah. Sağ elin verdiği sol el görmesin.

Allah korusun bazen riya için, gösteriş için camiye gelenler, bir takım sallana sallana bir şeyler verenler, camiye gelenlerle birisinden bir kişiyi kandırmak için, gözüne görünmek için, önüne önüne dolaşır ona namaz kılmalar yapanlar da var. İşte böyleleri yanında hiç kılmayan adam çok daha iyidir. Hiç kılmayanlar Allah’tan tövbesini yapar, belki affedilir. Sahtekârın tövbesi zor affedilir. Çünkü bile bile, şuurlu olarak

Allah'ı kandırmaya geliyor. Kulu kandıracak ama Allah'ı da kandırıldığını zannediyor. Böyle olmayalım. Gösteriş içinde bir şey vermekten mümkün olduğu kadar uzak duralım. Verirken alanı da incitmemek lâzım. O alanı utandırmamak lâzım. O yüzden hep çok dikkat edelim, hep çok sakınalım, hep çok ince ince düşünelim. Bunları hayatımıza geçirelim kardeşlerim.

Evet, "Aşk davaya benzer, cefa çekmek de şahide." Aşk-ı ilâhiye uğruna, Allah'ın rızası uğruna, Resulullah'ın şefaati uğruna çektiğin cefalar, elemeler, sıkıntılar, kederler davanın şahidi olacak. Şahidin olmazsa davayı kazanamazsın. Cefaları çekmiyorsan eğer, bir elin yağda bir elin balda yaşamak istiyorsan eğer, keyfine bakıyorsan eğer, nefesine bakıyorsan eğer, Allah rızası için bazı fedakârlıklara katlanmıyorsan eğer, bazı zorluklar sana zor geliyorsa eğer, seni isyana götürüyorsa eğer, art niyete götürüyorsa eğer bu hâllerden silkelenmek lazım. O cefa senin şahidin olmaktan çıkıyor o zaman. Kabullenirsen cefa senin için güzel bir şahittir diyor. Yarın cennet için müşerref olunacağı zaman ben bunun şahidiyim Ya Rabbi diyecek o cefa. O senin çektiğin elemeler, kederler perde arkasında sana nurlar vaat edecek cefadır diyor. Bunları sineye çekeceksin kardeşim, her şey balım gülüm yürümüyor.

İnsanın hayatında bir sürü handikaplar var, bir sürü tuzaklar var. Bak ne diyor? "Eğer hak yolunda rızaya ermeye, şefaati bulmaya doğru gidiyorsan belâya hazır ol." Birtakım sıkıntılara, birtakım eleme, kedere, birtakım insanın nefsinin sevmediği şeylere hazır ol diyor. Onlarsız olamazsın, menzile varamazsın diyor. Onlarsız yücelemezsin diyor. Onları çekmezsen oralara varamazsın diyor. İllâki ibadetle varılmıyor her mertebeye. Bazı şeylerin çekilmesi lâzım. Ufacık şeylerden başımız ağrısa tüm mahalle duyuyor. Biraz zorluklar içerisinde kalsak bütün mahalle

duyuyor. Uzak durmak lazım. Ahlâk-ı hamîde bunları içine almıyor. Ahlâk-ı hamîde, bütün güzel şeylerin tecellisi! Resulullah öyle diyor: “Ben güzel ahlâkı tamamlamaya gönderildim.” diyor biliyorsunuz. Bütün güzellikler o ahlâk-ı hamîdenin içerisinde toplanış tarzıdır. O ahlâk-ı hamîdenin içinde saklıdır. Ahlâk-ı hamîdeyi bulalım kardeşim.

Evvelâ kendimizden utanalım. Evvelâ kendi nefsimizden utanalım. Kendimiz sigaya çekelim. Başımızı yastığa koyduğumuz zaman utanacak bir hâlimiz kalmamalı. Bugün ne halt etmişim ben dememeliyiz. Hesaba çektiğimiz zaman, tefekkür ettiğimiz zaman, tezekkür ettiğimiz zaman rızaya ulaşacak hâller içinde olalım. Namazlar, abdestler şunlar şunlar, ufacık bir nüans, ufacık bir farklı davranış, Allah’ın rızasını gözeten ufacık bir hareketimiz, bizi güzel doğru, iyiye doğru, hayıra doğru Cenâb-ı Hakk’ın rızasına doğru götürsün. Ufacık nüanslar, ufacık faydalar, ufacık yardımlar yapabildik mi acaba? İllâki göz göre göre şunu yapmak, bunu yapmak değil. Bir fakirin elinden tutuverirsin, bir ihtiyarın elinde tutarsın, bir hasta ziyaret edersin, bir komşunun kapısını çalarsın, ya da hanımı yollarsın, yoldan bir tane taş alırsın kenara koyarsın, iki küsü barıştırırsın, benzer şeyler, benzer şeyler saymakla bitmez. Adama bunlar cennet kazandırır. Namaz kılmayan bir kişiyi tutarsın camiye götürürsün. Kötü bir hâlden kurtarırsın. Bir şehit sevabı kazanırsın. Bir kişiyi iyiye doğru, güzele doğru çekip çevirmek, namaza, abdeste çağırmak, güzel ahlâka çağırmak, yanlış yolda ise, haramların içindeyse, yanlışlıkların içindeyse, zinaların içindeyse, benzer şeyler içindeyse onu kurtarmaya çalışmak, kurtarabilmek, elinden tutup camiye getirebilmek, namaza alıştırabilmek şehit sevabıdır. Hem de emr-i bi’l-maruf nehy-i ani’l-münker farz olduğu için bunlarla mutlaka sorumlusun. Gel, yarın ölüm bizi bekliyor diye diye onu ikna

edebilmek, göğsüne kurşun yemiş şehit gibi kıymetlisin Allah'ın yanında.

Emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münker, ben bunun üstünde çok duruyorum, duracağım da! Benim vazifem bu kardeşim. Biz din kardeşlerimize hizmet için buradayız. Din kardeşlerimizi kötülüklerden alıkoymak için buradayız. Din kardeşlerimizi güzele doğru, iyiye doğru çevirmek için buradayız. Bizim söylediğimiz şeyler bilinmedik şeyler değil ama yenilenmektir, rayına oturmaktır, vurgulamaktır, vurgulamak! O yasaklara doğru insan olmanın temayül noktasından alıp, nefsin noktasından çekip alıp ya da almaya çalışıp Allah'dan yardım dileyerek güzelliklere doğru sürüklemektir. Diyelim ki komşun biraz isyankâr. Komşun hem namaz kılmıyor hem evine karşı çok şedid. Onun için gece yarısı dua edebilmek. Dua büyük ecir! “Ya Rabbi o hanım kardeşim komşumuz, onun yüzünden müteessir, ona şuur ver Ya Rabbi, iman şuurunu ver Ya Rabbi, ihlâs şuurunu ver Ya Rabbi, kusurlarını affediver Ya Rabbi, ahlâk-ı hamîdiye veriver Ya Rabbi, hayatını zehir ediyor bu kadın Ya Rabbi, ben de onun gibi üzülüyorum Ya Rabbi, sana sığındım Ya Rabbi, bu kardeşim inşallah iyi olur, inşallah cennetle, cemâlle müşerref olur. İnşallah iyiye, güzele doğru adım atar, bu kötü huylardan vazgeçer Ya Rabbi. Bunları dileyelim kardeşim. Sonra her zaman söylediğim şeylerden biri, kapsını çalabiliyorsak çalalım. Adam seni tahkir, tekzip kovabilir. Hakikaten bugünkü nesil böyle. Bugünkü nesil böyle maalesef. Hadi camiye diyorsun sanane len benim namaz kıldığımdan diyor. Benim yerime sen mi gireceksin cehenneme diyor. Adam cehenneme de razı. Allah korusun ama bütün bunlara rağmen ne diyor kitap? “Oradaki o tahkir, tekzip görüşünüz yok mu, hakaret alışın yok mu, aşağılanışın yok mu? Cennet kapılarından bir kapı açar sana.” diyor. Bir komşunun evinin kapsını çaldın. Kardeşim hadi gel, bak ezan okundu öyle içimden

geldi ki komşumu da getir diyorlar, içimden bir ses. Hadi camiye gidelim. Adam diyelim ki bozuldu, sinirlendi, sövdü, saydı, efendim tahkir, tekzip etti. Kovdu seni kapıdan. Hemen biz bir daha böyle dersem şöyle olsun, böyle olsun demeyeceğiz, nefsimize darbe indiğine sevineceğiz. Sonra dünya menfaatin için değil ki bu! Allah'ın rızası için gördüğün bir tahkir, hakaret. O hakareti, o aşağılanmayı, O'nun için gördük. Başka bir dünya menfaatin yoktu. Nefsin o darbeyi alınca memnun ayrılıyorsan, Allah onu affetsin Ya Rabbi diyorsan, sinirleneceğine, öfke göstereceğine, stres yüklü hâlde oradan ayrılacağına, genişleyip genişleyip te Ya Rabbi onu da affet, o da bilerek yapmıyor Ya Rabbi. Bilse senin yolunun nurunu senin cennetini, cemâlini, Ya Rabbi böyle yapmaz diye diye ayrılıyorsan cennete giden yollardan bir kapı açmışın demektir, diyor. Cennetin kapılarından bir kapı açmışsın diyor. Tahkir, tekzip duyarım kapıdan kovar. Kovsun, kovsun kardeşim. Biz büyük bir ecir almış oluruz kovarsa. Eğer icabet ederse mutlaka bir şehit sevabı veriyor kardeşim, bu az bir mertebe, az bir makam değil. Bütün büyük kitapların hepsinde bu konular ele alınır. Eh biz de sevap almak istemez miyiz yahu! Kardeşlerimizden en güzel şekilde mükâfatlanmak istemeyiz miyiz? Kimsenin helâkenden, kimsenin cehenneme girişinden bize bir fayda yok. Biz kendimizi çekip çevireceğiz evvelâ. Her zaman söylüyoruz fenafî'z-zat diye. Evvelâ kendimiz bir adım atacağız iyiye doğru, güzele doğru. Sonra fenafî's-şeyh, sonra fenafîr'-resul, sonra fenafillâh, sonra fenabillah. Evvelâ kendi adımımız diyor, yönümüzü tayin edeceğiz yani.

Evliya kerâmet esrarından kadının ay halinde kaçtığı gibi kaçır diyor. Hatta büyükler, Abdulkâdir Geylaniler, Ahmed Er Rufailer, Bahauddin Nakşibendîler ki aynı devirde yaşadılar bazıları. Birbirlerini ziyaret etmekten imtina ederlerdi diyor. Bakınız neden? Belki onun

karşısında ben üstünüm diye korkarlardı. Şunlardaki imana bakınız, şunlardaki ihlâsa bakınız. Biz küçüğüz, biz adiyiz, asiyiz. Biz hiçliğimizi bari bilelim. Bari bu bir fedakârlıktır, bu bir irfandır, bu bir erdemdir diyelim. Kişi kendini bilmek gibi irfan olmaz diyor. Kişi kendini bilmek gibi nefisini bilmek gibi irfan olmaz diyor. İrfan, en büyük ilim kendini bilmektir diyor. Ne diyor Yunus “İlim ilim bilmektir, ilim kendin bilmektir, sen kendini bilmez isen bu nasıl okumaktır.” Geçen anlattım Abdulkâdir Geylani ile Ahmed Er Rufai hazaratı oturuyorlarmış. Civar köylerden birisi gelmiş. Efendim biz size geldik demişler, şimdi tarikata müteallik bir meselede, buyrun demişler. Efendim bir müracaatım var hazır sizi burada ikiniz bulmuşken ben bu müracaatımı size arz etmek istiyorum. Buyur demişler. Efendim bizim köyün zâkiri vefat etti, bize bir zâkir tayin edesiniz diye söylemeye geldim. İyi sen git demişler, gülüşmüşler yani kolay olmayan bir şeymiş. Dervişlik kolay olmayan bir şeymiş. Zâkirlik, haşa, sümme haşa! Zâkir bir idarecidir, bir disiplin amiridir, bir mutlaka çekip çevirendir. İdare edicidir. Oraya lafımız yok. Fakat cevap çok hoşuma gitti. Gülüşmüşler o gittikten sonra, Abdulkâdir Geylani Hazretleri neden güldün ya Ahmed Er Rufai demiş. Ya demiş zâkir isteyeceklerine derviş isteselerdi ne yapardım demiş. Bir zâkir görevli gönderebiliyorsun ama gerçek mânâda bir derviş bulmak çok zor. O zâkiri hâşâ küçümsemek, hafife almak değil. Haşa, sümme haşa! Burada büyük derin mânâ var. Derviş olmak çok zor kardeşim. Derviş olabilmek çok zor kardeşim. Kendini yenmekler lazım, bir sürü mânâları geçmiş olmak lazım. O geçilen zamanların göbeğinde nefis var kardeşim. Bütün nefis mertebeleri var. Aşmış olmak lazım kardeşim.

Evvelâ eneyi yeneceğiz. Ben, ben, ben diye diye zaten cehennemleri boylarız Allah korusun. Allah cümlemizi korusun inşallah. Adama bir şey söylüyorsun, sen benden iyimi bileceksin? Eh bir daha

diyorsun ki ya ben kimseye bir şey demeyeyim. Geçen gene birisi akşam namazına yetişti paldır küldür. Biliyorsunuz namazın ikinci rekâtında oturmak vaciptir. Adam son rekâta yetişti. O son rekâti bile beraber kıldı. Ondan sonra iki rekât yan yana kıldı. Olmadı yani. O akşam namazını biliyorsunuz bir tek rekâti tek kılınacak, geriye kalan tek rekâti tek tek kılınacak. Çünkü namazın ikinci rekâtında oturmak vaciptir. O bir defa oturdu. Bizle beraber oturdu. İmam selâm verdi, o ayağa kalktı. O da dışarıda okudu, yazdı. Sen bilirsin Ya Rabbim. Yavaşça, kibarca bir şey söyledim. Kardeşim bir şey var bizim bir şey bildiğimizden değil ama kitaplarda öyle yazıyor. Son iki rekâtını tek tek kılacaksın kardeşim. Kalkacaksın bir daha oturacaksın, kalkacaksın bir daha oturacaksın. Çünkü ikinci rekâta oturmak vaciptir. Vacibi terk ise sehiv secdesi gerektirir. Onu da yapmıyorsun.

Binaenaleyh, vacibi terk, farzı terk, vacibi ihmal bunlar tek tek böyle. Bugün herkesin bildiği şeyler. Biz onları okuduk, yazdık dedi. Sen bilirsin dedim. Onları ene meselesi yapmayalım. Bunlar bize lazım olan şeyler, böyle tayin edilmiş, böyle tespit edilmiş, böyle tespit olunmuş. Böyle olması lazım geliyor. Din disiplindir. Tarikat, disiplin içinde disiplindir. Lütfen uyanık olalım kardeşim. Biraz boynumuzu bükelim, biraz, boynumuzu uzatalım. Vursunlar, varsınlar biraz kapının eşğine yatalım, çiğnesinler. Biz o yollara çiğnenmek için geldik. Biz o noktalara çiğnene çiğnene varacağız. Ene diye diye değil. Kafayı dike dike değil.

Uyanık olalım kardeşlerim, dikkatli olalım kardeşlerim, yasakları işlemeyelim kardeşlerim. Ahlâk-ı hamîde sahibi olalım kardeşlerim. Burada ne güzel şeyler söyledik. Kısaca bitiyor. Şahidin yoksa davayı kazanamazsın kardeşim. O şahit cefa çekmek. Ne kadar bilersen bil, söylediklerin karşındakilerin anlayabildiği kadardır. İçinden gelmeyene

dışarıdan gelen nasihatın faydası yoktur. İnşallah Allah içimizden gelenlerden eylesin. Fakat biz yine de münacatımızı yapalım. Hidayet Allah'tan! Peygambere bile verilmemiş. İki cihan serverine bu güç verilmemiş. Bu salâhiyet verilmemiş. Hidayet Allah'tan. Onun için biz tebliğimizi yaparız. Allah hidayet ediverir, teklif bizden geldiği için de defterimize yazılır. Bir şehit sevabı ne demek! Allah inşallah doğruyu, güzeli bulanlardan ve yapanlardan eylesin

Âmin

Essalâtu ve selâmu aleyke ya Resûlallah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Habîballah. Essalâtu ve selâmu aleyke ya Seyyide'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, malîki, hâliki olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri, Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimizin mübarek hatırı için, onun yüce hatırı için, o seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım dediğin, o şerefler şerefli, üstünler üstünü, güzeller güzeli yüce Resulullah'ın hatırı için Ya Rabbi, sana yalvarıyoruz Allah'ım. Cebimize, hanemize Halil İbrahim bereketleri ver. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamd-u senalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara da ver Allah'ım. Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan ve kabir azabından bizi koru Allah'ım. İnşallahu Teâlâ iman-ı kâmil, aşk-ı ilâhiye feyz-i ilâhiye, sır-ı ilâhiye ve kalb-i selim ve ihlâs ve huzur ve sağlık ve saadet ve selâmet ve bereket ve şifalar ve şifalar ve sağlıklar ve sağlıklar lütfeyle Allah'ım. İki cihanda bizi azizi eyle Allah'ım. Maddi ve manevi bütün felâketlerden, şerlerden, kazalardan, belâlardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavî ve arzî felâketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden zarar-

lardan, tasallutlardan, tecavüzlerden densizliklerden, dinsizliklerden, ahlâksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiralarından ve büyülerden ve zinalardan ve acılardan bizi koru Ya Rabbim. Kendi himayene, kendi korumana, kendi şemsiyene al bizi Ya Rabbi. Bizi bize bırakma Ya Rabbim. Ya Rabbim biz zayıfız, biz adiyiz, biz küçüğüz, senin yardımın olmasa, senin koruman olmasa, biz hâl-i pürmelâle düşeriz Ya Rabbi. Allah'ım doğudaki kardeşlerimize de güzellikler sunuver. Rızıklarını bol eyle Ya Rabbim. O ışısız, karanlık gecelerini aydınlık eyle. Bu can korkularını üzerlerinden atıver Allah 'ım. Can korkularına medâr olan, sebep olan şeyleri ortadan kaldırıver Ya Rabbim. Kusurları vardır, günahları vardır, affediver Allah'ım. Biz buralarda zevk, sefa içerisinde yaşıyoruz, onlar orada elem, keder içinde. Diyorsun ki Ya Rabbim, doğudaki bir kardeşimizin ayağına diken batsa, batıdaki bunu bahsetmese, onun imanı kâmil değildir. Biz diyoruz ki o iman ile o iman-ı kâmil ile yalvarıyoruz Rabbim. Allah'ım inşaallahu Teâlâ yurdumuza, ordumuza, vatanımıza, milletimize, mukedasatımıza ve her şeyimize sen sahip çık, sen koru Ya Rabbim. Yücelerde eyle Ya Rabbim. Tezellül verme, yerlere düşürme Ya Rabbim. Zirvelerde olsunlar, doruklarda olsunlar. Onlarla gurur duyalım, şereflenelim Allah'ım. Ya Rabbi kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok, bizim toprağımızda gözü olana da inşaallah fırsat ve imkân verme Ya Rabbi. İmkân verme Ya Rabbi, güç verme Ya Rabbi. İslâm dışı unsurları bizim başımıza tasallut etme Ya Rabbi. İnşaallahu Teâlâ şerefimizle yaşayalım. Şu Anadolu topraklarında, şu verimli Anadolu topraklarında saadetlerle güzelliklerle dolu olalım. Düşman ayağına bastırma Ya Rabbim. Cümlemizi koru, vikaye et Ya Rabbim, şemsiyen altına al Ya Rabbim. Biz günahkârız, kusurluyuz Ya Rabbi. Haddimiz değildir. Ya Rabbi, senden, kapından dilendik Ya Rabbim, kapına geldik dilenmeye başladık, bu dilenmek

bizim için en büyük bir şereftir Ya Rabbim. Bu açılan ellerimiz, bu yalvaran dillerimizi kapından kovma Ya Rabbi. Ya Rabbi şurada hazır bulunan cemaat-i Müsliminin de özel olan, meşru olan, güzel olan bütün muradlarını tek tek şuradan kalkmadan, elimizi yüzümüze vurmadan ol deyiver olsun Ya Rabbi. İki cihanda aziz eyle Ya Rabbim. Bağışlayıver Allah'ım. Dünyevi, uhrevi saadetler veriver Allah'ım. Gönlümüzü hoş ediver Allah'ım, hayatımız gül bahçelerinde geçirir gibi geçirmeyi nasip eyle Allah'ım. Ak defterlerle, ak amellerle, pırıl pırıl defterlerle, pırıl pırıl yazılarla, huzuruna varmak nasip müyesser eyle Allah'ım. Bizi utanç verici hâllerden koru. Bizi huzuruna gelirken şereflerle, meleklerin hoş geldiniz Allah'ın sevgili kulları diye karşıladığı kullarından eyle Ya Rabbim. Bizi Resulullah'ın ümmeti eyle Ya Rabbi, kendine kul eyle Allah'ım. Şurada âmin diyen bütün din kardeşlerimizin dualarını kabul ediver Ya Rabbi. Ol! dedin bir kere var oldu cihan, bizim dualarımıza da ol deyiver olsun Ya Rabbi.

Sübhâne Rabbike Rabbi'l-izzeti ammâ yesıfüne ve selâmun ale'l-mürselîn ve selâmetün ale'l-mü'minîn ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatıha